Songül Tüfekçi

Hançer ve Gül

Roman

ISBN 978-605-5765-61-3
© Pupa Yayınları Ltd. Şti., 2010
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Eylül 2010

Kapak ve iç tasarım: Aykut İleri
İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

PUPA YAYINLARI
YAYIN, DAĞITIM, SANAYİ VE TİCARET LTD. ŞTİ.
Cemal Nadir Sk. Gürtunca Han, No. 9, D. 5 Cağaloğlu, İstanbul
Tel: (212) 511 90 99 Faks: (212) 511 87 58
www.pupayayinlari.com
pupa@pupayayinlari.com

Songül Tüfekçi

Hançer ve Gül

Roman

Pupa
Yayınları

Songül Tüfekçi, 1971 İsviçre doğumlu. Şamlı Mevlevi Şeyhi Teymallah Hanef Efendi'den Tasavvufi eğitim ve hat sanatında icazet alarak hattat oldu. *Hançer ve Gül* yazdığı ilk romanıdır. İstanbul'da yaşamaktadır.

Songül Tüfekçi

Hançer ve Gül

Önsöz

Her kitap çok okunma hayali ile yazılır. Ama bu kitabın anlatmak istediği bir derdi var. Bu dünyanın bir yerlerinde aşkı yanlış yerlere oturtmaya çalışan insanları görünce, "Hançer ve Gül"ü yazmaya karar verdim. İnsanlar birbirlerini deşarj olmak için değil şarj olmak için sevmeli diye düşünüyorum. Hiçbir kitap, hiçbir hikâye aşkı tam olarak anlatamaz. Bu kitap da öyle... Eminim herkesin gönlünde bir Hançer, bir Gül gizlidir. Bu gökkubbenin altında nice aşklar yaşanmakta. Biz aşkı çağırmayı, ona açık olmayı henüz bilmiyoruz. Her yüzyılda bir Veli'nin geldiği gibi bir çift âşık da gelip geçermiş. Aşk her gece kalplere girip bakarmış. Eğer orası maddi kaygılarla kalabalık ise çeker gidermiş. Onu davet etmek için önce kalplerimizden lüzumsuz putları temizleyip ona yer açmak gerek. Temennim şudur ki; bütün kalbi kırık olanların Allah kırıklarını onarsın.

Aşkla kalın...

Songül Tüfekçi

Rüyalara Açılan Kapı...

Hâlâ utanabiliyorsan;
Bu, Tanrı'nın senden
vazgeçmediğinin kanıtıdır...

Sıkıntılı, yoğun bir günün ardından, yaşlı bir nehir gibi evdeydim. Her zamanki gibi kafamda bir yığın iş konuşmaları, toplantı raporları ve konferans öncesi konuşma metinleri vardı. Her şeye rağmen, "İyi ki Antropolog olmuşum," diye aklımdan geçirdim. Araştırıp incelemek ruhuma işlemiş. Yurtdışında doktora üstünü tamamlayıp İstanbul'u tercih etmekle ne kadar doğru yaptığımı bilmeden böyle bir karar vermiştim. Kendimi bildim bileli hep bir koşuşturma, hep bir telaş içindeydim. Günler, haftalar hatta aylar öyle hızlı bir akışla geçiyordu ki, 37 yaşıma iki gün önce girmiştim. Bunca yıl neler yaşadıklarım irade dışı gibi gelse de, bu yaşıma nasıl geldiğimi şimdi anlayabiliyordum. Yıllar, bir nehir gibi hızlı ve nereye aktığı belirsiz bir biçimde geçip gitti.

Herkesin özleyip de hayal ettiği bir aileye sahiptim. Kalabalık, birbirine bağlı, sevecen bir aile... Buna rağmen yalnız yaşamayı tercih etmiş, henüz yerleşemediğim yeni evimde oturuyordum. İki katlı dubleks, bahçe içinde müstakil bir ev. Evin mutfak bölümü sabah güneşini alıyor, yatak odaları ise akşam güneşini... Evin iki odasını kütüphane yaptım; kitaplarım benim tek krallığımdı, akıl gücü-

mü onlara borçluydum ne de olsa. Aklıma çok güvenirdim; nereden bilebilirdim ki aklımı aşka kurban etmeye ramak kaldığını? Hayatım da işim öncelikli gibi görünse de, hiçbir zaman gönüllü işkoliklerden olmadım, olamadım, çünkü benim dünyam bambaşka ufuklara düzen kurmuştu. Yatak odamın dolap kapakları gerçekten övgüye değerdi. Kapısı ahşap ve sonradan takılmıştı. Evimde pek zaman geçirememenin acısı yalnız kalınca anlaşılıyordu.

Adına dünya dediğimiz bu âlemde ben de mutlu yaşamaya gayret edenlerdendim. Yorulmuştum; yarınki işleri bugünden hazırlamalıydım, geç saatlere kadar çalıştıktan sonra, bir hafta sonra yıllık iznimi kullanma hayaliyle uyuyakalmışım.

Kahvaltı ve Zehra

Ellerimi başımın altına yaslamış, bahçede çiçeklerle uğraşan çocukluk arkadaşım Zehra'yı izliyordum. Bu sabah da her zamanki neşeli tavrıyla bana kahvaltıya gelmişti. Bazen sıkıcı ve septik olmasına rağmen kocaman bir yüreğe sahipti. Kalbinin her hücresinde sonsuz bir merhamet duygusu gizliydi. Belki de bu onun çocuk hekimi oluşundan kaynaklanıyordu. Zehra benim on beş yıllık dostumdu. Vazgeçilmezlerimin arasında ikinci sırada yerini sağlamlaştırmayı başarmıştı. İlk sırada yerini korumakta şimdilik ısrarlı görünen kuzenim Ali vardır. Ali akraba bağlarına son derece önem veren sevecen ve fedakâr bir akrabamdı. Bazı geceler beni gezmeye götürür ve çok sevdiğim Ömer Hayam'dan rubailer ve dörtlükler okur, beni mutlu ederdi. Ali ile aramızda üç yaş olmasına rağmen saygısından ötürü bana abla diye hitap eder, saygıda kusur etmezdi, çiçeği burnunda genç bir makine mühendisiydi.

Bütün bunlar aklımdan geçerken, ansızın burnuma uzatılmış bir fincanla irkildim; Zehra kahve pişirip ge-

tirmişti. Yüzüme gülümseyerek bakıp, "Bazen çok fevri hallerin oluyor Gül, hadi biraz dertleşelim," dedi imalı bakışlarla beni süzerek. Neden böyle düşündüğünü sorduğumda ise, "Hiç, içimden geldi, ne de olsa ikizler burcusun inişli çıkışlı olman çok normal Gülcüğüm," dedi kahvesini yudumlayarak. Bazen çekilmez olduğumu biliyordum, geçenlerde babam gibi sevdiğim Ahmet Baba'yı da kızdırmış olmalıyım ki bir haftadır beni aramadı. Ahmet Baba demişken; o aslında benim babam gibiydi, ne vakit başım dara düşse soluğu onun dükkânında alıyordum. Ruhumun med-cezirler yaşadığı dönemlerde hep ona sığınırdım. Son derece kültürlü, güngörmüş ve altmış yaşına yaklaşmış bir İstanbul beyefendisiydi. Benim adımı daima severek zikrederdi; "Gül, evladım!" Bana olan şefkati, tüm sıcaklığıyla sesinde dalgalanırdı. Sesinin rengi bile insana güven aşılıyordu...

5 Ağustos İstanbul

Rüya deyip geçme; ama geçtim...

Nihayet tatil günü gelmişti, liseden yeni mezun olmuş bir talebe sevinci ile iş arkadaşlarımla kucaklaşıp vedalaştım. Tatili henüz nerede geçireceğime karar vermemiştim, amacım, öncelikle işlerden bir türlü fırsat bulup da gezemediğim İstanbul'u doyasıya yaşamaktı. Planım buydu; nereden bilebilirdim ki kaderin de bir planı olduğunu? Eve geldiğimde haletiruhiyemin hızla değişimine hiç şaşmadım; ruhumda tarifsiz bir huzur hissediyordum, çünkü bir ay boyunca bilim bilmecesiyle uğraşmayacaktım. Derin bir iç çekişle yatağa uzandım, gecenin sessizliği hep rahatlatır, sakinleştirirdi beni. İnsanı mest eden başka âlemlere götüren bir tılsımı vardır gecelerin, aniden gözüme doğum günümde Ali'nin hediye ettiği Ömer Hayam'ın kitabı takıldı; uzanarak aldım ve rastgele bir sayfa açtım; şöyle bir dörtlük hafiften gülümsetti beni.

Şarabı götürüp döksen bir dağa;
dağ sarhoş olur başlar oynamaya
ben ne diye tövbe edecekmişim
içimi tertemiz eden şaraba?

Uyuyakalmışım!..

Rüyamda bilmediğim bir semtteyim; her yer nargile ve kahve kokuyor. Etrafta bir sürü sessiz fakat aynı zamanda, kendi aralarında konuşan insanlar var. Bense ayakta şaşkın bir halde, oraya nasıl ışınlandığımı kavramaya çalışıyorum. Bir müddet öylece sessiz kaldım, fakat bu durum uzun sürmedi, aniden ortalıkta kargaşayı andıran bir patırtı koptu. Tam olarak seçemediğim garip kıyafetli adamlar belirdi meydanda, iki adam kendilerinden daha genç ve yakışıklı bir adamı büyük bir saygı ile halıya benzer bir postun üzerine oturttular. Tahminen kırk-kırk iki yaşlarında, esmer, dalgalı saçlı, yakışıklı bir adam. Parmağındaki gümüş turalı yüzükten yüzüme bir ışığın saçılmasıyla gözlerim kamaşıyor; ellerimi gözlerime götürerek oturacak yer arıyorum. Bir anda adamla göz göze geliyorum; bana tatlı bir gülümsemeyle, "Aramakla bulunmaz ama yine de vazgeçme ara! Arayanlar bulur ancak," diyor. Şaşırıyorum; bu kez, "Şaşırmak iyidir," deyip gülümsüyor. Hayretim bir kat daha artıyor, tam ona doğru bir adım atmaya yeltenirken adam aniden, "Haydi artık gidelim, yeteri kadar oyalandık," diyor yanındakilere ve aceleyle ayaklanıp gözden uzaklaşıyorlar...

7 Ağustos, bir akşamüstü...

Aşkı küstürdük kat kat,
düşünme nafile, kimde diye
kabahat, giden gitti ama
hâlâ duruyor önünde koca bir hayat...

Gece gördüğüm rüyayı hatırlayıp erkenden uyandım. Birkaç saat evde oyalandıktan sonra kuzenim Ali ve Zehra ile İstanbul'un en güzel manzarasını gören, salaş bir kafesinde buluştuk. Gece gördüğüm rüyayı ısrarla yorumlamaları için defalarca anlatıp bezdirmiştim onları sonunda. Her ikisine de fenalık gelmiş olacak ki, Ali konuyu kapatmak ister gibi, "Sana Hayam'dan bir şeyler okuyayım da kafan dağılsın," dedi. Başımı sallayıp, "Sevinirim," dedim gülümseyerek. Ali, gözlerini kısarak okumaya başladı:

O, kızıl yakutun madeni başka maden;
O, eşsiz incinin sedefi başka sedef;
Aklın buldukları kuruntu, dedikodu:
Bizim aşk efsanemizin dili başka dil.

Ellerimi çırpıp, sevinerek Ali'yi kucaklayıp öptüm. "Çok sağ ol canım benim."

"Rica ederim görevimiz," dedi şarabını yudumlayarak. Gece boyunca sohbet eşliğinde Zehra ve Ali sarhoş olana kadar içtiler, bense sadece kahveyle yetindim. Oldum olası içkiyle aram pek yoktu, Zehra gecenin sonlarına doğru avazının çıktığı kadar şarkı söylemeye kalkışınca, apar topar oradan ayrıldık. Yol boyunca şarkılar söyleyip kahkahalar attı. "Biliyor musun Gül? Ben hayatımda senin kadar kendine hâkim olan birini daha tanımadım." Zehra'nın terlemiş yüzünü elimle silerek, "Bende size uysam ne olur halimiz? Biz bilim insanlarının örnek olması lazım. Aşk ve sarhoşlukla kaybedecek vaktimiz olmamalı." Zehra bu sözlerime kahkaha atarak, "Bütün kalbimle dilerim ki aşk senin de kalbini yoklasın."

"Olur olur," diye geçiştirip arabanın penceresinden başımı çıkardım, rüzgârın serinliği ruhumun derinliklerine nüfus ediyordu. Yol boyunca sessiz kalıp gecenin notalarını dinledim. Hava oldukça sıcaktı, buna rağmen bunaltıcı değildi eve geldikten sonra karnımı güzelce doyurdum ardından bir sigara yaktım. Bu kötü alışkanlığımı bırakmak konusunda nefsimle savaş halindeydim adeta, yıldızların altında sigara içmek üzere terasa çıktım. Çocukluğumda yaptığım gibi yıldızları seyre daldım, gökyüzünün heybeti, bilinmezliği ve çekiciliği beni her zaman büyülemiştir. Gözlerimi kapayıp kendimi gecenin tılsımına bıraktım, korkuyla karışık bir huzur hissettim ta derinimde, bir anda istem dışı ürperdim; sırtıma aldığım ince delikli uzun bir şal vardı üzerimde, ninemin kokusu gibi kokuyordu, gül ve baygın leylak. Ne çok severdim o kokuyu; yaprakların kendi aralarında fısıldamalarını, rüzgârın ıslık çalışını ve kâinatın tüm notalarını tenimde saçlarımda hissettim bir anda. Ellerim birbirine kenetli gözlerim kapalı bir biçimde geceyi dinliyordum terasta bir başıma. Sesler adeta hücrelerimi mest ediyor ve yıldızlar sanki alnı boynuzlu süvarilere benziyorlardı. Bazen turuncu rengine bürünüyor bazen de morumsu renkte ışık tüneli gibi parlıyorlardı, iyi hislerle doldum bir anda, bu âlemin yaratıcısına hayran kalmamak, duygulanmamak mümkün değildi. Bir düşünce silsilesi içinde gidip yatağıma uzandım. Gözkapaklarım gitgide ağırlaşarak uykuya daldım... Daldığım uykudan bir sesin "Hakk'ın harem dairesine sabırsız ve belasız girilmez!" uyarısıyla sıçrayarak uyandım. "Allahım neler oluyor, bu rüyalar da neyin nesi?" diye içimden konuşmaya başladım. Rüyanın vermiş olduğu gerilimle yatakta oturma pozisyonuna geçtim; son bir haftadır anlaşılmaz garip rüyalar uykularımı bölmeye başlamıştı, bilinçaltından kaynaklandığını düşünüyordum. Kafam bu garip rüyayı çözmeye çalışırken çok daha tuhaf bir şey dikkatimi çekti, odanın duvarları altın gibi parlıyordu. Çığlıklar eşliğinde

aşağı salona koştum, içimden kendi kendime, "Ne saçmalıyorsun? Sadece bir rüyaydı, geçti gitti," diyordum.

Titreyen ellerimle buzdolabından bir kutu ayran çıkartıp alelacele içtim. Can sıkıntısının verdiği gerilimle kendimi kanepeye attım, CD-çaları açtım, müziğin rahatlatıcı etkisiyle uyurum diye düşünüyordum, yanılmadığımı ağırlaşan gözkapaklarımdan anladım ve hemen uykuya geçtim.

Gece 00.03

Rüyamda, bir kervana takılmış gidiyorum, kısa bir süre sonra devasa bir kapıdan içeri giriyoruz. Şehre gelişimizle büyük bir eğlence başlıyor. "Aşkı-irfana hoş geldiniz âşık kadın!" diyerek beni kucaklıyorlar. Aklıma durgunluk ve hayret veren bu insanlar sanki uzun zamandır beni bekliyormuşçasına sevinç naraları atıyor ve etrafımda el çırpıyorlar. Bu manzara karşısında şaşkına dönmüş, sığınacak bir yer arıyorum, tam o sırada kim olduğu meçhul, ,esmer bir adam elimden tutuyor ve "Korkma! Burası aşk şelalesinin başladığı yer," diyor sıcak bir gülümsemeyle. Şimdiye kadar hiç duymadığım sıcacık bir sesti bu, insana güven veren bir ses tonuyla konuşuyordu. Bakışlarını kalbimin üzerine yönelterek konuşmasına devam etti: "Gece bitti, âşıklar gitti, haydi gel benimle," dedi. "Hangi sebeple seninle geleyim, kimsin?" diye soruyorum ürpererek. Bana doğru bir adım atıyor ve diyor ki: "Burada aklın sebepleri yanıp yok olur, sadece kalıcı olan aşkın sebepleri vardır, neden şaşırıyorsun ki?" Yüzü ay gibi ışıldıyor, gözleriyse yakıcı bakıyordu. Bir anda omzuma dokunarak, "Duymakla aşk yaşanmaz, yanmadan ateş anlaşılmaz" diyor imalı bir bakışla. Ona karşı merakım ve analiz etme ihtirasım daha da artarak soruyorum: "Sen kimsin?" Susar mı konuşur mu diye aklımdan geçiriyordum ki, aniden cevap verdi: "Bak

işte bu zor soru; bir düşüneyim ben kimim?" Anlık bir sessizlikten sonra tebessüm ederek, "Hani bir vakit âdem vardı? Ben işte onun oğullarındanım," diyor. "Ne demek bu?" diye soruyorum. Elinin işaretparmağını havaya kaldırıyor ve, "Dinle!" diyor. Gözleri çok uzaklara dalmış gibi sabit bir noktaya bakıyor, yumuşak bir ses tonuyla konuşmasına devam ediyor: "Yaratıldığı anda hiçbir şey bilmeyen Âdem, aşkı bulunca Âdem oldu." Kulağımda şöyle bir sesle uyandım: "Aşkı bulup onu saçına tak, yücelere çık!"

Âşık sevgilide fani olmadıkça,
gerçek vuslat olmaz...

Ağustos sabahı

Duvardaki saat 00.09'u gösteriyordu. Kafamın içinde senfoni orkestrası bir bayram şenliğinin son provasını yapıyordu sanki. Bütün müzik aletleri birbirine karışmış bir biçimde beynimi zonklatırcasına çalıyor, çalıyordu ve bu orkestranın maestro şefi ise görmüş olduğum rüyalardı. Zehra'nın çıkarmış olduğu anahtar sesiyle yataktan kalkıp mutfağa indim. Zehra'yı buzdolabının üzerinde asılı olan yazıyı okurken buldum. Arabi şöyle diyordu: "Bugün kıblesi mutfak olan kimselerin yarınki yerleri cehennem olacaktır." Zehra kendi kendine mırıldanıyordu: "Acaba Arabi bu sözü oburlar için mi söylemiş?" Kalçasına çaktırmadan bir çimdik atıp "Evet tatlım! Bu söz senin gibi oburlara söylenmiş," dedim.

"Of Gül aklımı aldın; geldiğini duymadım."

"Duymazsın tabii, yazıya öyle dalmıştın ki!"

"Hadi giyin kahvaltıya gidiyoruz!" dedi kolumdan çekerek.

"Nereye?" diye sordum başımı kaşıyarak. "Faruk Usta'nın yerine, yani sedir altına." Henüz ayılamadığımdan gi-

dip kanepeye uzandım, salonun aydınlığı sinirime dokunuyordu, tam gözlerimi ışıktan kesecek yastık arıyordum ki, Zehra karşıma dikildi ve, "Ayol yinemi yattın? Çabuk kalk hazırlan," dedi kolumdan iteleyerek. Çaresiz apar topar giyinip evden ayrıldık... Hava biraz nemliydi, buna rağmen yine de hoş bir rahatlık ve serinlik hâkimdi her tarafa. Zehra'nın elinde tuttuğu bir tabak dolusu omleti gördükçe midem bulanıyordu, olmayan iştahım büsbütün kapanmıştı. "Bir insan nasıl bu kadar protein ağırlıklı beslenebilir?" diye sordum yüzümü buruşturarak. Soruma cevap vermiyor, inleyerek büyük bir iştahla yemeye devam ediyordu, sonunda dayanamayarak. "Yeteer! Çatlayacaksın; bu ne iştah?" dedim gözümü tabaktan çekerek. O kendinden emin ve rahat bir ifadeyle, "Nasıl olsa sevgilim yok, dolayısıyla rejim derdim de yok," dedi.

"Sahi ya; bizim niye sevgililerimiz yok? Neden böyle kız kuruları gibi baş başa kahvaltı ediyoruz, etmek zorunda mıyız?" diye sordum. Zehra gülümsedi ve göz ucuyla karşı masada oturan kadını işaret etti; "Anlamadım?"

"Anlaşılmayacak bir şey yok; az önce sorduğun sorunun cevabı karşında duruyor," dedi. Anlamadığımı fark edince elindeki tabağı masaya bıraktı ve "Karşıdaki kadın gibi memelerimizi sergilemediğimiz ve sergileyemeyeceğimiz için sevgilimiz yok!" deyip kahkahayı patlattı. Kısa bir süre karşılıklı gülüştük, gözüm karşı masada oturan kadına takıldı bir anda. Fark edilmemesi mümkün değildi, gökkuşağının bütün renkleri kadının üzerine tecelli etmişti sanki. Ne kadar inci boncuk, maşallahlık varsa takmış, yetinmeyip saçlarının arasına da minik saydam kelebekler iliştirmişti. Göğüs dekoltesi adeta uzaktan bağırıyordu; "Ben buradayım!.." diye, ne garipti halinden son derece memnun gülümsüyordu. Daha da ilginç olanıysa yanında oturan adam; sanki mağaradan bir saat önce çıkıp gelmiş Homo Sapiens gibiydi. Bu iki tuhaf çifti elimde olmayarak izlemeye koyuldum. Adam çay bardağına tam altı şeker

atmıştı, yetmiyormuş gibi bir de üstüne kaşık kaşık reçel yedi. "Tanrım mahsus mu yapıyorsun?"

"İnsanlar nasıl bu kadar bilinçsizce beslenebiliyorlar?" diye Zehra'ya sordum. Zehra, tatlı bir kahkaha attı; "Senin buzdolabının üzerindeki not, bu çifte mi yazılmış acaba?" Bir anda ikimiz de gülme sıtmasına tutulmuşçasına kahkahalarla güldük. Gülmekten yaşaran gözlerimizi peçeteyle kurulayıp kahve siparişini verdik. En sevdiğim anlar kahve faslında edilen sohbet ve bitiminde kapatılan faldı. Rahmetli nineciğim anlatırdı; annem bana hamileyken o kadar çok kahve tüketmiş ki bebeğin kara doğacağına bile inanmışlar, ama ben onları yanıltmışım, bir peynir gibi ak pak doğmuşum. Benim kahveyle olan tanışıklığım ta ana rahminde başlamış. Kahvelerimizi keyifle içip her ikimizde gülerek niyetlerimizi edip fallarımızı kapattık. Dakikalar sonra soğumuş olan fincanı Zehra'ya uzatıp "Fal her zaman eğlendirici gelmiştir bana, imajinasyon gücünü geliştirmek için iyi bir yöntem diye düşünüyorum," dedim. "Yine olaylara bilimsel yaklaştın."

"Huyum kurusun, ne yapayım güzelim?" dedim gülümseyerek.

Kalpte öyle bir niyetin olsun ki,
şartlar onu asla iptal edemesin!..

Kahvelerin soğumasını beklerken aniden yanımızda bir ışık gibi tatlı, yaşlı bir teyze beliriverdi; "Evladım, bu adreste ne yazıyor? Gözüm pek seçemiyor da, okur musun bana?" diyerek elindeki ucu yırtık adres kâğıdını uzattı. Kâğıda göz gezdirip tarif etmeye koyuldum, baktım kadıncağız bulamayacak, "Biraz beklersen biz seni gideceğin yere bırakırız," dedim. Teyze, duruma memnun olmuş bir ifadeyle başını salladı. Teyzenin gözleri masada duran fincanlara takıldı ve sordu: "Bu fallara kim bakacak evladım?" Zehra, sevinçle atıldı ve "Siz bakar mısınız?" deyip benim

fincanımı teyzeye uzattı. "Hayır," dercesine kaşlarımı kaldırıp işaret ettimse de dinletemedim. Kısa bir sessizlikten sonra kadıncağız bana ait olan fincanı eline aldı ve içinden dua gibi bir şey mırıldanıp fincanı açtı.

"Evladım! Sana, mana dilinden anlayan bir adam gelecek, sana bütün kâinatı seyrettirecek." İlk kez bir falı soluksuz dinliyorduk, teyze sözlerine sakince devam etti: "Bu adam senin kaderini değiştirecek ve sen bu kadere gönüllü olarak razı olacaksın, ansızın bir ışık kaynağı kuşatacak hayatını. Ateşler içine düşeceksin ama yanmak gibi değil, bu adam şarap gibi, şiir gibi gelecek sana. Benden bu kadar," deyip falı kapattı. Akıllara durgunluk veren bu fal yalnız beni değil Zehra'yı da etkisi altına almıştı. Aklıma bir anda teyzenin gözlerinin iyi seçemediği takıldı, adres kâğıdını zor, hatta hiç okuyamayan teyze, falın içerisindeki karınca duasını andıran işaretleri nasıl seçebilmişti? Kısa bir süre oyalandıktan sonra yaşlı teyzeye verdiğimiz sözü tutmak üzere yola koyulduk...

15 Ağustos

En kuvvetli kilitli kapılar
aşk anahtarı ile açılır...

Bugün Ahmet Baba'ya uğradım. Her zamanki güler yüzü ve neşesiyle beni karşıladı, ziyaretim onu pek keyiflendirmişti. "Hoş geldin Gül! Nasılsın evladım?"

"Sağ ol Ahmet Baba, sen nasılsın?" diye sordum gülümseyerek. Ahmet Baba her zamanki iyi niyetiyle, "Ah şu nankör insanlar olmasa, daha da iyi olacağım," dedi sitem kokan bakışlarıyla. "Hayırdır; canını sıkan birilerimi var yine?"

"Olmaz mı evladım? İyilik ettiklerimden kazık üstüne kazık yiyip duruyorum, aslında suç benim, kimsenin değil; ben adam olmam."

"Estağfurullah Ahmet Baba, olur mu hiç öyle şey? Sen tanıdığım en mert en delikanlı adamsın. Sendeki merhamet kimde var?" Ahmet Baba sözlerimden etkilenmiş ve gözleri dolmuştu. Sigarasını yaktıktan sonra üst üste istiflenmiş kilimlerin üzerine oturup, "Sana bir hikâye anlatayım izninle," dedi ve gözlerini kısarak anlatmaya başladı:

"Günün birinde padişahın biri, veziriyle ava çıkmış. Köpeklerinden birinin gözü yol üzerinde duran kurumuş bir kemiğe takılmış. Köpek aniden vezirin elinden kaçıp kemiğe saldırmış, vezir köpeği zorla kendi taraflarına doğru çekmeye çalışınca; padişah sinirlenip, 'Bırak olduğu yerde kalsın,' demiş. Köpek, padişahın en kıymetlisi olduğundan boynunda altından bir tasma varmış. Vezir, padişaha yönelerek, 'Padişahım! Madem burada bırakacağız, bari boynundaki altın tasmayı çıkarmama izin verin!' demiş. Padişahın verdiği cevap çok ilginçtir: 'Bırak boynundaki tasmayla kalsın; biz verdiğimizi geri almayız, gün olur boynundaki tasmayı görür de nasıl bir kapıdan ayrıldığını anlar!' demiş."

Hikâyeden sonra bir müddet sessizlik hüküm sürdü, "Ne anlamlı bir hikâyeydi," diyerek sessizliği bozmak istedim. Bu arada Ahmet Baba çay demlemiş, bardakların yerini arıyordu. Demlenmiş çayın kokusu bir başka güzellik veriyordu dükkânın mistik havasına, karşılıklı çaylar içilip hoşsohbet derken saat bir hayli geç olmuştu. Kalkmam gerekiyordu. Ahmet Baba'yla vedalaşıp dükkândan çıktım. Oradan ayrıldıktan kısa bir müddet sonra kuzenim Ali, cep telefonumdan arayarak; "Çınar altında Zehra'yla seni bekliyoruz, hemen gel," dedi. Yoldan bir taksi çevirip bindim, yol boyunca sokakları denizi, çiçek satan kadınları, el ele dolaşan sevgilileri izledim. Hayatımda gördüğüm en mükemmel renkler düşüyordu kaldırımlara, bu güzelliği ne yazık ki çoğu zaman bastırılmış bir külfet olarak yaşayanları düşündüm bir anda, keşke herkes mutlu olabilse bu kısacık ömür dediğimiz mola yerinde!.. Karışık, iç içe

girmiş düşünceler yumağını yol boyunca çözmeye uğraşarak varmam gereken yere, çınar altına trafiğe rağmen gelmiştim. Her zamanki gibi Zehra ve Ali, şen şakrak bir muhabbete dem vurmuşlardı. Geldiğimi fark eden Ali, "Aa, Gül gelmiş, nerede kaldın yahu?" deyip kucaklayıp öptü yanaklarımdan. Sadece, "Selam," deyip kendimi hasırdan yapılmış sandalyeye bırakıverdim; Zehra yüzüme derin bir bakış atarak: "Yorgun görünüyorsun, hayırdır neyin var?" Dalmışım, Zehra kolumu hafiften dürterek sorusunu yineledi. "İyi misin güzelim?"

"Evet, iyiyim. Sadece trafik berbattı, suskunluğum bundandır," dedim Zehra'nın burnunu sıkarak. Zehra, "Şekerim, senin de bir anın bir anına uymuyor, ne hassas bir ruhun var," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı kaşlarını kaldırarak. Ali, "İnsan çok değişken bir varlıktır, yani çok unsurlu. Keşke bizde diğer yaratılmışlar gibi tek unsurlu olabilseydik; onlar tek bir hal üzere yaşarlar, oysa biz insanlar hem negatif hem de pozitif olarak hayatlarımızı yaşıyoruz, bu da bizi farklı ve değerli kılıyor." Atıldım hemen: "Peki, insan madem bu kadar yüce ve farklı bir varlık, neden kendi hislerinin kontrolünü en ufak bir olumsuzluk karşısında kaybedebiliyor?

Ali: "Sence neden?"

"Bence, insan iki şeyin kıymetini bilmiyor; biri sağlık diğeri zaman." Zehra gülerek, "Aşk," diye ekledi. Anlık bir sessizlik... Çaylarımızı yudumladık hiç konuşmadan, kısa bir süre sonra Ali hareketlenerek: "Size Hayam'dan bir dörtlük okuyayım da üzerinize serpilmiş ölü toprağından silkinin," dedi ve okumaya başladı:

İnsan yiyeceksiz, giyeceksiz edemez;
Bunlar için didinmene bir şey denmez.
Ondan öteki ha olmuş, ha olmamış:
Bu güzelim ömrünü üzmeye değmez...

"Hayam ne kadar haklı," diye içimden geçirdim. Ali alnına düşen saçını yana atarak: "Dün kitapları karıştırırken gözüme Arabi'nin bir sözü takıldı; şöyle diyordu: 'Aşkla arandaki tek engel kendinsin!'" Zehra, "Evet, ben de okumuş ve çok etkilenmiştim, galiba senin evdeki kitapların birinde okumuştum Gül." Başımı "evet" anlamında sallayarak çayımdan bir yudum aldım. Asırlık bir çınarın altında oturuyorduk, ortalıkta uyumsuz bir tek manzara bile yoktu. İçimde tarifi imkânsız bir heyecan dalgalanması hissediyordum, etraf oldukça sakin ve de gizemliydi. Bir müddet durgunluk ve sessizlik devam etti, ta ki... Karşıdan, sanki bir ışık kümesinden sıyrılıp ötelerden bu âleme adım atan yakışıklı bir adam görünceye dek... Bedenime şok uygulanmışçasına kekelemeye başladım bir anda. "Bu, bu o adam; rüyamda gördüğüm adam."

"Zehra: bir dakika bir dakika, ne dedin sen?"

"Evet, bu adam ta kendisi."

Şaşkınlık içerisinde kekeliyordum, gözlerim yuvalarından fırlamış gibiydi, sanki rüya görüyor ve sayıklıyordum. Ali telaşla sordu:

"Abla emin misin bu adam mıydı?"

Heyecandan sadece başımı sallamakla yetindim. Yaşadığım şok karşısında dilim lal kesilmişti, üçümüzde aynı anda sustuk. Sadece biz mi sustuk? Kâinat sustu, doğa sustu, nabzım sustu, beynim sustu, her şey sustu... Dakikalar süren bir sessizlikten sonra kendimi toparladım ve gözlerimi bizden iki masa ötede oturan rüyalarımda başrol oynayan bu yabancı adama diktim. Adamı incelemeye koyuldum uzaktan. Gözlerim ilk önce ellerine gitti; ve bir anda ikinci şok dalgasına maruz kaldım, parmağındaki yüzük tıpkı rüyamda gördüğüm gümüş turalı yüzüktü. Heyecan ve merakım gittikçe artıyor ve ben kendimi bu akıştan alamıyordum.

Ali: "Gidip sorsana, niye rüyalarıma giriyorsun diye?"

Zehra: "Yok daha neler, sorsun da adam hepimize deli muamelesi yapsın."

Ali: “Pek de normal sayılmayız hani!”Ali ve Zehra’nın konuşmaları sürüp gidiyordu kendi aralarında, bense hedefe kilitlenmiş adamı mikroskop altında incelemeye almıştım. Gülüşü aynı gülüştü; kıyafeti aynı, hatta yanındaki iki adam da aynıydı; “Bu da diğer rüyalar gibi sadece bir rüya ve ben birazdan uyanacağım,” diye kendime telkinler veriyordum. Bizim masada sessizlik hüküm sürüyordu, üçümüz de sanki suç işlemiş mahkûmlar gibi, fermanımızı bekliyorduk sessizce. Kalbim rüya diyor, beynimse halüsinasyon demekte diretiyordu. Her azam ayrı bir dilden konuşuyordu, organların dile geleceği gün, acaba bugün müydü? Ali bir sigara uzatıp, “İlgilenmiyormuşuz gibi yapalım,” dedi. “Siz niye ilgileniyorsunuz canım; rüyayı gören benim,” dedim kulağına fısıldayarak. Zehra da kısık sesle konuşunca Ali kahkahayı patlattı. “Yahu deli miyiz ne? Adam bizi hem duymuyor hem de tanımıyor, gizli ajanlığın bir âlemi yok,” derken kahveler tazelendi. Zehra: “Bu kaçıncı kahve Gül, dokunmasın?” Ali yine kahkahalar eşliğinde: “Ona dokunan dokunmuş, baksana ruh gibi oturuyor?” dedi gözleriyle beni işaret ederek. Ansızın çalan cep telefonu sesiyle irkildim; Zehra’nın annesi rahatsızlanmış, acilen gitmesi gerekiyormuş. Ali Zehra’yı bırakmak üzere, ayaklandılar, bir sürü nasihatten sonra kucaklaşıp vedalaştık. Masada bir başıma kaldım, içimden de kızıyordum kendime “Ben niye onlarla gitmedim?” diye. Bir anda garson belirdi yanı başımda; utanarak bir fincan daha kahve rica ettim, masada tam altı fincan vardı, ikisi fal kapatılmış bir biçimde duruyordu, sıkılarak garsona, “Bunları alabilirsiniz giden arkadaşım kapatmıştı,” dedim, aklımca garsonun hakkımda kötü düşünmesini önlemiştim. Zehra bunu duymuş olsaydı eminim garsonla aramda bir şey olduğundan şüphe ederdi... Masada tek başıma ne yapacağımı şaşırmış bir halde saçımla oynamaya koyuldum. Acaba uzaktan nasıl görünüyordum? Saçımın fönü bozulmuş muydu? Kahveyle birlikte rujumu da yalamış

olabilir miydim? Kafamın içinde acabalar korosu tüm ihtişamıyla çalıyordu. Anlam veremediğim bu telaşın sebebi neydi? Rüyamda gördüğüm ve hiç tanımadığım bir adama kendimi beğendirmeye mi çalışıyordum? Aptallık böyle bir şey olsa gerek diye düşündüm, elimi kolumu nereye koyacağımı şaşırmış bir halde oramı buramı çekiştirmeye başladım. Bir anda aklıma, geçen sabah çayına altı şeker atan adam geldi, alakasız düşünceler hep de bir başıma kalınca hortlar, kendimi bastırarak hafiften gülümsedim. Gözlerim yeniden ellerine takıldı, ne kadar muntazamdı. Parmakları ince ve uzun; "Bir kemik uzmanı olarak incelemem çok normal," deyip kendimi kandırmaya devam ettim. Oysa adamın çekiciliği karşısında balmumu gibi erimeye hazırdım. Bir anda kendimi bu adama âşık olmuş ve karşılık alamamış biri olarak hayal ettim, günden güne sararıp solan bir bilim kadınının dramatik sonu... "Aman Allahım! Ne berbat bir hayal bu! Hem neden sevilmeyecekmişim ki! Bende hoş sayılacak bir kadınım." Gerçekten hoş muydum? Yoksa "hoşt" dedirtecek türden miydim?" Yoksa bilinçaltımda bastırılmış komplekslerim mi yüzeye çıkmaya hazırlanıyordu? Saat bir hayli ilerlemişti, gece ve ay tüm ihtişamıyla büyülüyordu. İnsanın şiir yazası geldiği bir gecede benim gözüm hâlâ adamın masasındaydı. Yanındaki diğer iki adamla derin bir sohbet içinde gayet sakin görünüyorlardı, dikkatimi çeken bir şey oldu; yanındaki diğer iki adam son derece edepli ve tevazu içinde başları hafif öne eğik onu dinliyorlardı. Birden iki adam ayaklanıp oradan ayrıldılar. "Şimdi adil oldu, o da yalnız, ben de yalnızım. Durum birebir," diye içimden mırıldanıp sevindim. Hiç beklemediğim bir anda göz göze geldik; "Tanrım! Bana bakıyor; yoksa arkamda oturanlara mı? Hayır, hayır bana bakıyor." Dakikalarca kafamın içinden geçenlerle konuştum. İlk göz göze gelişimiz, gözleri değip geçti, sanki bir mıknatısın demiri çekişi gibi. Gözlerini bana dikmiş, hafiften tebessüm ediyordu. Bense hiç oralı

değilmiş gibi davranıyordum. Kulaklarımda Arabi'nin bir sözü çınladı hiç hesapsız. Arabi şöyle diyordu: "Bir âşık, aşkını gizlerse şehit sevabı alır."

"İyi de ne aşkı; hem neyi gizliyordum ki?" Adam, kafeden gelen müziğin ses tonuna uygun biçimde ayağını sallıyor, ritim tutuyordu. Müziği sevdiği her halinden belliydi. "Müzik ruhu olan bir insanın, merhamet duygusu da gelişmiştir," derdi hep üniversitede hocamız. Aradan dakikalar geçmiş ve biz birbirimize kaçamak bakışlar atmaya devam ediyorduk. Son derece asil ve de etkili bir duruş sergiliyordu, üzerindeki siyah takım elbisesi kusursuz beden hatlarını gösteriyordu, ya saçları? Saçları gece koyuluğunda dalga şeklinde alnına düşmüş, kulak memelerine kadar uzamış ve aralarına tekdüze kırlar saçılmıştı. Dudakları son derece muntazam ve gülümseyişiyle beliren yanağındaki gamze ona bir başka çekicilik veriyordu. Kirli sakalıyla gizem kokan bu adama, merakım ve ilgim gitgide artıyordu. Dişlerini henüz görememiştim, derken aniden bir sigara yaktı ve öyle bir nefes soludu ki; o ara dişlerinin ortasının hafif aralık olduğunu fark edebildim. Önlenemez tuhaf bir ihtirasla hayranlığım tavan yapmıştı, bana on gün evvel böylesi bir etkilenmeden söz etselerdi gülerdim herhalde! Her hali ilgimi cezp ediyordu. Kahvemden henüz bir yudum bile almamıştım ama kahve hâlâ sıcaktı, hayret ettim ve gülümsedim. Aniden, karşı masada bir hareketlilik gözüme çarptı. Az evvel giden iki adam geri dönmüştü ve hareketlenmelerinden kalkmak üzere olduklarını anladım. "Hayır henüz değil; daha tanışamadık bile burada ve böyle son bulmamalı!" diye derin bir hüzün duydum; adam ayaklanmış gitmeye hazırlanırken başını çevirip bana öyle derin bir bakışla baktı ki, sanki kalbime elektro şok etkisi yaptı. İçimde bir yerde yakıcı kıvılcımlar tutuşmaya başlamıştı, sebepsiz anlamsız ve saçma bir hüzün girdabında boğuluyor gibiydim. Heybetli yürüyüşünün ardından öylece bakakaldım. Kısa süre sonra bende

ayaklanıp garsondan hesabı istedim. Garson gülümseyerek yanıma geldi ve "Hesap ödendi efendim," deyince şaşkınlık içinde "Kim ödedi hesabımı?" diye sordum sitemle. Garson pişkin pişkin sırıtarak, "Ödeyen ödedi," dedi ve yanımdan telaşla ayrıldı. Kimin ödediğini tahmin ederek evimin yoluna koyuldum...

Geceyarısı ve hesapta olmayanlar...

Rüyamda küçük bir erkek çocuğu var yanımda. Çocuğa soruyorum: "Burası neresi?" Çocuk, "Aşk ülkesi," diyor tatlı bir gülümsemeyle. Kendi kendime, "Coğrafya kitaplarında adı geçmeyen bir şehirde ben ne arıyorum?" diyorum. İşin komik yanı ben de bu şehir halkındanım, çocuk eşeğine binip beni dar patika yollardan geçiriyor. Karşımda aniden uçsuz bucaksız bir deniz beliriyor. Çocuk bana dönerek, "İşte gördüğün gibi bu deniz aşk denizi, âşıklar bu denizde yok olup gidiyorlar," diyor hüzünlü bir ifadeyle. Telaşla soruyorum: "Peki, kimler girecek bu aşk denizine?" Çocuğun yüzündeki keder gitgide büyüyerek, ellerini yüzüne kapatıp parmak aralarından boğuk bir sesle cevap veriyor: "SEN!"

Sıradan bir günün sıradışı halleri

Günün büyük bir bölümünü uyuşuk bir biçimde ödemeler ve hesaplar yaparak geçirdim. Akşama kadar bankalar arasında mekik dokumuş ve sonunda kendimi can havliyle sakin ve de huzurlu evime atmıştım. Koltuğa uzandım, içimde tuhaf bir şekilde hüzün hissediyordum, terk edilmişlik hissine benzer bir şeydi. Karma duygular arasında kayboldum bir an. Anlamsız çelişkilere kapılıyor ve "Aklımın sınırlarını ne diye test ediyorum?" diye de

kendimi eleştiriyordum. Sanki kanadının teki kırılmış bir kuş misali sığınacak bir yuva arıyordum derinimde. Oysa benim yuvam vardı; "Neydi bu içimde aradığım şey?" Belki de Zehra haklıydı. "Aşksızlık vuruyordu." Çalışırken hiç bunları düşünmeye fırsatım olmazdı, "Tatil yaramadı galiba," deyip mikrodalgaya pizza attım. Keyifsizlik içinde yediğim pizzadan sonra giyinmek üzere odama çıktım. Derin bir irkilmeyle ruhumun allak bullak olduğunu hissettim, dilimin ucunda o güne kadar aklımdan geçirmediğim bir soru şekillendi: "Acaba gerçek aşk diye bir şey var mı? Varsa nerede, yoksa neden olmayan bir şey uğruna insanlar tarih boyunca ayrılık acısıyla ölmüşler?" Düşünceler daha fazla beynimin içini kemirmeden evden çıktım. Yolda asistanım Ural'a rastladım, ayaküstü, gelecek sezon yeni proje çalışmalarından söz ettik. Ural büyük bir heyecanla: "Duydunuz mu? Dünyada ilk kez, yetişkin embriyo hücrelerini kopyalayan Kaliforniyalı bir bilim adamı Samuel Wood, kendini klonlamış ve bunu (Koyun Dolly) yöntemiyle yapmış." Telaşla sözünü kestim, "Tatildeyiz iş konuşmak yok, hoşça kal!" deyip hızla ayrıldım yanından.

Âşıklar Meclisi bir ikindi vakti

Yoldan geçen bir taksiyi durdurup bindim. Ahmet Baba'yı görmek iyi gelecek düşüncesiyle gözlerimi kapattım. Şuursuz plansız aklıma yatmayan şüpheli sorularla kendimi Ahmet Baba'nın dükkânının önünde buldum. "Ne çabuk geldik?" diye taksiciye fısıltı halinde söyledim. Ahmet Baba'yı bahçesinde kumrulara buğday atarken yakaladım, tam bir adım atmıştım ki, mezar gibi bir karanlıkta buldum kendimi, güneş henüz batmamıştı ama her taraf zifiri karanlığa boğulmuştu, uzaktan boğuk insan sesleri duyuyordum, gözlerimin aralığından insanlar, sanki dışbükey bir aynada yansıyormuş gibi şekilsiz geliyordu.

Bayılmışım. Gözlerimi açtığımda genzimi yakan acımsı bir tatla kendime geldim; başucumda telaşla duran Ahmet Baba yumuşak bir sesle sordu: "Gül evladım iyi misin?" Başımı sallayarak, "Evet," dedim. Kalkmaya çalıştım Ahmet Baba'nın kolundan tutunarak, usulca koltuğa beni oturtup bir bardak su getirdi. Gözüm, elinde tuttuğu kocaman bir soğana takıldı, baygınlığın verdiği sersemlikle gülümsedim. "Demek genzimi yakan soğanmış?"

"Ne yapayım evladım, sen öyle düşüp bayılınca?"

"Canım Ahmet Babam, seni de üzdüm affet!" dedim yanağını öperek. Ahmet Baba konuşmasına devam etti: "Tansiyonun düştü herhalde! Ah be evladım hiç sağlığınızın kıymetini bilmiyorsunuz."

"Haklısın ama, nasıl bayıldığımı inan anlamadım!" dedim. "Ben anladım, anladım sana nazar değmiş evladım."

"Amaan kimden nazar değer ki bana? Hem ben inanmam öyle şeylere." Ahmet Baba yüzüme derin bir ifadeyle bakıp "Sana bu nazar âşıklar meclisinden gelmiş, ciddiye almak lazım," dedi ve elindeki ayran kutusunu bana uzattı. Kısa bir sohbetten sonra oradan eve gitmek üzere ayrıldım. Eve vardığımda saatlerce uyudum, başımı pencereden bile dışarıya çıkarmadım; telefonlara, e postama bakmadım. Üzerimde gül desenli bol dökümlü pijamamla evin içinde miskin pasaklı dolanıp durdum. Dizkapakları bollaşmış, bel lastiği gevşemiş, üzerimden her an inecekmiş gibi duran pijamamın belini saç tokamla sıkı sıkıya tutturdum. Aklımdan geçen anlık bir düşünceyle gülümsedim; "İyi ki o yakışıklı beni bu pijamamın içinde görmüyor..." Günün sonunda elimde bir bal kavanozu sürdüm yüzümün her bir gözeneğine, sanki yarın gerdeğe girecek gelin gibi süzülüyordum aynanın karşısında. Birden beliren bir şüpheyle banyoya koştum. Bala karşı alerjim olduğunu son anda hatırladım, alerji olmuş çocukluk yüzümü görür gibiydim; şiş bir burun, kapanmış gözkapakları, zenci dudağı gibi bir üst dudak, "Düşünmek istemiyorum!" diye bağırarak

lavaboda yüzümü ovarcasına yıkadım yıkadım... Salona gelip kanepeye uzandım; uzanmamla dalmam bir oldu. Uyuyakalmışım. Rüyamda, uzun saçlı bir kadın bana yaklaşarak, "Sizi çağırıyorlar" diyor, kadınla birlikte yola çıkıyoruz. Kendimi aniden siyah bir çadırın önünde buluyorum. Korkarak içeriye giriyorum, karşımda o esrarengiz adamı görünce şaşırıyorum. Ona doğru ürkek bir adım atmaya yeltenirken bana gülümsüyor; "Hâlâ aşkı bulamadın mı?" diye soruyor. "Hayır, bulamadım," diyorum gözlerimi gözlerine kilitleyerek, anlık bir suskunluk ve soruyorum: "Bana aşkı anlatır mısınız?" Adam, yanıma yaklaşarak eliyle yüzümü okşuyor, bir müddet beni sessizce izliyor, ani bir hamle yaparak dudaklarımı var gücüyle öpüyor ve kulağıma fısıldıyor: "Hâlâ anlayamadın mı?"

"Bu benim kabahatim mi?" diye soruyorum usulca. "Tut elimden ve yanmayı gör" Elimi uzatıp elini tutmaya ramak kala, kapı ziliyle uyanıyorum. Zamansız Zehra!.. Kapıyı sünnet çocukları gibi sekerek açtım. Zehra, "Nedir bu halin, neler oluyor deli kız?" diyerek içeri daldı. Zehra'nın yüzünden ve bakışlarından meraklı bir hal sezdim. Kısa bir süre o bana ben ona bakışarak sustuk ve nihayetinde dayanamayarak sordu: "Akşam o adamla neler olduğunu anlat bakalım? Tüm detaylarla lütfen."

"Hiçbir şey olmadı," dedim yüzümü buruşturarak. "Peki bu halin ne o zaman, çöp kadınlara dönmüşsün?" dedi ve mutfak masasına oturdu. Ben de tam yanına oturmak üzereydim ki, tekrar kapı zili çaldı. Zehra, "Sen otur ben açarım," dedi. Gelen Ali'ydi, sanki Zehra'yla sözleşmişçesine hemen hemen aynı sözleri söyleyerek elimi tuttu ve, "Sakın bu konuda ümitsizliğe kapılma abla, çünkü şeytanın insandan çalabileceği en büyük taviz, ümitsizliktir," dedi. Sebepsiz bir tepkiyle, "Ne ümitsizliği, ne şeytanı?" diye sordum. "Tamam abla sakin ol, o adam kimse ona âşık olmuşsun, her halinden belli!" Alaycı bir gülüşle: "Siz bugün ikiniz de saçmalıyorsunuz!" Ali: "Madem öyle gün boyunca neden telefonlarımıza çıkmadın?"

"Uyuyordum." Zehra söze karışarak, "O adamla tanışabildin mi?" diye merakla sordu. Bu kez daha da alaycı bir ifadeyle gülmeye başladım: "Maalesef tanışamadım, bütün gece sadece bakışmakla yetindik." Sözlerimden tatmin olmadıklarını fark edince tüm olup bitenleri, daha doğrusu olamayıp bitemeyenleri işkence zoruyla anlattıktan sonra eski sıradanlığıma geri döndüm. Ali saçlarını geriye atarak "Akşama yine çınar altına gidelim, belki yine karşılaşırsın, üstelik adama borçlandın da, bu kez hesabı senin kapatmam gerekecek," dedikten sonra Zehra'yla gülüşmeye başladılar. Ağzımdan "olur" çıkıverdi. Zehra, "Tatili nerede geçireceğiz?" diye sordu. "Şart mı yani?" dedim oflayarak. Ali: "Tabii şart, bu yıl çok yoğun çalıştın." Başımı geriye atarak, "Gerçekten bu yaz bir yere gitmek istemiyorum, üstelik daha yazın başındayız," dedim. Zehra bu girişiminden kesin başarı istiyor gibi beni ikna etmeye var gücüyle uğraşıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Zehra, "Tatile gitmeyi, seyahat etmeyi, eğlenmeyi seven bu hatuna ne oldu böyle?" demekten kendini alamadı. Akşama kadar evde, adamın kim olduğuna dair senaryolar yazmaya başladılar. Ali ve Zehra'nın varsayımlarıyla akşamı bulduk.

Ey aşkı sonsuz Rabbim!
Senden aşk istemek
Aşk'ı inkâr demek...

Çınaraltında bir akşamüstü Aşk radarına yakalanmak

Ay bulutlardan sıyrılarak gökkubbede, edalı bir kanat çırpınışıyla birlikte bir kuş havalandı üzerimizden. Çimene uzanmış minik bir kedi yavrusu gerinerek, kaldırıp başını bakındı etrafına. Bir gül tomurcuğu açıldı nazlı

nazlı gecenin orta yerinde, İstanbul bir başka İstanbul'du bu gece. Her zamanki gibi Ali ve Zehra'yla çınar altına doğru yürüyorduk, üçümüzde radar gibi ortalığı taramaya başladık bakışlarımızla. Bir de ne görelim? O meçhul adam gelmiş ve aynı masada oturuyordu. Kalp kütürtüsü, diş gıcırdaması vuruyordu her yanımdan, heyecanımdan tir tir titriyordum. Bir anda bütün hücrelerimin hızla değiştiğini hissettim. Birbirimizi ite kaka adamın oturduğu masanın tam karşısına oturduk. Üçümüzde de sessizlik hâkimdi. Aramızda hiç konuşmadan adamı gözlemlemeye koyulduk, sezgi yoluyla elde edeceğimiz bilgiler tanımlaya bilmemize yardımcı olabilirdi diye düşünüyordum. Çok zor gibi görünse de, Ali, kulağıma eğilerek, "Abla, adamın önünde duran kitaba dikkat ettin mi, Ömer Hayam değil mi?" dedi fısıltı halinde. Ali'nin omzunun üzerinden gizlenerek masaya baktım. "Evet, Ömer Hayam'ın kitabı, hatta rubailer," dedim heyecanlanarak. Kalbimi ateş gibi bir heyecan sarmıştı. Göğsümün sol tarafında tarifsiz bir basınç hissettim aniden, adamın oturduğu masa ile bizim bulunduğumuz masanın mesafesi yakındı, bu sebepten görüş açımız çok netti. Bu kez yalnız başına oturuyordu ve yine çok etkileyiciydi, benim gelişimi fark etmiş midir acaba, diye konuşuyorduk aramızda, derken adamla bir anda göz göze geldik, daha doğrusu göz göze kilitlendik ve öylece kaldık. Nefesim kesilmiş, dilim tutulmuştu; gök, güneş, gece daha ne varsa hepsi sıfat değiştirmişti. O, buğulu siyah gözlerden adeta ateş okları tipisine tutulmuş şaşkınlık içinde, her salise vuruluyor, yanıyor, tekrar diriliyordum. Fal bakan yaşlı teyzenin sözleri çınladı bir an kulaklarımda. Sözünü ettiği ateş, bu adamdan gelen ateş olmalıydı diye düşündüm. Ve beklenen geliverdi!.. Bütün benliğimi kavuran o siyah gözler, göz değil sanki kara delik gibi beni içine çekiyor ve ben karşı koyacak gücü kendimde bulamıyordum. Zehra ve Ali olaylara hayret içinde tanık olmakta ve bu olayı şaşkınlık içerisinde izliyorlardı.

Hiç beklenmedik bir anda adam, Ömer Hayam'dan şu dörtlüğü mırıldanmaya başladı..

Ben çimen Mısri'nin Yusuf'uyum dedi gül:
Dilimden altın yakut saçılır, dedi gül;
Dedim: Senin Yusuf olduğun nereden belli?
Kana boyanmış gömleğime bak, dedi gül...

Geriye bir bakış fırlatarak, "Beğendiniz mi?" dedi gülümseyerek. Biz şaşkınlık içerisinde hep bir ağızdan, "Evet!" diyebildik sadece. "Onu seviyorsak hak edeceğiz," diye ilave etti. "Haklısınız, o eşi bulunmaz bir insandı," dedim yutkunarak. İçimdeki heyecan, nezaket kelimelerini seçmemi engelliyordu. Büyük bir nezaketle, "Buyurmaz mısınız? Benim masama," dedi. Zehra ile Ali, "Sen git, biz burada otururuz, hem teşekkür etme bahanen de var," dediler gülüşerek. Usulca yerimden kalktım, dizkapaklarım bir birine sürtüyordu, masalara çarpa çarpa adamın masasına vardım. "Merhaba!" dedim titreyen nefesimle. Ayağa kalkıp sandalyemi çekerek mukabele etti; oturdum bir şeyler söyler miydi, diye aklımdan geçiriyordum, o ise sadece yüzüme tanıyormuş gibi bakıyordu, dayanamayarak, "Rahatsız etmiyorum değil mi?" diye sordum hafif bir tebessümle. "Bakışlarım, gelmeniz için daha ne yapabilirdi ki?" dedi fısıltı halinde. Anlık bir sessizlikten sonra, "Ne içersiniz?" diye sordu, tatlı bir gülümsemeyle. Merakım dışa yansımasın diye birazda umursamaz bir tavırla, "Kahve, lütfen." Garson gelip siparişler verildikten sonra, "Hayam'ı sevenlerdensiniz herhalde?" dedi. "Ömer Hayam, benim vazgeçilmezimdir," dedim kalp kütürtüsü içinde. Ne söyleyecek diye merakla beklemeye koyulmuştum ki, garson kahveleri getirdi pişkin pişkin sırıtarak. Kahvelerimizi yudumluyor, gülümsüyor ve susuyorduk. "Acaba konuyu ben mi açsam? Hayam'dan bir şey mi sorsam, az evvel okuduğu dörtlükten konuya mı girsem, belki de okuduğu dörtlükle bana bir atıfta bu-

lunmuş olabilir miydi?" Kafamın içinden her ihtimal geçiyordu ve düşüncelerim hiç göstermediği aktif değişimlerle beni şaşırtıyordu. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra elini uzattı sımsıcak bir bakışla; "Kendimi tanıtayım, ismim Hançer!" dedi. Soluğunu soluğumda hissederek, "Ben de Gül," dedim kısılmış sesimle. Gülümsedi ve "Güzel bir isim, pek çok manaları var." Merakla sordum: "Ne gibi?"

"Gül, dikenlerin secde ettiği tılsımlı bir çiçektir," dedi ve ardından şu kısa şiiri okudu;

Gül, sen gül ağlama!
Çünkü, gönülden bağlısın Aşka
ver vekâletini Yaradan'a
bırak zamana,
son gülen iyi güler unutma!..

Büyük bir şaşkınlık içerisinde sordum: "Bunu hemen şimdi nasıl yazabildiniz?"

"Şimdi yazdığımı kim söyledi? Bizim, yâr ile tanışıklığımız ta ezel bezminde başlamıştır, zaten başka türlüsü de olamaz," dedi. Kısa bir suskunluktan sonra gözlerini saçlarımda gezdirip "Biliyor musunuz Gül Hanım? Gül, çiçekler meclisinin başkanıdır. Yaradan bir Gül'ün, dikene secde etmesine hiç razı olur mu?" dedi. Sözlerinin karşısında afallamış ve nutkum tutulmuş kalmıştım. Her sözü kalbimde bir kriptonun açılmasına sebep oluyordu adeta, tasavvufla ilgili az da olsa bilgi sahibi olduğumu düşünürdüm fakat duymuş olduklarımın karşısında ne kadar ham olduğumu anlamış oldum apansız. Tarifsiz huzur saçıyordu sözleri... "Ya gözleri?" İki siyah derin bir kuyu ve derinleştikçe anlamlaşan, anlam kazandıkça da ağırlaşan; ruhum kendini çoktan atmıştı bu derinliğe, bedenim ise çırpınıyordu kaybolma korkusuyla. Düşünceler içerisinde dalıp gitmiştim, garsonun cılız sesiyle kendime geldim. Kahveler tazelenmiş ve biz birbirimizle susarak

konuşuyorduk. Ansızın bir soruyla, az da olsa yatışmış olan heyecanım yeniden hortladı. Ateş gibi yakan sesiyle, "Gül Hanım, ne işle meşgulsünüz?"

"Şey, ben mi?" Gözlerini kısarak: "Evet, siz!" Heyecanım beni ele verdiği için kendime yuhlar çekiyordum içimden fakat gözleri, beni büsbütün rehin almış gibiydi. Derin bir nefes çektim ve "Ben bilim kadınıyım, Antropolog." Gülümsedi ve, "Yani maddede bilim kadını, manada hiç," dedi. Bu hiç lafından hiiiç hoşlanmamıştım. "Nasıl bu kadar önyargılı olabiliyor!" diye içimden geçiriyordum ki, cevap gecikmeden geldi. "Alınmayın Gül Hanım! Hiçlikte çokluk vardır, hiç olmak kolay mı? Keşke hepimiz hiç olabilsek!" dedi. Cesaretimi toplayarak ve bilimin verdiği özgüvenle bu kez ben sordum: "Sakıncası yoksa, siz hangi işle meşgulsünüz?" Masanın üzerinde duran sigara paketini bana uzattı ve "İçiyor musunuz?" diye sordu. Paketten bir sigara çıkardım ve yakmasını bekledim; fakat hiç oralı bile değildi, sonunda kendi sigaramı kendi ateşimle yaktım, inadına, inadına dumanı yüzüne karşı üfledim. Az sonra kendisi de bir sigara çıkardı paketten, tam sigarayı ağzına götürmüştü ki, ani bir hamle yapıp sigarasını ben yaktım. Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu, bense onu utandırmanın keyfi içerisinde pis pis sırıtıyordum. İçimden, "İntikamımı aldım, oh olsun sana!" Kibar ve de nazik bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim," dedi. "Estağfurullah! Kaba erkeklerin sigaralarını daima güzel kadınlar yakarmış," dedim, büyük bir zevkle. Kahkaha ile gülmeye başladı. O güldükçe, ben hırsımdan alt dudağımı ısırıyordum. Gülüşünde öyle bir çekicilik gizliydi ki, mümkün olsa onu hep güldürmek isterdim. Yanağındaki gamzesi güldükçe belirginleşiyor ve onu daha da mükemmel kılıyordu. Gülmesi geçtikten sonra, "Bana ne sormuştunuz az evvel?" dedi. Bense, hatırlamıyormuş gibi yaparak havaya sağa sola bakınıyordum, kısa bir süre güya düşündükten sonra, "Hı hatırladım, ne iş yapıyorsunuz diye sormuştum," dedim. Ses tonu bir anda

ciddileşti, "Ben Tunus'ta yaşayan bir işadamıyım, aslen İranlıyım. İstanbul'a bir iş kongresi için geldim, bir hafta sonra Tunus'a geri döneceğim," dedi sıcacık gülümseyerek. "Döneceğim" kelimesi nedense içimde bir yeri acıtmıştı, merakla sordum: "Adınız, daha evvel duymadığım bir isim, özel bir anlamı var mı?" Eliyle saçını geriye attı ve "Olmalı; her ismin bir anlamı mutlaka olmalı," dedi. Yeni bir sigara yakıp konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Aslında insanın adı ne olursa olsun gerçek adı Âdem'dir," dedi kinayeli bir bakışla. Sanki, bir haftadır görmüş olduğum rüyalar vuku buluyor ve her şey bu adamın etrafında toplanıyordu. Zaman ilerledikçe sohbetimiz de derinleşti, henüz birkaç saat evvel tanıştığım bu adam, beni öyle bir etkisi altına almıştı ki, her şeyi unutmuş, yeryüzünde sanki bir o, bir de ben kalmış gibiydik. Sohbete öyle dalmıştım ki, karşı masada oturan Ali ve Zehra'nın gitmiş olduklarından bile habersizdim. Nasıl olsa yarın, tüm detayları bir bir soracaklar diye içimden geçirip gülümsedim. Kahve ve nargile kokuları arasında susuyor susuyorduk. Gözlerindeki cezbe anaforlarında yerden yere savruluyor titriyor ve oto kontrolümü kaybediyordum. Elimde olmayarak her halini incelemeye koyuldum yeniden, çok düzgün bir Türkçe ile konuşuyordu, kültürlü ve de asil olduğu her halinden okunuyordu. Bu özel muameleye muhatap oluşum içimi gıdıklıyordu, ne vakit gözleri değse yüzüme, göz fırtınaları arasında şimşekler çakıyordu ve ben bu akıma kendimi gönüllü kaptırmış savruluyordum. Bir sigara daha yaktım ve sessizliği yırtarcasına konuşmaya başladım: "Tiryakiliği olmayanlara bir bilim insanı olarak, kötü örnek olmaktan sakınıyorum ve kimsenin bu tür alışkanlıklara kapılmasını arzu etmiyorum," dedim. Yüzüme baktı ve "Bu sigaraya teşvik değildir. Zevk halleridir, içmeyenlere iğrenç gelebilir, ama bitki olmak itibariyle o da bir nimettir." Adeta içimi, düşüncelerimi okuyordu. Acaba düşünce okuma yeteneğimi vardı? diye içimden geçirdim. "Yok canım, olur mu öyle

saçmalık? Kim olsa anlardı, gözlerimi şapşalca dikmişim dudaklarına." Kafamın içi durmadan konuşuyordu. Aniden bir soruyla kendime geldim. "Gelelim şu maymundan türediğimiz tezine; madem bir antropologsunuz, söyleyin o halde, insanın atası maymun ise, ilk insan olan Âdem'in atası kimdir?" Alaycı bir tavırla sordu. İçimden, "Maymun sensin!" diye geçirdim, sorusunu ukalaca bulmuştum. Anlık bir suskunluktan ve sigaramı yine kendim yaktıktan sonra konuşmaya başladım: "Şimdi size, Hominiglerin, Homo erectusların ve Homo habilislerin aynı kökten geldiklerini söylesem güleceksiniz, insanın atasının Homo sapiensler olduğunu bu durumda söylemenin bir anlamı var mı sizce?" dedim sinirli bir tavırla. Yumuşak bir ses tonuyla sordu: "Gül Hanım, kızacaksınız biliyorum ama yine de sormadan edemeyeceğim, acaba neden bu türlerin hepsi homo?" Sinirim daha da artarak, "Türlerin cinsel tercihlerine saygılı olalım lütfen!" dedim hırıltılı bir ses tonuyla. O ise katılırcasına gülüyordu. Bunca yıllık bilimin bulgularıyla dalga geçen bu adamı bir an için ısırmak geçti içimden. Hem sinirleniyor hem de bilgisine hayran kalıyordum. Kulakmemesini ovalayarak, beni izliyordu; gülümsemesi geçmiş, ciddi bir tavırla beni süzüyordu baygın bakışlarla, o baktıkça içim yanıyordu. Etrafına şöyle bir bakındıktan sonra, "Bu durumda Âdem'in atası Allah' mı oluyor," dedi ve hemen ilave etti: "Size izninizle Gül diyebilir miyim?" diye sordu. Başımı sallayarak, "Elbette," dedim.

"Sen de bana Hançer dersen sevinirim," dedi. "Olur" anlamında başımı salladım. Masanın üzerinde duran sigara paketini bilinçsizce ellerimin arasında zıplatıyordum, hiç beklemediğim bir anda ellerimi, avuçlarının arasına alarak "bak Gülcüğüm! Yüce Allah ne buyuruyor: '*Ey kulum, ey sevgilim!.. Eşyayı senin için yarattım, seni de kendim için yarattım. Senin için yarattığım şeyler uğruna, benim için yarattığımı kirletme!..*'

"Anlatmak istediğim; Allah insanı eşrefi mahluk olarak

yarattı ve yaratmış olduğu tüm kullarına iradenin tümünü verdi, bu sebepten sizi en üstün kıldım demesiyle şunu kast etmekte Yüce Yaradan; hepinizi öz bir sudan yarattım, sizlere şeref, üstünlük verdim, sizi yaratmış olduğum diğer varlıklardan en üstünü kıldım." Dalgınca kısa bir bakışmadan sonra, Hançer konuşmasına büyük bir titizlik içerisinde devam etti: "Önce, şunu anla Gülcüğüm; insan ve hayvan ve nebat; bunların hiçbiri bir diğeri olamaz. Yani insan, insan olarak yaratıldı. Din insanlara gelmiştir, maymunlara değil, kızıyorsun ama gerçek bu Gülcüğüm!" dedi ve devam etti: "Ayrıca hayvanları da çok severim; hayvanlık âlemi de hayvanlıkta bir vasıftır, tıpkı insanlık gibi."

"İnsanların, hayvanlara kötü davranmalarına ne diyorsun Hançer?"

"Ne güzel Hançer diyorsun," dedi ve devam etti: "İnsan, hayvan olamaz ama sergilediği kötü tavırlarıyla hayvandan aşağı olabilir." Bir anda gözümün önüne, hayvanlara işkence yapan zalimler geldi, aklımdan, "Onlar mı hayvandı bunlar mı?" diye geçirmeden edemedim. Yüzüme bakışından anladım ki yeni bir soruya hazırlanıyordu ve yanılmamışım da. "Şempanzeler, insana hiç benziyor mu?" Hemen atıldım: "Hançerciğiiimm! Şempanzeler insandan daha fazla evrimleşmiştir. İnsanla şempanze arasında genetik bir kıyaslama yapıldığında bu hayvanın insanla ortak atasından ayrıldıktan sonra, genlerinin daha fazla pozitif mutasyona uğradığı belirlenmiştir."

"Açar mısın lütfen?"

"Sen dinledikten sonra hay hay!" Konuşmama devam ettim: "14 bin insan ve şempanze genini kıyasladığımızda Darwin'in doğal seleksiyon ve evrim yasasına göre Şempanzelerin altı buçuk yıl önceki ayrılıktan sonra daha fazla evrimleştiği bilimsel olarak kanıtlanmıştır," dedikten sonra keyifle kahvemi yudumladım, içimden ise, "Oh be ağzının payını verdim sonunda," diye geçiriyordum ki, hiç beklemediğim bir biçimde beni alkışlayarak; "Şimdi tam bir

bilim kadınıyla tanıştım," dedi tatlı bir tebessümle. Tam derin bir nefes alacaktım ki, "Kutlarım, zekisin. Akıl büyük bir lütuftur," dedi. "Aklımla her zaman gurur duymuşumdur," diye ekledim. "Atışmamız nasıl gidiyor ama?" diye takıldı gülümseyerek. Tatlılığına şirinlikle mukabele ettim: "Atışmak mı? Estağfurullah, görevim bilgilendirmek," dedim kahkaha atarak. Karşılıklı bir müddet gülüştük, daha sonra elimde ezilip bükülmüş, buruşturulmuş sigara paketini bana göstererek, "Sen ne istiyorsun bu sigara paketinden?" diye sorunca, paketi, hırsımdan sekiz gen yaptığımın farkına vardım. Utancımdan yanaklarımın kızardığını, hatta kızıldan öte morumsulaştığını hissettim. Heyecan içerisinde paketi eski haline dönüştürmeye uğraşırken elimi aniden tuttu ve, "Uğraşma ve utanma! Bu doğal halin çok güzel," diye usulca fısıldadı. Ellerim, dizlerim hatta dişlerim bile aynı anda heyecan içerisinde tir tir titriyordu. Saat bir hayli ilerlemişti. "Ben artık kalkmalıyım," dedim ve ayaklandım. Kendisi de, benimle birlikte ayaklandı, elimi iki elinin arasına aldı ve gözlerime tüm ateşini salarak, "Yarın geceni de, bu cahil adama ayırır mısın?" diye sordu fısıltı halinde. İçimden, "Her gecemi ayırırım sana," diye geçirmiş olsam da dilimden sadece, "Estağfurullah! Sizin, gizli bir alim olduğunuz her halinizden belli," diyebildim heyecanla. Elimi, avuçlarının arasında sıkarak ve başımı döndüren müthiş kokusuyla: "Âlim, bilen değil bildiği şeyi vicdanıyla hissedendir," dedi ve garsonu çağırdım. Yine hesabı ödememe izin vermeyince iki kez teşekkür edip yanından ayrıldım. Caddeye çıkıp bir taksiye bindim, avuçlarımın içi alev alev yanıyordu, yol boyunca inişli çıkışlı ruhumu kucakladım. Dudaklarım "Hançer" ismiyle kımıldıyordu, ellerime sinmiş olan baygın amber karışımı kokusu büsbütün ruhumu mest etmişti. Kara bakışları inadına inadına kalbimi hançerliyordu adı gibi...

Aşk, gökyüzünü çatlatır,
yüzlerce yarık açar,
sebepsiz yeryüzünü titretir...

Eve geldim, kilometrelerce koşmuşçasına tüm kaslarım ağrıyordu, kendimi banyoya attım, sıcak küvetin içerisine uzandım, dudaklarım kendiliğinden bir şiir mırıldanmaya başladı: "Ey Aşk! Dökül dudaklarımdan ki, onun dudaklarında sarhoş olayım. Ey Aşk bir dalga ol ki, bedenimle onu dolayım kendime ve alayım içime." Aşktan korkuyordum; bende ne Leyla'nın, ne de Aslı'nın cesareti vardı, onlar bedellerini ödeyerek tarihe geçmişlerdi ama bende o güç bulunmuyordu. İçimde, yabancısı olduğum duygular vardı, biraz hüzün biraz mutluluk kırıntıları arasında bocalıyordum. O, Sultandı bu gece, bense köle bile olamadım! Burnumda tüten kokusu beni kendimden alıyor ve adeta şiirler diyarına doğru sürüklüyordu, dudağımın ucunda yeni bir şiirle gözlerimi kapatıp kendimce mırıldandım. "Kalbim yanıyor, açıverdim ardına kadar kalbimin pencerelerini çünkü yangın var; atıverdim kendimi onun kara gözlerine, uğramayacağım artık kendime." Bir âmânın değnek yordamıyla yol araması gibi korkuyordum Hançere âşık olmaktan. Âşık oluyordum, kendime bile itiraf etmeye cesaretim yoktu, aklıma asılı kalmış o siyah yakıcı gözler bir an olsun aklımdan çıkmıyordu... "Sana âşık oldum Hançer!" diye sayıklayarak banyodan çıkıp kanepeye uzandım. Uyuyakalmışım...

Geceyarısı...

Rüyamda, bir derviş sessizce, "Benden sana zarar gelmez korkma! Ben aşkın askeriyim, görevim bu. İrfan kuyusunda âşıkları beklerim ve onları sularım," diyor. Derviş kuyudan çektiği kovayı alıyor ve elini yüzünü ateşle

yıkamaya başlıyor, hayretle dervişe soruyorum: "Yanmıyor musun?" Derviş gülümsüyor ve "Ateşe alışığım ben, sen de alış," diyor. Korku içerisinde, "Ben, dayanamam," diyorum ve ağlamaya başlıyorum. Aniden, her şey bir rüzgârla hareketleniyor ve ortalık göz gözü görmez bir hale dönüşüyor. Güç bela kendimi, o toz dumandan kurtarıyorum. Uzaktan biri sesleniyor: "Gül! Seni şelalenin önünde bekliyorum." Etrafa bakınıyorum fakat ortalarda şelale göremiyorum. Koşuyorum, koşuyorum nihayetinde şelaleyi buluyorum. Şelalenin başında, aniden Hançer beliriveriyor ve elini uzatıp beni kendine çekiyor. Titriyorum bir müddet, etrafı süslü ve taşlı bir elbise uzatıyor bana; elbiseyi bir anda giyiveriyorum. Hemen ardından, inciden yapılmış, adına aşk tacı dedikleri bir tacı başıma koyuyor. Usulca dudağımdan öpüyor ve "Mutlak aşka varmaya az kaldı sevgilim," diyor. Gözlerim kamaşıyor, başım dönüyor ve göğsüne başımı yaslıyorum. Gözlerindeki aşk arzusu, kıvılcım haline dönüşüyor, merhamet dilercesine, "Öp beni aşkım," diyorum yangınlar içinde. Sımsıcak dokunuyor dudağı dudağıma, etrafımızda ışık huzmeleri ay kadar parlak, kollarıyla beni sımsıkı göğsüne bastırıyor ve yanağı tutku ateşiyle yakıyor yanağımı. O sırada ortalığın bir anda yeniden kararmasıyla Hançer'i gözden kaybediyorum, var gücümle sesleniyorum: "Beni burada bırakma sevgilim!.." Yattığım yerden sıçrayarak uyandım. Sanki yanan bir fırının içerisinden çıkmış gibi bedenim yanıyordu, terlemiştim. Bir bardak buz gibi suyu üstüme başıma dökerek, titrek ellerle içtim ve yeniden uyumak üzere yattım.

Pazar sabahı

Aylardır biriktirdiğim meyve çekirdeklerini, gelişigüzel bahçenin her bölümüne ektim. Yediğim bütün meyvelerin çekirdeklerini atmazdım, Allah'ın nimetlerine

saygısızlık gibi gelirdi bana çöpe dökmek, meraklı komşum Mustafa Bey merakla sordu: "Tutar mı Gül Hanım?" başımı kaldırıp baktım ve, "Ekmesi benden, yeşertmesi Allah'tan," dedim gülümseyerek. Bahçem, gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti, ağaçların üzerinde cıvıldayan kuşlar, kalbimde ise aşkın taze kokuları tütüyordu. Aklım dün gece de kalmıştı, bu gecede onu görebilecektim. Bu umutla koşarak eve çıktım, gardırobumu açıp en seksi kıyafetimi seçip aldım; fakat aldığımı beğenmeyip bir başkasını çıkardım, ondan da vazgeçmem uzun sürmedi, sonunda, siyah eteğimle siyah ince askılı bluzde karar kıldım. Üzerime tutup aynanın karşısına geçtim ve "Evet, bunları giyeceğim," dedim. Saçlarımı her zamanki gibi dağınık bırakmaya karar verdim, çünkü, oldum olası saç tokalarından hiç hoşlanmazdım, sanki başımın üzerine ağır bir basınç yapıyormuş hissine kapılırdım hep. Hafif bir makyajla tamamlayıp tüm dekoltemi, çıkmadan evvel koridordaki altın yaldızlı boy aynasına son kez baktım; "Eh, idare eder," deyip gülümseyerek evden çıktım. Yoldan bir taksi çevirip bindim, saatinden evvel varmamak için taksiciye ağır gitmesini tembihledim. Hançer'i görebilme heyecanı içerisinde gözlerimi kapattım; açık pencereden rüzgâr içeri vuruyordu ve ben Hançer'i hayal ederek rahatlamaya çalışıyordum. Bundan bir ay evvel, benim için yorulmak veya dinlenmek diye bir sorun yoktu, çünkü benim standardım sabitti, eksilmez ve azalmazdı. Oysa şimdi; adım adım değiştiğimi hissediyordum. Yüreğimi kaçırmaya, saklamaya çalışsam da Hançer'in siyah gözleri içerisinde kendimi buluyordum. Tarifsiz, isimsiz bir duygu akımına bırakmış görünüyordum kendimi. Taksicinin kalın ve kaba sesiyle gözlerimi açtım; "Abla, çınar altına geldik." İçimden,"ablalar seni kovalasın," diye geçirerek taksiden indim ve hemen kolumdaki saate bakarak derin bir "oh" çektim, çünkü randevu saatinden beş dakika gecikmiştim. Bunu bilerek yapmıştım. Loş ışıklı dar patika yolda yürü-

mekte zorlanıyordum, topuklarım taş döşeli yolun arasına sıkışıyor ve ben her adımda, ayakkabısına kum girmiş biri gibi ayağımı sallayarak silkelemek zorunda kalıyordum. Hançer benim geldiğim yola sırtı dönük oturuyordu, yine kalbim patavatsızca atmaya başlamıştı, "Acaba beni gördüğünde mutlu olacak mı? Geldiğimi hissetmiş olabilir mi?" Buna benzer daha birçok sorular içerisinde aniden, "Merhaba Hançer!" dedim. Ayağa kalkarak ve beni tepeden tırnağa süzerek, "Hoş geldin Gülcüğüm! Safalar getirdin," dedi sımsıcak bir ses tonuyla. Gözlerimin ta bebeklerinin içine baktı ve elimi ellerinin arasına alarak sıktı. Usulca oturduk karşılıklı, iki elini burnuna götürüp kokladı ve "Gül sunan elde, daima bir miktar gül kokusu kalır," dedi. "Teşekkür ederim ama, gül sunmadım ki sana?"

"Sen kendin gülsün, ismin gül, daha ne olsun ki?" Garsonun gelişiyle lafımız kesildi; kahve siparişlerini verip konuşmamıza kaldığımız yerden devam ettik. "Nasılsın Gül?"

"Teşekkür ederim, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Seni gördüm, daha iyi oldum," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Rahat uyudun mu?" diye sordu aniden.

"Ben mi?"

"Evet sen!"

"Doğruyu söylememi ister misin?"

"Her zaman!"

"Peki öyleyse; seni tanımadan birkaç gün öncesi, rüyalarımda hep seni gördüm; artık neyin gerçek neyin rüya olduğunu kestiremiyorum, başım bu tür rüyalardan kazan gibi oldu, aşk ve akıl arasında yoğunlaşan şüphe yumağını nasıl çözeceğimi bilemiyorum, uykularım paramparça." Ani bir hareketle ellerini bana uzattı; önce ellerimi sıkıca kavradı ve sonra dudaklarında gezdirerek parmaklarımı, diliyle dokundu. Gözleri hafif kanlıydı bu gece, yine de gülümsüyordu. Yüzünü, yüzüme yaklaştırdı ve dedi ki: "Merak etme nurum; o rüyaları yalnız sen görmüyorsun

inan, benim de senden farkım yok." Şaşkınlıktan küçükdilimi yutuyorum sandım ve merakla sordum: "Nasıl yani, beni mi görüyorsun?"

"Evet nurum, seni görüyorum." Rahatlamıştım nedense, hiç olmazsa bir başıma delirmekten iyidir diye düşündüm. "Bana, biraz kendinden söz eder misin Hançer?"

"Elbette ederim, istediğini sor nurum," dedi kahvesini yudumlayarak. Bana, "nurum" demesinden çok hoşlanmıştım. Kelimeler bile onun ağzında bir başka güzelliğe bürünüyor, anlam değiştiriyordu. Heyecanla sordum: "Sen kimsin Hançer?"

"Ben beş milyar ışık yılı uzakta bulunan yıldızlar var ya? İşte ben oralıyım."

"Anlayamadım?"

"Şaka yaptım canım, demek istediğim şuydu: yıldızların en güzel parladığı ülkeden Tunus'tan geliyorum." Bir sigara yakıp konuşmasına devam etti: "Hani o çok sevdiğin, Ömer Hayam var ya? Ben işte onun 21. kuşak torunuyum. Babam hayatta, annem ise üç yıl önce Hakk'a yürüdü."

"Allah rahmet etsin canım," dedim üzgün bir ifadeyle. "Amin nurum. Biz üç kardeşiz, bir ablam var Dubai de, çocuklarıyla yaşıyor ve bir de kız kardeşim var, üç ay evvel evlendi ve o da Dubai'ye yerleşti, ablamın yanına. Geriye bir ben kalıyorum, ben de babamla birlikte yaşıyorum. "Peki sen kiminle yaşıyorsun? Sıra sende."

"Benim annem ve babam çok şükür hayattalar. Bir ağabeyim var, Kanada'da yaşıyor, ben de yalnız yaşıyorum. Çok sevdiğim kuzenim Ali ve çocukluk arkadaşım Zehra'yla, ki sen onları görmüştün, işte onlarla hayatım geçip gidiyor." Bir solukta her şeyi anlatmıştım. Derin bir sessizlik yaşandı, yine elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden saniyeler geçip gidiyordu, böyle bir insanı tanımak için, nasıl bir iyilik yapmış olabilirdim diye düşünüyordum ki, Hançer elini çenemin ucunda gezdirerek konuşmaya başladı: "Biz güneşin var olduğu için, gölgenin de

var olduğunu düşünüyoruz, hiç aklımıza gölgenin güneşi yarattırmış olabileceği gelmiyor," dedi. Bu sözler kafamın içerisinde sorduğum sorunun tek cevabıydı. Dayanamayıp sordum: "Hançer, sen benim duygularımı nasıl tahmin edebiliyorsun?"

"Bunu sen söyleyeceksin Gülcüğüm?"

"Nasıl yani?"

"Gerçek bir bilim insanı olabilmek için ilahi bir duruş ilahi bir hissiyat gerektirmez mi? Bilim insanları bir nevi seçilmiş kişiler değiller mi?"

"İnsanların neler hissettiklerini anlamak bana göre imkânsız."

"İnsanları hissetmek demek, kendini hissetmek demektir," dedi.

"Nasıl olacak bu?"

"Allah, isteyene ve hazır olana öğretir; yeter ki açık ol."

"Ben öğreneceğimden şüpheliyim, çünkü onun kurallarına pek uygun bir hayat yaşamıyorum."

"Allah, sadece din kitaplarıyla ve peygamberleriyle öğretmez. Allah, müzikle de öğretir sporla da, en çok da aşkla öğretir," dedi, gözlerimin içine deli bir bakış atarak. Sözlerindeki derinlik sonsuz bir huzur veriyordu ruhumun en ücra köşelerine kadar. "Çok haklısın Hançer, biz aslında Allah'ı ve O'nun isteklerini hep yanlış anlıyoruz, O'nun istekleri aslında bizim isteklerimiz."

"Aynen öyle Gülcüğüm, O isterse bir kütüğü bile dile getirir."

"Yani, bu durumda ben kütük mü oluyorum? Çekinme söyle; söyle." Hançer burnumu sıkarak gülmeye başladı ve "Sen, beni çıldırtacak kadar sıcak bir Gül'sün," dedi arzuyla yanan bakışlarla. Tam kendimi kaybediyordum ki, salak garsonun gelişiyle irkildim; kahvelerimizi getirirken, yine avanak bir yüz ifadesiyle sırıtıyordu. Garsonun gidişiyle bir müddet sustuk, kahvelerimizi yudumladık, sanki

dudaklarımızı yudumlar gibi, Hançer kütük meselesini aydınlatmak ister gibi konuşmasına devam etti. "Nurum, az evvel şunu belirtmek istemiştim; Allah'ın, İslam'dan ve insanlardan kastettiği ile kişilerin İslam'dan anlayıp uyguladıkları aynı şeyler değil. Hele senin gibi özel ve tatlı bir kulu varsa, ciltler dolusu bir kitap yazması gerekecek senin meziyetlerini insanlara anlatması için."

"Teşekkür ederim," dedim mahcup bir ifadeyle. Tekrar konuya dönmek istedim ve hiç zaman kaybetmeden konuşmaya başladım. "Kuran'da bazı ayetler kapalı gibi görünüyor, insan tam olarak nereye bakması gerektiğini bilemiyor. Bazen benim de kafam karışıyor, İslam'da görmek istediklerimi göremiyorum."

Hançer, büyük bir ciddiyetle beni dinliyordu ve sorumun cevabını vermeye hazırlanır gibi başını hafifçe bana doğru uzattı; "Müsaade eder misin nurum, soruna babamın bir sözü ile cevap vereyim."

"Çok sevinirim."

Hazreti İsa inip gökten tamam etti zuhur,
görmüyorsan bil ki sendedir kusur....

"Olabilir! Hangimiz kusurlu değiliz ki?" dedim mahzun bir tavırla. Bir müddet hiç konuşmadan, sadece bakışarak kahvelerimizi yudumladık. Kısa bir süre sonra parmağını saçlarımın lülesine geçirip "Yürüyelim mi nurum?" diye sordu. Başımı "olur" anlamında salladım ve beraber masadan kalktık. Sahili en iyi gören tepeye doğru ilerledik ağır adımlarla. Yıldızların altında yan yana kollarımız usulca birbirlerine değerek ilerliyorduk dar patika yolda. Uzun boylu oluşu, heybet katıyordu onu takip eden gölgesine, gecenin güzelliği yüzünde saçlarında ışıldıyordu. Rüzgârın, burnuma çarptığı kokusu ise beni divanece sarhoş etmeye yetiyordu. Buram buram miski amber kokuları sarmıştı her yanımızı. Çiçekli yoldan tepeye doğru yaklaşmıştık,

aniden durdu ve "Biliyor musun nurum? Aşk birbirinin gözüne bakması değildir, aşk aynı yere bakabilmektir," dedi. Çok etkilenmiştim, onunla aynı yere bakabilmenin huzuru içerisinde sadece derin bir "ah" çekebildim ta derinimden. Derken karşımıza çok güzel bir gül bahçesi çıkıverdi; gül dibinde biten kuru otları Hançer'e göstererek "Bu kuru otlar burada nasıl biter. Bu gül bahçesinin göbeğinde nasıl uzayabilmişler?" dedim. Hançer, manalı bir ifadeyle beni izliyordu usulca, bana doğru bir adım atarak dedi ki: "Sana kısa bir hikâye anlatmamı ister misin?"

"Evet," dedim sevinçle. "Zamanın birinde, bir tümseğin üzerinde otlarla kaplanmış sarmaşık güller varmış, oradan geçen biri, 'Bu değersiz kuru ot ne oluyor ki, gül ile birlikte bulunuyor?' diyor. Ot, ağlıyor ve şöyle diyor: 'Sus, be cahil! Kerem sahipleri hiç arkadaşlığı unutur mu? Her ne kadar güzelliğim rengim ve kokum yoksa da, nihayet ben de bu güllerin bittiği bahçenin otu değil miyim? Gülle yaşayan, elbet gülden bir koku bir nasip almıştır, çünkü seven sevdiğinin hali ile hallenir,' demiş."

"Beğendin mi?"

"Nasıl beğenmem? Sanki bu hikâye bana hitaben söylendi, yanılıyor muyum?" Hiçbir şey söylemeden sadece ateş ateş baktı. Bazen beni, sözleriyle göklere çıkarıyor bazen de şaşırtarak yedi kat aşağı kuyulara atıyordu. Sevgi ile korku arası aşılanma gibi bir şeydi. Gece ve gökkubbe o kadar güzel ve etkileyiciydi ki, insanın sarhoş olası geliyordu. Bir anda aklıma Ömer Hayam geldi ve küt diye sordum: "Sence Hayam'ı neden bir alkolik, bir şarapçı olarak tanımlıyorlar?"

"Önce şu, karşıdaki tahta iskeleye oturalım, sonra cevaplarım," dedi. Nemli ve ıslak olmasına aldırmadan yan yana oturduk. Yosun ve çimen kokuları arasında birer sigara yaktık ve yumuşacık bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Hayam'ın, doğulu bir düşünce ve şiir insanı olma-

sına karşın, daha çok batıda gerçek değerini bulmuştur. Hayam'ın doğuda filozof yanından çok, şiir yanıyla tanındığını, sanırım herkes artık biliyordur. Bazıları Hayam'ı bir din adamı olarak görmüş, bazıları da hayata küsmüş ve boş vermiş bir âşık, bazıları da müthiş bir bilge olarak tanımlamıştır Hayam'ı. Onu anlamak hiç kolay değildir, gelelim soruna; doğrudur, Hayam her iki şarabı da içmiştir; biri bildiğimiz şarap diğeri ise âşıkların içtiği şarap, sonsuz aşk şerbeti. Hazır konu Hayam'dan açılmışken, sana bir dörtlük okuyayım," dedi. Gözlerimi adeta şarap gibi yudumlayarak, gözlerini kapattı ve fısıltı halinde okumaya başladı:

Büyükse de isyanım, kötülüklerim;
Yüce Tanrı'dan umut kesmiş değilim:
Bugün sarhoş ve harap ölsem de yarın,
rahmete kavuşur elbet kemiklerim!..

Boş bulunarak, "Çok güzel," deyip elini tuttum bilinçsizce. Anlık bir bakışmadan sonra, "Çok şanslıyım, hayranı olduğum bir şairin torunuyla şu anda yan yana oturuyorum, benden daha mutlusu yoktur," dedim coşkulu bir sesle. "İnanayım mı?" dedi çapkınca bakarak. Gülüşmeye başladık. Kısa bir an sonra usulca sordu: "Üşüyor musun?"

"Hayır desem, belki bana sarılmak için sormuş olabilir" ihtimali ile "evet," dedim. Bana, usulca kollarını açıp "Gel nurum, sokul bana," dedi. Hiç düşünmeden sokuldum ve başımı göğsüne yasladım. Kokusu beni delirtecek kadar arzu doluydu, başım dönüyor, gözlerim kamaşıyor ve ben, kendimi onun kollarına bir bayrak gibi açmıştım. Uzunca bir süre konuşmadan, sarmaş dolaş bir vaziyette gecenin sessizliğini dinledik. Her şey hızlı bir biçimde gelişiyordu, "Umarım aynı hızla son bulmaz," diye içimden geçiriyordum. Ansızın, çenemden başlayarak, dudağıma doğru dudaklarını gezdirdi ve "Seni artık evine bırakayım,

yoksa... Kendimi tutamayacağım," dedi. Heyecandan lal olmuş dilimi zar zor kımıldatarak "Olur," dedim titreyen bir nefesle. Cebinden çıkardığı cep telefonuyla şoförüne gelmesini bildirdi ve az sonra son model bir cip yanımızda belirdi. Birlikte bindik ve evimin yolunu tarif ettikten sonra başımı yasladığım omzunda içim geçmiş. Öylece ne kadar bir süre geçti bilemiyordum, gözlerimi açtığımda evimin önüne park edilmiş arabada, bekliyor buldum kendimi ve Hançer'i. Onu istemeden beklettiğim için binlerce kez özür dileyip yanağından minik bir buse alarak arabadan ayrıldım. Son bir el sallayışımla uzaklaştılar, ben de evime girdim ve kendimi aşk sarhoşluğu içerisinde kanepeye attım. Hemen uyuyakalmışım...

Bir gün sonra

Gece nasıl yatmışsam, öylece kalktım. Ayakkabılarımı bile çıkarmayı unutmuş, öylece uyuyakalmıştım. Yüzümü yıkamak için lavaboya gittiğimde, hemen aynaya baktım. Gördüğüm manzara karşısında kendi yüzümden irkildim. Rimelim, elmacıkkemiklerime kadar akmış ve öylece kuruyup kalmış, kaş kalemim ise burnuma doğru bir çizgi biçiminde inmiş ve öylece o da kuruyup kalmış. Berbat, korkunç çirkin görünüyordum. Aklıma, bir anda bu gece rüya görmediğim geldi, "Hayret, hayret!" diyerek kendimi banyoya attım. Bir saat süren banyo uğraşımdan sonra, kendimi arınmış, yenilenmiş ve tazelenmiş olarak salona attım. Bir paket diyet kraker açıp yemeye başladım. Kuru kuru boğazımdan geçmiyordu, kalkıp buzdolabından bir kutu meyve suyu çıkardım, tam içmeye hazırlanıyordum ki, telefonum çaldı; arayan Zehra'ydı. "Gülcüğüm, nerelerdesin ya? Meraktan öldüm yahu."

"Dur, sakin ol,anlatacağım."

"Çabuk anlat, o gece bizden sonra neler oldu?"

"Zehracığım, o gece neden bana haber vermeden kalktınız?"

"Canım benim, sen tamamen uçmuşsun, o gece kalkarken el salladık birbirimize, hatırlamıyor musun?"

"Gerçekten hatırlamıyorum. Annen daha iyi mi? Nesi varmış tam olarak?"

"Mühim bir şey değil, tansiyonu biraz düşmüş, abartır biliyorsun!"

"Çok geçmiş olsun dileklerimi iletmeyi unutma Zehracığım, tamam mı?"

"Ay, tamam tamam, unutmam. Sen anlat bakalım, o gece neler oldu?"

"O gece harikaydı, dün gece de öyle."

"Ne? Ne, dün gece de mi beraberdiniz?"

"Evet, canım. Geldiğinde uzunca anlatırım nasıl âşık olduğumu!" Zehra bir çığlık attı ve kekeleyerek sordu: "Gerçekten, âşık mı oldun Gül?"

"Hem de delice," dedim. Zehra şaşkınlıktan susmuş kalmıştı. "Alo, Zehracığım! Orada mısın?" Zehra'nın sesi bir anda ciddileşerek, "Buradayım canım kardeşim, çok duygulandım. İnşallah çok mutlu olursunuz."

"İnşallah Zehracığım, görüşürüz," deyip telefonu kapattım. Yeniden kanepeye uzandım, gözüme sehpanın altındaki aile albümü ilişti, uzanarak aldım. Uzun zamandır göz atmamıştım, sayfaları teker teker çevirmeye başladım, çocukluğumda ağabeyimle bakardık bu albüme, inanılmaz heyecan ve keyif verirdi bana o zamanlar. Küstüklerimin fotoğraflarını keserdim, sonra kıyamaz, yine yapıştırıp yerleştirirdim. Bu sebepten, albümün hemen hemen yarısı sonradan yapıştırılmış fotoğraflarla doluydu. Herkesten fotoğraf isteme merakım vardı bir de, şimdi görüyordum olağanüstü bir arşive sahip olduğumu. Bir sonraki sayfayı çevirdim gülümseyerek, lisedeki sınıf arkadaşlarım tenis maçında, bir sonraki sayfada ise ağabeyim, elinde kocaman bir dondurmayla köpeğimiz Şahtan'la beraber. Yeni bir

sayfa çevirmeye hazırlanırken kapı zili çaldı; kapıyı açtığımda, şaşkınlıktan ve heyecandan düşüp bayılacaktım. Hiç beklemediğim bir anda Hançer, elinde sadece bir adet gül ile kapıda duruyordu. Kekeleyerek, "Çok sevindim, hoş geldin," dedim. "Hoşluklar, güzellikler buldum seni görünce," dedi ve koridoru ağır adımlarla geçti. Beni, afallamış hatta salaklaşmış bir halde görünce merakla sordu: "Rahatsızlık vermedim umarım?"

"Hayır, hayır, olur mu hiç öyle şey; şeref verdin Hançerciğim," dedim, koltuklara çarpa çarpa. Salona geçti ve benim uzandığım kanepeye oturdu. Bense ayakta duruyor şaşkınlığımı atmaya çalışıyordum. Kısa bir süre sonra sordum: "Ne içersin Hançer?" gözlerini kıstı ve "Bu da sorulur mu? Kahve tabii ki." Koşar adımlarla mutfağa gidip, titreyen ellerimle ve de deli gibi çarpan kalbimle kahve pişirmeye başladım. Bir yandan kahvenin pişmesini bekliyor, öte yandan kapı aralığından onu izliyordum. Burada olduğuna bir türlü inanamıyordum. Bir anda, "Evin güzel ve karışık, tıpkı senin gibi," dedi, kahvesini tepsinin şangır şungur sesleri arasında ikram ettim, gülümseyerek fincana uzandı; "Sakin ol, seni istemeye gelmedim," dedi. "Keşke kahveyi üzerine dökseydim," diye içimden geçirerek pis pis sırıttım. "Niye içinden konuşuyorsun nurum?" duymamış gibi yaptım, "Bir şey mi dedin?" diye sordum. Oysa bal gibi duymuştum. Karşısındaki tekli koltuğa geçerek oturdum, sessizce kahvelerimizi içmeye başlamıştık ki, bir anda aklıma, üzerimdeki dizleri bollaşmış ve bel lastiği bir tokayla tutturulmuş pijamam geldi. "Aman Tanrım; mahvoldum!" Bu utançla daha da ezilerek, "Gelişin beni şok etti; baksana üzerimi bile değiştiremedim, sen gelmeden evvel evi toparlıyordum, bu sebepten bu eskimiş pijamayı geçirdim üzerime." Büyük bir yalandan sonra en azından incinen gururumu kurtarmaya yeter diye düşündüm. Oysa, bu benim her zamanki halimdi. Üzerimi değiştirmek üzere koşarak odama çıktım ve kot eşofmanla bir tişört

geçiriverdim alelacele üzerime ve aynı hızla salona indim. Hançer çok mutlu görünüyordu. Evimi mis gibi kokusu sarmıştı; elinde tuttuğu fincanı usulca masaya bırakıp, "Dün gece telefon numaralarımızı vermeyi unuttuk," dedi ve masada duran Ömer Hayam'ın kitabının üzerine numarasını yazdı, ben de benimkini verdim kekeleyerek. "İnsan kendini aramadığı için, numarasını hatırlamakta güçlük çekebiliyor doğal olarak, tıpkı benim gibi," dedim. Kısa bir sessizlikten sonra, ayağa kalktı ve kütüphaneye yöneldi, rastgele çektiği kitaba gözucuyla baktı ve yerine koyup yenisini aldı. Bu defa eline Mevlana'nın rubaileri geldi. "Bak işte bu güzel!" dedi. Az evvel hangi kitabı çekip beğenmediğini sordum: "Darwin," dedi. Başımı sallayıp imalı bir biçimde güldüm. Ne acayip bir durumdu; çok iyi bir öğrenim gördüğünü kanıtlamış bir bilim kadınının, hiçbir bilgisini önemsemeyen bu adama delice âşık olmuştum. Kızmam gerektiği halde kızamıyor, daha da merakımı cezp ediyordu. Bana aniden çevirdiği bakışında öyle hoş bir çekicilik ve alçakgönüllülük sezmiştim ki, onu kucaklayıp öpmek geçti bir an içimden ve çehresinde öyle hazin bir durgunluk sezmiştim ki kendimi onun kollarına atmak istedim. Onu, inceden inceye izlemeye koyulmuştum. Tatlı sesiyle birlikte kendimi toparlayıp "Efendim, bir şey mi dedin?" diye sordum. "Kütüphaneden belli oluyor kaç merkep yükü kitap okuduğun?" dedi ve ilave etti: "Bari bunlardan bir şey anladın mı nurum?" Kendimi öyle tuhaf bir halde hissediyordum ki, koskoca bilim dünyasının ve koskoca bir medeniyetin çalışması neticesinde ortaya çıkan bilgiyi önemsemeyen Hançer'in sözleri bende büyük bir küçüklük hissi uyandırdı. Biraz sinirli, biraz öfkeli bir halde gözlerimi ona diktim ve "Bir kahve daha alır mısın?" diye sordum. Oysa kızmıştım ona, neler diyecektim ama diyemedim, her defasında aynı şey oluyordu. Gözlerini bana çevirdiği an, nutkum tutuluyor ve ben konuşamaz bir hale geliyordum. Oturduğu yerden hiç kımıldamadan, Mevlana'dan bir rubai okudu.

"Ey sevgili! Gönlümün çadırına, o güzel endamınla salına salına gel, haberin var mı? Ben bu varlığımla senin için dikilmiş bir çadır oldum... Gel! Ey gözlerine yandığım gel de gör halimi aşkın bana neler etmede..."

"Senin için okudum Gülcüğüm. Beğendin mi?"

"Mevlana'yı kim beğenmez, kim sevmez ki? Çok güzel okudun." Kitabı tekrar kütüphaneye geri koydu ve yanıma oturdu. Saçlarımı, eliyle geriye itti ve parmak uçlarıyla boynumu ve yanağımı okşamaya başladı, heyecandan put kesilmiştim. İçimde taşacak kadar dolu bir baraj kontrolden çıkmak üzereydi, Hançer'in bakışları ve dokunuşları, coşkun bir nehrin suları gibi, üzerimize yayılıp akmaya başlamıştı. İçimdeki volkanik duygular, Hançer'in aşk dokunuşlarında adeta kabarıyor ve semaya doğru yükseliyordu. Sanki, taşımaya mecbur olduğum bir yük sırtımdan alınmış gibiydi. Kalbimde, yangın ve huzur bir aradaydılar, kalbim ve bedenim arzu çığlıklarında göğe doğru kanatlanıyordu. Hançer'in aşk dolu gözlerinin denizinde, devasa dalgalar arasında çalkantılı bir biçimde kayboluyordum. Öpüşleri, dudaklarımda çıldırıyordu. Kulağıma, fısıltı halinde sayıklar gibi, "Bir şeyi öpmek için dudak değil, ta gönülden gelen bir ah gerek!" Sözleri de öpüşleri gibi esrarengiz âlemlere doğru beni de sürüklüyordu. Hançer'in, nefha nefha kokuları arasında sarhoş olmuş ve kendimi onun baygın arzularına salıvermiştim. Bedeninin ateşinde yanmaktan korkarak, kendimi geri çektim ve sordum: "Bu akşam, benimle burada yemek yer misin?" Hiç tereddüt etmeden, "Sevinirim," dedi. "Ne yemek istersin?" Gülümsedi ve "Fark etmez," dedi. Yemek hazırlamak üzere mutfağa koştum, buzluktan dondurulmuş balıkları çıkardım ve salata için gerekli malzemeyi hazır ettikten sonra, terasta akşam yemeği için masayı düzenlemeye koyuldum. Yemeğin hazırlanması, masanın kurulması ve mumların

yakılması tam bir saatimi almıştı. Tarifsiz heyecan fısıltıları kulaklarımda çınlamaktaydı, kendimi son derece huzurlu ve de güvende hissediyordum. Onunla yemek yeme hayali bile beni heyecanlandırıyordu. Ben bütün bunları hazırlarken, Hançer de kitapları karıştırıyordu...Ve nihayet akşam yemeği hazırdı...

Akşam yemeği ve aşk

Âşığa, gonca gül gibi gelirmiş,
sevdiğinin acı sözleri...

Etrafımızda, adeta her şey aşk kokuyordu, aşkın kanatlarıyla iki güvercin gibiydik. Gökyüzü tüm ihtişamıyla önümüze serilmiş, ay ışığı masamızı aydınlatıyordu. Teras teras olalı, hiç böyle ağır bir misafir ağırlamamıştı. Hançer'le karşılıklı oturup masayı izlemeye koyulduk. Siyah masa örtüsünün üzerindeki kırmızı mumlar, geceye ve Hançer'e ayrı bir çekicilik katıyordu. Hançer, balığından bir çatal alarak gözlerini kıstı; "Sana bir teklifim olacak, gel bırak bu insan fosilleriyle uğraşmayı da sana güzel bir lokanta açalım."

"Yine mi başladık Hançer?" Bana aldırmadan balığını büyük bir iştah ile yemeye devam etti. Bir anda, bardakların boş olduğu gözüme takıldı ve sordum: "Ne içersin Hançer?"

"Bu güzelim balık, şarapla nasıl da iyi giderdi, ama tövbeliyim," dedi. "Niçin?"

"Üniversite yıllarımda, çok fazla alkol tüketirdim, gençlik işte; bir gece, çok fazla alkolden ötürü araba kazası yaptım, o günden sonra kendime ve aileme söz verdim, bir daha içmemeye." Aniden sordum: "Hançer, çok merak ediyorum, içki haram mıdır?" Başını salladı ve tuhaf bir gülümseme yayıldı dudağına. "Her haram olan şey şarap

gibi, insanı sarhoş etmiş olsaydı acaba yolda kimi ayık görecektik? Allah, yalnız maddi şarabın zararından değil, ölürken ayıltacak olan gaflet sarhoşluğundan da korusun," dedi ve hemen ardından Hayam'ın şu dörtlüğünü okumaya başladı..

Kim, demiş haram nedir bilmez Hayam,
ben, haramı helali karıştırmam;
seninle içilen şarap helâldir;
sensiz içilen su bile haram....

"Sen, gerçek bir filozofsun Hançerç"

"Sana layık olmaya çalışıyorum, bilmiş bilim kadını!"

"Ölüm hakkında ne düşünüyorsun Gül? Korkar mısın ölümden?" Biraz düşündükten sonra, "Ölümden korkmam; sadece ölümüm adil bir şekilde gerçekleşsin isterim, haksız yere ölmek istemem." Hançer elinde tuttuğu çatalı usulca masaya bıraktı ve "İzninle sana bir hikâye anlatayım," dedi. O, ne zaman bir hikâye anlatmaya başlasa ucu mutlaka bana dokunuyordu. Yine de severek dinliyordum. "Dinliyor musun nurum?"

"Evet, evet..." Hançer tatlı bir tebessüm ederek anlatmaya başladı: "Adamın biri, sürekli Allah'a şöyle dua edermiş: 'Allah'ım, bana daima adlinle muamele et' bu duayı diline virt edinmiş, sürekli aynı duayı ediyormuş. Tecelli bu ya! Adama, bir gün kazığa saplanarak öldürülme cezası verilmiş, adam ellerini açıp yalvarmaya başlamış; 'Aman Ya Rabbi! Bu nasıl bir hüküm? Hayatım boyunca, bana adlinle muamele et diye yalvardım; şimdi bu hükmün reva mıdır bana?' Allah'tan şöyle bir nida işitmiş: 'Ey kulum! Duanı kabul ettim; hatırlar mısın? Sen, değneğin ucuna bir iğne takar ve benim mahlukum olan sineği de ona geçirir, onun çırpınarak çıkardığı vızıltıdan zevk duyardın. Bu günde işte onun kısası yapılıyor!'" Tüylerim ürpererek dinlemiştim hikâyeyi. Kafamda bazı sorular vardı ve ce-

vaplarının Hançer'de olduğunu düşünüyordum. Sormaya hazırlanıyordum ki, Hançer gözlerini bana dikerek, "Hadi sor Gülcüğüm, çekinme," dedi. Rahatlamış bir şekilde sorumu sordum; "Kuran sanki erkeklere daha toleranslı gibi geliyor bana, kadını hep eve, kapalı alanlara itilmiş gibi algılıyorum okurken, yanılıyorsam düzeltir misin beni lütfen?"

"Evet, yanılıyorsun Gülcüğüm; Allah, kadınlara gerçekten özgürlük tanıyor. Allah ne diyor, biz ne anlıyoruz? Kuran kadının imanını değerlendirirken, yaşam ve giyim tarzını asla ölçü almıyor. Nur Suresinin 30. ayeti, erkeğin namusunu tarif ediyor, kadınınkini de 31. ayette anlatıyor."

"Ama, erkekler kadını kendilerinden aşağı görüyorlar ve bunu da Kuran böyle emretti, adına yapıyorlar," dedim. "Allah eğer kitabında erkeklerle kadınlar eşittir; deseydi, asıl o zaman eşitsizlik ortaya çıkardı. Kuran'ın hiçbir ayetinde erkeğin üstünlüğünün vurgusu yapılmamıştır. Tıpkı, kadının erkekle denk oluşuna dönük bir ayetin olmaması gibi. Allah, bunu bilerek yapmıştır; eğer bir vurgu yapsa idi, işte o zaman eşitsizlik ve haksızlık olurdu. O, adillerin en adilidir. Tüm yaratmış oldukları, onun için eşittir. İnsan, ancak akıl ve takvası ile birbirlerine üstün olabilir, değil mi Gülcüğüm?" Yutkunarak, "Öyle canım," dedim. "Allah, kadına doğurganlık gibi bir armağan da vermiştir ve bu, kadını çok daha özel, çok daha değerli kılmıyor mu sence nurum?"

"Evet ama?"

"Şunu unutma Gülcüğüm! Allah, şekillere ve sözlere bakmaz; O, yalnız kalplere bakar. Yüce Allah, şöyle buyuruyor: 'Ey kulum! Sen var olanların maksadı ve özüsün. Sen gökle yer arasında inip duran emirsin. Senin idrak güçlerini, sırf beni idrak etmen için yarattım; beni idrak ettiğin zaman, kendini de idrak edersin. Ama kendini idrak etmenle beni idrak edeceğini bekleme; benim gözümle,

beni ve kendini görürsün, ama kendi gözünle beni asla göremezsin!'"

"Allah'ı görebilmek zaten imkânsız değil mi? Onu çok iyi tanıyıp bilsek bile, tam olarak kavrayamayız, öyle değil mi canım?" Hançer, anlık bir suskunluktan sonra, "Evet, O'nu tam anlamıyla kavramak elbette mümkün değil, fakat nefsini bilen, Rabbini bilir. O halde senin nefsini bilen, senin Rabbini de bilir. İyi dinle Gülcüğüm! Kadını ezen toplumu İslam yaratmamıştır, tam tersi; İslam kadını ezip hor görmekte olan topluma gönderilmiştir." Hançer'e olan hayranlığım ve şaşkınlığım, o dereceye varmıştı ki ne söze ne harfe sığmaz oldu. Nefesimi tutup sadece derin bir iç çekmeyle yetindim. Uzun bir suskunluğun ardından, masayı toplamaya koyuldum. Bir çırpıda tüm bulaşıkları, hatta masa örtüsünü bile bulaşık makinesine tıktım. Zaman kaybetmemek için, dakikalarla yarışıyordum. Onunla geçen her saniyenin değeri, benim için çok önemliydi. Gecenin bitmemesi için dua ediyor, sürekli yanımda kalmasını ve bana tüm şefkatiyle sarılması için yeni yeni bahaneler uyduruyordum. Bir an da, "Ne kadar sıcak oldu burası böyle?" dedim elimle yüzümü yelleyerek. İçimdeki seslerin, dışarıya yayılmasından korkuyordum, ben bastırmaya çalıştıkça, onlar inadına çığlık halinde yüzüme yayılıyorlardı. "Ben sana âşığım," demek istiyordum ama diyemiyordum; henüz kendime bile itiraf edememişken, onun kalbine kök salabilmeyi ve nereye giderse, beni de götür diyebilmeyi, bir türlü dilimin ucundan çıkaramıyordum. Az sonra Hançer, orantısız dizilmiş CD sehpasından rastgele bir CD çekti. Oturduğum kanepeden başımı uzatarak baktım; elinde *Gone With The Wind* filminin müziği vardı. Zaman durmuş gibi, elinde tuttuğu filme takılıp kalmıştı. Derken, aniden elimden tutup ayağa kaldırdı ve belimden yakalayıp "Benimle dans eder misin nurum," diyerek beni bedenine doğru çekti. Şaşkın gözlerle ona bakıyordum. "Aşk böyle bir şey sultanım," dedi. Can çekişen bir yap-

rak gibi kollarında titriyordum. Ateşten yaratılmıştı sanki bedeni, dokunduğu her yeri yakıp kül ediyordu. Bedenim bedeninde, soluğum soluğunda sarmaş dolaş dans ediyorduk. Kulağıma, yakıcı nefesiyle, "Bu ikimizin aşkının dansı," diye fısıldadı. Soluğu kulağıma vurdukça arzularım tetikleniyor, başım dönüyordu. Bir yanım, "Bırak kendini," öteki yanım ise "Katiyen olmaz," diyordu. Sonunda içimdeki sesleri susturmak yerine, her şeyi oluruna bıraktım. Sevdiğim adamın kollarında duymak için can attığım şeyi nihayet kulağıma fısıldadı: "Gül sana âşığım!"

Aşk iki âleme de yabancıdır,
aşkta yetmiş iki türlü delilik vardır...

"Gül, sana âşığım," diye tekrarladı, sıkıca kavrayarak belimi. "Aşkım benim," diyerek, delice dudaklarımı öpmeye başladı. Aşkından, sarhoş olmuş, başım dönmüş bir halde, "Ben de, hem de deli gibi âşığım sana," diyebildim titreyen sesimle ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Aşk, sevgili de fani olmadıkça gerçek vuslat mümkün değilmiş," dedi. Başımı, olabildiğince göğsüne bastırdım ve, "Bu aşk bize Allah'ın bir lütfu mu sence?" diye sordum. Sessizce kulağıma fısıldadı: "Bu, amaçlı ve planlı bir şey değil; bu tarifi olmayan bir cezbe tufanı çekimidir aşkım, insanın elinde olmayan bu çekim, bizi ne zaman nereye götüreceği hiç bilinmez," dedi ve alnımı öptü usulca. "Şu an çok mutluyum Hançer, hiçbir zaman beni bırakma," dedim ve gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile. Çenemden tutup başımı kaldırdı ve yanağıma damlayan yaşları öperek, "Ben Hançer olarak seni asla bırakmam; bu bizim planımız. Ama O ne ister bilinmez; bu da onun planı," dedi. Rahatlamalı mıydım, üzülmeli miydim anlayamamıştım. İçimi, tuhaf bir kaybetme korkusu kaplamıştı. Ona, daha da sıkıca sarıldım, "Ben artık sensiz yaşayamam," dedim yalvaran bakışlarla. "Sus! Sakın bir daha bu cümleyi tekrarlama,

sensiz yaşayamam bir muhtaçlık ifadesidir, muhtaçlık ve aşk, aynı kalpte yer alamaz. Aşk, âşığı özgürleştiren, muhtaçlık ise âşığın ayağını bağlayan bir bağımlılıktır. Sensiz yaşayamam dersen, bu aşkı bitiren olursun. Çünkü, sana bensiz de yaşayabileceğini göstermek isteyen bir Rab var, unutma!" dedi. Karmakarışık olmuştu aklım, mutlulukla hüzün, sevinçle keder, siyahla beyaz tüm zıtlar buradaydı sanki. Oysa ben onu sevdiğim için bütün koyuluklara âşıktım, tıpkı gözlerine olduğum gibi!.. Bu kez benim ağzımdan bir şiir dökülüverdi...

Yüreğim, aşk ateşinden kebap olmuştur;
çehremin rengi ciğer kanındandır,
sevgilim, dudağının suyu şarabımdır
artık, beni kınamanın bana akıl öğretmenin
ne faydası var?..

Sıkıca kucaklaştıktan sonra Hançer, aniden, "Gitme vakti aşkım," dedi, buruk bir ifadeyle. "Acaba burada kalmasını rica etsem beni yanlış anlar mı?" diye aklımdan geçiriyordum ki, "Otelde kalıyorum seyahatlerimde, zahmete hiç lüzum yok aşkım, sabah erkenden bir toplantım var, yetişebilmem için yalnız yatmam daha uygun olacak nurum," dedi. Çaresiz, "Peki," dedim. El ele koridoru yürüdük; kapının önünde sıkıca sarıldık birbirimize, aynı anda "Sana âşığım," dedik. Dudaklarımız sıcak bir kor yatağında tekrar birleşti. Uzun uzun öpüştük ve gitti...

Sabaha karşı

Hâlâ uyanık, hâlâ kendimde değildim. Hayalet gibi dolanıyordum odadan odaya. Sanki yüzlerce atlı aynı anda üzerime saldırıyorlardı. İçimde, çelişkiler sıkıntılar baş köşede oturuyorlardı. Bense çaresiz, ağlamaklı bir yetim

gibi, yatağın dibine sinmiş düşünüyordum. İçimden, bir ses bana şöyle diyordu: "Koyunun, kurttan kaçmasına şaşılmaz, şaşılacak şey koyunun, kurda gönül vermesidir!" Uyumak için yatağıma uzandım, uykuya dalarken bile, hâlâ adı dilimde gözleri aklımda, dokunuşlarının sıcak izleri tenimde yanıyordu. Gitgide ağırlaşan gözkapaklarım sonunda pes etti ve ben yüzlerce kez adını sayıklayarak uykuya daldım... Rüyamda, dağın eteklerinde dolaşıyorum; etrafta hiç kimseler yok. Aniden, yanımda pis bir gülüşe sahip, eşkıya kılıklı bir adam beliriveriyor. Korkuyorum ve geri geri gidiyorum. Durgun ve sessiz olan mekân, aniden değişiveriyor, adamın yüzü ve pis gülüşü tüylerimi diken diken ediyor. Ben geri geri kaçtıkça o üzerime üzerime geliyor. "Ne istiyorsun?" diye soruyorum. Adam, kaba bir ses tonuyla "Hançer'i," diyor. "Sen Hançer'i nereden tanıyorsun?" Tuhaf bir zırh ile kaplı olan bıçağı bana gösteriyor, "Onu tanıyorum," diyor, korkunç bir ses tonuyla. Sesi her yana yankılanıyor, öyle korkunç bir ses ki, kulaklarımı iki elimle sıkıca bastırıp dizlerimin üzerine çöküyorum. Halimi gören eşkıya kılıklı adam, kâinatı çınlatacak derecede nara atarak kayboluyor. Derken, Hançer'i görüyorum; bana elini uzatıyor ve "Korkma aşkım! Yanındayım; burası aşk tepesi, bu tepeye kötülük çıkamaz," diyor. Ellerimden tutup kaldırıyor beni olduğum yerden. Yüzümü tutup, kendi yüzüne yaklaştırıyor ve soruyor: "Aşk için, ebedi hayatını feda edebilir misin? Unutma aşkım; kendini O'nda kaybeden, O'nu kendinde bulur." Bu soru, yankılandıkça yankılanıyor ve cevap veremeden görüntü silinip gidiyor...

Uyandığım halde yataktan çıkmak istemiyordum, sokaktan gelen sesleri isteksiz bir ruh halinde dinliyordum. Komşum Mustafa Bey, yine bahçeyi suluyordu, hortumun kıvrılışını bile yattığım yerden sezebiliyordum. Bisiklet ile gezen yan komşumun Alman oğlu, annesine, "Gidebilir

miyim?" diye yalvarıyordu. Bir âmâ hassasiyeti içerisinde tüm duygularım şaha kalkmış gibiydiler. İçgüdüsel olarak dışarıda olup biteni görür gibiydim. Yattığım yerde uyuşturulmuş gibi hareketsizdim, içimden dualar geçiriyordum kimse ziyaretime gelmesin diye. Ne konuşacak gücüm vardı ne de yerimden kımıldayacak. Dışımdan mümkün oldukça az, ama içerimden susmak bilmeyen bir dille konuşuyordum. İhtiyacım olan tek şey yalnız kalıp Hançer'i düşünmekti. Oysa ben, yalnızlıktan hiç hoşlanmazdım. Yatakta yatan bu miskin kadın kesinlikle ben olamazdım. Kendime karşı korkunç bir suçluluk duygusuna kapılmıştım, her zaman güçlü olan ben, şimdi ne olmuştu da kendimi bilinmez ve tehlikeli bir akışa bırakıvermiştim. Bu yabancısı olduğum aşk, beni parmağında oynatmaya başlamıştı ve ben hiçbir şey yapamadan, dışarıdan izliyordum kendimi. Dilimin ezbere tekrarladığı tek bir şey vardı; "Hançer!" Bu ismi bin defa tekrar etsem, bir o kadar daha tekrar edesim geliyordu. Beynim tıkanmış gibiydi, "Böyle bir tıkanma neticesinde insan sürekli yalnız kalmak istermiş," derdi psikolog arkadaşım. Hançer, bu halimi görseydi kesin şöyle derdi: "Kendi sırrı ile tanışmayan, hiçbir şeyden anlayamaz!" Adı gibi, keskin ve aynı zamanda merhamet kokuyordu gözleri. Başımı yastığa gömüp saatlerce ağladım, ne için ağladığımı bile bilmeden. Hıçkırık hecelerim bile bir araya toplanıp Hançer ismini oluşturuyorlardı. Gözyaşlarım bile, bana karşıydılar. Kendi kör kuyularımda boğulmak üzereydim. Kalbimdeki aşk bile, ateşle yer değiştiriyor, gitgide artan bir arzuyla kavuruyordu bedenimi. Kendi varlığıma yabancılaşmış gibi hiçbir yerimle ilgilenmiyor ve nasıl göründüğüme bile önem veremez olmuştum. Üzüntüm sıkıntıyı, sıkıntım üzüntüyü doğurup duruyordu. İçimde, neden bir yerler acıyordu? Neden onu kaybetme duygusuna kapılıyordum, oysa bana aşkını söylemişken; aklımdan geçen hiçbir düşünce beni teselli edemiyordu. Aşkın, devranının tehlikeli sularında dönüp

dolanıyordum. Yatakta kaç saat geçirdiğimi bilemeden akşama yakın bir saatte kalktım. Ağlamaktan gözlerim balon gibi şişmişti, yüzümde buz torbaları gezdirip kendime gelmeye çalıştım, daha doğrusu çabaladım... Derken hiç beklemediğim bir anda kapı zili çaldı. Gelenin Hançer olma ihtimaliyle koşarak kapıyı açtım. Karşımda Zehra'yı görünce büyük bir hayal kırıklığı ile "Hoş geldin canım," dedim. Zehra görüntümden ürkmüş olacak ki telaşla sordu: "Neyin var canım hasta mısın?" Gizlemeye gayret ettim ise de ısrarlarına dayanamayıp tüm duygularımı ve korkularımı anlattım. Zehra, gülümseyerek, "Sevinmelisin Gül, Hançer sana âşık olmuş işte; ne var bunda üzülecek?" dedi.

"Haklısın ama, olmuyor işte; onu çok seviyorum, ya kaybedersem?"

"Bak Gülcüğüm! Bu yıl çok çalıştın yoruldun, tatil yapamadığın için, böyle korkular hissetmen çok normal," dedi, tipik bir doktor ağzı ile. "Hançer'i bırakıp hiçbir yere gidemem."

"Gülcüğüm, o zaten bir haftalığına gelmemiş miydi İstanbul'a?" İçimi saran ayrılık korkusu daha da büyüyerek, Zehra'ya, "Eyvah! Ben bunu tamamen unutmuşum, o giderse ben ne olacağım?" Zehra, endişelendiğimi görünce beni rahatlatmak adına, "Dur bakalım; o seni hiç bırakabilir mi burada?" dedi kendinden emin bir tavırla. Zehra'nın sözleri az da olsa yanan yüreğime su serpmişti. Bu düşünceler içerisinde bilgisayarımı açtım, e-postama işle ilgili yeni projeler gelmişti, "Kafam hiçbir şey almıyor," diyerek kapattım. Ardından Zehra'yla birlikte, bol köpüklü kahve yapmaya ve terasta içmeye karar verdik. Kahvelerimizi alıp terasa çıktık. "Dün gece bu terasta benim miladım olmuştu," dedim Zehra'ya. O ise beni izliyordu sevgi dolu bakışlarla. Aklıma gelen anlık bir korku ile Zehra'ya telaşla sordum: "Sence, benim kaderimde Hançer var mıdır? Eğer yok ise ben ne yaparım?" Zehra, "Âşık olmak seni çocuklaş-

tırdı Gül, boş yere paranoya yapıyorsun. Elbette kaderinde vardır, ben bunun altına imzamı atarım," dedi gülümseyerek. Sanki sesimin çıktığı kadar bağırsam, kalbimin üzerindeki ağırlık gidecekmiş gibi geliyordu. Başımı göğe kaldırarak derin bir nefes çektim ciğerlerime, içim sönsün yıkansın ve serinlesin istiyordum, ama aldığım nefes bile yüreğimi tutuşturmaya yetiyordu. "Bağırsam, bana deli derler mi?" Zehra kahkaha atarak, "Bağırmasan da derler," deyince karşılıklı gülüşmeye başladık. Zehra'nın dostluğu bana hep iyi geliyordu, onu kardeşçesine seviyordum. Yine beni güldürmeyi başarmıştı. Yalan da olsa, bir anlık için rahatlamıştım. Zehra, yalan söylediğini anlamamam için başını çevirmiş ve gözlerini benden kaçırmıştı, ama onu o kadar iyi tanıyordum ki, her mimiğinin anlamını tek tek sayacak kadar iyi. "Yüzüme bak pis yalancı," dedim ve onu kucakladım. Zehra bir anda duygulu bir ses tonuyla, "Ah Gülcüğüm, keşke bende âşık olabilsem yeniden." Gözlerinden bir hüzün bulutu geçti ve devam etti konuşmasına. "Biliyorsun canım, Zeki'nin beni terk etmesinden bu yana tam bir yıl geçti, onun bende bıraktığı izler gece olunca hâlâ kanıyor," dedi ağlamaya hazır gözleriyle. İçim burkulmuştu, o günlerde Zehra'yı teselli etmek mümkün değildi. Gece gündüz içiyor ve ağlıyordu. Kendisini bir midye gibi karanlığa gömmüştü, o günleri beraber atlatmıştık, şimdi hatırlaması bile bana dayanılmaz geliyordu. Zeki de Zehra gibi çocuk doktoruydu, birbirlerini çok sevdiklerini her fırsatta dile getiriyorlardı. Fakat bu büyük aşk, araya giren başka bir kadınla bitivermişti. Zehra, bu olayı çok büyük darbeler alarak atlatmıştı, ama şimdi görüyordum ki, bugün bile hâlâ izleri okunabiliyordu yüzünden. Zehra, yüreğini bir defa açan kadınlardandı, onun acısını ta yüreğimde hissederek ona sıkıca sarıldım ve, "Canım kardeşim, üzülme her şey iyi olacak." Zehra ani bir kahkaha atarak, "Söyleyene bak! Az önce ölürüm diyordun, şimdi bana teselli mi veriyorsun şaşkın âşık." Karşılıklı kahkahalar

atmaya başladık bir anda, hem gülüyor hem de yanaklarımızdan akan yaşları güya birbirimizden saklamaya çalışır gibi elimizin tersiyle siliyorduk. İkimiz de çok komik görünüyorduk. Zehra, "Ya, biz yaşlanıyor muyuz ne? Ota boka ağlıyoruz," dedi ve daha da gülmeye başladık, Belki dakikalarca güldük o durumda. Koyu yeşil yapraklar arasında, terasta kahvelerimizi keyif ve sohbetle içtik. Aradan uzunca bir zaman geçmişti ve biz o süre içinde hiç konuşmadan sadece kendi içimize dönerek susmuştuk. Zehra bu suskunluktan sıkılmış olacak ki, gözlerini bana çevirip önce uzun uzun süzdü, sonra saçlarını şuh bir hareketle geriye savurarak konuşmaya başladı: "Senin seneler sonraki halini görür gibiyim, kucağında bir çocuk, karnında bir çocuk ve saçlarında bigudilerle oraya buraya bağıran çığırtkan bir kadın." Hayali bile yüzümü buruşturmaya yetmişti. Zehra'nın koluna minik bir çimdik attım ve "Çok hainsin!"

"Bak Gülcüğüm, bu Hançer midir, Kılıç mıdır her neyse adı, senin hayatını değiştirecek, bunu çok net hissediyorum, inan bana şaka yapmıyorum." Gözlerimi kocaman açarak ve kısık bir sesle Zehra'ya, "Ondan gelen her şey kabulümdür," dedim... Zaman ilerlemiş ve akşam inmek üzereydi, teras sefasından sonra, Zehra'nın bende kalmasını rica etmiştim. Yatağını hazırlamaya gidiyordum ki, cep telefonumun çalmasıyla birlikte olduğum yerde mıhlanıp kaldım. Ekranda, Hançer'in numarasını gördüğümde ise, henüz yeni yatışmış olan kalbim, tekrardan delice çarpmaya başladı. Titrek elimle telefonu açtım ve "Efendim aşkım?" dedim, nefes almadan. "Sultanım, nasılsın?"

"Sağ ol, iyiyim. Sen nasılsın aşkım?"

"Bak ne diyorum nurum? Seni bu gece dans gösterisine götürmek istiyorum, saat sekiz gibi seni almaya gelebilir miyim?"

"Elbette gelebilirsin beni almaya, seninle her yere gelirim sevgilim."

"Çok teşekkür ederim sultanım, inan çok beğeneceksin," dedi sıcacık bir ses tonuyla. "Aşkım, merak ettim nereye gideceğiz?"

"Sana ufak bir ipucu vereceğim, dua ve dans desem kâfi olur mu?"

"Anlayamadım canım?" Sımsıcak gülüşü kulağıma vuruyordu, davudi bir ses tonuyla, "Gidince görürsün sultanım," dedi ve telefonu kapattık. Sevinç çığlıkları atarak, yukarı Zehra'nın yanına koştum ve alelacele hazırlanmaya koyuldum. Zehra, "Ne yani ben, ben şimdi burada yalnız başıma mı yatacağım?"

"Kusura bakma Zehracığım, aşkımla buluşuyorum, üzgünüm," deyip, Zehra'nın burnunu çimdirdim. "Bu gece, çok güzel olmalıyım Zehracığım," dedim ve kırmızı elbisemi üzerime tutup "Bunu mu giysem sence?" diye sordum. Zehra tereddütsüz, "Evet, çok yakıştı bence de bunu giymelisin Gülcüğüm," dedi. Kırmızı elbisede karar kılıp acele ile giyindim. Dekolte hemen hemen yok gibiydi ve kırmızı ayakkabılarımla uyum içerisinde idi, üzerime aldığım siyah ince şalımla giyinme faslı bitmişti. Son bir onay için Zehra'ya sordum: "Nasıl görünüyorum sence?" Zehra, "Kusursuz!" dedi ve beklemeye koyulduk.

Aşk ile her şeyin döndüğü bir gece, başım dönmüş neyleyim?..

Kapı zilinin çalışıyla açışım bir oldu ve Hançer'le burun buruna geldim. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, dudaklarımdan öptü ve, "Bu gece, tüm gül'ler seni kıskanacak," dedi çekici bakışlarıyla. Evden neşe ile çıktık, arabaya biner binmez merakla sordum: "Nereye götüreceksin beni?" Hançer, hiç aldırış etmeden bir sigara yaktı; "Sabır aşkım," dedi alnımdan öperek. "Lütfen, hadi söyle?" diye direttim. Hançer gülümseyerek, "Birkaç dakika sonra

her şeyi göreceksin," dedi. Akşam çökerken, kaldırımları izlemeye başladım arabanın penceresinden, kafamda gideceğimiz yerin belirsizliği ve heyecanı içerisinde Hançer'in göğsüne başımı yasladım. Göğsü bana sonsuz bir huzur veriyordu, onun göğsüne sığınmak içimdeki tüm korkuları yıkıyordu. Nihayetinde, büyükçe bir konağın önünde durduk, Hançer yanağımdan öperek "geldik nurum," dedi. Çok şaşırmıştım, Hançer'e başımı çevirerek merakla sordum: "Aşkım burası özel mülk, oysa ben bir kulüp düşünmüştüm," dedim. Ilık bir tebessüm ederek, "Evet, burası özel mülk, Allah'ın mülkünde özel kullar bizi bekliyorlar sultanım, hadi içeri girelim," dedi ve elimden sıkıca tuttu. Konağın bahçesinde el ele ilerledik, avuçlarımın içi alev gibi yanıyordu, içimde Hançer'in aşkının kalp atışlarını hissediyordum, tatlı bir sarhoşluk sarmıştı tüm bedenimi. Konağın kapısının her iki yanında özenle dikilmiş ağaçlar dikkatimi çekti, dokunmak için o yöne doğru yürüdüm; gerçek olduklarından emin olmak istercesine elimi uzatıp dokundum. Ağaçlar, sanki misafirleri ağırlar gibi saygı ile öne eğilmiş bir vaziyette duruyorlardı. Hançer, yüzüme bakarak, "Hiç kuşkun olmasın, bu ağaçlar canlı, hem de hepimizden daha canlı," dedi ve kapının zilini çaldı. Kapıyı, altmış yaşlarında, temiz yüzlü, başında yeşil takkesi olan bir adam açtı. Adamı görüp de sevmemek mümkün değildi, öyle sevecen, öyle alçakgönüllülük içerisinde bize "hoş geldiniz," demişti ki, içimden onu saygı ile kucaklamak geçmişti. Aklımdan geçeni Hançer yaptı, adamı sevgi ile kucakladı ve, "Hoş bulduk efendim," dedi. Karşılıklı sımsıcak bir tanışma sonrasında, salona buyur edildik. Salonda yan yana ve karşılıklı sıra halinde dizilmiş minderler dikkatimi çekmişti ve hemen bu minderlerin sağında beş erkek, solunda ise üç kadın oturmakta idiler. Hepsi de bizi, başları ile selamladıktan sonra, Hançer tenha bir köşeye beni götürüp usulca fısıldadı. "Seni kısa bir zaman için yalnız bırakacağım, beni burada bekle nurum." Şaşkınlıktan

afallamış bir biçimde Hançer'in kolunu tuttum; "Beni bir başıma burada bırakma canım, kimseyi tanımıyorum ki?" dedim, bir çocuk tedirginliği içerisinde. Hançer, yüzümü iki elinin arasına alarak gözlerime ateş gibi baktı ve kısık bir sesle, "Ben hiç seni yalnız bırakabilir miyim sultanım? Şundan emin ol; buradaki herkes benim ve dolayısıyla seninde dostundur, birazdan sana varlık dansının gösterisini sunacağız, gidip hazırlanmam gerek," dedi ve beni alnımdan öperek yanımdan ayrıldı. Çaresiz beklemeye koyuldum; sessizce yanıma oturan bir adamın sesiyle irkildim. "Evladım, nasılsınız?" Başımı adamdan yana çevirince, rahatlayıp gülümsedim. Yanıma oturan adam, bize kapıyı açan o temiz yüzlü yaşlı adamdan başkası değildi. "Teşekkür ederim," dedim, çekinerek. Yüzümden tedirginliğimi okumuş olsa gerek ki, bana tatlı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Çekinme evladım, burası artık senin de evin," dedi.

"Merak etmeyin, inanın halimden memnunum," dedim, gülümseyerek. "Hançer, benim yeğenim sayılır, babası çocukluk arkadaşımdır."

"Öyle mi? Ne güzel," dedim. Kısa bir sohbetin ardından, içeriye elinde gümüş bir tepsi olan bir genç adam girdi, önce yaşlılardan başlayarak herkese saygı ile eğilip tepsideki bardakları teker teker ikram etti. Ben de almıştım bir bardak, meyve suyu olduğunu tahmin ediyordum ki, yaşlı adam kulağıma eğilerek, "İç evladım, nar şerbetidir. Şifadır cana," dedi, imalı bir biçimde. Bir yudum alarak tattım. Gerçekten çok değişik bir tadı vardı, bir o kadar da kokusu insanı mest ediyordu. Nar şerbetini, adamla sohbet eşliğinde yudumluyordum ki, aniden salonun meydan bölümüne derviş kılığında bir adam girdi. Herkesi başıyla selamladı ve gözlerini kapatarak mistik bir beyit okudu...

Bu meydanda,
aşk kadehinden sarhoşlara
süt vermezler;

kendine tapanlara,
tek bir yudum bile, vermezler....

Herkes suspus kesildi. Aniden, içeriye dört genç girdi, hepsinin de üzerlerinde derviş kıyafetleri vardı. Ardından, iki neyzen ve bu dansa mensup olan diğer dervişler girdi. Dervişler tek tek yumuşak adımlarla salona boyun keserek girdiler. Hiç beklemediğim bir anda, Hançer girdi salona, şaşkınlıktan donakalmıştım, başındaki sikkesi ile tennuresi ve hırkası ile bambaşka bir Hançer'e dönüşmüştü. Derken yaşlı bir derviş göründü meydanda, adına naat-ı şerif dedikleri bir dua okumaya başladı sesli bir biçimde, daha sonra dervişler, kıdemine göre meydandaki yerlerini aldılar. Yaşlı Şeyhin postu, meydancı dede tarafından daha evvel serilmiş olduğundan, Şeyh oturuyordu postun üzerinde. Meydana, en son Şeyh girdi ve o da diğer dervişler gibi boyun kesti, neyzenler de hep birlikte boyun kestikten sonra, Şeyh tekrardan postuna doğru yürüdü ve postun ucundan öptü. Ardından kudüm sesi ve onu takip eden ney taksim başladı. Semazenler birbirlerine selam vererek bir peşrevle daireyi üç kez yürüdüler, bu yürüyüşe "Sultan Velet" devri adı verilmiş ve semazenler, edep içerisinde sema ayinine geçtiler, dört selamdan sonra semazenler göğsüne kollarını çapraz bağladılar. Bu görünüşleriyle "Bir'i" temsil edercesine dönmeye başladılar. Müzik eşliğinde önce ağır bir biçimde daha sonra gitgide hızlanarak dönmeye başladılar, rebap kudüm ve ney sarhoşluğunda döndükçe dönüyorlardı, havadaki zerreler de onlara eşlik edercesine hep birlikte aşk ile dönüyorlardı. İzlemekte olduğum bu eşsiz ayin beni de aşktan sarhoş etmişti, ruhum başka âlemlere gidip geliyor, tarifi imkânsız olan duygular seli içerisinde kaybolup gidiyordum sanki. Aşktan başım dönüyordu, gözümü Hançer'den alamıyordum bir türlü. Güzellik içerisinde bir güzellikti o, güzel kere güzel idi o, aşk içerisinde bir ateşti. Zararsız, kusursuz bir şimşek

düşüşüydü o... Huzur içerisinde, aralanmış gözleri ile dönüyordu bu âlemden başka âlemlere. Boyu ve bedeni kusursuz bir biçimde, ahenkle dönüyordu; aşka doğru akan deli bir şelale gibi süzülüyordu meydanda. Diğer semazenler de huzurla dönüyorlardı kendi iç âlemlerine doğru. Dakikalarca süren dönüşlerden sonra müzik yavaşladı ve semazenler dönmeye son verip bizleri selamlayarak salondan teker teker edeple ayrıldılar, tabii Hançer de. İzlemiş olduklarımı ömrümce unutmayacaktım, Hançer'in bir güzel yönünü daha keşfetmiştim, sema ayini hücrelerime kadar nüfuz etmiş, içimde dalgalar halinde bir şeyler kımıldıyordu. Birkaç dakika sonra Hançer göründü kapıda, usulca bana doğru yaklaştı ve dizime tutunarak yanıma oturdu. Terlemişti; yüzü kızarmış ve gözleri kanlanmıştı, derin bakışlarla beni süzüp "Sema'ı beğendin mi aşkım?" diye sordu ateş gibi bir solukla, elini tuttum ve, "Tebrik ederim sevgilim, bana unutamayacağım bir gece yaşattın, sema ruhuma kadar işledi," dedim. Yüzü ışıl ışıldı, çok çekici görünüyordu yine. Şerbetler tazelenmişti o arada, Hançer ağzına aldığı bir yudum şerbeti önce ağzının içinde tuttu, daha sonra dudaklarını bana değdirerek ağzımın içerisine bıraktı, "Nar ve şeker gibi, birbirimize karıştık ve harmanlandık nurum," dedi. Birbirimizin gözlerine dalmış öylece kalmıştık. Salonda bulunan diğer insanlar Hançer'i uzaktan başları ile tebrik ettiler ve Hançer de onlara saygı ile karşılık verdi. Hançer'e usulca sokularak hayranlığımı dile getirdim. "Aşkım, daha evvel pek çok sema törenlerine katılmıştım, fakat bu başka bir şeydi, beni başka âlemlere savurdu adeta." Hançer'in manevi dünyasının kapısından, bu gece geçebilmiştim. O hem modern bir işadamı, aynı zamanda da bir âlim idi. Kısa bir süre için herkes kendi iç dünyasına çekilmiş görünüyordu, derken içeriye genç bir derviş girdi ve kısa bir şiir okudu:

Kalp edip toprağa gül çehreleri,
şu felek yerlere serper, dağıtır
basma şiddet ile haki çemene;
belki bir zamanlar, kim bilir
bir lale ruhun toprağıdır...

Derviş, bu manadâr şiiri okuyup bitirdikten sonra, edeple tenha bir köşeye geri geri giderek oturdu. Hançer, başını başıma yaslamış, sakin bir halde gözleri kapalı duruyordu. Saçlarını okşadım titreyen elimle, alnında parmaklarımı gezdirdim, alev alev yanıyordu alnı, kirpiklerine dokundum, dudaklarına soluğumu vererek, "Sana çılgınca âşığım," dedim yanarak. Hançer gözlerini açıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı; dudakları istekle aralandı:

"Ey Sevgili! Benim hüzün ve kederimi, herkes duymuştur. Benim sarhoşluğum, haddini aşmıştır. Bak saçlarıma aklar düşmüş olduğu halde âşığım; zira senin sunduğun şarap gönlümün baharını tazelemiştir..."

İkimizde, aşk seli içerisinde sonu belli olmayan bir şelaleye doğru akıyorduk. O yanımda olduktan sonra, nereye aktığımın bir önemi yoktu. Kendimizden geçmişçesine susuyorduk. Meydancı dedenin sesiyle irkildik. "Ayin-i Cem için yan salona buyurun!" diye seslendi. Hançere merakla sordum: "Nedir bu Ayin-i Cem?"

Hançer: "Ayin-i Cem, bir adakta bulunmuş olan bir insanın, adağının yerine getirilmesi için, ya da başka nedenlerle arzu etmiş olmasıyla yapılan, bir tür yemekli sohbet." Kısa bir süre sonra yan salona geçtik. Hançer, "Bu Ayin-i Cem, ekseriya geceleri yapılır, yemekten ve namazdan sonra. Uzunca bir salon semahane olarak kabul edilir ve oraya geçilir," dedi, beni bilgilendirmek için. Merakla sordum: "Az evvel yapmış olduğunuz sema, Ayin-i Cem seması mıydı?"

"Evet nurum. Sana kısaca anlatayım; salona boyun ke-

serek girilir, herkes kıdemine göre salondaki yerini alır. Salona Şeyh girer ve posta oturur." Kafama bir şey takılmıştı ve hiç zaman kaybetmeden Hançer'e sordum: "Canım, bu kıdem meselesini pek anlayamadım, herkes kıdemine göre yerini biliyorsa, ben bu kıdemin neresindeyim ve nereye oturacağım?" Hançer tatlı bir gülüş atarak, "Senin yerin baş köşesidir," dedi. Hançer'e sımsıkı sokuldum. "Benim, baş köşede filan gözüm yok; sen yanımda ol yeter," dedim ve salondaki yerlerimizi aldık. Kahveci dede dedikleri şişmanca sevimli bir adam tepsiyle kahveleri getirdi. Şeyh Efendi'den başlayarak kıdem sırasına göre kahveleri dağıtmaya başladı. Şeyh Efendi'den sonra, tepsi ile benim önümde durdu ve edeple, "Buyurun Sultanım," dedi. Şaşırmış ve utanmıştım. Hançer'in yüzüne bakarak, "Ne yapmam gerek aşkım" diye sordum fısıltı halinde. Karşıdan beni izleyen Şeyh Efendi, "Al evladım çekinme; herkesin hakkı bu kapıda verilir," dedi. Hançer'in de onayından geçtikten sonra, utanarak kabul ettim kahveyi ve kıdemi. Hançer son derece memnun görünüyordu, kulağıma eğilerek fısıldadı: "Ben sana dememiş miydim senin yerin baş köşesidir diye." Gülümsemekle yetindim. Hançer aniden, "Bilmen gereken bir şey daha var sultanım?" dedi. Büyük bir merakla ve açılmış kocaman gözlerle sordum: "Ne gibi sevgilim?" Hançer, "Kahveler bittikten sonra, fincanı tabağıyla sağ yanına görünmeyecek şekilde koy, kahveci dede birazdan fincanları toplamaya başlayacak, fincanı elinle örterek kahveci dedeye uzatırsın. O da aynı şekilde fincanı senden alacak," dedi. "Kahve içmenin bu kadar zor olduğunu bilmiyordum, peki tüm bu dikkatin bir anlamı var mı Mevleviler için?"

"Elbette var; kahveci dede, fincanı örterek alır ki, fincanın içerisindeki kirli şekil görünmesin, bu bir Mevlevi anlayışıdır. Bir Mevlevi asla kir ve ayıp göstermez, kendi ayıplarının örtülmesini isteyen, başkalarının ayıbını da meydana çıkarmaz, örter gizler onu." Aklıma bir anda

Zehra'yla içtiğimiz kahveler geldi, meğerse kahve bizlere ne anlamlı mesajlar veriyormuş da, bizler körmüşüz, burada fincanın içi gizlenirken, Zehra ise fincanın içerisine neredeyse büyüteçle bakıp hayırlı bir kısmet arıyordu. Elimde olmayarak gülümsedim. Az sonra gelen kahveci dedeye aynen tarif üzerine fincanı teslim ettim. Gece ilerlemişti, her şey herkes çok güzeldi. Kalkma zamanı gelmiş ve son kez Şeyh Efendi'nin yanına sokulup gitmek için izin istedik. Şeyh Efendi yüzünü benden tarafa çevirerek, "Evladım bu gece pek konuşamadık, lakin senin pek kıymetli bir bilim insanı olduğunu Hançer'imden öğrendim. Akıl Allah'ın kullarına verdiği en büyük hazinedir. Bir insanda, akıl + ahlâk var ise, o kurtulmuştur. Bu makamın değerini bil; bilgi olmadan insan olunmaz, bilgi faydalı işler için kullanıldığında, şüphesiz canlar ferah bulur. Bu memleketin, genç sağlıklı beyinlere ihtiyacı var. Unutma evladım! Allah'ın tek bir arzusu vardır kullarından; çalışın, bilgili olun ve kimseye yük olmayın, gerektiği yerde başkalarının yükünü hafifletin, kimseyi dininden ve görünüşünden ötürü yargılamayın. Vatanınıza, insanlara, doğaya ve tüm canlılara zulümde bulunmayın. Evladım, doğaya hizmet et ki Allah'tan himmet bulasın!" diye nasihatlerde bulundu. "Bu sözlerinizi ve sizi unutmayacağım," diyerek oradan edeple ayrıldık. İkimiz de huzurlu, rahat ve derin bir uykudan henüz uyanmışçasına enerji ile dolmuştuk. Yol boyunca hemen hemen hiç konuşmadık, içimizdeki sessizliğin huzurunu bozmaya kıyamadık. Hava, gündüze nazaran daha ılıktı, yıldızlar gökkubbede sema ediyorlardı adeta, yeryüzünde ise Hançer ve ben. Bundan daha güzel bir manzara hayal edemezdim. Hançer'in göğsünde, evimin sokağına nasıl geldiğimizin bile farkında değildim, ta ki Hançer'in "geldik nurum" sözünü işitene dek. Arabadan indik, ağır adımlarla evimin kapısına kadar bana eşlik etti, kapının önünde dudağımdan kayar gibi dilini gezdirerek "İyi uykular," dedi. Burkularak, "Sana da aşkım," dedim. Ondan

ayrı kalmaya tahammül edemiyordum, halim onu üzmüş olacak ki, iki elinin arasına yüzümü aldı ve "Unutma! Bu aşk bizim, an gelecek hiç ayrılmayacağız, hadi öp beni ve içeri gir," dedi arzu dolu bakışlarla. Var gücümle dudağını dişler gibi öptüm öptüm, doyamıyordum ona, Hançer ani bir hareketle iki parmağıyla dudaklarımı aralatıp ağzımın içerisine hafifçe tükürdü ve delice beni öpmeye başladı. Dakikalarca kapı önünde öylece kaldık soluk soluğa, Hançer aniden kendini, bedenimden çekerek, "Gir artık evine," dedi ve alnıma son bir öpücük kondurarak sırtını dönüp bahçeden çıktı. Eve sarhoş gibi sallanarak girdim; ılık bir banyodan sonra hemen uykuya daldım... Rüyamda, Adamo'nun çok eski bir şarkısının melodisini duyuyorum (tombe la neige), Arap kıyafetleri içerisinde kadınlar görüyorum. Fransızca ve Arapça konuşuyorlar. Her ikisi birden, bana karşıda bir yeri işaret ediyorlar. "Oraya git, oraya git" diyorlar, görüş açım neredeyse yok gibi, hiçbir şey göremiyorum, yine de kadınların işaret ettikleri yere doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Karşıma devasa bir köprü çıkıyor, köprünün her milimi altın kaplanmış, güya benim düğün günümmüş. "Bu senin köprün," diyor uzaktan bir ses, ilk kez rüyada bütün manalı kelimelerin farkına varıyorum, sonra Hançer belirliveriyor aniden ve bana düğün hediyesi olarak bir defter uzatıyor. Defteri usulca açıyorum; sadece isimler var, "Kimlere ait bu isimler?" diye soruyorum. Hançer, "Bu isimler, seni bekleyen yetim çocukların isimleri," diyor ve sıçrayarak aniden uyandım. Henüz sabah olmamış ve her yer karanlıktı, Hançer'in sözlerini aklımdan geçirdim bir an. "Hiçbir karanlık, aydınlık karşısında direnemez!" Başucumdaki gece lambasını yaktım, rüyanın ve havanın etkisiyle terlemiştim. Şafak sökmek üzereydi, sabah oluyordu ve ben sadece dört saat uyuyabilmiştim. Yatağımda hiç kımıldamadan havanın aydınlanmasını bekledim. Ardından müezzinler korosu başladı, yattığım yataktan ta dünyanın öbür ucundaki namaz için kalkan

insanları düşündüm bir an. Aynı aşkla aynı sesle hepsi namaz için kalkıyorlardı ve gerçek İslam'ın dalgalar halinde yayılıp yeryüzünde genişlediğini hissediyordum. Hançer bana, kaçırdığım güzellikleri fark edip hissedebilmeyi öğretmişti. Ezanın ses dalgaları dünyayı dolaşıyor ve ben Müslüman ve Türk olmaktan dolayı güven duyuyordum. Namazı takiben, olağan düşüncelerimden arındım, aklımda sadece Hançer vardı. Başlangıçta dehşetle, sonradan hayretle onunla geçirdiğim süreci düşündüm. "Bu aşk için ne kadar müteşekkirim, sana sonsuz şükürler olsun Tanrım!" diyerek tekrardan uykuya daldım....

Zehra ve doğum günü

Akşam altı sıralarında, ansızın Ali geldi ve uyuyakaldığım yatağımdan beni apar topar kaldırdı. "Ablacığım, kalk seni götürmeye geldim," dedi. "Neden? Bir şey mi oldu!" diye sordum uyku mahmurluğu ile. "İnanmıyorum abla sana, unuttun değil mi?"

"Neyi?"

"Neyi olacak, Zehra'nın doğum gününü!"

"Eyvah! Tamamen unutmuşum Aliciğim, iyi ki hatırlattın. Hemen çıkıp hediye alalım," dedim, yataktan fırlayarak. "Ben de zaten onun için geldim."

"Biraz, bekle Aliciğim, hemen hazırlanıp geliyorum," dedim ve beş dakika içerisinde rekor bir giyinmeyle dışarı çıktık. Ali'nin büyük ve siyah arabasına binip İstanbul'un güzelliğini mahveden, berbat akşam trafiğine katıldık. Kalabalık sokaklar, korna sesleri satıcıların yaltaklanmaları bana dayanılmaz geliyordu. Dün geceki o inanılmaz huzur atmosferinden sonra, bu korkunç trafik bana daha da eziyet veriyor ve kâbusa dönüyordu her ses. Düşüncelere dalıp gitmişken Ali'nin sesiyle irkildim; "Akşam, Hançer'le mi birlikteydiniz?" Kafam öyle durmuştu ki, Ali'yi anlıyor

fakat cevap veremiyordum, bir anda fark ettim ki, doğru zaman kipini bulamıyordum. İçerisinde bulunduğumuz zamandan söz edecekken, kendimi geçmiş zaman kipini kullanırken buluyordum. Bir yandan uykum da henüz açılmamıştı, kendimi tam bir salak gibi hissediyordum. Ali, şaşkın bir ifadeyle, "Ablacığım; sen hâlâ uyuyorsun ve deli gibi âşıksın," dedi gülümseyerek. Ali'nin çenesini sıktım ve, "Neler de bilirmiş benim çapkın kuzenim, her ikisi de doğru," dedim. Ali elini saçına götürdü havalı bir biçimde, "Eh, aşkı az çok biz de biliriz; az mı kız benim uğruma deli divaneye döndü," dedi ve ardından pişkin pişkin gülmeye başladı. Onun o gülüşünün altında yatan ukala tavrı beni germişti, sinirle, "Sen önüne baksana; hem utanman lazım, günah değil mi o kızlara?"

"Ehh cazibe bu, ne yaparsın?"

"Başlatma şimdi cazibene de, Zehra'ya ne hediye alacağız, bir fikrin var mı?" diye sordum. Ali, "Ben kibar bir çanta almayı düşünüyorum," dedi. "Ben de kibar olmayan bir şey almak istiyorum," dedim. Anlık bir düşünceden sonra, "Kol saati mi alsam?" diye mırıldandım. Dakikalar süren bir trafikten sonra, koşarak bir saat mağazasına daldık. Yüzlerce güzel saatler arasından Zehra'ya en uygun olanını seçip aldık. Saatin üzerinde yaldızlı bir düğme bulunuyordu; bu düğmeye iki kere basılınca zamanı durduruyormuş. Satıcı anlattığında pek hoşuma gitti. Eminim Zehra'nın da hoşuna gidecekti. Satıcıya dönerek gülümsedim ve "Kim, keşfetmişse kutlarım," dedim ve Ali'yle birlikte mağazadan çıktık....

Dünyaya doğan onun sahibidir, yalancı baharın
talibidir, var biraz sen et âlemi seyran,
ömür dediğin sadece bir andır an...

Zehra'nın evinde topu topuna altı kişi oturuyorduk. Zehra dekoltesi bol, siyah, dar bir elbise giymişti. Özenle hazırlanmış masada, bir şişe kırmızı şarap, kremalı pasta ve bol miktarda kuru yemiş bulunuyordu. Zehra dar geldiği elbisesinin içerisinde pek de rahat görünmüyordu. İki de bir eliyle elbisesini çekiştirip "Ay, kilo mu aldım ne?" diye söylenerek bizlere ikramda bulunmayı ihmal etmiyordu. Herkes kendi havasında yiyor, içiyor, sohbet halindeydiler. Benim ise aklım Hançer'deydi. "Acaba, bu gece görüşebilecek miydik? Acaba arasam mı?" gibi düşünceler içerisinde bocalıyor, bocaladıkça da etrafın dikkatini çekiyordum. Kafamın içiyle öylesine meşguldüm ki, etraftakilerden soyutlanmıştım adeta. Zehra, üzgün oluşumu fark edip yanıma oturdu. Elinde tuttuğu şarap kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı ve perilerin sözlerini andıran gönül okşayıcı sözlerle, "Benim güzeller güzeli kardeşim, anlat bakalım aşk nasıl gidiyor?" diye sordu, kavrulan dudaklarına bir yudum şarap alarak. "İyi gidiyor çok şükür," dedim. "Keşki Hançer'i de çağırsaydın?"

"Hiç aklıma gelmedi Zehracığım," dedim, burkularak. Zehra, aniden, "Hadi ara çağır, gelsin," dedi. Kısa bir süre düşündükten sonra Hançer'i aramaya karar verdim. Titreyen elimle numarasını tuşladım, kalbim delice atıyordu, sanki ölüm fermanım verilmiş de, ben de dostlarıma bildiriyor gibiydim. "Efendim?" diyerek telefonu açtı. Kalp atışlarımı saymamak mümkün değildi, öylesine ritimsiz atmaktaydı ki, sanki her an bir kriz geçirecek ve burada yığılıp kalacakmışım hissine kapılıyordum. Kekeleyerek, "Aşkım, umarım rahatsız etmedim?" diye sordum nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "Gül, sen misin?"

"Evet, benim aşkım."

"Bu numara, bana verdiğin numara değil," dedi sıcak bir ses tonuyla. "İki hat kullanıyorum, sana bu hattı vermeyi unutmuşum, şimdi kaydedersin," dedim, gitgide kısılan sesimle. "İyi misin Sultanım?"

"Evet iyiyim, Zehra'nın doğum gününü kutluyoruz, eğer müsaitsen seni de davet ediyoruz," dedim, cevabının "evet" olmasını dileyerek. Hançer tatlı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Çok arzu ederdim, fakat bu gece imkânsız, toplantı halindeyim ve sanırım geç saatlere kadar sürecek." Parmak uçlarımdan, enerjimin akıp gittiğini hissediyordum. Telefonun öbür ucundan, sanki alev okları atılıyordu saniyede bir kalbime. Düşmüş bir ses tonuyla yutkunarak, "Peki sevgilim, sana iyi çalışmalar diliyorum ve seni seviyorum," dedim. Hançerin, nefes alıp verişlerini duyuyordum, kulağımı yakarcasına soluyordu. "Nurum, öncelikle arkadaşının yeni yaşını kutluyorum, daha sonra seni Allah'a emanet ediyorum ve seni seviyorum..." dedi, telefonu kapattık. Aslında yalnız telefonu değil, ruhumu da karanlık dar bir kutuya kapatmıştım. Onu, bu gece görme ihtimalim yoktu ve bu düşünce ile kendimi balkona attım. Ne vakit bir düşüncenin üstesinden gelsem, bir diğeri yeniden karşıma çıkıyordu. Kendime vermem gereken cevabı bilmeme rağmen yapamıyordum, yaşamak için dört mevsimin olması bir anlam taşımıyordu bende, mevsimlerin üçü gitmiş olabilirdi ama benim hâlâ elimde sakladığım bir mevsim vardı ve ben o mevsimi Hançer'le yaşamak istiyordum. Düşünceler girdabında çalkalanırken, Zehra yanı başımda belirdi. "Üzülme hayatım, yarın görüşürsünüz."

"İnşallah canım, onu çok özlüyorum."

Zehra: "Aşk güzeldir, hele karşılıklı olursa"

"Ah Zehra, ona öyle âşığım ki, bunu tarife kalkışmak yetersiz olur," dedim akmaya hazır gözyaşlarımla. Zehra: "Ben tüm kalbimle inanıyorum, siz çok mutlu olacaksınız, sizinki büyük bir aşk."

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Yemin edebilirim, inan böyle hissediyorum." Sevincimden, Zehra'yı kucaklayıp öptüm ve birlikte içeri girdik. Zehra'nın arkadaşları teker teker gittiler, zaten topu topuna üç kişiydiler. Geriye, Ali ve ben kalmıştım. Kahvelerimizi alıp balkona çıktık. Zehra, hediyelerini çok beğenmişti ve paketleri açar açmaz saati koluna takıvermişti. Sanki saati ben almamışım gibi, iki de bir, "Bakın, ne güzel bir saat değil mi?" deyip duruyordu. Zehra'ya yeni yaşı için Ali bir de Hayam'dan şiir okudu;

Aşkının uğruna, bin türlü melamet çeksem,
ahdim olsun ki; şikâyette bulunmam, dil dar.
Şu kadar var ki, vefa eylesin ömrüm yalnız,
çekeyim cevrini ey Sevgili ta haşre kadar...

Hepimiz duygulanmıştık, Hayam'ın bu rubaisi, kalbimin can çekişlerine tercüman olmuştu. Ne vakit Hançer'in ismini zikretsem, kalbimden yukarıya doğru bir basınç hissediyordum. Bazen o basınç o derece şiddetleniyordu ki sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi tuhaf duygulara kapılıyordum. Hançer'in öyle tuhaf bir enerjisi vardı ki, bunu tarif etmek mümkün değildi. Hangi vakit elimi tutsa, avuçlarım yanıp kızarıyordu, adeta ellerimden terler boşalıyordu. Ondan bana geçen enerjiyi benim bünyem henüz kaldıramıyordu. Bütün bu olup bitenlere Hançer, aşkın gelişimiyle ilgili bir şey olduğunu söylüyordu. Onun söylediği her şeyi büyük bir titizlikle beynim kaydediyordu. Geçen günlerin birinde, bana söylediği bir söz beni derinden etkilemişti. "Tüm aşklar, ilk bakışmada gizli, fakat insanlar aşkı hep kalpte arıyorlar," demişti. Başımı balkonun duvarına yasladım, içimden şiir okumak geçiyordu, dilimin ucunda dolaşan harflere meydan verip okumaya başladım gözlerimi kapatarak...

Sen benim, yanımda ki Kaf dağımsın,
hem uzak, hem de bana benden yakın.
Seni sevmek için, uzaklara mı uçmak gerek?
Senin uğruna az gelir bir kere ölmek...

Zehra ve Ali, benim bu melankolik halime hiç alışık değillerdi. Ali, "Ya, bu aşk ne beter bir şey ki, ilim bilim tanımadan adamı ezip geçiyor, Allah korusun beni böyle aşktan." Ali'nin sözlerine kayıtsız kalamazdık ve aniden, kahkaha atmaya başladık üçümüz birden. Ali'nin sözleri, sonunda beni de güldürmüştü. Gece ilerlemiş ve ben Zehra'da kalmaya karar vermiştim. Ali daha fazla bu melankoliye dayanamayıp gitmişti. Ali'yi uğurladıktan sonra balkondaki yerlerimize geri döndük; masada duran cep telefonumun "bip" sesiyle Zehra'yla bakıştık; telefonuma mesaj gelmişti. Mesaj kutusunu açtığım an "Hançer'den gelmiş" diyerek sevinç çığlıkları atmaya başladım. Elimde telefonla balkonda zıplayıp duruyordum, sonunda Zehra dayanamayarak, "Okusana şu mesajı!" dedi. Derin derin soluklandıktan sonra okumaya başladım...

"Gözlerin, bazen ateş olup yakar,
bazen de serin bir rüzgâr.
Aklım, gözlerinde kaldı, gözlerin ise kalbimde
İçmek istiyorum gözlerini dudaklarınla birlikte,
bu gece buluşturur musun gözlerinle gözlerimi?"

Gelen mesaj, beni sevinçten çılgına çevirmişti. Hançer'in mesajına hızlı bir biçimde şu karşılığı yazdım:

"Sana öyle bir aşkım var ki,
bu aşkımdan sana zarar gelmesin diye,
gözlerimle bakmaktan korkuyorum..."

Beş dakika sonra beni aradı ve bu gece beni almaya geleceğini söyledi. Adresi bildirdikten sonra heyecanla

Hançer'in gelişini beklemeye koyuldum. Zehra da kendi kendine mırıldanıyordu; "Ne vakit sen bende, yahut ben sende yatmaya karar versek, sürekli bu adam planlarımızı bozuyor."

"Aşk olsun Zehra! Hani sen benim mutluluğumu istiyordun?" Zehra, gülümseyerek, "Elbette istiyorum canım, şaka yaptım yahu?" Hançeri beklemek üzer balkona çıktım, zaman geçmek bilmiyordu sanki, hatta bir ara Zehra'ya bile sordum: "Saatine basıp zamanı mı durdurdun?" diye. Gecenin, aşka yüz tutan demiyle ve aşkın sarhoşluk veren iklimiyle kalbim küt küt çarpıyordu pervasızca. Amaçsız, anlamsız yaşayabilirdim belki, ama Hançer olmadan yaşayamazdım artık. Ruhum onun sermest gözlerine vurulmuştu bir kere. Dicle gecelerinin kızıllığına benzeyen yüzünü, bütün karanlıkları aydınlatan meşale gibi gülüşlerini hücrelerime kadar solumuştum. Zehra'nın efkârlı çalan kapı zili müziği sinirime dokunarak istem dışı güldüm, söylenerek aşağı indim; "Hayatım ya, bu ne iğrenç bir zil sesi, kendimi tavernada hissettim, bir an evvel değiştirsen hiç fena olmaz," diye çıkışarak kapıyı açtım. Hançer'i karşımda görür görmez boynuna atıldım; "Gelişin beni öyle mutlu etti ki aşkım, çok teşekkür ederim," dedim. Siyah gözlerindeki harelerle sımsıcak güldü. Kapıda öylece kalakaldık. Derken Hançer'in yardımcısı ve aynı zamanda şoförü olan Kenan, kucağında iki beyaz gül demetiyle çıkageldi. Hançer: "Bu güller, meclisin başkanına," dedi ve bana uzattı. Teşekkür ettim ve koklayarak kucakladım gül demetini. "Bu demet de, sevgilimin sırdaşına," dedi ve merdivenlerden henüz inmiş olan Zehra'ya uzattı. Zehra çok mutlu olmuştu. Hançer'i içeriye buyur etti fakat Hançer, "Gül'ü götürmeye geldim," dedi. Hemen üzerime şalımı alıp kapıdan ayrıldık. Zehra'nın da bize katılması için ısrar ettimse de, o bizi baş başa bırakmanın en doğrusu olduğunu söyledi. Aklıma bir anda Janice Joplin'in bir sözü gelmişti, şöyle diyordu; "Özgürlük, kaybedecek bir şeyinin

olmaması demektir." Benim kaybetmekten korktuğum büyük bir aşkım vardı artık, bir zamanlar ödül gibi gelen bu söz artık benim için anlamını yitirmişti. Hançer beni kucaklayarak arabaya bindirdi; "Nereye gidiyoruz aşkım?" diye, sordum. Hançer alnımdan öperek, "Kız kulesi'ne doğru yat'la ufak bir gezinti yapacağız." Sevinçle boynuna sarıldım. Yol boyunca birbirimizi öpüp okşadık, gözlerimi yumup başımı huzur veren göğsüne yasladım, yol boyunca hiç konuşmadık, sadece dokunuşlarımızla paylaşıyorduk cümlelerimizi. O halde dakikalar geçmişti. Şoför Kenan'ın "Marinaya geldik efendim," deyişiyle gözlerimi açtım. Arabadan indik ve yatın bulunduğu marinaya doğru ilerledik el ele. Şoförü bize, yat'a kadar eşlik etti ve Hançer'e sordu: "Efendim, ne buyurursunuz? Dönüşünüzü burada mı bekleyeyim yoksa otel de mi?" Hançer, "Sen otele git dinlen, gerektiğinde ben seni ararım," dedi ve yat'a bindik. Yatta bizi, kaptan ve bir garson karşıladı. Bize saygıyla selam verdiler. Hançer: "Hayırlı geceler kaptan, nasılsın?" Kaptan gülümseyerek, "Sağ olun, sayenizde iyiyim," dedi. Kaptan elli yaşlarında, tatlı ve sevimli bir adama benziyordu, çizik gibi gözleri vardı ve parlayan bir kafası, kaptanın hiç saçı yoktu. Yat yakamozlar arasında yol almaya hazırlandı. Yavaş yavaş marinadan ayrıldık. Hançer, beni sımsıkı sarmış dudakları alnımda ve elleri saçlarımda dolaşıyordu. Uzaktan Kız Kulesi minnacık görünüyordu, yaklaştıkça ne büyük olduğunu fark ediyordum. Gecenin lacivert sularında yol alıyorduk. Kız Kulesi'nin çok yakınından geçtik. Bu muhteşem kule beni kısa sürede etkisi altına almıştı, bu taş yapıda yaşanan sırları olayları düşündüm bir anda. Kim bilebilirdi ki? Neler yaşanmıştı bu kulede. Üstümüzde martı sesleri, altımızda ışıl ışıl bir deniz ve onun kollarında huzur doluydum. Hançer beni göğsüne bastırarak sordu: "Üşüyor musun nurum?" Burnumu çenesine değdirerek "Senin yanında mümkün mü?" dedim. Yüzüme baktı ve "Şunu hiç unutma Gül; sen bensin ben de sen," dedi, deli

ve baygın gözleriyle. Boğazını öptüm, sıcacıktı. "Biz bir bütünün parçaları gibi birbirimize karışmışız," dedim. Hançer'in ve denizin kokusu ciğerlerime kadar işlemişti. Boğazın manzarası insanı büyülüyordu, ruhum denizin ve Hançer'in etrafında deli pervaneler gibi dönüyor, dönüyordu. Sanki başka âlemde fizikötesinde bir yerdeydim. Kâinatın ta ötesine kanatlanıp uçup gitmiştim. Hançer'in dokunuşlarında iyice eriyen kalbim, kuytularda aşkla demleniyordu. İçime dolan hazla onu uzun uzun öptüm, kısa bir aradan sonra garson çaylarımızı ve çörekleri getirdi. Çaylarımızı, muhteşem boğazın siyaha çalan renginin büyüsünde yudumluyorduk. İçimi kuşatan tuhaf bir duyguyla Hançer'e iyice sokulup "Allah, bizi hiç ayırmasın," dedim fısıltı halinde. Hançer: "Amin; amin de neden bunu söyleme ihtiyacı hissettin?"

"İçimden geldi, çünkü sensiz olmak istemiyorum," dedim, çayımdan bir yudum alarak. Hançer gözlerime ciddi bir bakış attı ve kulağıma fısıldar gibi, "Bunu sana söylemiştim Gül, hani bu cümleyi kurmayacaktın?" İyi bir şey duymak istercesine daha da sokuldum Hançer'e ve sordum: "Allah, kullarını neden sevdiklerinden ayırsın ki?" Hançer, elinde tuttuğu çay bardağını sehpanın üzerine usulca bıraktı ve "Bak sultanım! Beşeri aşk, ilahi aşka bir vasıta olmadıkça bir anlamı yoktur o aşkın. Aşk, sadece O'na olmalı. Kalp Rahman'ın evidir ve O, evinde tek olmak ister. Yüce Allah buyuruyor: Ey kulum! Kendine iyi bak ve kendine dikkat et; seni ne başkasının yanında ne de kendinin yanında görmek isterim, benim yanımda benimle kendi yanında ol. Nitekim benim yanımdasın ama bunun farkında değilsin!.. Çok etkilenmiştim. Ardından, "Bana ilahi ve beşeri aşk arasındaki farkı anlatabilir misin?" diye sordum üşüyen çenemi ellerimin arasına alarak. Hançer: "Aşk, tektir ve insana hediyedir. Tarif edilemez, ilahi aşk her şeyi yaratan, var eden, sevilmeye layık olan, Allah'ın kendisine âşık olmaktır. Beşeri aşk ise; Yüce Allah'ın ya-

rattığı varlığa, âleme ve eserine âşık olmaktır." Anlık bir sessizlik, sonra devam etti: "Herkes, O'nun sevgilisidir. Ve bu sevgili, sevgilisini ilahi boyutta kıskanır. Kalplerde bir tek sevgili olsun ister."

"Aşkım, ilahi aşka kavuşmak kolay olmasa gerek, zor bir şey," dedim. Hançer: "Nurum, insan kendi varlığını kaldırarak ilahi aşkı bulur. Herkes âşık olamaz, bu sebeptendir ki aşk, tahammül edebilene verilir ve mutlaka bedeli de yanındadır." Hançerin sözleri, kalbimin sıkışmasına ve başımın dönmesine neden olmuştu, oturduğum yerde sendeledim. Hançer, halimden tedirgin olmuş gibi yüzüme baktı ve bana bir bardak su uzatarak, "Üzüleceğini bilseydim?.."

Sözünü kestim ve ağlamaklı gözlerle, "Bana sarıl sevgilim," dedim. Dudaklarıyla alnımı okşayarak ılık ılık öptü, "Âşıklar, ciğerleriyle değil, kalpleriyle nefes alırlar," ve sımsıcak bir gülüş fırlattı gözlerimin içine. Konuşacak halde değildim, içimi yeniden korkular sarmıştı, "Eğer aşkın bedeli mutlaka ayrılık olacaksa, ben nasıl bu bedele katlanabilirim?" diye kafamın içerisinden konuşuyordum. Hançer usulca sordu: "Benim hassas sevgilim yine hangi korkuları beslemekte?" Endişe dolu gözlerle baktım ve "Bana aşkı, aşkımızı anlatır mısın?" dedim. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve "Biz ezelde her birimiz harfler idik, sonra biz bizden ayrıldık. Daha sonra da biz bize birleştik, şimdi yine biz, biz olduk. Nefis ve ruh olduk. Daha sonra, birbirimize kavuştuk, ten ruh oldu, gül bülbül oldu. Nihayetinde aslımız olan aşk olduk. Bil ki nurum, aşk, varoluşun aslıdır," dedi. "Yani?"

"Hepimiz, sevgiden çıktık, sevgi üzerine yaratıldık. Bu âlem aşkla, sonsuz bir sevgiyle yaratıldı," dedi. Aşk, benim bam telim oluşundan, konuya tamamen kaptırmıştım kendimi, ardı ardına sorular soruyordum Hançer'e, avuçlarının içini öperek yeni bir soru sordum: "Canım, kuru ot bile aşkla yaratılmışsa, biz insanlar neden sürekli

savaş halinde birbirlerimizi öldürüp yok ediyoruz, nedir bu vahşet? Nedir bu kin öfke? Oysa, Allah, zaten cenneti bu dünyada bizlere cömert bir biçimde sunmuş. İnsanları anlayamıyorum? Bu güzelim doğayı, bu düzeni, nasıl hiç düşünmeden kendi çıkarları uğruna yakıp yok edebiliyorlar. Ya hayvanlara yaptıkları katliamı düşündükçe kahroluyorum." Beni, büyük bir sabırla dinledi ve konuşmaya başladı: "Öncelikle şunu söyleyeyim; az evvel kullanmış olduğun kuru ot bile, cümlesini düzeltelim. 'Kuru bir ot bile' dersen, o kuru otu küçümsemiş, hor görmüş olursun ve ahrette mutlaka senden hakkını isteyecektir."

"Kötü bir amaçla söylemedim biliyorsun?"

"Biliyorum nurum, bize göre işe yaramaz sandığımız o otların da bir görevi, bir işlevi var tıpkı her canlı gibi. Onlar, üzerlerine düşen görevi noksansız yerine getirirler," dedi. "İnsan, neden bunu başaramıyor?"

"Çünkü, insan da akıl ve nefis vardır. Bunlar, insanın iki düşmanıdır. Allah, şöyle buyuruyor: 'Akılda beni bulamazsın; aşkla bulabilirsin.'"

"Nasıl yani canım?"

"Allah'ı, bilmek, tanımak için akıl önceleri gerekli, daha sonra ki aşamalarda ise aklı yok etmek şart, çünkü gerçek ilahi vuslata ulaşmak için yok olmak gerek, yok ol ki, aşkla var olasın. Dünyada ne varsa hep O'ndan, aşktan meydana gelir. Dünyada bütün söz konusu olanlar hep O'ndandır." Sohbetin verdiği hararetle suyumun içerisine buz kalıpları atıp içtim. Hançer, halime bakıp gülümsüyordu. Rüzgâra, saçlarımı bıraktım, kalbimin pencerelerini sonuna kadar açtım ki, rüzgâr yanan hücrelerimi serinletsin. İçim yanıyordu, ruhum yanıyordu ve sanki İstanbul yanıyordu. Bu yangın meydanında ufak bir kıvılcım gibiydim. Hançer'in sözlerini aklımdan süzerek konuşmaya başladım: "Bunca kötülüğe rağmen insan kötülüğe karşılık vermeden yapabilir mi? Bu hiç kolay bir şey değil." Hançer kara gözlerini bana dikerek ve ciddi bir ses tonuyla: "Bunca kötü olaylara

ve bunca nankörlüğe rağmen, Allah'ın merhameti hiç eksiliyor mu? Eğer Yaradan, eksiltmiyor ve aksine katlayarak vermeye devam ediyorsa, bil ki O'nun hâlâ biz kullarından bir umudu var, çünkü O bizi çok seviyor."

"Evet ama, unutmamak lazım ki O'nun gazabı ve cezası da var. Yanılıyor muyum Hançerciğim?"

"Bak sultanım! Allah'ın merhameti her şeyi ve herkesi kuşatmıştır. Bu var ettiği şeyler içerisinde gazabı da var, tıpkı biz insanlar bazen sakin bazen sinirli olduğumuz gibi O'nun da gazaplandığı, sinirlendiği vakitler vardır. Bir adı da Kahhar'dır. Fakat O, intikam almakta acele etmez. Sürekli bizim kendimizi düzeltmemizi bekler, hep yeni bir şans verir." Uzun bir sessizlik çöktü ortalığa, Hançer sözünü tamamlamadan susmuştu aniden. Gözlerimi ondan ayırmadan bakıyordum. Uzun bir süre öylece suskun bir halde kaldık. Onun bu sessizliği bozmak gibi bir niyetinin olmadığını fark edince kolunun altına girdim, nazlı bir tavırla: "Son bir şey sormama izin var mı aşkım?" Çenemi tutup öptü ve "Buyur sultanım sor, meydan senindir bu gece." Hançer'in şefkatli sözlerinden cesaret alarak sordum: "Canım, kafama yatmayan bir şey var, bana kaderin ne olduğunu, ya da ne olmadığını anlatır mısın?" Ve hemen ufak bir ilave yaparak, "Bir de, ikimizin kaderini dinlemek istiyorum," dedim. "Kafana yatmayan nedir, onu söyle önce?" Kısa bir süre düşündükten sonra bir tür haksızlık gibi gelen ve hiçbir vakit anlayamadığım ya da anlatamadıkları konuyu sordum: "Allah'ın kendi belirlediği ve önceden kendi yazdığı bir senaryoyu madem pazarlıksız yaşayacağız, öyle ise bize bunun bedelini ödetmesi O'nun ilahi adaletine ters düşmüyor mu?" Hançer derin bir nefes çekerek yanıtladı: "Kaderin olduğu yerde, mutlaka ilahi adalet vardır önce bunu bil. İkincisi; kaderi anlamak için Allah'ın Esma'ül-Hüsna'sını yani isimlerini iyi bilmek, anlamak gerek, eğer Allah'ın sıfatlarını bilmezsen, hayatı da kaderi de kendini de anlayamazsın."

"Peki, nasıl anlayacağım?" diye sordum merakla. Hançer ayağa kalktı ve direğe sırtını yaslayarak konuşmasına devam etti: "Dinle Gülcüğüm! Herkes varoluşta kendi rolünü yani kendi kaderini üstlendi. Bunu bir kitap olarak düşün, kitabı yazabilmek için önce senaryo, konu gerek ve Allah önce senaryoyu yazdı; daha sonra kitabın karakterlerini oluşturdu ve sonra kitapta hikâyenin nasıl işleyeceğine karar verdi. Hepimize roller sundu, bizler de kendi isteğimizle karakterleri seçtik. Ve insan bu cesareti gösterdiği için Melekler secde ettiler. Sana daha kestirme bir örnek vereyim izninle. Allah, devasa bir yemek sofrası yaratmış ve bu devasa sofranın üzerinde bin bir çeşit yiyecek içecek mevcut. Sofra belli, yiyecekler de belli, ama tüm yiyecek ve içecekleri seçme hakkı misafire ait, hepsi bu; kader böyle bir şeydir işte. Anladın mı sultanım?"

"Hem de çok iyi anladım aşkım, her şeyi ne kadar da zorlaştırarak bizlere anlatmışlar, ne çok şeyi yanlış biliyormuşum." Hançer'in gözleri kan kan olmuştu, yorgun olabileceğini düşünerek, "Hadi bana gidelim aşkım, sana kahve yaparım," dedim. Hançer, elimin avuç içini diliyle okşadı ve baygın bir bakışla "olur, gideriz aşkım. Ama gitmeden evvel sana bir şey söylemem gerek," dedi. "Merakla dinliyorum."

"Ben, yarın gece Tunus'a dönüyorum, İstanbul'da iş görüşmelerim bitti," dedi, hüzünlü bir ses tonuyla. Buz gibi bir rüzgâr esti o an. Kalbimin her bir hücresine binlerce hançer aynı anda saplandı sanki. Gözlerim Hançer'in yüzünde takılı kalmıştı, dilim tutulmuştu. Onun gidişi benim sonum olacaktı. Hançer bana doğru yaklaştı ve "Hadi gidelim artık, evde konuşuruz. Üzülmek yok, tamam mı?" dedi ve yat marinaya yanaştı. Kısa bir zaman sonra şoförü Kenan, bizi almaya geldi ve ikimiz de yol boyunca hiç konuşmadan ve sadece bakışarak yolu tamamladık. Eve sarmaş dolaş girdik, birbirimizden hüznü gizlemeye çalışarak, salona geçtik ve Hançer kanepeye uzandı. Yüzündeki

güzellik ve parıltı, çekici olan yüzünü daha da dayanılmaz kılıyordu. Gözlerini kapattı ve Hayam'dan bir rubai ile dudakları kıpırdadı:

Ne gündüz oturduk, ne gece uyuduk;
Dünyada aşkın kadehini aradık durduk.
Öğrenince dünyaları yansıttığını,
Aşkın kadehini yüreğimizde bulduk...

Hançer'in yanına usulca sokuldum, bedenimi bedeninin üzerine yatırdım, teninde ve saçlarında ellerimi gezdirip kokusunu ruhuma kadar çektim. Delice sevdiğim adamdan yarın nasıl ayrılacaktım? Bu düşünce beni kâfi derecede hırpalıyor, yüreğimi yakıyordu. Gözlerimden akan yaşlar Hançer'in yüzüne damlayarak gözlerini açtı. Eliyle yüzümü ve gözlerimi sildi, "Böyle yaparsan aşkı incitirsin," dedi hüzünlü bir ses tonuyla. "Elimde değil," dedim, hıçkırarak. Ellerimi yüzüme kapatıp daha da çok ağlamaya başladım. İçimde apansız açılan bir çeşme vardı sanki, kendimi bastırmaya gayret ettikçe inadına gözyaşlarım sel olup akıyordu. Beni tüm gücüyle ve aşkla kollarının arasına alarak sıktı; ağlamaktan terlemiş olan yüzümü yüzüne sürdü; "Sen benim ruhumsun, hiç beden ruhundan ayrı kalabilir mi canım?" dedi. Daha sonra bileklerimden kavrayıp beni kucağına doğru çekti; arzuyla yanan gözlerine bakamıyordum, kulağıma iyice sokularak: "Sanıyor musun ki, seni burada böylece bırakacağım?"

"Bırakma. Beni sensiz bırakma!" diye yalvaran bir ses tonuyla hıçkırmaya başladım. Saçlarımı okşayarak beni dizlerine yatırdı, öyle şefkatli okşuyordu ki saçlarımı, bir ömür boyu bu dizlerde yatabilirdim. Ellerinin sıcaklığı, saçlarıma geçsin diye öylece hareketsiz yatıyordum. Hançer bir anda başımı hafifçe dikleştirdi. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin nurum?" diye sordu. Başımı "evet" dercesine salladım ve anlatmaya başladı: "Bir vakitler çölde

yaşayan bir aile varmış. Bu ailenin bir köpeği, bir merkebi ve bir de horozu varmış. Horoz, her sabah onları uyandırır ve zamanı bildirirmiş. Merkep, onların suyunu ve eşyalarını sırtında taşırmış. Köpek ise onları korur ve gelen yabancıları havlayarak onlara bildirirmiş. Günün birinde tilki gelip horozu yemiş, karısı ağlayıp üzülmüş, kocası da demiş ki: 'Ağlama, umulur ki bir hayır vardır.' Birkaç gün sonra kurt gelip merkebi parçalayarak öldürmüş. Karısı yeniden ağlayıp kahrolmuş, kocası tekrar aynı sözü söylemiş: 'Umulur ki bir hayır vardır.' Daha sonra, köpekleri de zehirlenerek ölmüş, karısı daha da çok ağlamış ve kocası yine aynı şeyi söylemiş: 'Üzülme, umulur ki bir hayır vardır.' Bir sabah uyandıklarında bir de ne görsünler? Etraflarında yaşayan komşuları, esir edilmiş, sadece kendileri kalmışlar. Bunun üzerine adam karısına dönüp şöyle demiş: "İnsanların bulunup esir edilmeleri, yanlarında bulunan köpek horoz ve merkep sesleri yüzündendir. Allah'ın, bizim için takdir ettiği hayır, bu üç hayvanın helak olmasındaymış meğer." Hikâyeden sonra bana yönelterek gözlerini, "Anladın mı canım? Üzülmenin ağlamanın kadere bir yaptırımı olmuyor. Bize, hayırsız ve acı gibi görünen olaylarda daima bir hayır gizlenmiştir, unutma bunu."

"Zaten başka çarem de yok ki?" dedim umutsuzca. "Olsaydı ne yapardın?" dedi usulca. "Ya seni göndermezdim, ya da ben de gelirdim seninle." Hançer tatlı bir gülümsemeden sonra, "Bak bu da bir çözümdür," dedi. Onun öyle bir gülüşü vardı ki yanağındaki gizli minik çukur, ani gülüşlerde ortaya çıkıyor ve ona çok yakışıyordu. Elimi gamzesine götürerek, "Gamzendeki gülücük olmak istiyorum," dedim. Elimi, kalbinin üzerine götürdü ve sımsıcak baktıktan sonra, "Sen buradasın sultanım. Kimsenin giremediği bu kalbe sen aşkınla girdin," dedi. Az sonra elini sigara paketine uzatıp içerisinden iki sigara çıkardı. İkisini de ağzına götürüp aynı anda yaktıktan sonra diğerini bana uzattı.Tek tesellim önümüzde uzun bir gecenin oluşuydu,

bu düşünce ile az da olsa rahatlamaya çalıştım. Sabaha kadar burada kalacağını düşünmek yanan kalbime zerrecik kadar da olsa huzur verecekti. Gözlerine derin bir bakış atarak kısık bir sesle içimden geldiği gibi bir şeyler mırıldandım: "Ben senin için yaratılmış bir gül'üm, senin için gönderilmişim yeryüzüne, seni tamamlayacak olan öbür yarınım, bırakma beni burada sensiz." İçim yana yana baktım ışıktan var olmuş gibi yüzüne. Kucağından inip yanı başına uzandım kayar gibi teninden ve başımı göğsüne yaslayarak gözlerimi kapattım. İkimizden başka şu an için hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Belki dakikalarca tek bir kelime dahi etmeden öylece yan yana yattık. Kanepede sımsıkı sarılmış iki sıcak bedendik. Işıklar kapalı sadece küçük bir mum aydınlatıyordu yüzlerimizi. Derken aniden Hançer, belimi kavrayıp şehvetle gözlerime baktı uzun uzun. Fısıltı halinde yakıp kavuran soluğu ile, "Bu gece, şimdi şu anda tek beden tek ruh olmak istiyorum," dedi çıldırtıcı bir ses tonuyla. Tek bir kelime etmeksizin kendimi kollarına bıraktım. Gözlerindeki baygınlığı gördükçe dudaklarım titremeye, tenim terlemeye, soluğum sıklaşmaya başlamıştı. Bedenimi, adeta bedenine mühürlemiş gibi, kolları arasında delice sıkıyor ve ihtirasla öpüyordu. Ağzım ağzında, nefesim nefesinde kavurucu dudaklarının darbeleri arasında kayboluyordum. İkimizin de başı, sarhoş gibi dönüyor, dönüyordu. İhtirastan bayılacak hale gelmiştim, bu sevişmekten öte bir sevişmeydi; yalnız tensel bir birleşme değildi, ruhsal olarak da birleşiyorduk, fizikötesi bir sevişmeyle adeta yenileniyorduk. Üzerimde hissettiğim Hançer'in ağırlığı, adeta bana kadın olduğumu hatırlatıyordu. O siyah gözlerin arkasında, bambaşka bir Hançer gizliydi ve ben o Hançer'i bu sevişmeyle keşfetmiştim. Göğsündeki tüyler göğsümü terletmiş ve ben bu çılgınca arzular içerisinde yarı baygın bir halde sadece inliyordum. Saatlerce seviştik, saatlerce birbirimize akıp karıştık, kan ter içerisinde birbirimize kavuştuk. Anlıyordum ki aşk ol-

madan, hiçbir sevişme tam bir birleşme değilmiş. Aşk, en etkin uyarıcıymış. Şafak sökene kadar seviştik ve sonrası tatmin ve huzurla Hançer'in göğsünde uyuyakalmışım... Rüyamda, parlak bir denizin dibinde oturuyorum, siyah bir aslan beni yaralıyor, fakat hiç canım yanmıyor. Aslana, "Neden yaptın bunu bana?" diye soruyorum. Aslan, "Kendine gelmen için yaptım," diyor. Ardından, büyük bir kapı açılıyor, kapının nereye ait olduğunu merek ediyorum ve o yöne doğru ilerliyorum. Sanki yürümüyor adeta havalanarak gidiyorum ve kendime soruyorum: "Denizin dibinde olmama rağmen nasıl yürüyebiliyorum?" Karşıma aniden, devasa bir saray çıkıyor; zümrüt ve yakuttan yapılmış. Sarayın içerisine korkarak giriyorum, boş olduğunu sandığım sarayda, aniden Hançer'le karşılaşıyorum. Elini uzatıp "Çok beklettin, yanıma gel artık," diyor. Pencereyi andıran küçük delikleri olan bir yerden ona ulaşmaya çalışıyorum, ne yaptımsa bir türlü ona ulaşamıyorum. Çaresizlik içerisinde bir o yana bir bu yana koşuyorum, derken yaşlı bir adam çıkageliyor. Bana doğru yaklaşıp konuşmaya başlıyor, "Sen zayıf bir serçesin, Hançer ise bir aslan, bu heybetli öldürücü aslanın darbelerine katlanabilir misin?" diye soruyor. Hiç tereddüt etmeden, "Her şeyine katlanırım, tüm acılarına," diyorum. Bu defa yaşlı adam gülümsüyor ve "*Unutma! Her aşk, bir baş götürür,*" diyor. Anlık bir sessizlikten sonra yeniden konuşmaya başlıyor, bu kez daha sert bir ses tonuyla soruyor: "Aşkın bedelini ödeyebilecek, gerçek aşk var mı yüreğinde?" Bütün benliğimle elimi kalbime götürüp, "Ey benim aşkımı bilmeyen adam! Ben bu aşk için değil bir baş, bin baş vermeye hazırım. Kılıç Hançer'den, baş ise bendense bu ölüm değil, ödüldür bana!" diyorum.

Acı Uyanış...

Aşk yolunda yok olanın yolu başkadır,
o zaman akıllılık dahi, bir başka günahtır...

Güneşle birlikte gözlerimi açtım, kendimi tuhaf hissediyordum. Aşk, hayatıma tamamen hâkim olmuştu. Onunla yaşadığım en derin hisler hayata bakış açımı genişletmişti, aşkın kendine has gücü ve derin canlılığını daha önce hiç yaşamamıştım. Hançer'e duyduğum bu derin aşk, eziyet mi edecekti mutlu mu kılacaktı bilemiyordum. Kanepede hafifçe gerindikten sonra, sağ yanıma döndüm. Onu öperek uyandıracaktım, fakat o yanımda yoktu. Telaşla fırladım yattığım yerden, koşarak ve seslenerek banyoya, mutfağa ve diğer odalara baktım tek tek. Hiçbir yerde bulamayınca bayılma hissine kapıldım. Sürünerek kanepeye geri döndüm. Ellerimle başımı ovuyor, kendime gelmeye çalışıyordum. "Hançer gitmiş miydi gerçekten? Beni uyandırmadan, bana veda etmeden, beni son kez sarmadan?" Çıldıracak gibiydim, soluk almakta güçlük çekiyordum. Bedenim, zelzeleye tutulmuş bir dağ gibi çatlamak üzereydi. Ansızın gözüme, yastığın yanı başında duran beyaz bir kâğıt takıldı. Titreyen elimle uzanıp aldım. Bu bir mektuptu; Hançer bana bir mektup bırakmıştı. Gözlerimden taşmış yaşlarla mektubu önce kokladım, sonra okumaya başladım... "Ey Sevgili! Kokun avuçlarıma sinmiş, avuçlarımdan da bu satırlara sinsin istedim. Bu satırları okurken, kokum senin kokunla harmanlansın istiyorum, bana kırılma sakın. Ne seni uyandırmaya kıyabilirdim ne de gitmeye cesaret bulabilirdim. Gözlerini görüp de, senden ayrılamam endişesi ile böylesini uygun gördüm. Uyurken, seni seyrettim uzunca bir vakit, sen öylesine bir sırsın ki, seni kendime bile söylemeye kıyamam. Tıpkı, gece yaşadığımız vuslat gibi. İnan sevgilim, seni ilk gördüğüm gece, Allah seni damla damla yüreğime indirdi, kalbime geldiğin gün

bil ki hayatıma da geldin. Gül'ler, aşktan alırmış rengini, sen de öyle. Bu satırları okurken ağlayacağını biliyorum, ama lütfen ağlama! Kızacaksın, sitem edeceksin biliyorum, şunu bil ki nurum, ben aşkımızı bölmek için değil inşa etmek için gidiyorum. Sabırlı ol ve beni sevmekten vazgeçme. Seni önce Allah'a sonra aşka emanet ediyorum. O, doyumsuz dudaklarından öpüyorum. Çok sevdiğin Hayam'dan bir şiirle satırlarıma son veriyorum...

Ey güzel! Sen ki bana derdi derman edensin;
şimdi; çekil önümden, diye ferman edersin;
senin yüzün canımın kıblesi olmuş bir kez;
ne yapsın, kıblemi değiştirsin bu can dersin?
Aşkla kal nurum...

Hançer...

Elimde mektup, kalbimde Hançer darbeleri arasında olduğum yere yığılıp kalmışım. Ne kadar süre geçti bilmiyordum, artık ağlayamıyordum, tıkanmıştım adeta. Elimde ince bir zarf ve üzerinde hâlâ kokusu ve ben öylece kalakalmıştım giden sevgilimin ardından... Gitmişti canımın içi... gitmişti... Saatlerce kanepede, yarı baygın yarı ayık bir vaziyette yattım. Mideme giren kramplar bile canımı yakmıyordu artık, halsiz ve bitkindim. Onun yokluğunun acısı her şeyden büyük ve dayanılmazdı. Öğleye doğru Zehra gelmişti ve beni ısrarla hastaneye götürmek istedi, ben de ısrarla gitmemekte direttim, oysa tansiyonum öylesine düşmüştü ki, ellerim ayaklarım sıtmaya tutulmuşçasına titriyor ve ben bu titremeyi durduramıyordum. Her beş dakikada bir, ağlama nöbetlerine giriyor, istifra edecekmiş hissine kapılıp lavaboya koşuyordum. Sonunda dayanamayarak, adeta sürünerek yatağıma uzandım. Başımı yastığa koyar koymaz, yeniden ağlamaya başladım, Hançer'in yoğun varlığı tam kalbime saplanıyor ve kokusu beni, ona doğru çekiyordu. Kendimden geçmiş

bir halde kulağıma sesi geliyordu, yastıkta bıraktığı kokusunu ciğerlerime kadar soludum, dilim sadece onun adını sayıklıyordu. Zehra'nın verdiği sakinleştirici hap sayesinde gözkapaklarım ağırlaşmış ve uyuyakalmışım...

Yeni bir gün...

Elini âşıktan başkasına verme;
onun elini Hak tutmuştur,
bütün bunlar sana, önündeki
durakları fark edesin diye gösterildi...

Zehra'yla birlikte balkonda oturuyorduk, kendimi düne nazaran biraz daha iyi hissediyordum. Zehra'nın omzunu sıvazlayarak, "Her şey için çok sağ ol canım, seni de üzdüm istemeyerek," dedim. Zehra, sesimi duyunca irkildi, "Oh be, nihayet güzel sesini duyabildik, ha şöyle topla kendini?" dedi sevinerek. "Çok şanslıyım Zehracığım, senin gibi bir dost bir kardeşim var." Zehra kinayeli bir ses tonuyla, "Sadece ben mi varım? Hançer de var." Buruk bir gülümsemeyle, "Evet, biliyorum; zaten onun sevgisi beni yatıştırıyor, yoksa çoktan çıldırmıştım, sen de akıl hastanelerinde mekik dokuyor olacaktın." Zehra elini tahtaya vurarak kulağına götürdü; "Allah korusun. Bir eve bir deli yeter, fazlası delirtir adamı yahu!" Karnımı tutarak gülmeye başladım, midemde hâlâ kramplar oluşuyordu. Dışarı çıkıp hava almak istedim. Kendimi sokaklara atıp rüzgârın peşine takılmak ve nereye savururşa oraya razı olmak istiyordum. Zehra'ya, Ahmet Baba'ya gitmek istediğimi söyledim ve giyinmeme yardımcı oldu. Akşama doğru, sohbet için Ahmet Baba'ya uğradık. Her zamanki gibi gözlüklerini takmış, büyük bir özenle halıları diziyordu. Hangi vakit Ahmet Baba'ya gitsem, zihnimden geçenlere hep olumlu cevaplar alır rahatlardım. Rahatlamaya en çok da bugün

ihtiyaç duyuyordum. Belki bugün de, yanan kalbime bir panzehiri vardır düşüncesiyle dükkândan içeri girdik. Bizi görünce, hemen ayağa kalktı ve sevecen tavrıyla: "Kızlarım gelmiş, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Ahmet Baba," dedik Zehra'yla aynı anda. "Geçin oturun evlatlarım, ben de şu kilimleri kaldırayım; dükkâna bugün yeni mallar geldi, kusura bakmayın ortalık dağınık," dedi ve alelacele kilimleri duvarın dibine yığdı. Zehra'yla karşılıklı oturduk, Ahmet Baba da karşımıza oturdu ve "Çayı da yeni demledim, ben de birileri gelse de karşılıklı içsek diye düşünüyordum ki siz geldiniz," dedi yaşlı gözlerinin ardından puslu bakarak. Çaylarımızı ikram ettikten sonra kısık gözlerle sordu: "Anlatın bakalım, iyi misiniz? Neler yaptınız?" Zehra, beni gözüyle işaret ederek, "Ben iyiyim de Gül, pek iyi sayılmaz," dedi. Ahmet Baba telaşlanarak sordu: "Hayırdır evladım, hasta mısın?" Çayımdan bir yudum aldım ve "Ben değil kalbim hasta," dedim yaşaran gözlerimle. Zehra, ağlamamı engellemek istercesine ani bir atakta bulunup sordu: "Ahmet Baba, bize anlatacağın güzel bir hikâyen yok mu?" Ahmet Baba, gözlüklerini alnına kaldırıp bana derin ve uzun baktıktan sonra, "Gül kızıma gül ile suyun hikâyesini anlatayım," dedi. "Günün birinde, bir gül ve su karşılaşırlar ve arkadaş olurlar. Gel zaman git zaman gül, o derece mutlu olur ki, içi içine sığmaz, suya âşık olmuştur. İlk kez âşık olan gül, aşkla etrafa güzel kokular saçmaya başlar. 'Sırf, senin aşkın için böyle güzel kokuyorum ey su!' diye aşkını suya anlatmaya çalışıyormuş. Zaman gelir, artık suda güle âşık olmuştur. Günler aylar birbirini kovalar ve gül; 'Su beni seviyor mu acaba?' diye düşünmeye başlar. Çünkü su pek ilgilenmez gülle. Gül, bir gün dayanamayıp, 'Seni seviyorum,' der suya. Su da, 'Ben de seni seviyorum,' der. Aradan aylar geçer ve gül yeniden, 'seni seviyorum,' der suya. Su da 'Ben de seni seviyorum,' der. Gül, sabırlıdır. Bekler, bekler, artık öyle bir hale gelir ki koku saçamaz bir duru-

ma düşer. Son kez suya, 'Seni seviyorum,' der, su da, 'Ben de seni seviyorum,' der. Gül sonunda hastalanır. Yataklara düşer, her geçen gün rengi solmaya başlar, koku da vermez olur. Su da başında bekler gülün, destek olmak için. Artık gül ölmek üzere ve su sevdiğinin bu haline dayanamayarak doktor getirir güle. Doktor, gülü muayene eder ve şöyle der: 'Hastanın durumu ümitsiz.' Su, merakla sorar: 'Gülün, hastalığı nedir?' Doktor, şöyle bir bakar suya ve 'Bu gül susuz kalmış!' Ve su anlamıştır artık 'sevgiliye, sadece seni seviyorum,' demenin bir anlamı olmadığını."

Hikâyeden sonra Zehra'nın gözleri dolmuş benimse kalbim ağlıyordu, Zehra kendi kendine mırıldandı: "Güya rahatlamak amaçlı geldik, kahrettik kendimizi, ay dilim tutulsaydı da anlat demeseydim, bu gözyaşı da gözde durduğu gibi durmuyor ki!" Söylenerek gözünden akan yaşları siliyordu. Onun bu şirin haline gülmemek mümkün değildi. Zehra: "Sağ ol yani Ahmet Baba, iki gram moralimiz vardı, iyi ki geldik onu da yitirdik." Bu hüzünlü öykü beni şahdamarımdan vurmuştu. Ahmet Baba bizi böyle salya sümük görünce gülerek sordu: "Hayırdır; âşıklar birken iki mi oldu?" Zehra: "Yok, ben sadece Gül'e destek amaçlı ağlıyorum. Ay neler saçmalıyorum ben böyle?" Kendimi tutamayarak gözyaşları arasında kahkaha atmaya başladım. Dakikalarca güldük. Zehra: "İyi ki ben varım yahu, ben eşi bulunmaz güzellikte bir insanım, bak Ahmet Baba, Gül'ü nasıl güldürdüm ama?" Ahmet Baba, "Hep böyle olun işte, âşık insana miskinlik, çaresizlik hiç yakışır mı?" dedi başımı bir baba şefkatiyle okşayarak. Çaylarımızı tazeledikten sonra konuşmasına devam etti Ahmet Baba: "Âşıkların, kalpleri cilalanmıştır. Renkten kokudan arınmıştır onlar, her solukta sevgiliyi görürler, onlar aşk bayrağını kaldırmışlardır, artık onlar ne bu dünyadadır ne de öteki dünyada, onlar aşk makamındadır. Onlar, artık kederi ve düşünceyi terk etmişlerdir. Onlar aşk denizini bulmuşlardır." Bu sözler, kalbimi rahatlatmıştı. Hançer gibi

konuşuyordu. Sanki bir an bu sözleri Hançer'den duyar gibi olmuştum. Ahmet Baba gülümseyerek, "Kızlar, size komik bir Kızılderili atasözü söyleyeyim mi?" Ben gülümsemekle yetindim, Zehra ise ellerini çırparak, "Söyle, söyle," diye zıplıyordu olduğu yerde. Ahmet Baba: "Kadın gölge gibidir, kendisini takip edenden kaçar. Önünden gidenin ise arkasından koşar!" Hepimiz gülüştük. Zehra çok tutmuştu bu atasözünü ve hakkı da vardı. Çünkü, daima kaçan kovalanır diye de bir Türk atasözü vardı. Tatlı ve keyifli geçen bir sohbetten sonra, Ahmet Baba'dan izin isteyerek oradan ayrıldık. Zehra'nın, bu gece bende kalmasını rica ettim ve kendisi de, "Hançer, gelmezse gelirim," diyerek keyiflendirmişti beni. Çünkü ne vakit Zehra bende kalmaya karar verdiyse, yahut ben onda kalmaya karar verdimse, Hançer'in gelişi planı bozuyordu. İçimden derin bir "ah" çekerek "Keşke Hançer gelse," dedim ve evin yolunu tuttuk. Yol boyunca, caddeleri izledim sessiz, ruhsuz ve yorumsuz bir halde. Sıkıcı bir geceydi, hiçbir şey uyumlu gelmiyordu bana. İçimdeki aşkla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Kendimi tam avuttum derken, Hançer'in gözleri belirliveriyordu ansızın gözümün önünde. Umudum, şimdilik telefon üzerine yoğunlaşıyordu. "Belki beni bu gece arar, aramazsa ben ararım," diye kendimle konuşuyor ve teselli bulmaya çalışıyordum. Bazen, bu konuşmalarım sesli de olabiliyordu, Zehra artık benim bu durumuma alışmış görünüyordu. Yaptığım ve yapacağım hiçbir şey artık şaşırtmıyordu onu, çünkü biliyordu; aşkın olduğu yerde mantık barınamaz. Eve girdiğimizde aniden Hançer'in kokusunu aldım, mektupta yazdığı gibi kokusunu bana bırakıp gitmişti. Kendimi kanepeye attım onu düşünerek. Oysa daha dün gece bu kanepede onun olmuştum, o da benim. Ağlamak üzere idim, Zehra atıştırmak üzere bir şeyler getirdi, bense yanıp bitmişliğin bıraktığı iştahsızlıkla, "Sağ ol, ama yiyemeyeceğim," dedim, tabağı iterek. Zehra kızgın bir bakış atarak, "Hançer, seni böyle

bitkin bir halde görmek istemez, bir şeyler yemelisin Gül" diye diretti. Onun adının anılmasının bile verdiği tarifsiz iç huzuru hiçbir şeye değişemezdim. Zehra ağzındakileri yutmaya çalışarak konuşmaya başlamak istediyse de bir an için tıkanır gibi oldu, ite kaka yutkunduktan sonra yumuşak bir ses tonuyla, "Canım bak, yüksek moral gücünü, bireysel motivasyonlarla tekrar güçlendirmelisin." Zehra'ya uzun bir bakış atıp: "Ne saçmalıyorsun sen? Ne salakça bir konuşma bu böyle? Kendimi bir deli, seni de psikiyatrist sandım." Karşılıklı gülüşmelerimiz havada yankılandı bir anda, katılırcasına gülüyorduk. İçinde bulunduğum karamsar ruh halim, Zehra'nın esprileriyle yerini mutlu gülücüklere bırakmıştı. Neler değişmiyordu ki etrafımızda, tabiatta yavaş gibi görünen ama hızla değişip akan olaylar, aşklar, her şey değişiyordu, ben de değişiyordum. Semazenlerin, zerrelerin ve galaksilerin dönüşü, uyumlu bir hareketle bir salise bile aksamadan dönüyordu. Bilimdeki yeni buluşlar, teknolojide yakaladığımız yenilikler zor gibi görünse de herkes her şeye alışıyordu. Doğa, tüm yıkıp yok etmelerimize rağmen, sonsuz nimetleri ile bizi her an doyurup yenilemekteydi. "Allah, ne büyük, ne cömert!" diye içimden sürekli konuşuyordum. Dayanamadım ağlamaya başladım, huzur gözyaşlarımdı bunlar. Rahmetin, canlı aynası bu olsa gerek diye düşündüm. Her sabah, ab-ı hayat ile mükâfatlandırılan biz insanoğulları meğer ne kadar az şükrediyorduk. Hançer gibi düşünüyor, onun gibi konuşmaya başlamıştım. "Ya kalbim! Böylesi tehlikeli bir aşkı kaldırabilecek miydi?" Onun aşkı, beni özgürleştirip değiştirmeye, bencillikten uzak bir merhamet duygusuna ulaştırmıştı. Ben, bütün bunları düşünüp içimden konuşurken, ansızın telefonum çaldı; Zehra'yla bir müddet bakışlarımız telefonun üzerine yoğunlaştı, Zehra telaşla "Ne duruyorsun? Açsana Gül, eminim Hançer arıyordur," dedi. Telefonu, dengesiz atan kalp ritimleri eşliğinde elime aldım, numarayı görünce daha da şiddetlenmişti kalp

ritimlerim. Tüm gücümü toplayarak "Alo" diyebildim sadece. Kulağıma, sımsıcak huzur veren sesiyle Hayam'dan şu dörtlüğü söyledi.

Yüzümde pırıl pırıl sevinç gördüğün gün,
nice konakları yıkılmıştır gönlümün.
Dalgıçsan dal gözlerimin denizine bak;
Dibinde mahzun bir deniz kızı görürsün.

"Ah Hançer, seni çok seviyorum," diye hıçkırmaya başladım. "Gülcüğüm, böyle yaparsan beni üzmüş olursun, hadi gül bakayım!"

"Senin hatırın için gayret ederim."

"Sağlığın nasıl nurum?" diye sordu, ciddi bir ses tonuyla. "Dert etme iyiyim, sessiz ve vedasız gidişin beni çok üzdü," dedim. "Böylesi, ikimiz için en uygun olanıydı, hem ikimizin arasında veda olamaz ki nurum," dedi sıcacık bir gülüşle. İçim huzurla dolmuştu, kalbimin üzerindeki ağırlık onun sesi ve gülüşüyle kaybolup gitmişti. Merakla sordum: "Şu anda neredesin Hançer? Bana bulunduğun yeri anlatır mısın?"

"Şu anda, başkent olan Tunus'un bir çarşısında talebelerimle sohbetteyiz." Şaşırmıştım, Hançer daha önce hiç söz etmemişti talebelerinden. Merakım daha da artmıştı, dayanamayarak sordum: "Aşkım, senin talebelerin mi var?" İçimi yakıp kavuran o derin gülüşüyle cevap verdi: "Ben, kendim henüz talebe sayılırım, hayattan her an yeni bir şeyler öğreniyorum. Bak? Aşkı da seninle öğrendim."

"Sevgilim, ne zaman karşılaşacağız?" sordum, küt diye. Hançer, "Âşıklar, bir yerlerde karşılaşmazlar, onlar zaten ezelden birliktedirler," dedi. Hançer'in bu sözleri, bana cesaret vermek amacıyla sunulan bir haldi diye düşünüyordum. Talebelerine takılıp kalmıştım, sorumu yineleyerek: "Hançerciğim, talebelerinden söz eder misin biraz bana?" Hançer bir anda bana, Mevlana'nın bir sözünü okudu:

Bu canım var oldukça ben Kuran'a tutsağım;
Muhammed Mustafa'nın yolundaki toprağım;
Benden başka bir sözü nakledenler olursa;
Hem onu söyleyenden, hem o sözden uzağım.

Mevlana'nın bu güzel sözünü okuduktan sonra, "Talebelerime, Mesnevi'den ve Kuran'dan öğretmeye çalışıyorum, aynı zaman da onlara öğretirken, ben de yeniden öğreniyorum," dedi ve hemen sözlerine devam etti: "Konağımızın arka bölümü yirmi yetim çocuklara ayrılmış durumdadır. Hepsinin yaşları on bir ila on iki arasıdır. Tunus merkezde ise ergenlik çağına henüz girmiş, ailesiz gençleri hayata kazandırmaya gayret ediyoruz, onların eğitim ve psikolojik durumları ile bizzat kendim ilgileniyorum," dedi. Şaşkınlığım zirve yapmıştı, hayretim ve takdirim dile gelmiyordu. Sevdiğim adamın karşısında hayranlıkla eriyordum. Yüreğinde, böylesi bir merhamet ve şefkat duygusu olan bir adamın, daha düne kadar beni terk ettiğini düşündükçe utanıyordum. Büyük bir huzur ve neşe içerisinde, "Sevgilim, seni daha fazla yormayayım, talebelerinin sohbet hakkını yemiş olmak istemiyorum." Hançer, "Sen, kimsenin hakkını yiyemeyecek kadar duyarlısın nurum, seni Allah'a emanet ediyorum ve seni, delice özlediğimi bil; en yakın zamanda kavuşmak üzere," dedi. Sevinçle sordum: "Nasıl yani, görüşecek miyiz?" Hançer, "Kader! Ant olsun o kalemin yazdıklarına. Bizim için neler yazmış göreceğiz!" dedi. Karşılıklı iyi temennilerden sonra telefonu kapattık. Kendimi, adeta özgür bir kuş gibi hissediyor, sevinç çığlıkları atıyordum. Sevdiğimin sesi ve soluğu kulağımı şereflendirmişti. Olduğum yerde zıplayarak Zehra'ya sarıldım mutluluktan. Zehra'yla birlikte, çocuklar gibi el ele olduğumuz yerde zıplıyorduk. "En kısa zamanda dedi Hançer," diye çığlıklar atıyordum. Ona kavuşma ihtimalim vardı artık, içimden sürekli aynı duayı tekrarlıyordum: "Allah'ım, sana sonsuz şükürler olsun!"

Aşk, bu olsa gerekti, bazen acıtıyor bazen tedavi ediyordu, aşkın gücü karşısında hem şaşkınlığa uğruyor, hem de iyileştirici yönteminde huzur buluyordum. Tekrar, Zehra'ya döndüm ve "Hadi dışarı çıkalım, hava alalım," dedim. Gezmeye düşkün olan Zehra, sözümün bitmesiyle çantasını çoktan almıştı eline. Gülüşerek kapıdan çıktık. Kendimi sevinçle aşkın patikasına bırakmıştım bu gece. Yüreğimde, kulaklarımda Hançer'in yakıcı alevleri içerisinde dalga dalga yanıyordum. Damarlarım attıkça, "Hançer, Hançer" diye bağırıyordu ve ben bu dalgalanmada kendimi tamamen gönüllü olarak kalbimin ritmine bırakmıştım.

Üsküdar'da bir gece...

Ilık ılık esen rüzgârla bu ağustos gecesi bir başka güzeldi. Gecenin koyu karanlığında, yeşillikler içerisinde bir kafede oturuyorduk. Diz boyu yükselen koyu yeşilimsi dallar ve mis gibi kokan gül bahçesi içerisinde, aşk dolu kalbimle hasırdan yapılmış sandalyede, huzurla oturuyordum. Sanki, bağrına basarcasına selamlıyordu ortamın havası bizi. Zehra'yla "ne yiyelim, ne içelim" diye düşünürken garson beliriverdi hemen yanımızda. Garson, ketum ve sessizdi, siparişlerimizi bile zor anlıyor gibiydi, her halinden bu işte yeni olduğu belliydi. Alelacele sigaraböreği ve çay sipariş ettikten sonra Ali'yi aradım telefonla: "Aliciğim hemen arabaya atla, Üsküdar'a gel," dedim. Ali, sesimin coşkusundan şaşırmış olacak ki, "Hayırdır ablacığım, bu ne neşe?" dedi. "Soru sormayı bırak da gel," diyerek bulunduğumuz yeri tarif ettikten sonra kapattım telefonu. Zehra, "Ah Gülcüğüm, seni böyle neşeli görmeyi çok özlemişim, aşk nelere kadirmiş," dedi, alaycı bir tavırla. Derin bir iç çektikten sonra, "Evet, çok mutluyum Zehracığım, Hançer'in sesini duymak beni sevinçten çılgına çevirdi" Zehra: "Bu nasıl bir aşk yahu? Daha sabah aşk acısıyla yerlerde sürünüyordun."

"Aşk böyle bir şey işte Zehracığım, adamı bazen rezil, bazen vezir edermiş." Çaylarımız ve sigaraböreklerimiz gelmişti. Dumanı üstünde buram buram tüten böreklere ikimiz de saldırdık. Soğumasını beklemeden ağzımıza attığımız börekleri hohlayarak sıcak sıcak midemize indirdik. Çok garipti, günlerce iştahsız, mide krampları yaşayan ben, büyük bir keyifle yediğim böreklerden lezzet bile almaya başlamıştım. Bu da aşkın bir kerameti diye düşündüm, az sonra Ali göründü bahçe kapısında. Söylenerek, bize doğru yaklaştı; "Burayı nasıl keşfettiniz, vallahi zor buldum; bunca yıl İstanbul'dayım, böyle bir yerin oluşundan haberdar bile değilim," dedi ve yanımıza oturdu. Nargileler, kilimler, minderler ve at nalları arasında üçümüz periler diyarına düşmüş gibiydik. Ortam müthiş gizemli ve mistikti, konukları da öyle görünüyorlardı. Herkes çift olarak gelmişti, bazıları nargile içiyor, bazıları tavla oynuyor, bazıları da derin muhabbete dalmış görünüyorlardı. Bu uyumu biz bozmuş görünüyorduk, şapşal üçüzler gibi, sırıtıyorduk masada. Derken, pat diye sordu Ali: "Ablacığım, bu halin çok güzel, bir sebebi var mı?" Ali'nin yüzünü okşadım ve mutlu bir ifadeyle, "Evet var, aşk!" dedim kıvırarak ağzımın içinde. Ali, ne diyeceğini bilemeden çayını karıştırmaya başladı. Anlık bir suskunluktan sonra gülümseyerek "Aman! Sakın bir daha hastalanma da her haline katlanabiliriz," dedi. Üçümüzü düşündüm bir anda. Yıllardır, aramızda çok güçlü bir takım ruhu gelişmişti, acılarımızı hep üçümüz paylaştık, birbirlerine bağlı kalmaya yemin etmiş bir ekip gibiydik adeta. Birlikte, hangi zorlukların altından dikilip kalktığımızı çok iyi biliyorduk. Düşüncelere dalıp gitmiştim ki, Ali ile Zehra'nın fısıltıyla konuşmaları dikkatimi çekti. Tam soracaktım ki, Ali garsona bir şişe şarap ve nargile siparişi verdi. Meğerse aralarındaki gizli konuşma şarapmış. Benim hoşlanmadığımı bilmelerinden ötürü karar vermekte zorluk çekmişler. Derken, garson bir elinde şarap, bir elinde kömürü henüz cızlayan bir nargileyle çı-

kageldi. Herkes halinden memnun gülümsedi. Ben nargilemi tüttürecek, onlar ise şarabını yudumlayacaklardı. Ali, kadehi eline alarak gülümsedi ve biraz da bana kinayeli bir biçimde, "Sana, Hayam'dan bir dörtlük patlatacağım," dedi.

Adam olduysan hesap ver kendine:
Getirdiğin ne? Götüreceğin ne?
Şarap içersem ölürüm diyorsun:
İçsen de öleceksin, içmesen de!..

Zehra'nın kahkahaları bir anda nargilemin dumanı gibi etrafa yayıldı. Tutamayıp kendimi, "Sen delisin, hatta ikiniz birden delisiniz," dedim. "Sen de âşıksın," dedi Zehra. Uzun uzun gülüştük ve Zehra kolunu omzuma atarak: "Hatırlıyor musun Gül? Henüz genç kızlarken, eşlerimizin neye benzeyeceğini hayal edip tartışırdık, seninki mi daha yakışıklı olacak benimki mi diye, şu anki duruma bakılırsa ikimiz de eşsiz kaldık. Bak Ali de olmasa, erkek yüzü göremeyeceğiz," dedi, kahkahalar eşliğinde. Derin bir iç çekip Zehra'ya döndüm ve "Kimse aşkın sırrına ulaşmadı, sırrına ulaşanın ise başı döndü, bu söz Hançer'in sözüdür," dedim. Onlar şaraplarını yudumlamaya koyuldular, bense Hançer'in beni aramasının verdiği mutlulukla iç dünyama çekildim. Beklenmedik bir sevincin, çok daha keyifli olduğunu söylerlerdi de inanmazdım. Bu sebepten Hançer'in telefonla araması beni çok neşelendirmişti. Gece, tüm güzelliği ile bizi büyülemeye devam ediyordu. Henüz çiçek açmış portakal ağaçlarının, etrafa yaydığı kokular ruhlarımızı yeniliyordu, Hançer'in de bu güzellikleri görmesini çok isterdim. Servi ağaçları arasında başkaldırmış çiçekler ve havuzun etrafında sayısız gül ve sümbüller öyle muhteşem bir tablo sergiliyordu ki, insanın, ressamların en mükemmeli olan Allah'a hayran kalmaması mümkün değildi. Güzel ve huzurlu bir geceden sonra üçümüz de evlerimize gitmek üzere yola koyulduk. Eve geldiğimde e-postamı

açıp gelen mesajları okudum, hepsi de yeni sezon iş projeleri ile ilgiliydi. Kanada'da yaşayan çok sevdiğim antropolog arkadaşımın postasını okudum neşeyle, beni bir konferansa davet ediyordu. Daha önce onun seminerine katılmıştım, geçen yıl birlikte Fransa'da bir seminere davet edilmiştik, beraber olağanüstü bir performans sergilemiş büyük takdir toplamıştık. Bu sebepten yeniden davet edilmiştik, fakat benim bu projede yer almam, bu sezon için imkânsızdı. Teşekkür edip "hayır" cevabını yazdım. Uykum gelmişti, şarkı mırıldanarak yatak odama çıktım. Yatağa uzanmam ile dalmam bir oldu...

Rüyamda, altından yapılmış bir kapıyı açıyorum, buğday tenli, beyaz saçlı, yaşlıca bir adam bana bakıyor ve yanıma sokuluyor. "Hazırlan, şafakla birlikte seni aşk dağına götürmeye geleceğim," diyor. Merakla adama soruyorum: "Oraya nereden gidilir?" Adam, "Hançer'le gidilir," diyor. Kısa bir süre orada tek başıma bekliyorum, tekrardan bir kapı açılıyor ve sıra halinde bir sürü çocuk görüyorum. Çocuklar aynı ağızdan bana sesleniyorlar: "Anne! Tut elimizden." Onlara doğru koşuyorum, aniden Hançer beliriveriyor çocukların yanında. Elinden tuttuğu bir çocukla bana el sallıyorlar, öyle huzurlu bir yerdeler ki, büyük bir istekle onlara kavuşmak istiyorum. Hızlanarak koşmaya başlıyorum, çok az bir mesafe kalmıştı ki, gece yarısına doğru uyandım. Soluk almakta zorlanıyordum. Burnum tıkanmış, kuru kuru öksürüyordum, belli ki gribal bir enfeksiyon yaşıyor gibiydim. Çok tuhaf, kendimi hasta hissediyordum, üşüyordum aynı zamanda da. Aşağı inip sıcak bir çay hazırlamak niyetinde idim. Fakat aşağı inerken biraz daha kötüleşmiş ve terlemeye başlamıştım. Hızla yatağıma geri döndüm, ateşim yükselmiş, üşümeyle terleme arasında mekik dokuyordum. Bedenim o kadar sıcaktı ki, sanki alevler içine düşmüşüm de, yanıyormuş gibi hissediyordum. Kendimi zorlayarak telefona uzandım; Zehra'yı aradım fakat cevap vermedi, belli ki uyuyordu.

"En iyisi uyumak," deyip başımı yastığa gömdüm ve uyumaya gayret ettim.

Ağustosun müjdesi

Telefon sesiyle sıçrayarak uyandım, her yerim tutulmuş bir durumda telefonu uzanıp aldım. Uyku sersemliğinin verdiği haleti ruhiye ile telefonun kimden geldiğine bakmadan açtım. Tıkanık bir ses tonuyla "Alo," dedim. "Gül sen misin?" dedi karşı taraf. "Aman Allahım; bu Hançer'in sesi," deyip yataktan fırladım. Sanki, beni görüyormuş gibi saçımı başımı düzeltmeye çalıştım elimle. "Evet aşkım, benim, sesimden ötürü özür dilerim, hastayım grip olmuşum," dedim. Hançer: "Anlaşıldı! Seni yalnız başına bırakmamak gerekiyormuş. Sana kıyamam nurum, dikkat et kendine," dedi. "Sağ ol aşkım, ama sen olmayınca, ben kendime bakamıyorum," dedim biraz sitemle. "Sultanım, gerçek bir âşık asla sitemde ve şikâyette bulunamaz, sana gerçek bir âşığın kısacık bir özetini yapabilir miyim?" dedi. "Elbette sevgilim, dinliyorum," dedim. Hançer: "Adamın biri, gerçek bir aşığa gelip seni asacaklar demiş, âşık da demiş ki; 'Zaten bende onu arıyorum, asın beni.' Anladın mı Gülcüğüm? "Âşıkta can korkusu, hastalık korkusu, sevgiliye sitem olmaz," dedi. "Doğru söylüyorsun aşkım," dedim biraz utanarak. Hançer: "Şükretmen için her şeyin var sultanım."

"Ama sen yoksun Hançer," dedim. Hançer: "Bak yavrucuğum, bazı insanlar vardır ki her şeyleri vardır, ama yine de söylenir ve memnun olmaz, bu hal tüm hünerlerini örter. Sonunda da, 'Sana lanet olsun' hitabına hak kazanır."

"Yine haklısın aşkım," dedim daha da ezilerek. Anlık bir suskunluktan sonra, Hançer tatlı bir ses tonuyla konuşmasına devam etti: "Şimdi sana ilacını gönderiyorum sultanım," dedi, imalı bir ses tonuyla. Merak içerisinde

sordum: "Ne ilacı aşkım?" Hançer: "Beni iyi dinlemeni rica ediyorum." Sesi daha da ciddileşmişti. Onun sesindeki ciddiyet beni derinden heyecanlandırmıştı, hiç vakit kaybetmeden, "Tabii aşkım dinliyorum," dedim ve sustum. Hançerin, derin soluk alıp verişlerini duyuyordum, ardından ne gibi bir konuşma yapacak diye korku ve merakla beklemeye başladım. Pür-sükûn onu dinlemeye hazırdım. "Orada mısın Gül?" diye sordu. "Buradayım ve seni can kulağı ile dinliyorum," dedim. Hançer, "Lafı uzatmayı sevmem; bu sebepten, hemen sana bir şey sormak istiyorum. Cevabını hemen vermek zorunda değilsin, dilediğin kadar düşünebilirsin," dedi. Merakım tavan yapmış, heyecandan titriyordum. Konuşmasına sakin bir ses tonuyla devam etti: "Gül, benimle bir ömür boyu, benim memleketimde benim yetim çocuklarımla birlikte yaşamaya ve benim sırdaşım, karım olmaya var mısın?" Hançer'in sözleri bende şok etkisi yapmıştı ve gözyaşları içerisinde, "Ben, seninle her şeye varım, hatta ölüme bile," dedim, hıçkırık sesimden kelimeler boğulmaya başlamıştı dilimin ucunda. Sevinç ve mutluluk gözyaşları döküyor, konuşamıyordum. Hıçkırıklar içerisinde, "Aşkım, düşünmeme hiç gerek var mı? Ben seni ilk gördüğüm gece, zaten sana bin kere evet, evet demiştim." Hançer duygulu bir ses tonuyla, "Çok teşekkür ederim sultanım; beni öyle bahtiyar ve şerefli kıldın ki, sana hayatım boyunca layık olmaya ant içiyorum."

"Aşkım, mutluluktan ölmemi istemiyorsan, sus!" dedim sevinçle. Hançer, "Sana yarın uçak biletini göndereceğim," dedi. "Bana, iki gün süre ver ki, dostlarımla ve ailemle vedalaşabileyim," dedim. Hançer, "Peki nurum, o halde hafta sonu yanımdasın, iş konusunu dert etme, işini burada da devam ettirebilirsin," dedi gülerek. "Bunları gelince konuşuruz," dedim, hiçbir şeyi hatta işimi bile düşünmeyerek. Hançer, "Sultanım, herkesten ve çok sevdiğin İstanbul'dan, memleketinden ayrılmak, seni üzmeyecek değil mi?" diye sordu. Büyük bir içtenlikle, "Sen yanımda

olduktan sonra ben hiçbir şeyi özlemem. Özlediğimde beraber geliriz dostlarımızı görmeye," dedim. Hançer, "Beni ne çok mahvetti sensizlik, ne çok böldü uykularımı yokluğun bilemezsin," dedi. "Çok mutluyum Hançer, ölebilirim şu an." Hançer, "Allah'ın izni ile kavuşmamıza sadece birkaç gün kaldı, hazırlığını yap yavrucuğum. Seni öpüyorum," dedi. "Ben de seni öpüyor ve kokluyorum sevgilim," deyip telefonu kapattık.

Ağustos, İstanbul'daki son cuma

Hançer'le konuşmamızdan bu yana iki gün geçmişti. Tunus'a yerleşeceğimi hemen hemen yakın çevreme duyurmuştum. Duyanların azı hayret etti, çoğu mutluluklar diledi, çok daha azı da saçma buldu. Olumsuz sözlere kulaklarımı tıkayıp geri kalan tüm işlerimi arı hızıyla bitirmeye gayret ediyordum. İşyerinden gerekli evrakı aldıktan sonra önce çok sevdiğim Ahmet Baba'yla sonra iş arkadaşlarımla vedalaştım. Geriye sadece ailem kalıyordu, yani annem, babam ve ağabeyim. Önce, Zehra ve Ali'yle birlikte, evimdeki detayları gözden geçirdik, akvaryum balıklarımı Ali'ye, tüm çiçeklerimi de Zehra'ya hediye ettim. Evden sadece benim için gerekli olanları almaya karar verdim. Kitaplarımın bazılarını ve CD'lerin benim için önemli olanlarını, kıyafetlerimin bir bölümünü valizlere yerleştirdikten sonra üç valizi de tıka basa doldurmuş olduğumun farkına vardım. Pencereleri, terası sıkı sıkıya kilitleyip odalara tek tek veda ettim. Emeğimin çok fazla olduğu bu evden ayrılmak, içimi burkmuş olsa da, yine de mutluydum çünkü beni bekleyen yeni bir hayat vardı artık. Belki, yılda bir gelirim niyeti ile evimle vedalaştım. Yolculuk için her şey hazırdı. İçimde hem büyük bir sevinç hem de evimden ve dostlarımdan, en önemlisi ise, vatanımdan ayrılmanın hüznü vardı. Duygularımın tümünü

bir arada harmanlıyordum. Zehra ve Ali'yle, evime son kez dönüp baktığımızda, gözlerimizin yaşarmasına hiçbirimiz engel olamadık. Hüzün ve sevinç karışık duygular içerisinde evden çıktık. Bu gece İstanbul'daki son gecemdi. Bu sebepten Ali'yle birlikte Zehra'da kalmaya karar kıldık. Son gecemizi yine üçümüz bir arada geçirecektik. Zehra'nın evine vardığımızda herkes kendini bir koltuğa attı ve uzun bir süre dinlenmeye aldık gözlerimizi ve sözlerimizi. Kısa bir süre sonra Ali sordu: "Abla, annen ve babanı aradın mı?"

"Şimdi arayacağım," deyip, telefona uzandım. Annem ve babam, yaz tatilini geçirmek üzere Kanada'ya, ağabeyimin yanına gitmişlerdi bundan bir ay evvel, bu sebepten ağabeyimin evini arayıp sadece telefonda veda edecektim. Telefon iki kez çalıştan sonra ağabeyim her zamanki yumuşak ses tonuyla "Alo," dedi. Saat farkını hesaba katmayı unutarak aramıştım, büyük bir ihtimal ile Kanada'da saat sabahın ilk saatleriydi. Çekinerek, "Ağabeyciğim, ben Gül," dedim. Ağabeyim, "Aa Gül, hayırdır bu saatte, iyi misin?" diye sordu merakla. "Evet, evet, ben çok iyiyim. Beni merak etme, veda etmek için aramıştım." Ağabeyim, "Veda mı, ne vedası?" diye şaşkınlık içerisinde sordu. "Ağabeyciğim, ben yarın Tunus'a yerleşmek üzere gidiyorum." Ağabeyim, "Nasıl yani anlamadım Gül, şu olayı bir anlatır mısın bana?" dedi ciddi bir ses tonuyla. Ağabeyime, durumu kısaca özetledim, biraz endişeli gelmiş olsa da sesi, anlayış göstererek her zaman yanımda olacağının sözünü vermişti. Ağabeyime anlayışından ötürü binlerce teşekkür ettim, onun sözleri ve desteği beni inanılmaz derecede mutlu etmişti, onların onayını alabilmek beni vicdanen rahatlatacaktı. Ağabeyimle telefonda vedalaştıktan sonra, arka odadan paraleli annem ve babam açtı: "Hayırdır Gülcüğüm, bize de anlat bakalım neler oluyor?" dedi babam. "Babacığım, ağabeyime anlattım, size de kısaca özetleyim durumu, ben yarın temelli olmak üzere Tunus'a

uçuyorum," dedim ve tüm detayları ağabeyime anlattığım gibi babama da bir çırpıda anlatıverdim. Babam, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sana, hep güvendim; bizi hiç hayal kırıklığına uğratmadın, ama bu konuda biraz endişelerim var kızım," dedi. "Babacığım, Hançer'i tanısan eminim tüm kuruntuların geçecek, ben çok mutluyum, bundan hiç kuşkunuz olmasın lütfen," dedim heyecanlı bir tonda. Babam, yine anlık bir suskunluktan sonra konuşmaya bu kez daha sakin bir şekilde başladı: "Eğer, bu adamla mutlu olacağına inanıyorsan, ne diyebilirim? Hayat senin. Bizim tek arzumuz siz evlatlarımızın mutlu olması." Sevinçle babama, "Çok teşekkür ederim, canım babacığım. İnanın çok mutlu olacağım," dedim. Derken annem, salon kısmından diğer paraleli açmış ve tüm konuşmalarımızı dinlemiş. Sert bir tavırla, "İmkânsız; böyle bir şeye izin veremem," dedi. Hepimiz şaşırmıştık bir anda, annemin bu ani çıkışı en çok da beni üzmüştü, hayret verici dörtlü telefon görüşmesi dakikalarca sürüp gitti, nihayetinde annemi ikna etmeyi başarmıştım. İçim rahattı artık, onların dualarını yanımda bilmek ve kalplerini kırmadan onay alabilmek benim için çok önemliydi, uzun bir telefon konuşmasından sonra, derin bir "oh" çekebilmiştim. Bir müddet sessizce oturduk Zehra'nın evinde, üçümüz de oturduğumuz yerden birbirimizi izliyorduk konuşmadan, ikisinin de gözlerinde hüzün saklıydı. Her ikisinden de ayrılmak kalbimi öyle derinden acıtıyordu ki, onları üzmemek adına gizliyordum hislerimi. Hayatım boyunca hep yanımda olan iki can yoldaşımı burada bırakıp gidecektim. Yüreğim burkulsa da aşkım için katlanacaktım. Hançer'in "karım olur musun?" sözüyle tüm yaşantımı bir çırpıda bir kenara bırakıp gidiyordum, beni nelerin beklediğini bilmeden meçhul bir yolculuğa çıkıyordum. Bu yolculuğun sonunu bilemeden her şeyi göze almıştım bir kere. Zehra bir anda ayağa kalkarak, "Hadi, canlanalım biraz, bu bizim veda gecemiz, kim bilir bir daha ne vakit görüşebiliriz?" dedi. Ali

hemen atıldı; "Haklısın, güzel bir yemek yiyelim, her saniyeyi dolu dolu geçirelim," dedi sesi titreyerek. İmece usulü hepimiz bir işin ucundan tuttuk, Ali mumları yakıp CD'ye güzel bir keman taksim koydu, Zehra mutfakta güzel bir salata hazırladı, bense telefonla pizza siparişini verdim. Yemek yaparak vakit kaybetmek istemedik, zaman çok değerliydi bu gece hepimiz için. Zehra, doğum gününde hediye ettiğim kol saatini göstererek, "Şu andan itibaren zamanı durdurdum," deyip saatin üzerindeki düğmeye iki kez bastı. Zaman durmuştu artık bize göre. Derken pizza siparişlerimiz geldi, Zehra salatayı tamamlayamamıştı, "Mutfağa gidip bir göz atayım," dedim, mutfağa girdiğimde, Zehra kapıya arkası dönük bir vaziyette fırına kolu ile dayanmış sessizce ağlıyordu. Geldiğimi fark edince ani bir hareketle yer değiştirip, "Galiba, grip oluyorum," diye sağa sola bakınıp durdu, gözlerini benden kaçırarak. Zehra'yı omzundan yakaladım ve "Yüzüme bakar mısın Zehracığım?" dedim içim yanarak. Zehra, "Ne var baktım işte? Güzelliğimi mi seyredeceksin," dedi duygusallığını gizlemeye gayret ederek. Ellerini tuttum ve "Böyle yaparsan gidemem; gidemezsem de ömür boyu evde kaldım diye seni suçlarım, hayatı sana çekilmez kılarım, tercihini yap," dedim gülerek. Zehra, "Aman git; çekemem seni. Hem kurtuluyorum senden, yıllarca ne hayrını gördüm ki?"

"Ama ben seni çok özleyeceğim Zehracığım, her ne kadar çekilmez ve de ukala olsan da." Birbirimize baktık bir an dolu gözlerle, sözlerin tıkandığı yerde gözyaşlarımız konuşmaya başlamıştı. Birbirimize sıkıca sarıldık, sessizce ağlıyorduk, Ali'nin sesiyle ağlamanın yerini kahkahalar aldı bir anda. "Allahım! Ne günahım vardı ki, beni bu iki deli ile muhatap ettin?" Ali'yi elinden çektim ve "Gel buraya sadık kuzen, seni öpeceğim," dedim. Ali: "Gitmezsen, öptürürüm." Ali'yi bileğinden yakalayıp doyasıya öpüp kokladım uzun uzun. Keyifle pizzalarımızı yedik, kahvelerimizi içtik. Yemekten sonra Ali, "Ablacığım, sana son kez

Hayam'dan bir şeyler okumak istiyorum," dedi. "Neden son kez? Ölüme mi gönderiyorsunuz beni?" Zehra, "Allah korusun, o ne biçim söz Gülcüğüm," dedi. Ali'ye çevirerek başımı, "Hadi, canım kuzenim dinliyorum," dedim ve bir sigara yaktım. Ali gözlerini hafiften kısarak okumaya başladı.

Bu dünyadan başka dünya yok, arama!
Senden benden bizden başka düşünen yok, arama!
Vazgeç ötelerden, yorma kendini;
O var sandığın şey yok mu, yok arama!
Dünyada akla değer veren yok madem,
Aklı az olanın parası çok madem,
Getir şu şarabı, alsın aklımızı:
Belki böyle beğenir bizi el âlem!..

Ayağa kalkıp Ali'yi kucakladım tüm sevgimle. "Sen benim, yalnız kuzenim değil aynı zamanda canımsın da," dedim. Yanaklarından bir çocuk tatlılığı ile öptüm, öptüm. Elimizde olmadan inadına hüzün vuruyordu kalplerimizi, Ali'nin de gözleri dolmuş ve kuru kuru yutkunuyordu. Ali, "Ablacığım, en ufak bir sorun olduğunda yanındayım, bunu hiç unutma," dedi buruk bir ses tonuyla. "Hiç unutmayacağım tatlım merak etme," dedim. Gece ilerlemişti, tatlı ve buruk bir sohbetin ardından hepimiz uyumak üzere odalarımıza çekildik. Yüzümü yıkamak için lavaboya henüz eğilmiştim ki telefonum çaldı. Odaya hızla geri dönüp telefonu açtım, arayan Hançer'di. "Hayırlı geceler sultanım, nasılsın?" "Aşkım, çok heyecanlıyım, sana kavuşmama sadece saatler kaldığına inanamıyorum, sen nasılsın sevgilim?" diye sordum. Hançer: "Heyecan içerisinde seni bekliyorum; uçağın tam olarak kaçta kalkıyor?"

"Öğlen on iki de havaalanında olacağım. Tunus'a iniş saatim öğlen üç gibi olur" Hançer, "Seni, havaalanında aşkla çarpan bir kalp karşılayacak sultanım," dedi aşk dolu bir sesle. "Sana kavuşma heyecanı uyutmayacak galiba beni?"

Hançer: "Uyu aşkım, uyu ki rahat ve kolay bir yolculuk yapasın."

"Ben, şimdi yarın akşam senin kollarında mı uyuyacağım sevgilim?" Hançer, "Hem yarın gece, hem de yarından sonraki tüm geceler," dedi derin bir soluk alarak. Çocuk gibi sevinç içerisinde konuşuyordum, Hançer'in o güzel sesi ruhumu okşuyordu. "Sabah, Tunus yolcusu muyum inanamıyorum aşkım?" Hançer, "İnsan hep bir yolcudur, zamana ve şartlara göre yollar değişmiş olsa da yolcular hep aynıdır, hep aşka yolculuk ederler," dedi. Yine, kelimelerle cümleler arasındaki sırları koruyarak konuşuyordu. Onun dediği gibi, insan hep bir yolcu ve bilmediği bir yolda geçiyordu ömrü. Rövanşı olmayan bir oyundu aslında hayat. Hançer'in sıcak sesi iliklerime kadar nüfuz ediyordu. Onu çılgınca bir tutku ile seviyordum. Hançer, "Nurum, ailenle görüşebildin mi?" diye sordu. "Evet, hepsi ile konuştum ve onaylarını aldım." Hançer, "Bak işte buna çok memnun oldum, anne ve babanın hayırdualarını almak bu hayatta ki en güçlü sigorta," dedi sevinçli bir sesle. "Ne güzel konuşuyorsun sevgilim, inan ruhum huzurla doluyor." Hançer, "Ne mutlu bana o halde," dedi tatlı bir gülüş sesi ile. "Sevgilim, babana benden söz ettin mi ve geleceğimi biliyor mu?"diye sordum. Hançer: "Yalnız babam mı, herkes biliyor ve seni inan en az benim kadar heyecan içerisinde bekliyorlar. Sokaklara, kuşlara, yere göğe, rüzgâra bu konağın sultanı ve hayatımın aşkı geliyor diye müjdeler verdim," dedi coşku ile. "Beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin Hançerciğim? Hançer, "Hadi artık uyu sevgilim, seni yarın akşama büyük bir sevgi ile kucaklamak üzere Allah'a emanet ediyorum ve hayırlı yolculuklar diliyorum," dedi ve telefonu kapattık. Yatağa yattım ve içimden sürekli aynı şeyi tekrar edip durdum: "Yarın yolculuk var... Yarın sevgiliye kavuşmak var... Yarın... Yarın... Yarın!..

İstanbul'a veda. Saat: 10.00

İstanbul'umdan gidiyordum bugün. Sevdiklerimi evimi ve dostlarımı terk ediyordum; bu güzelim İstanbul'u memleketimi geride bırakıyordum. Yola çıkmadan evvel ruhum ve aklımla son kez kararımı gözden geçirip her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüm ve tüm eminliğimle sevdiğim adamın kollarına dayanılmaz bir istekle gideceğimden hiç kuşkum kalmamıştı. Gidiyordum, ayrılık ve vuslat arasında bir yerdeydim, aşk ve Hançer herkesten ve her şeyden ağır basmıştı. Onun hayatına adım atarken buradaki hayatımı sonluyordum. Elveda! Yürek burkan acıtan bir kelime. Sevmediğim ve ağzıma yakıştırmadığım bu kelimeyi, bugün tüm vazgeçtiklerim için söylüyordum. Elveda!..

Âşıkların yaşayışı ölmektir.
Gönül vermedikçe,
gönül bulamazsın sen!..

Havaalanı ve hüzün

Yol boyunca üçümüz de, mümkün oldukça konuşmaktan kaçındık, trafiğin seyir halde oluşu bize oldukça zaman kazandırmıştı. Havaalanında oturmuş uçuş saatini bekliyorduk. Evden, kahvaltı etmeden ayrılmıştık, bu sebepten Ali bize sandviç yaptırdı ve çayla birlikte ikram etti. Suskun bir halde sandviçlerimizi yedik, sağımda Ali, solumda Zehra oturuyordu. Sanki kaçacakmışım gibi beni ortalarına almışlardı. Bana bir milyon nasihatten sonra ikisi de susmuştu yine. Kendimi, iş bulmak için gurbete gönderilen bir amele gibi hissediyordum, onların akıl almaz nasihatlerinden sonra. Zehra gözlerimin içine bakarak, "Aman Gülcüğüm sakın beni aramayı unutma, iner inmez 'alo' de,

meraktan ölürüm," dedi telaşlı bir yüz ifadesi ile. Ardından Ali ayaklandı ve "Bak, ablacığım konuştuğumuz gibi, en ufak bir sorun çıkarsa beni arıyorsun," dedi. Sonunda dayanamayarak, "Biraz daha konuşursanız, şimdi burada küt diye bayılacağım; yahu ne yapıyorsunuz siz? İlk defa mı yurtdışına çıkıyorum." Zaman ilerliyordu, yine hepimizi aniden bir hüzün sarmıştı. Az sonra Tunus uçağının geldiği ve yolcuların pasaport için girişe gelmeleri anonsu duyuldu. Bu anonsla birlikte hepimizin ömürlerinden beş yıl gitmiş gibiydi. Ayaklandık, sanki Kadıköy camiinde cenaze namazındaydık, artık veda zamanı gelmişti. Önce Ali'ye sarıldım sımsıkı; "Seni çok seviyorum Aliciğim, kendine çok dikkat et," dedim titreyen sesimle. Ardından hıçkırıklar içerisinde boğulmak üzere olan vefalı Zehra'ma sarıldım var gücümle. Hiç ayrılmamıştık çocukluğumuzdan beri, bu ilkti. "Sen benim canımsın Zehracığım, bana dua et tamam mı? Artık ağlama, bak rimellerin akıyor," dedim. Zehra, "Dualarım hep seninle olacak kardeşim. Güle güle git, sevdiğin adamla sonsuza dek mutlu ol," dedi ve son kez üçümüz birlikte kucaklaşıp ayrıldım yanlarından. Son bir kez daha arkama dönüp baktım ve "Hoşça kalın canlarım benim, sizi çok seviyorum," deyip el sallayarak koridordan geçtim. Artık ağlayabilirdim hıçkıra hıçkıra. Sanki bu veda başka bir veda idi, bu veda aşkı uğruna herkesten ayrılan yaralı bir kalbin vedasıydı. İçimde tarifsiz bir kederle uçağa bindim. Hicret ediyordum sevdiğim memleketimden âşık olduğum adamın memleketine. Yaşlarla dolmuş gözlerimi kapatıp içimden Allah'a seslendim: "Allahım! Adem Havva'dan senelerce ayrı kaldı senin uğruna, Peygamber'in hicret etti dinin uğruna. Allahım ben de aşkım uğruna sevdiklerimden ayrılıyorum, kalbimdekileri bilmektesin, izin ver beni güzel olaylar beklesin, bu aşk senin bana hediyen, benim sana gelişim olsun. Beni Hançer'siz bir an bile yaşatma. Duamı kabul et Allahım." Gözyaşlarım dışarıya süzülüyordu kapalı olan gözlerimden. Elveda İstanbul'um. Elveda dostlarım...

Tunus'a merhaba!..

İki saat süren uçuş yolculuğundan sonra, Tunus yakınında ki El-Uveyne uluslararası havalimanına indik. Yolculuğumun bir saatini uyuyarak geçirmiştim, rahat ve sakin bir yolculuk olmuştu benim açımdan. Gümrük kontrolünden geçtikten hemen sonra, Hançer'in bana doğru geldiğini gördüm, elinde bir tane beyaz gül tutuyordu. Koşarak kollarına atıldım, beni sımsıcak kucakladı ve "Hoş geldin hayatımın anlamı," dedi yüzümün her karesini öperek. Büyük bir sevinçle, "Hoş bulduk aşkım," dedim kollarında titreyerek. Dostlarımdan ve vatanımdan ayrılmanın acısı, onun siyah gözlerini gördüğüm anda hafiflemişti. Delice âşık olduğum adama yeniden ve temelli kavuşmanın verdiği sarhoşluk içerisinde ona öyle sarılmıştım ki kavuşmamız uzayıp gitmişti, bir türlü kollarımı boynundan indiremiyordum. Hançer de beni güçlü kolları arasında aşkla sıkıyordu, birbirimize olan aşkımız dalgalar halinde etrafa yayılıyordu. Bu kavuşma öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, etrafımızdaki diğer yolcular alkış tutmaya, ıslık çalmaya başlamışlardı. Herkes işini gücünü bırakmış, bizim kavuşma anımızı seyrediyorlardı. Öylece dakikalarca ayakta sarmaş dolaş hasret gidermeye çalıştıktan sonra, Hançer'in yardımcısının sesiyle kendimize geldik. "Efendim, valizleri arabaya götüreyim mi?" Hançer, "Götürebilirsin Kenan," dedi ve valizlerimi Kenan'a teslim ettik. Hançer, yarı Fransız yarı Arap dili ile havalimanı yetkilileri ile bir şeyler konuştuktan sonra arabaya bindik. Ön koltukta şoförün yanında Hançer'in bir diğer yardımcısı oturuyordu, hemen arkamızda bizi takip eden bir başka araba daha vardı, o arabada valizlerim ve diğer tanımadığım adamlar

bulunuyordu. Yeryüzünün en mutlu kadınıydım, derin bir iç çekerek başımı Hançer'in göğsüne yasladım, onun hırçın, dalgalı saçları, ateş gibi bakan kara gözleri ve uğruna ölebileceğim kokusu beni benden almış ve onun kalbine savurmuştu. Hançer, kor gibi dudaklarını dudaklarımda gezdirerek sordu: "Nurum, mutlu musun?"

"Rüyada gibiyim aşkım."

Hançer: "Gerçekleşen bir rüya, bizim rüyamız."

"Sevgilim, ne çok seviyorum seni bilemezsin ve seni ne beter özledim anlatamam," dedim ve dudaklarına dokundum dudağımın ucu ile. Hançer, "Sen yanımda da olsan, benim özlemim hep devam edecek, sana doyamıyorum nurum," dedi, parmağı ile boynumu okşayarak. Uzun uzun bakıştık; birbirimize arzu dolu dokunuşlardan sonra sordum: "Aşkım, burası başkent, yani Tunus yanılmıyorum değil mi?" Hançer, "Evet nurum, burası Tunus; şimdi evimizin bulunduğu Kırvan kentine gidiyoruz. Sana her gün Tunus hakkında bilgi vereceğim, hiç merak etme," dedi. "Demek ki, hayatımız Kırvan kentinde devam edecek seninle, çok mutluyum canım," dedim çenesini okşayarak. Hançer, "Sana Tunus'un, bütün önemli kentlerini gezdireceğim, Sfaks, Becaye, Sus ve yaşayacağımız yer Kırvan'ı," dedi gülümseyerek. Bu isimler ne kadar da yabancı geliyordu kulağıma, dünyanın pek çok ülkesine gitmiş pek çok kültürle tanışmıştım, ama Arap kültürü hakkında çok fazla bir bilgiye sahip değildim. İnsan birini sevince onun memleketini de seviyormuş, onun her şeyini seviyordum, onun sevdiği her şeyi de. Hançer'in kirli sakalına dokunarak yanağındaki gamzesini öptüm içime çekerek, gülüşüyle beliren gamzesini öyle çok seviyordum ki, kulağına eğildim ve dedim ki: "Yanağında ki gamzen mezarım olsun, olsun mu aşkım?" Hançer, "Senin yerin burası sultanım," dedi, eli ile kalbini göstererek. Büyük bir özlemle, Hançer yüzümün her karesini öpüyor ve derin derin soluk alıp veriyordu. Mırıltı halinde, kulağımı nefesleyerek, "Seni nasıl

istediğimi tahmin edemezsin, delice arzuluyorum seni," dedi şehvet dolu bakışları ile. Birbirimizi sıkıca kucakladık, öpüştük uzun uzun. Öylece sessiz kaldık bir müddet. Yaslanmış olduğum Hançer'in göğsünden, yol boyunca sokaktaki insanları seyrettim, bu ülke hakkında çok az şey biliyordum. Ani bir soruyla Hançer'i daldığı iç dünyasından uyandırdım: "Sevgilim, bu ülke Kuzey Afrika Cumhuriyeti değil mi?" Hançer, "Öğrenmek için acele etmiyor musun aşkım, yorgun değil misin sen?" diye sordu gülerek. "İnan senin yanında yorgunluğumu unuttum canım, lütfen eve varana kadar beni bilgilendirir misin?" dedim biraz cilveli bir tavırla. Hançer kulağıma sokuldu ve, "Bana böyle bakma, kötü oluyorum," dedi ve konuşmasına ağır bir tonda devam etti: "Hadi sor bakalım bilim kadını, ne öğrenmek istiyorsun?"

"Tamam soruyorum; bu ülkenin komşuları hangi ülkeler?" Hançer ani bir kahkaha atarak: "Niye sordun komşuları, oturmaya mı gideceksin nurum?" Sinirlenerek kolunu hafiften çimdirdim. "Aşkım, bu esprini saklıyorum, yarın hatırlat da güleyim." Hançer, "Bak hele; bana gücenirmiş benim nurum," dedi ve delice dudaklarımı ağzına aldı. Yüreğim yerinden kopacak gibi heyecan içerisinde atıyordu, onun ayarsız ve kendine has öpüşleri arasında adeta çılgına dönüyordum. Kendimi dudaklarından sıyırarak sordum: "Komşularda kalmıştık." Hançer terlemiş alnını silerek cevap verdi: "Tamam sultanım anlatıyorum iyi dinle," dedi ve elimi avuçlarının arasına alarak anlatmaya başladı: "Akdeniz kıyısındaki bu ülkenin komşuları..." dedi ve takılır gibi olduktan sonra devam etti: "Komşularımız, batıda Cezayir, doğuda ise Libya'dır. Tunus'un kuzeyinde Atlas Dağları mevcuttur, verimli ve geniş vadiler vardır. Daha güneyinde ise alçak yaylalar ve ovalar yer alır." Hançer, bir coğrafya hocası gibi büyük bir ciddiyetle anlatıyordu, anlatırken yüzünün ciddiyetini izliyordum, öyle ciddi konuşuyor ve öyle ciddi bakıyordu ki ona yeniden âşık oluyordum.

Çekici tavrı ile beni adeta tutku ile kendisine çekiyor ve kendi varlığı ile beni harmanlıyordu. Birer sigara yaktıktan sonra, aynı ciddiyetle konuşmasına devam etti: "Gafsa'nın güneyinde ise Sahra çölü başlar, aydınlatabiliyor muyum nurum?" dedi gülümseyerek. "Fazlasıyla aşkım. Peki hava nasıl olur genelde?" Hançer: "Akdeniz kıyısında yazları sıcak, iç bölgelerde ise yılın büyük bir bölümü dayanılmaz derecede sıcak geçer."

"Yağmur hiç yağmaz mı aşkım?" diye sordum. Hançer, "Yağmur daha çok kışın yağar," dedi. "Sıkılmadın değil mi sorularımdan?" Hançer gülümsedi ve eliyle işaret ederek, "Hadi sor; anlaşıldı," dedi ve avucumun içini diliyle okşadı. "Böyle öpersen, ne soracağımı unutuyorum ama aşkım." Hançer, "Unutman için yapıyorum zaten," dedi burnumu sıkarak. "Burada, din olarak Müslümanlık mı daha yoğun?" Hançer: "Tunusluların çoğu berberi ya da Müslüman Araplardır, bölgenin ilk yerlileri Berberilerdir. Başlıca dil olarak Arapça'dır ama Fransızca da yaygındır," dedi ve bana sordu: "Nurum, sen Fransızca'yı çok iyi konuşuyorsun, okulda mı öğrendin?"

"Evet, okulda yabancı dilimiz Fransızca idi. Bir de Cezayirli arkadaşım vardı, ondan biraz Arapça da öğrendim. Daha doğrusu konuşulanları biraz anlayabiliyorum," dedim. Hançer dudaklarını uzatarak, "Hani benim ödülüm? Böyle olmuyor ama," dedi saçlarımı okşayarak. Dudaklarımı, dudaklarına uzattım ve "Anlatacakların bu kadar mıydı?" diye sordum. Hançer, "Hayır; daha limanları anlatmadım, ama önce öp beni," dedi ve dişler gibi dudağımı öptü. Bana derin derin baktıktan sonra konuşmasına devam etti: "Tunus cumhuriyetinin başkenti ve en önemli limanı Tunus kentidir. Ülkenin ikinci büyük limanı, kuzey kıyısında ki Bizerte limanıdır. Bizerte aynı zamanda Afrika'nın en kuzeydeki kentidir." Anlık bir suskunluktan sonra Hançer gülümseyerek: "Sen sormadan, ekonomik etkinliği ve ürünleri de anlatayım bitsin," dedi. "Aşk olsun

sevgilim," dedim yüzümü asarak. Hançer, "Evet, aşk olsun; hep aşkımız olsun sonsuza dek," dedi ve hemen atıldı: "Evet, nerde kalmıştık çocuk?"

"Öğretmenim, başlıca ürünlerde kalmıştık," dedim kahkaha atarak. Hançer: "Başlıca ürünlerimiz, buğday arpa, zeytin, hurma yulaf üzüm, turunçgiller, sebze fosfor, demir cevheri, kurşun çinko, doğalgaz ve petrol. Aklında tutabildin mi?"

"Evet, ezberledim bile, bu ürünlerin hepsi Tunus'un içerisinde mi yetişiyor?" Hançer gözlerini kısarak sordu: "Gülcüğüm, sen çiftçilik yapmayı mı düşünüyorsun?" Kendimi tutamayarak sesli bir biçimde gülmeye başladım, gözlerim yaşarana kadar karşılıklı gülüştük. Hançer: "En son ne sormuştun?"

"Ürünler nerede yetişiyor diye sormuştum aşkım," dedim kahkahalar eşliğinde. Hançer: "Buğday ve diğer tahıl ürünleri kuzey bölgelerde, öbür önemli ürünler şarap ve zeytin gibi, güneydeki vahalarda yetiştiriliyor, ah siz bilim insanları her şeyi de en ince detayına kadar merek etmiyor musunuz?"

"Eh, biz bu merak sayesinde bilim insanı olabildik sevgilim," dedim. Hançer, "En önemli şeyi söylemeyi unutuyordum az daha, ülke mineral yönünden oldukça zengindir. Gübre olarak ve fosfor üretiminde kullanılan fosfat, Gafsa yakınında çıkarılır ve Sfaks limanından gemilere yüklenerek ülke dışına gönderilir," dedi soluyarak. Hançer'in terleyen yüzünü ellerimin arasına aldım ve "Çok teşekkür ederim aşkım, seni yordum ise affet, ama senin ülkenin her şeyini merak ediyorum," dedim ve kokusunu içime çekerek yüzünü gözlerini öptüm. Hançer, "Soran sen olduktan sonra, günlerce cevaplarım, yeter ki hep yanımda hep canımda ol," dedi. Tam o sırada tarihi çok eskilere dayanan Tunus'un başkenti olan Tunus kentinin uzağından geçiyorduk, Hançer şoföre biraz yavaşlamasını söyledikten sonra bana eli, ile uzağı işaret ederek, "Bak sultanım, şu

karşıda ki surlar var ya? Birçok istilaya şahit olmuştur, seni en yakın zamanda buraya getireceğim," dedi. Gerçekten eski yapısı ile insanı büyülüyordu, tıpkı İstanbul'daki surlar gibi. Başımı, Hançer'in huzur bulduğum göğsüne yaslayıp gözlerimi yumdum; anın güzelliğini tüm benliğime çekmek istercesine derin bir nefes aldım, içim geçmiş ve dalmışım. Bir müddet sonra, Hançer'in kulağıma, "Geldik nurum," fısıldaması ile daldığım uykudan uyandım. "Geldik mi?" sayıklamayla sordum. "Evet geldik; yuvamıza geldik," dedi Hançer ve arabadan indik. İçimi büyük bir heyecan sarmıştı, özel el işlemeleriyle çevrili beyaz duvarların ardında beni nelerin beklediğini bilmeden, heyecanla bahçe kapısından içeriye girdik. Gözlerime inanamadım, karşımda çok güzel ve büyük bir konak duruyordu, Hançer'in mütevazı bir konak diye nitelediği yapı, adeta bir şato ihtişamıyla karşımda durmaktaydı. Heyecanım bir kat daha artmıştı, Hançer'e sevinçle sordum: "Aşkım, bu konak senin mi?"

"Maddede bizim, ikimizin, hepimizin, ama manada mülk Allah'ındır," dedi gülümseyerek. Geniş bir arazi üzerine inşa edilmiş bu gösterişli konak, beni etkisi altına alıvermişti bir anda. Bahçenin ortasında fıskıyeli bir havuz ve etrafında çardaklı direkler vardı, her çardağın altında belli ki el emeği olan hasır minderleri geniş koltuklar tamamlıyordu. Yemyeşil bir bahçe özenle dikilip büyütülmüş sarmaşık gül ağaçları, limon ağaçları ve hurma ağaçları duruyordu karşımda. Büyülenmiştim, soluksuz izliyordum bu muhteşem güzelliği. "Burası cennet olmalı aşkım?" diyerek Hançer'e sevinç içerisinde sarıldım. "Beni bu güzelliklere layık gördüğün için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedim duygulu bir ses tonuyla. "Sana keşke cenneti sunabilsem sultanım, sen tüm güzelliklerden daha göz alıcısın, sen tüm bu güllerden daha sarhoş kokuyorsun," dedi sararak kolları arasında beni. Bir müddet birbirimize sarılı vaziyette kaldık, Hançer'in kokusu bahçenin kokusuyla

birleşince başım dönmüştü. "Sana çılgınca âşığım Hançer," dedim duygulanarak. "Biliyorum aşkım; ben de sana, hem de tüm benliğimle," dedi buğulu bakışlarla. Gözleri gözlerime dalmış bakıyordu, sanki bir ateşe değmiş gibi içim tutuştu bir anda. Bakışının girdabında eridim ve güç bela konuşabildim. Hançer, "Sultanım, bana öyle davetkâr bakma," dedi soluğunu dudaklarıma yayarak. Gözlerimi yere indirmiştim, heyecandan bakamıyordum yüzüne, Hançer çenemden tutup başımı kaldırdı ve gözlerine bakmaya zorlarcasına, yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Adeta meftun olmuştum, yumuşak bir ses tonuyla fısıldadı: "Artık evimize girelim mi nurum, ne dersin?"

"Olur aşkım," dedim ve ardından konak kapısı açıldı henüz kapıyı çalmamışken...

Ve hayatıma açılan kapı!..

Konağın kapısı sonuna kadar açıldı ve bir sürü çocuk aynı ağızdan büyük bir sevinçle "eb vaalid, eb vaalid," (baba) diyerek Hançer'in boynuna sarıldılar. Hançer hepsini teker, teker öpüp kucakladıktan sonra, kendi dillerince "izzeyek?" (nasılsınız?) diye sordu. Çocuklar hep bir ağızdan "Şukran ve ente?" (teşekkürler, ya siz?) Hançer de onlara "bi hayr kemân" (sağ olun iyiyim) dedi. Yine hepsi birden "ehlen ve sehlen" (hoş geldiniz) dediler aralarında gülüşerek. Hançer'in kulağına eğildim ve sordum: "Ne demem gerek aşkım?"

"Ehlen bikum," demelisin sultanım. Ben de aynen Hançer'in dediği gibi söyledim, fakat çocuklar ve Hançer gülüşmeye başladılar. Eminim, lehçe farklılığından kaynaklanan gramer hatası yapmıştım. Hançer alnımdan öperek: "Gayet iyisin aşkım," dedi. Dil sorunu yaşayacağımı sanmıyordum, çünkü çok rahat anlayabiliyor, sadece konuşurken harf hataları yapıyordum. Arapçada fiil çekimi batı dillerinde olduğu gibi kurallı ve kuralsız olarak bazı gruplara ayrılmış, Arapça'da kelimelerin çoğulunu türetmenin pek çok şekli mevcut, Arapça (syntax) cümle yapısı

yönünden Türkçe'den tamamen ayrılır. Bu yüzden Fransızca bilenler Arapça cümle kurmayı iyi başarırlar. Derken çocuklar isimleriyle birlikte kendilerini teker, teker tanıttılar: "Ayşe. Amina, Muhammed, Fatıma, Yahya, Zeynep, Hamza, Abdullah, Ömer, Kâzım" hepsini kucaklayıp teker teker öptüm. Hançer kulağıma eğilip: "Bundan sonra çocuklarımızın annesi sen olacaksın, sana şimdi hepsi anne diyecekler," dedi. Çocuklara Arapça bir şeyler fısıldadı ve hepsi yine aynı ağızdan bana: "umm, umm" (anne) dediler. Çok etkilenmiştim; gözyaşlarıma hâkim olamadım, çocukları bir anne şefkatiyle bağrıma bastım. Kucaklaşıp öpüştük uzun uzun. Ben artık onların anneleriydim, onlar da benim çocuklarımdı. Bizim geldiğimizi duyan evin yardımcıları koşarak aşağı inip bize doğru yaklaştılar. Hançer onları bana, beni de onlara tanıştırdı: "Nurum, şimdi sana evimizdeki dostlarımızı tanıştırayım izninle," dedi ve yumuşak bir sesle konuşmasına devam etti: "Bu konakta üç aşçımız var; biri bu konakta, diğer ikisi konağın elli metre ilerisinde olan çocuklara ait müstakil evde kalıyorlar. Çocukların yemekleriyle ve bulaşıklarıyla ilgileniyorlar," dedi. Aşçılar teker teker elimi sıkarak kendilerini tanıttılar: "Muhammed, Kâzım ve Yusuf" diye isimlerini söylediler. Sonra Hançer, "Bu gördüğün şirin amcanın da adı Ali'dir, bahçemizdeki tüm güzelliğin mimarı bahçıvanımızdır," dedi. Tokalaşıp tanıştık, yan taraftan koşarak gelen elli yaşlarında iki kadın, sanki beni daha öncesinden tanıyormuşçasına kucaklayıp öptüler. Hançer, "Nerde kaldınız ikiz hatunlar?" dedi şakayla karışık. "Aşkım, gördüğün bu ikiz tatlı kadınlar, yetimlerin uyumalarıyla, yemekleriyle ve üst başlarıyla evin tüm temizliği ile ve de dersleriyle ilgileniyorlar," dedi ve isimlerini söyledi: "Hatice ve Layla." Tanıştığım herkes birbirinden sıcak ve samimiydi, herkesi ilk görüşte çok sevmiştim, hiç yabancılık hissetmemiştim. Sanki yıllarca bu güzel insanların arasında yaşamış gibiydim. Sonsuz bir huzur ve saadet duygusu sarmıştı tüm

benliğimi. Mutluluk bu olsa gerekti. Hançer benim için hayal edemeyeceğim kadar güzel bir ortam hazırlamıştı. Beni, dünyasına kabul ederek bana yeryüzünde cenneti sunmuştu. Allah'a şükretmem için ne çok sebebim vardı. Mutluluktan başım dönüyordu, bu güzel konakta bunca güzel ve özel insanların arasında ben de yaşayacaktım, bu sebepten tarifsiz mutluluk içerisindeydim. Her şeyden önemli olan ise Hançer'in, artık sürekli benimle olmasıydı, elimi her uzattığımda dokunabilecektim ona. Ayrı bedenlerde, tek ruh gibiydik, onu gördüğüm o ilk geceye, sonsuz teşekkür ediyordum her nefeste. Periler diyarındaydım sanki, her şey tılsım kokuyordu, beni çarpıp sarhoş eden Hançer'in kokusunun nereden geldiğini artık keşfetmiştim. Onun kokusu bu güzel bahçeden, aldığı terbiyeden ve çocukların duasındandı. Hançer, bana konağın bütün odalarını tek tek gezdirdi. Her oda bir diğerinden güzeldi. Her şey özenle dizayn edilmiş ve tertipliydi. Mutfak çok geniş ve özenle dekor edilmiş Arap ezgileriyle donatılmıştı, tavanlarda yıldız şeklinde delikler vardı, sebebini sorduğumda güneş ışınlarının odaya şerit halinde inmesi ve ruhlara sakinlik vermesi için tasarlandığını söyledi Hançer. Altın yaldızlı aynalar, başka bir güzellik sunuyordu odalara. Arap kilimleri, gümüş sürahiler el işlemesi gipur örtülerin üzerinde, insana Alâeddin'in sihirli lambasını anımsatıyordu. Gözü ve gönlü rahatsız edecek tek bir nesne bile bulunmuyordu ortada, ortam insanı terapi edecek güce sahipti. Hançer beni kucağına aldı ve tahta işlemeli kapıyı ayağı ile iterek, "Sultanım, burası ikimizin aşk gecelerini yaşayacağımız mahrem odamız," diyerek, beni yuvarlak yastıkları büyük olan bir yatağa bıraktı. "Burası gerçekten ikimizin odası mı?" diye sordum heyecanla. Yanıma uzandı ve "Ben bunca yıl, neden evlenmedim biliyor musun?"

"Sahi, sen daha önce hiç evlenmedin mi?" diye sordum merakla. Hançer, "Hayır nurum, ne daha önce ne senden sonra," dedi. Daha önceyi anlamıştım ama "senden sonra-

ya" takılmıştı kafam. Merak ve şaşkınlık dolu bir bakış atarak Hançer'e, sordum: "Bu ne demek aşkım?" Sımsıcak gülümseyişiyle cevap verdi: "Ben, hep âşık olacağım kadını yani seni bekledim, bu sebepten evlenmedim. Aşksız bir evlilik hem bana, hem de kimseye uygun değildir," dedi, burnuma parmağı ile dokunarak. Sorumun cevabını ısrarla beklercesine yüzüne baktım. Hançer: "Senden sonra diye, şunu kast ettim sultanım; seni tanıyıp sevdikten sonra sen buraya gelmeyi kabul etmeseydin, ben asla evliliği düşünmeyecektim. Şimdi rahatladın mı Gülcüğüm?"

"Evet rahatladım, seni öyle bir deli aşkla seviyorum ki, sensiz bir saniye bu dünyaya katlanamam," dedim. Yatakta, birbirimize sımsıkı sarılarak uzun uzun öpüştük. Kısa bir süre sonra, "Hadi aşağı inelim nurum, babam sohbetten gelmiştir," dedi. Merakla sordum: "Aşkım, babanın adı neydi?"

"Zübeyr! Sevineceğin bir şey söyleyeyim sana sultanım, babamın Türkçesi mükemmeldir; gençlik yıllarında İstanbul'da uzun bir süre kalmış, pek çok Türk arkadaşı var, bu sebepten Türkçeyi en az benim kadar iyi konuşabiliyor," dedi gülümseyerek. "Buna çok sevindim, karşılıklı tercümansız diyalog kurmak beni çok mutlu edecek," dedim. "Nurum, sen hiç merak etme babam seni en az benim kadar tanıyor, senden o kadar sık söz ettim ki, sonunda dayanamadı ve "Kızımı ben de tanımak istiyorum," dedi, ben ne öğrendim ise babamdan öğrendim, o benim ilk öğretmenimdir."

"Babanı, çok merak ediyorum, ona benziyor musun?" diye sordum.

Hançer, gülümseyerek, "Keşke ona benzeyebilsem; o bir Peygamber âşığıdır, mütevazi davransa da gerçek ve gizli bir âlimdir babam," dedi. "Sevgilim, senin buluğ çağındaki talebelerini göremedim, onlar diğer çocuklar ile aynı evde kalmıyorlar mı?" "Hayır, nurum. Onlar çocukken buradaydılar, şimdi hepsi de on sekiz, on dokuz yaş-

larına geldiler. Büyüyünce yerlerini bu minik kardeşlerine devrettiler. Onlara, şehir merkezinde bir ev alındı, orada yaşıyorlar. Hem okuyup hem de yarım gün çalışıyorlar," dedi, gözlerinde haklı bir gururun parıltılarıyla. Hançer'in, çocuklarıyla övündüğü her halinden belliydi, onları çok sevdiğini gözlerinden okuyabiliyordum.

Aniden yatak odamızın kapısı tıklandı, Hançer, "Bu Hatice'dir," dedi ve sordu: "Bir şey mi var Hatice?" Hatice fısıltı halinde: "Efendibaba geldiler, aşağıda sizi bekliyorlar," dedi. Hançer büyük bir saygı ile yataktan kalktı ve beni de elimden tutup kaldırdı. Kulağıma yakıcı nefesiyle, "Babamla tanıştıracağım ilk kadın sen olacaksın," dedi ve elimden tutarak merdivenlere doğru yürüdük. Heyecanlanmıştım; bu konakta her şey sevgi ve saygı kokuyordu. Hançer'in, bana daima destek olmasıyla kuş gibi hafifliyordum, bu konağı ve içindekileri bir anda sevmiş ve kabullenmiştim. Artık bende buraya aittim, ruhumda sonsuz bir dinginlik hissediyor ve Hançer'i çok mutlu etmek istiyordum. O, bunu fazlasıyla hak ediyordu. Çünkü, o benim ömrümdü! Hançer'le el ele aşağı indik; salon bölümünde, arkası bizim geldiğimiz kapıya dönük, babası olduğunu tahmin ettiğim bir adam duruyordu. Hançer kulağıma fısıldadı: "Bak aşkım, bu tatlı adam benim babam," dedi gözleri parlayarak. Ayak seslerimizi duyan babası yüzünü bize doğru çevirdi ve içten gelen bir samimiyetle, "Hoş geldin evladım, şerefler getirdin," dedi ve beni sıcacık kucakladı. "O şeref bana ait Efendim, sizi tanıdığıma çok memnun oldum," dedim. "Yolculuğun nasıl geçti evladım?" diye sordu babası tatlı bir bakışla. "Çok rahat geçti," dedim gülümseyerek. Başını Hançer'den yana çevirip, "Gül kızım acıkmıştır, hemen sofraya geçelim," dedi Hançer'e. Sıcak bir tanışmadan sonra babası elimden tutarak masaya doğru yürüdük. Hepimiz, tebessümle masada ki yerlerimizi aldık. Baş köşeye babası oturdu, Hançer'le ben karşılıklı oturduk. Üç kişilik şirin bir masa hazırlanmıştı. Az sonra Hatice göründü

salonun kapısında, elinde çorba kâsesi ile gülümseyerek masaya yaklaştı: "Sizin için hazırlandı bu çorba, umarım seversiniz!" dedi Fransızca. Teşekkür edip çorbamı aldım. Gerçekten çok lezizdi, tarhana karışımı bir mercimek çorbasını andırıyordu, tam olarak ne çorbası olduğunu bilmeden büyük bir keyifle kaşıkladım. Masanın üstünde oldukça fazla çerez vardı, en çokta hurmalar dikkatimi çekmişti, salkım halinde süslüyordu masayı. Gözüm bir anda salata tabağına takıldı, açık yeşile çalan marul yaprakları arasında minik minik nar taneleri bulunuyordu, bir yağlıboya tablosunu andırıyordu sanki. Bardaklarımızda ise kırmızı üzüm suyu adeta "iç beni" diye sesleniyordu. Elim bir anda peçeteye gitti; aldığım gibi bırakmam bir oldu. Peçeteye ağız silmek için insanın gaddar olması gerekiyordu, öylesine güzeldiler ki, mümkün değildi onları kirletmek. Büyük bir el emeği ile yapıldıkları çok açıktı. Ortasında kalp şeklinde iğne oyası ve minik bir gipur bulunuyordu. Başkasını bilmem ama, ben kesinlikle bu güzelliğe kıyamazdım. Yemeklerimizi, kararmaya yüz tutmuş gökyüzünde ilk yıldızın belirdiği zamana kadar tatlı bir sohbet eşliğinde yedik. Salonun bahçeye açılan kapısı, sonuna kadar açıktı. Dışarıdan gelen nar ağaçlarının kokusu başımı döndürüyordu, gözlerim mutluluktan ağlamaya hazır bir biçimde Hançer'in yüzüne derin derin baktım ve "Çok mutluyum sevgilim," dedim fısıltı halinde. Hançer, gözlerini kıstı ve "Benim kadar mı?" diye sordu. Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için kendimi bastırıyordum. Babası gülümseyerek, "Aşk böyle bir şey. İnsan yanı başında duran sevgiliyi özlüyorsa, o gerçek âşıktır. Tıpkı sizin gibi evlatlarım," dedi... Babasının yüzünü inceliyordum, o konuşurken. Yüzü, Hançer'i andırıyordu çok olmamakla birlikte, gözleri Hançer'in gözleri gibi kapkara ve sürmeliydi. Kaşları yay gibi şekilli ve gürdü. Beyaz kısa sakalları ve beyaz dalgalı saçlarıyla 66 yaşında olan bu tatlı adamı, görür görmez çok sevmiştim. Bilinmez bir güç, beni onu

sevmeye itiyordu. Babası yumuşak bir ses tonuyla bana başını uzatıp "Evladım Gül, bana artık baba diyebilirsin eğer arzu edersen?" Çok hoşuma gitmişti bana sunmuş olduğu bu nazik teklif, hiç düşünmeden yanıtladım: "Efendim, siz beni evladınız olarak kabul görmüşseniz, ben size nasıl baba demem, siz benim bundan sonra Efendibabamsınız," dedim, elimi elinin üzerine koyarak. Hançer'in gözlerinde, sevinç ve gurur ışıldıyordu. Bakışlarıyla ne kadar mutlu olduğunu ifade ederek konuşmaya başladı: "Nurum, sen bu evin Sultanı ve annesisin artık, babamla birbirinizi sevmeniz beni çok bahtiyar etti, dilerim Mevla'dan bu mutluluğumuz hiç bozulmasın." İçimden gelen derin bir "Amin" çektim. Hançer'in yüzüne saçlarına baktım ve "Sevgilim, sen bana Allah'ın bir armağanısın, yaşadığım müddetçe sana ve ailene hep aşkla layık olacağım." Efendibaba yaşarmış gözlerle bize baktı ve şöyle dedi: "Yüce Allah, sevenleri ayırmasın ve onları hep koruyup gözetsin." Hançer'le birlikte uzun bir "Amiiiin" çektikten sonra Hatice sıcak yemeklerimizi servise başladı. Ardı ardına değişik ve leziz yemekler gelmeye devam etti. Tatlı erikten yapılmış hoşaflarımızı içip bitirdikten sonra yemekten kalktık. Hatice, elinde gümüşten bir maşrapayla bize doğru yöneldi, ben yeni bir şeyler ikram ediliyor sandım, daha sonra anladım ki, yemekten sonra ellerimizi bu maşrapadan döktüğü suyla yıkıyormuşuz. Burada sünnete uygun bir gelenek sürüyorlardı, diğer elinde ise küçük bir tepsiyi andıran derin bir tas tutuyordu. Ellerimizi yıkadığımız su, o derin tasa dökülüyormuş, ellerimizi yıkadıktan sonra, omzuna attığı güzel işlemeli havluyu bize uzattı; hepimiz sırayla ellerimizi kuruladık. Hatice'ye havluyu uzatırken, "Eline sağlık Hatice, her şey mükemmeldi," dedim. Hatice'nin yanakları kızardı ve utangaç bir tavırla, "Afiyet olsun, can olsun kan olsun yedikleriniz," dedi ve cilveli bir edayla salına salına odadan çıktı. Hançer elimden tutarak gülümsedi: "Sultanım, biz her yemekten sonra kahvelerimizi bahçedeki

çardak altında içiyoruz, hadi çıkalım," dedi ve bahçeye yöneldik. Efendibaba da bize katılmış, birlikte çardak altında üçümüz oturuyorduk. Efendibaba, tabakasından tümbeki tütünüyle sardığı sigaraları çıkarıp birini Hançer'e diğerini de bana uzatınca şaşırdım. Şaşkınlığımı yüzümden okuyan Hançer tebessüm etti ve "Al nurum, çekinme," dedi. Ben de uzatılan sigarayı çekinerek de olsa aldım. Efendibaba, "Sigarayla saygı olmaz evladım, Allah'ın bildiğini kullardan saklamanın ne âlemi var?" dedi tatlı bir gülümsemeyle. Sigaramın dumanını utana sıkıla içime çekerek etrafı seyre daldım. Nar ağaçları meyvelerini yere düşürmüş, her biri kırmızı topları andırıyordu, yıldızlar üstümüzde ışıl ışıl parlıyorlardı, ruhum adeta bir büyünün etkisinde sarhoş olmuşçasına dönüyor dönüyordu. Hançer'e elimi uzatarak, "Aşkım, bu mutluluğun hiç bitmemesi için dua eder misin?" dedim. Efendibaba, elindeki kahve fincanını, önünde duran küçük ahşap sehpaya usulca bıraktı ve "Gül, kızım sen niye dua etmiyorsun? Allah, senin sözlerini duymak ister."

"Benim dualarım pek kabul görmüyor Efendibaba," dedim. "Olur mu hiç öyle şey evladım? Yüce Allah, Nisa suresinde buyuruyor ki: 'Duanız olmasa ne ehemmiyetiniz var? Bana dua edin duanızı kabul edeyim,' diyor Yaradan." Efendibaba'nın sözleri öylesine huzur vericiydi ki, onu dinleyebilmek için büyük bir istek duyuyordum. Heyecan içerisinde sordum: "Benim dualarıma da yanıt verir mi?"

"Elbette evladım, O sana da ve herkese de cevap verir, yeter ki cevabı anlayabilmek için açık ve samimi olabilelim, Allah bizzat kullarıyla konuşur. Her kuluyla ayrı ayrı muhatap olacağını bizzat kendisi söylüyor."

"Nasıl yani Efendibabam?" diye merakla sordum. Efendibaba parmağıyla kaşlarının arasını ovarak cevap verdi: "Düşün evladım; Yüce Allah'ın, her şeye gücü yeter de kuluyla konuşmaya ve muhatap olmaya mı gücü yetmez? İnsanlar, ne yazık ki kendi akılları miktarınca Allah'ı sınır-

lıyorlar. Kendi mantıklarıyla değerlendirip Allah'ı da öyle sanıyorlar. Allah'a bu iftiradır, bir hakarettir," dedi terleyen alnını silerek. "Evet çok doğru; O her an bizlere rahmetini sunuyor, biz kulları ise hep daha fazlasını istiyoruz, ne kadar doyumsuz ve nankör olduğumuzun farkında bile değiliz," dedim. Hançer, babasından müsaade isteyerek söze karıştı: "Nurum, O güneşiyle aydınlatıp ısıtıyor, yağmuruyla havasıyla suyuyla bizlere hayat vererek, bizimle muhatap olduğunu kanıtlıyor. Sence bu muhataplık değil de nedir?" dedi. "Sen çok yaşa Hançer'im, benim anlatmak istediğimde buydu; bizimle muhatap olmayacak bir Yaratıcıya niye el açıp dua ediyoruz ki o zaman değil mi ama?" dedi Efendibaba gülümseyerek. Bir müddet sessiz kalıp kahvelerimizi yudumladık, ardından mis gibi kokan nane çaylarımız geldi. Hançer'le bakışarak çaylarımızı yudumluyorduk ki, aniden Efendibaba ayağa kalktı ve "Ben artık yatayım, sizinde konuşacaklarınız vardır, âşıklar kalabalığı sevmez. Senin gelişin yaşlı kalbime hayat getirdi kızım, varlığın huzur verdi, tekrar hoş geldin evladım," dedi. Bende ayağa kalktım ve Efendibabanın yanaklarından öptüm. "Sözleriniz beni onurlandırdı, söyleyecek söz bırakmadınız bana," dedim duygulanarak. Efendibaba bizlere iyi geceler diledikten sonra yanımızdan ayrıldı. Onun gidişiyle Hançer beni kucağına oturttu ve sordu: "Sevdin mi babamı?"

"Baban, tahminimden daha âlim ve çok şefkatli," dedim. Hançer alnımdan öptü, "Sen de öyle sultanım, siz ayna misali, birbirinizi yansıttınız," dedi tatlı bir tebessümle. Başımı Hançer'in boynuna yaslayarak, kokusunu derin derin içime çektim, yıldızlarda yüzüyordum sanki. Gökyüzü yeryüzüne durmadan öpücükler yağdırıyor ve biz de bu lütuftan nasibimizi alıyorduk. Hançer, parmak uçlarıyla boynuma minik daireler çiziyor, soluğuyla da adeta tenimi yakıyordu. Saçlarımı eliyle arkadan toplayarak "Sana, topuz yakışıyor, her şey yakışıyor sana," dedi kulağıma yakıcı bir soluk atarak. "Sahi mi?" diye sordum. "Evet sahi; ama en çok da aşk yakışıyor sana."

"Ben hep bu aşkla sana yakışmak istiyorum," dedim. Ateşten farksız olan dudaklarını boynumda gezdirerek fısıltı halinde konuştu: "Âşıklar, ayrılsa da aslında onlar ta ezelden beraberdir, âşıklara ayrılık şerbet gibi gelir, onlara ölüm de yoktur, bu sebepten dünyadan göçüp gitmiş âşıklara ölü denmez, âşıklar ölmez, ölen hayvan imiş," dedi buğulanmış bakışlarla. Hançer'e karşı koymak imkânsızdı, öyle bir cezbesi vardı ki, beni bu cezbe fırtınası içerisinde toz duman gibi savuruyordu. Elimde olmayarak, bu cezbe anaforları içerisinde kayboluyordum. Cezvenin, taşıp akmasını andıran bir cezbe taşmasıydı bu! Ateşe bu kadar yakın durup da yanmamak mümkün değildi, ben çoktan onun yakıcı ateşine atlamıştım bir kere, artık geri dönüşü olmayan bir yangın aşkıydı bu. Gözlerimi, kör edebilecek bir ışık karşısında ne kadar direnebilirdim ki? Var gücümle karşı koymaya da çalışsam asla başaramayacağımı biliyordum. Onu tarifsiz bir tutkuyla seviyordum. Kısa bir süre sonra Hançer elimden tuttu ve "Hadi gel aşkım, sana konağın az ilerisinde olan yetimlerimizin evini göstereyim," dedi ve yürümeye başladık. Hançer: "Buraları iyi ezberlemen gerek, çünkü artık buranın tüm sorumluluğu sana ait olacak." Her şeyin aynı arazi üzerinde oluşu çok hoşuma gitmişti, en azından trafik gibi sorunlarımız olmayacaktı, sadece elli metre yürümem gerekecekti çocukların evine ulaşabilmem için. Karşımıza, ağaçlar arasında iki katlı müstakil bir ev çıktı; ışıklar kapalıydı, belliydi ki çocuklar çoktan uyumuşlardı. Hançer fısıltı halinde, "Gördüğün gibi sevgilim, burası çocuklarımızın evi," dedi. "Bana, yarın içerisini de gezdirecek misin?" diye sordum. "Gezdirmek ne demek? Burası artık senin evin, her yere sahipsin," dedi çenemi okşayarak. Dönüşte Hançer'in sırtına zıplayarak çimenlerin üzerinde yuvarlandık. "Bir çocuğum daha oldu, senide mi bu evde yatırsak acaba?" dedi, gülümseyerek. Neşeyle şakalaştık ve zıplaya zıplaya konağa geri döndük. Hançer, bir anda beni belimden kavradı ve kucaklayarak,

"Sana kütüphaneyi ve arşivleri göstermemi ister misin nurum?" diye sordu. "Bir kitap kurduna, bu da sorulur mu?" Salonun, yan bölümünden açılan genişçe bir kapının önünde durduk, çekmeceden çıkardığı bir anahtarla kapıyı açıp içeri girdik. Karşımda, devasa bir kütüphane duruyordu, Hançer'e sokulup "Sanki, Sultan Ahmet kütüphanesi buraya taşınmış gibi aşkım," diyerek büyük bir hayranlıkla kendimi kütüphanenin önüne attım. Müthiş bir arşiv, büyük bir hazine burada yatıyordu, eski elyazmalı hatlar, rubailer, Mesnevi ve mektubatlar vs. Adeta büyülenmiş gibi afallamış kalmıştım. Hançer şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki elimden tuttu ve parlayan siyah gözleriyle şöyle dedi: "Artık burası senin kütüphanen, dilediğin zaman dilediğin kadar okur incelersin, beni ihmal etmemek şartıyla." Fütursuz bakan yakıcı gözleri içimi yaktı bir anda. Anlık bir suskunluktan sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Ben, buraya kafamı dinlendirmek için gelirim zaman zaman, girdiğimdeyse kolay kolay çıkamam," dedi. Ona doğru biraz daha yaklaşarak sordum: "Aşkım, bu kitapların hepsi senin mi?"

"Sayılır, çoğu benim geri kalanlar dedemden babama miras kalanlardır," dedi. Hançer'in her zaman yaptığı gibi, bende rastgele bir kitap çekip aldım kütüphaneden. Elime Fahrettin Iraki'nin gazel kitabı geldi. Yine rastgele bir sayfa açtım ve Hançer'in gözlerine bakarak "Aşkım, bu okuyacağım gazel, benden sana olsun; olsun mu sevgilim?" Dudaklarında tatlı bir busenin tebessümü parladı. "Olsun nurum; senden bana olsun," dedi. Yüzümü Hançer'in yüzüne yaklaştırıp okumaya başladım:

Bardağa dolan ilk şarabı, sakinin sarhoş gözlerinden ödünç aldılar;
Lemin neresinde bir gönül derdi varsa, onları bir araya
topladılar ve adına Aşk dediler. Diyelim ki âşıklar,
kendi sırlarını açıkladılar; ama Iraki'nin adını
neden kötüye çıkardılar?..

Okumuş olduğum gazel, Hançer'i duygulandırmıştı. Kıvılcımlar saçan kara gözleri bir anda kanlanmış ve kapanmıştı. Onun bu gizemli hali beni etkilemiş, hatta onu üzmüş olabileceğim düşüncesi uyandırmıştı. Kucağına usulca oturdum ve sordum: "Seni üzecek bir şey mi okudum?" Beyazı kanlanmış olan kara gözlerini açarak: "Olur mu hiç nurum? Senin varlığın beni asla üzemez; bu gazeli rahmetli dedem çok severdi, gece gündüz okuyup sema ederdi, son nefesinde bu gazeli okuyarak Hakk'a yürüdü. Bu sebepten, dedemi hatırlayıp burkuldum bir anda," dedi ve saçlarımı yüzüne sürdü. Saçlarımı uzun uzun kokladıktan sonra, bir anda o ruh halinden silkelenmiş bir gülümsemeyle, "Şimdi de ben senin ve aşkımız için bir şeyler okuyacağım müsaadenle," dedi. "Kimden okuyacaksın canım?" diye sordum: "Tabii ki Hayam'dan sultanım," dedi, sıcacık bir sesle. Ellerimi avuçlarının arasına aldı ve gözlerini gözlerime adeta mühürleyerek ezberinden okumaya başladı:

Aşkla sevgiyle yoğrulmamışsa yüreğin
Tekkede, camide manastırda eremezsin.
Bir kez gerçekten sevdin mi dünyada
Cennetin, cehennemin üstündesin.
Aşk bir beladır, ama Tanrıdan gelme;
Halk neden karşı kor Tanrı emrine?
Bize her şeyi yaptıran kendi madem,
kulu sorguya çekmenin âlemi ne?..

Gülerek Hançer'in boynuna sarıldım. "Bu Hayam beni öldürecek sevgilim, sözleri hem güldürüyor aynı zamanda da derin bir düşünceye sevk ediyor."

"Eh, Hayam bu. Onun da tam olarak istediği buydu; güldürürken düşündürmek, her sözünde bir sır vardır anlayana," dedi, çenesinin altıyla alnımı okşayarak. İlk günden her şeyi ve herkesi anlayıp tanımak yormuştu beni. Uykum gelmeye başlamıştı yavaştan. Hançer'e döndüm ve

“Aşkım, beni odamıza götürür müsün, uykum geldi.” Hançer usulca göğsüme sokuldu ve gözlerime öyle bir nazarla baktı ki kalbimde tarifsiz bir dalgalanma oluştu. Beni aniden kucaklayıp boynumu öpmeye başladı, kulağıma yakıcı soluğu değiyordu, elim ayağım birbirine karışmış konuşamıyordum. Hançer kulağımda dilini gezdirerek, öpüşlerindeki esrar perdesini yırtıyordu adeta. “Seni, bu gece uyutacağımı sanıyorsan unut bunu; seninle ben Oksijen ve Hidrojen gibiyiz, biri yakıcı diğeri yanıcı, bu ikisinin bir araya gelmesi işte bu an olacakların teminatıdır,” dedi, arzu kıvılcımları çakan gözleriyle. Hançer, beni kucaklamış bir biçimde hızla merdivenleri çıktı ve beni yatağa usulca bıraktı; odanın içerisi, insanı baştan çıkartacak derecede tütsü kokuyordu. Bu oda aşkımızın ve mahremimizin tek şahidi olacaktı. Kendimi okyanusun kollarına salmış ve her dalgasına gönüllü olarak çarpıyordum, onun çekiciliği karşısında insan yanmaz da ne yapar? diye içimden konuşuyordum. Sırf kokusu bile beni mest etmeye yetiyorken, nasıl onun ateşinde yanmaya itiraz edebilirdim ki? Saatlerce, hiç yorulmadan, çılgınca, kendimizi kendimizde kaybedercesine ve yine kendimizde bulurcasına seviştik, seviştik. Birleştik ve yenilendik. Hançer’in göğsünün üzerinde uyuyakalmışım... Rüyamda, Hançer’le çölde su arıyoruz; “Tükenecek miyim, bitecek miyim?” diye soruyorum Hançer’e. “İçin benimle doluyken tükenebilir misin, bitebilir misin nurum?” diyor. Derken karşımıza bir deli çıkıyor. Korku içerisinde olduğum yerde kalakalıyorum, uzaklaşmakta olan Hançer’e sesleniyorum; “beni burada bu deliyle bırakma!” Deli yüzüme bakıyor ve bana diyor ki: “Ben mi, benim mi akli dengem yerinde değil?” Delinin bakışları ve sözleri bu kez beni daha da ürkütüyor. Deli bana iyice sokulup diyor ki: “Eğer âşık olduğunu bilmesem, bu duygusuzluğundan ötürü seni zalim olarak vasıflandırırdım” ve aniden ortadan kayboluyor. Onun gidişiyle birlikte kum fırtınası çıkıyor. Göz gözü görmüyor ve ortalık bir anda kararıyor. Kıyamet

gibi bir şey, uzaktan Hançer'i görüyorum ışıklar içerisinde. "Nurum, bana doğru uç" diyor. Soruyorum: "Oraya nasıl varılabilir?" "Aşkla," diyor. Çaresizlik içerisinde kıvranıyorum, tam ümidi kesmişken beyaz bir kartal beni ensemden yakalıyor ve birlikte havalanıyoruz. Yükseldikçe huzur duymaya başlıyorum, kartal başını geriye çevirip bana diyor ki: "Sakın korkma! Ben, çölde kalmış âşıklara yardım eden aşk kartalıyım." Akıllara durgunluk veren bir hızla yükseldikçe yükseliyoruz. Sonunda, mavi renklerin en güzeli olan denize iniyoruz. Hançer ve çocuklar, denizin üzerinde oyun oynuyorlar. Batmadan suyun üzerinde nasıl durabildiklerine hayret ediyor ve büyük bir istekle oraya gitmek için adeta can atıyorum. Deniz bin bir türlü şekil alıyor, her şekli bir önceki halinden daha da güzelleşerek renkten renge bürünüyor. Fakat kısa bir süre sonra, denizdeki ışıltılar yavaş yavaş parlaklığını yitirmeye ve kararmaya başlıyor. Hançer'e sesleniyorum: "Beni bırakıp nereye gidiyorsun?" Bana uzaktan çocuklarla birlikte el sallayarak sesleniyor: "Aşkın sonu mutlaka ayrılıktır. Âşıksan katlanacaksın; katlanacaksın!" Katlanacaksın!.. sözlerini tekrarlayarak kan ter içerisinde uyandım. Rüyanın etkisiyle Hançer'in göğsünü de terletmiştim, elimle göğsünü kuruladım ve yeniden uyumak üzere gözlerimi kapattım. Bir anda Efendibaba'nın sözleri kulaklarımda çınladı: "Dua et; et ki Allah sana cevap versin!" İçimden, ta derinimden Allah'a yakardım; "Allahım! Sen ki kalpleri okuyansın, sen ki halleri değiştirensin, benim her halimi senin rızan ve Hançer'in iyiliği için değiştir, Allahım bizi ayırma! Sen benim onu nasıl sevdiğimi herkesten iyi bilmektesin, sen ki beni nasıl sevdiğini göstermek için Hançer'i bana sevdirensin. Aşk sendendir, senin katındandır. Senin katında kötülük diye bir şey yoktur, senden daha iyi bu aşkı kim koruyabilir? Allahım, biz bizi bıraksak da, sen bizi bırakma; aşkımızı koru Allahım!"

Tunus sabahları ve kahvaltı

Yattığım yerde burnuma nar çiçeği kokuları geliyordu, kulağıma uzaktan çocuk sesleri ve köpek havlamaları çarpıyordu. Yatağım, öyle yumuşak ve huzur vericiydi ki, bir türlü ayaklanıp kalkmak içimden gelmiyordu. Yan tarafıma elimi uzatıp Hançer'i aradım, yanımda olmadığını fark edince hızla yataktan fırladım. Üzerime Hint ipeğinden yapılmış siyah sabahlığımı geçirdim ve pencerenin önüne doğru ilerledim. Gözüm, aşağıda bahçede mükemmel görünen kahvaltı masasına takıldı, Efendibaba elindeki tespihi ile çardak altında zikrediyordu, Hançer gazetelere gömülmüş, çocuklar ise bahçede köpeklerle oynuyorlardı. İçimden, "Bu ne muhteşem bir manzara!" demeden edemedim. Kahvaltı için beni bekledikleri her hallerinden belliydi, bu nasıl bir nezaket ki, benim için bunca insan kahvaltı için bekliyorlardı, hızla üzerimi değiştirip bahçeye yanlarına indim: "Hepinizden özür diliyorum; hakkım yoktu sizi bekletmeye, hepinize hayırlı sabahlar," dedim. Hançer ayağa kalkıp beni yanaklarımdan öptü gülümseyerek: "Ne özrü? Rahat uyuyabildin mi?" diye sordu. "Hem de bebekler gibi aşkım." Hançer, çocuklara seslenip gelmelerini söyledi, çocuklar da hep bir ağızdan, "sabahulhayr Umm" (günaydın anne) dediler. O kadar tatlıydılar ki dizlerimin üzerine çöktüm, onları dinlemeye koyuldum ve hepsine bir anda sordum: "Keyfe halukum?" (Nasılsınız?) Çocuklar bir koro halinde: "Şukran ve ente?" (Teşekkürler, ya siz) diye sordular. Ben de gülümseyerek onlara: "Bi hayr keman" (Ben de iyiyim) Hançer'e bilmiş bir tavırla, döndüm ve sordum: "Nasıl konuşuyorum ama sevgilim?"

"Harikasın nurum, böyle devam et," dedi gülümseyerek. Hatice ve Layla çocukları kahvaltı masasının etrafında toplayarak beklemeye koyuldular. Az ileride nar ağacının altında oturan Efendibaba'ya doğru yürüdüm ve sıcak bir sesle, "Günaydın Efendibaba, nasılsınız?" diye sordum.

“Kıymetli kızım gelmiş” diyerek ayaklandı; Efendibabayla kol kola kahvaltı masasına doğru ilerledik. Masa başında bekleyen Hançer, hayranlık ve sevgiyle bize bakıp gülümsüyordu. Efendibaba, oturmadan kimse masaya oturmadı, ta ki Efendibaba, “Buyurun, afiyet olsun canlarım,” diyene kadar. Sonra herkes masaya oturdu ve kahvaltı başladı. Bu konakta her şey saygı çerçevesi içerisinde bir kurala bağlıydı, kurallar vardı fakat bu kurallar kimseyi yormuyor, incitmiyordu. Hatta, kural oluşunu bile hissettirmiyordu. “Sevginin olduğu yerde, tüm kurallar kurabiye kadar tatlıdır,” demişti bir gün Hançer. Kahvaltı, her sabah konağın bahçesinde yapılıyormuş, çocukların Hançer ve Efendibaba’yla bir araya gelip yedikleri tek yemek kahvaltıymış, dün gece bunları da anlatmıştı bana Hançer. Ansızın, henüz sekiz yaşında olan Muhammed usulca kucağıma oturdu ve başını göğsüme yasladı tüm masumiyetiyle. Öyle şaşırmış ve memnun olmuştum ki, o minicik yüzünü öptüm ılık ılık. Temiz, bir nehir gibi bakan gözleriyle usulca sordu: “Şismek?” (isminiz ne?). Yanaklarından öptüm: “İsmi Gül,” dedim (ismim Gül): Masadaki herkes büyük bir şaşkınlıkla bizi izliyorlardı. Daha sonra öğrendim ki, Muhammed Hançer’den başka, kimseye sokulmayan içine kapanık bir çocukmuş. O kadar güzel gözleri vardı ki, zeytin gibi kara. Ağzı minicik. Sarıldı bana sevgiyle ve yüzümü inceledi uzun uzun. Ardından gülümseyerek sordu: “İnte min viyn?” (nerelisin?) Burnunun ucuna minik bir öpücük kondurarak cevapladım: “Ene min İstanbul” (İstanbulluyum) dedim. Minik parmağıyla saçımın lüleleriyle oynayarak yeni bir soru sordu: “Min eyyi beled entum?” (hangi ülkedensin?) “Min Turkıya” (Türkiyeliyim) dedim. Kolumdaki hippi bilekliği beğenmişe benziyordu, gözü sürekli bileklikte takılı konuşuyordu. Kolumdan çıkarıp, onun minik bileğine göre ayarlayıp bağladım. Sevinçle parlayan gözleri gülümsedi ve beni sımsıcak yanağımdan öptü: “Şukran, şukran” (teşekkür ederim, teşekkür ederim)

diye sevinç çığlıkları atarak kucağımdan indi. Bir müddet kolundaki bilekliği diğer çocuklara gösterip gülüştüler. Bu tablo, Efendibaba'yı Hançer'i ve tabii ki beni de etkilemişti. Kahvaltılarımızı büyük bir keyif ve neşe içerisinde yaptık, Hatice tatlı bir tebessümle bana bu kez Arapça sordu: "Hel esteti uskike bilkahve?" (size bir kahve ikram edebilir miyim?) Hatice'nin bu sıcak ve içten teklifine karşılık olarak ben de şu cevabı verdim: "Beli, min fadliç" (evet, lütfen). Hançer ve Efendibaba kahkaha atarak el çırpmaya başladılar; Efendibaba tabağıma bir dilim keçi peynirini koyarak gülümsedi, "Tebrik ederim evladım, bu ne güzel bir konuşma böyle?"

"Sağ olun Efendim; eğer bu gün böyle konuşabiliyorsam, bunu Cezayirli arkadaşıma borçluyum." Efendibaba, Hançer'e yönelterek bakışını konuşmaya başladı: "Sen bir hazine bulmuşsun oğlum, bu hazineyi sakın gözünden ve özünden düşürmeyesin," dedi. Utancımdan yüzümün kızardığını hissediyordum. "Estağfurullah; ben keşke dediğiniz gibi biri olabilsem," dedim mahcup gülümseyerek. Hançer, usulca bana çevirdi bakışlarını, sanki gözlerimin içerisine imzasını atar gibi, yazar gibi delici bir bakışla derin derin baktı. "Sen tarif edilemez, yaşanmalısın ve ben de seni son nefesime kadar yaşayacağım," dedi. Bu sözler ve Hançer'in varlığı beni mutluluk sarhoşu etmeye yetiyordu. Efendibaba, çayını karıştırarak konuşmaya başladı: "İnsan, büyük bir şehir gibidir; bu şehrin ortasında büyük sultanın oturduğu büyük bir taht vardır, bu tahtta oturan sultan Tanrı'nın hükmüdür. Ruh O'nun mülkü, kalp hazinesi akıl ise ölçeği ve terazisidir." Çayından bir yudum daha alarak devam etti: "Dil bilmek çok önemlidir, gençlerin yabancı dil öğrenip bilmeleri gerekir. Bilgi, hayatta en önemli şeydir." O sırada Hançer ağzını peçeteyle sildi ve gülümseyerek: "Müsaadenizle Efendibabam, Gül'e bu konuyla ilgili bir hikâye anlatabilir miyim?" dedi, destur istercesine. Efendibaba başını saygıyla salladı ve Hançer

hikâyeyi anlatmaya başladı: "Adamın birisi, çobanla !arsça olarak kavga ediyormuş, 'Bu eşek kötü yürüyor, hep yüzüstü kapanıyor, bana neden bu aptal eşeği sattın!' diye bağırıyormuş. Oradan geçen birisi demiş ki: 'Niye bağırıyorsun? Çoban Farsça bilmez ki, boşuna konuşuyorsun anlamaz seni.' Adam, bir süre düşünmüş, Arapça sözleri kurmaya çalışmış ve bakmış ki çoban oradan biraz uzaklaşmış, adam acele ile kurduğu sözü unutmamak için çobana seslenmiş: 'Ey çoban!' Çoban dönüp 'Ne var?' demiş Arapça. Adam bozuk Arapçasıyla: 'Dün, ben çok iyi bir eşektim,' demiş, çoban da adama gülerek: 'Bu gün de öylesin!' demiş!"

Bu hikâye masadaki herkesi güldürdü. Çocuklar anlamamış olsalar da, biz gülüyoruz diye onlar da katıla katıla gülüyorlardı. Hançer, hikâye anlatmakta tam bir uzmandı. Onun, ibret veren öykülerine o kadar alışmıştım ki, anlatmadığı vakitler bekler olmuştum adeta. Kuş cıvıltıları arasında harika bir kahvaltı yapmıştık, herkes işinin başına dönmüştü. Hançer, bana Bordo müzesini ve Garthaje Antik Kenti gezdirmek üzere masadan kaldırdı. Birkaç dakika sonra konaktan ayrıldık, bu kez şoförü almadık yanımıza, sadece baş başa gezecektik. Arabayı Hançer kullanacak, her dilediğimiz yerde durup eğlenecektik. Büyük bir coşkuyla yola koyulduk, arabanın penceresinden yüzüme çarpan kavurucu sıcaklar hücrelerime kadar işliyordu sanki. Tunus'a başkente doğru gidiyorduk, kendimi bir çocuk kadar neşeli ve meraklı, kuşlar kadar da özgür hissediyordum. Hançer'e hiç olmadık şakalar yapıp onu güldürüyordum, saçlarıyla oynuyor, çenesini ısırıyordum. O ise benim mutluluğumla mutlu oluyordu, gülüşünde bile bir ciddilik, bir çekicilik gizliydi. "Ben, Hançer'i deliler gibi seviyorum," diye arabanın penceresinden başımı çıkarmış bağırıyordum. "Mutluyum, âşığım, sana âşığım, Gül Hançer'e âşık, herkes duysun!" diye sesimin çıktığı kadar bağırıyordum...

Tunus sıcağında gezinti

Aşkı bilenlerin çoğu
söyleyemediler...

Neşeli bir yolculuktan sonra Tunus'a vardık. Kentin, Müslüman ve Avrupalı karışımı kendine özgü hoş bir havası vardı. Müslüman bölgesinin dolambaçlı dar sokakları, Avrupalıların yaşadığı bölgenin ise geniş caddeleri ve modern yapıları tam bir zıtlık sergiliyordu. İlk işimiz Bordo müzesine gitmek oldu, kapıda uyuklayan müze görevlisinden izin alıp içeriye girdik. İn cin top oynuyordu, bizden başka kimseler yoktu, sessiz adımlarla ağır ağır yürüdük. Hançer alaylı bir gülümsemeyle mırıldandı: "Bizden ve bu insan fosillerinden başka kimseler yok; korkarsan seni kucaklamaya hazırım." Sessizlik içerisinde her fosilin önünde durup inceledim Hançer'e gıcıklık olsun diye. Bir Darwin karşıtı olan Hançer'le, bu müzeyi gezmek ona işkence gibi gelse de sırf benim hatırıma katlanması bile takdire şayandı, derken Hançer yine yaptı yapacağını: "Müsaadenle nurum, konuşabilir miyim?" diye sordu. "Hayır," demenin imkânsızlığı içinde: "Elbette aşkım, taşla hadi beni bekliyorum," dedim, imalı bir bakış fırlatarak. "Aşkım, ünlü filozof ve bilim adamı Max, antropoloji hakkında ne demiş biliyor musun?"

"Ne demiş canımmm?" dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Max'a sormuşlar insan nedir ve nasıl olmuştur? Max, bu soruya şöyle bir açıklama getirmiş: İnsan, ne madde ne de ruhtur, düşünce insanla başlamıştır, insandan önce yoktu ki insanı meydana getirsin. Madde, insandan önce vardı ama insana özgü bir şey değildir ki, insanı meydana getirsin, insana özgü olan ve insandan başka hiçbir varlıkta bulunmayan tek şey geisttir. (Geist, ruh, akıl görüntü anlamına gelir.) İnsanlaşma olgusunu geist sağlar öyle değil mi?" diye sordu. Şaşırıp kalmıştım, sanki ben değil de oydu bi-

lim insanı. “Şimdi, sen devam et anlatmaya nurum,” dedi. Hançer’le bu konuları konuşmaktan hiç hoşlanmasam da, beni bazen mecbur bırakıyordu konuşmaya, bazen de mahsus yapıyordu sırf beni sinirlendirip gerçek niyetimi öğrenmek adına. Yanına sokuldum önce, sonra dudağına dudağımı değdirerek: “Anlatırım, ama beni sinirlendirmek yok, anlaştık mı?” diye sordum. “Tutamayacağım sözü veremem nurum,” dedi yine alaycı bir tavırla. Elimle saçlarımı arkaya doğru ittim ve konuşmaya başladım: “Tamam, tamam senden söz filan da istemiyorum, vereceğim bilgiler ağır gelebilir, sıkıldığın an söylersin,” dedim ukala bir ses tonuyla. Hançer bileğimden sıkıca kavradı ve beni duvara yaslayıp önce derin ve yakıcı baktı, sonra da dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp öpmeden öylece durdu. Soluğunun sıcaklığı dudaklarımı yakıyordu. Beni öpmesi için çıldırıyordum, gözleri patavatsızca bakıyordu ve ben o kara derin gözlerde eriyordum. Daha fazla dayanamayarak: “Öp beni aşkım!” diye inledim arzuyla. Hançer iki parmağı ile dudaklarımı aralayıp kendine has olan öpüşüyle ağzımın içerisine hafiften tükürdü ve sonra diliyle kavrulan dudaklarımı serinletti. Çıldırmış gibiydik, delice öpüyor ve dişliyorduk birbirimizi, nihayetinde Hançer kendisini geri çekerek, “Sana dayanamıyorum, beni çıldırtıyorsun sultanım,” dedi ve dağılan saçlarını eliyle düzeltti. Anında ciddi bir tavır takınıp kendine çekidüzen verdi, beni delice isteyen gözlerini yüzüme dikerek sordu: “Seni dinliyorum nurum,” dedi. Hançerin tam karşısına geçerek ve davetkâr bir bakışla anlatmaya başladım. “İnsanlaşma olgusu kendi kendisini aşmayla gerçekleşmiştir. İnsanlaşmayı sağlayan geist evrimsel gelişme doğaya uygun bir çizgide yol alır. Oysa geist, doğayla çatışmadığı halde doğaya karşıt bir yapıdadır,” dedim, terlemiş göğüs aramı elimle silerek. Konuşmamı öyle seksi bir halde sürdürüyordum ki, Hançer beni dinlemekten çok izliyordu. “Sen, konferanslarını bu tarzda mı sunuyorsun?” dedi kıs-

kanç bir ses tonuyla. "Hayır aşkım, beni delice öpüp baştan çıkarıyorsun, sonra da anlat diyorsun, o öpücükten sonra, ben bu hale dönüşüyorum, bunu sen yapıyorsun," dedim ve sustum. Hançer bana doğru bir adım attı ve avucumun içini öperek, "Seni öyle çok seviyorum ki, seninle olduğum her süre sana dokunup içinde olmak istiyorum. Sen benim biricik kadınımsın," dedi aşk dolu bakışlarla. Birbirimize sarılıp müzeyi gezmeye devam ettik. Hançer: "Sultanım, deminki konuya dönecek olursak, geistle doğa, birbirlerini tam bir karşıtlık içinde mi tamamlarlar?"

"Geistin, bir varlıkta meydana çıkmasını sağlayan eylemdir, merkezi de kişiliktir. Geist bir madde olmadığı gibi bir ruh da değildir," dedim. "Müsaadenle ben söyleyeyim mi nedenini?" dedi Hançer. "Elbette, dinliyorum," dedim. Hançer: "Çünkü, tinsel varlık kendi kendisini gerçekleştiremez, insan bilim felsefesi Prof'u Arnold Gehlen insanla hayvan arasında bir kendilik ayrılığı bulunduğunu söylüyor, peki sen ne diyorsun nurum?"

"Doğru söylemiş diyorum, çünkü insanda bir hayvanlık vardır. Ama insan denilen varlık, bu hayvanlığın sınırını aştıktan sonra fark eder. Hayvanın, her organı bir çevreye uymadır, öyle değil mi Hançerciğim?"

"Evet, öyle."

"Hayvanın her organı bir çevreye uyum sağlarken, insanın hiçbir organı çevreye uymaz. Sence neden uymaz sevgilim?" diye sordum. "Çünkü, hayvanlar orman için, insan ise her yerde yaşayabilmek için yaratılmıştır," dedi. "Buz çağı hayvanlarının hepsi tüylüdür, ama buz çağı insanı ise tüylü değildir. İnsanın yaşamı hayvan gibi çevreye uymakta değil, çevreyi kendisine uydurmakta gerçekleşir," dedim. Hançer kolunu omzuma atarak sordu: "Hayvan, aletsiz yaşayabildiği halde, insan aletsiz yaşayamaz, öyle ise insan doğayla değil de kültürle bağlantı halinde mi diyorsun sultanım?"

"Aynen öyle sevgilim, kültür ve zekâyla değiştirilebi-

len bir doğa yeniden ve insana göre uygun hale dönüştürülebilen bir doğadır," dedim gülerek. "Bunu kim söylüyor," dedi Hançer alaycı bir bakışla. "Bunu ben değil, Arnold Gehlen söylüyor aşkım." Müzeyi sırf Hançer'e işkence olsun diye ağır ağır dolaştıktan sonra: "Ben sıkıldım, çıkalım mı aşkım?" Hançer'in gözleri parlayarak, "Hiç söylemeyeceksin sandım, büyük bir zevkle sultanım," dedi ve beni kucaklayarak müzeden çıkardı. Dışarısı yanıyordu adeta, "Çöl sıcakları dedikleri bu olsa gerek," dedim Hançer'e. Garthaje Antik Kenti de dolaştıktan sonra karnımız acıkmıştı. İlk işimiz bir lokanta aramak oldu, genelde öğle sıcağında insanlar uykuda olduklarından lokantaların çoğu kapalıydı. Hançer gülümsedi ve "Şimdi seni güzel ve serin bir yere götüreceğim, orada Tunus ev yemekleri yiyeceğiz," dedi beni öperek. "Nereye gideceğiz," demeye kalmadan beni arabaya bindirdi. "Müslüman bölgesinde olan Medina'ya eski kente gidiyoruz sultanım," dedi ve yola koyulduk. Gideceğimiz yer hakkında anlatmaya da başladı aynı zamanda. "Çağlar boyunca çok az değişime uğramış olan Medina'nın giriş kapılarından biri Babel Khadra adlı büyük kapıdır, kentin en eski yapısı olan Ez-Zeytune Camisi ve eski Romalılardan kalma kaplıca hamamları da Medina'dadır," dedi bilmiş bilmiş. "Aşkım, bana hamamdan söz etme, zaten dışarısının hamamdan bir farkı yok," dedim terden parlayan alnımı silerek. "Eh, burası Tunus nurum," dedi vitesi değiştirerek. Kısa bir süre sonra Medina'ya vardık. Medina'ya değişik bir hava hâkimdi. Sokak araları öylesine renkli ve hareketliydi ki, merakımı Hançer'e bildirdim. "Aşkım, bu renk cümbüşünün bir anlamı var mı?"

"Olmaz mı nurum, her ağustosta çömlek festivali düzenlenir Tunus'ta. Guallale Pjarbe yani çömlek festivali anlayacağın," dedi. Çömleklerden pek anlamadığımdan olsa gerek detayına inme gereği duymadım. "Beni şaşırttın Gül; hiç soru sormadın?" dedi gülümseyerek. Omuzlarımı

silktim. "Beni ilgilendirmiyor," dedim. "Seni ilgilendireni söyle o halde?" Gözlerine baktım ve "Sen; yalnız sen aşkım," dedim. Eliyle saçımı okşayıp "Ben de bunu duymak istiyordum," dedi. Medina'da, çeşitli kilimler ve renkli dokumalar, çanak çömlek, deri ve metal eşya gibi birçok el sanatı ürünlerinin satıldığı sük adı verilen çarşılar vardı. Camdan vazolar, nargileler, fesler, arayıp da bulamadığı her şeyi Medina'da bulabileceği hissi uyandırıyordu insanda. Ruhumu, Medina'nın renkli ve kokulu sokaklarına bıraktım, her şey çok değişik ve mistik geliyordu bana, hatta Hançer bile. Nihayetinde arabayı salaş bir lokantanın önüne park edip çıktık. "Geldik aşkım," dedi Hançer belini doğrultarak. Lokantadan çok, bir kır bahçesini andırıyordu. Her tarafını asma yaprakları sarmış olan bu şirin lokanta, Hançer'le tanışmış olduğumuz çınar altını anımsattı bana bir anda, onun olduğu her yer cennete dönüşüyordu zaten, burasının da öyle olduğundan emindim. Onun bulunduğu her mekân onun cezbesiyle başka bir güzelliğe bürünüyordu. Derken kendimize sakin ve serin bir yer bulup oturduk. Az sonra yanımıza şişman, bıyıklı, dev gibi bir adam çıkageldi; Hançer'i görünce büyük bir saygıyla, ellerini boynunda asılı olan mutfak önlüğüne kurulayıp Hançer'i içtenlikle kucakladı. Birbirlerini tanıyıp sevdikleri her hallerinden anlaşılıyordu. Arapça birkaç saniye ayakta konuştuktan sonra, adam bana elini uzatıp: "Teşerreft" (müşerref oldum) dedi. "Şukran" (teşekkür ederim) diye karşılık verdim. Adam, yeniden bana yönelerek sordu: "Tafaddalu, şu tergabun?" (buyurun ne arzu edersiniz?) Hançer'e "çaktırma" der gibi baktım ve konuşmaya devam ettim: "Kaimetulekelât min fadlik" (yemek listesi lütfen?" dedim ve gülmeye başladım. Ardından aceleyle adama: "Şu tavsiyetik? (ne tavsiye edersiniz?) diye sordum yeniden. Hançer gülmeye başlayınca, adam bir anormallik olduğunu sezmiş gibi yüzümüze şaşkın şaşkın baktı. Sonunda Hançer adama durumu anlatınca, adam

da gülmeye başladı: "Nasıl konuşuyor ama?" diye adamla şakalaşıp gülüştüler. Yemek siparişlerini verdikten kısa bir süre sonra, servis masaya itinayla geldi. Acılı ve bol baharatlı çoban salatası, onu takip eden balık çorbası ve patlıcanlı tavuk güveç. Yemekler harika görünüyordu, bir kurt açlığıyla yemeklere saldırdım. Tatları da en az görüntüleri kadar mükemmeldi. İçimde, aşkın ve mutluluğun verdiği dalgalanmayla Hançer'e sordum: "Sevgilim, mutluluğumuzun kaybolmasından çok korkuyorum, sonsuza dek sürecek değil mi?"

"Korkunu giderecek bir şey biliyorum," dedi sıcacık gülümseyerek. "Nedir o?" "Adı âşıkların kitabı". Anlamadığımı sezmiş olacak ki, biraz daha açma gereği duydu, "Bak Gülcüğüm? Bu bildiğimiz kitaplardan değil; kalp kitabından söz ediyorum"

"Yani, kendi kalbimin kitabını okuyabilirsem, korkularım bitecek mi diyorsun?"

"Sen onu değil, o seni okuyacak," dedi, "Yine gizemli bir söz daha," diye içimden geçiriyordum ki, Hançer gözlerini yüzüme yöneltti ve elini dudaklarıma götürdü. Sanki bir şeyler söylüyordu gözleri, "Sen buldun onu zaten, anlamıyor musun nurum?" dedi, imalı bir bakışla. Bulmasına bulmuştum ama, kaybetme korkusunu da tetikliyordu Hançer'e olan büyük aşkım. Zamanında bir dergide okumuştum: "Büyük aşklar, büyük korkular doğurur." Bu söz, sanki benim için söylenmişti. Nihayetinde yemeklerimizi büyük bir keyifle yedik, kahvelerimizi içerken Hançer'i bir süre sonra seyretmeye koyuldum. Gözlerinin, ta gözbebeğinin içine bakıyordum, izlendiğini fark edince doğuştan sürmeli olan siyah gözlerini gözlerime dikti; o an sanki bir elektrik şoku boylu boyunca sarstı bedenimi. Hafiften ürpermiştim. Hançer elini çenesine dayayarak bu kez o beni izlemeye koyuldu, titrediğimi fark edince: "Daldığın yere dikkat et Gül; tutuşabilirsin." Başımı, bunu anladığımı belli eder gibi salladım ve Hançer'in başına yaslandım. "İnsanın,

kalbi terler mi hiç? Ama benimki terliyor," dedim. Hoşnut görünüyordu, alnımı okşadı ve "Sana söyleyeyim mi?"

"Söyle," dedim ve anlık bir sessizlik içerisinde birbirimize baktık. "Aşk, âşıkları tepeden tırnağa yakan dayanılmaz ve söndürülmez bir ateşmiş, bu sebepten insanın kalbini hatta hücrelerini bile terletir," dedi. Hayatımda, hiç olmadığım ölçüde sarhoş olmuştum onun sözleri ve gözleri karşısında. Dalgalar halinde aşka gelmiş bir sarhoşluğun titreşimleri arasında Hançer'e her geçen gün, daha da bağlanıyordum. Parıltılı siyah gözleri sağa sola sapmadan, sürekli bana bakıyordu. Onun, bu bakışındaki esrarı çözmeye benim ne gücüm yeterdi ne de cesaretim vardı böyle bir şeye. Yumuşak bir gülümseyişle, "Mutlu musun?" diye sordu. "Hem de hiç olmadığım kadar." Gülümsedi. "Kalkalım mı nurum?"

"Evet, iyi olur, Muhammed'e söz verdim, uyumadan uğrayacağıma."

"Benim şefkatli meleğim, kadınım her şeyim," dedi ve elimi koklayarak öptü. "Unutma Hançerciğim; Azrail de bir melek," dedim şakayla karışık. Kısa bir süre sonra sarmaş dolaş lokantadan ayrıldık...

Büyüklenme! Ve böyle bir sevdaya düşme.
Parmakla gösterilmeye heves etme.
Seni kimse tanımazsa tanımasın.
Allah, seni tanıyor biliyor ya!..

Akşam yemeğinde bir sûfi

Tunus çarşısından satın aldığımız sabunları, baharatları ve zeytinyağlarını alelacele mutfakta yemek hazırlayan Hatice'ye teslim edip, üzerimi değiştirmek için odama çıktım. Akşam yemeğine, Efendibaba'nın bir sûfi arkadaşının geleceğini öğrendim. Üzerimi değiştirip son hazırlıklar

için mutfağa indim, Hatice ve Layla her şeyi mükemmel bir biçimde hazırlamışlardı, mönü kusursuz görünüyordu, bahçeye çıkıp Efendibaba'ya hal hatır sordum. Çocuklarla teker teker ilgilenip onların yemeklerini önceden yedirdim. Çocuklarla, yarı Fransızca yarı Arapça bir dille çok rahat diyalog kurabiliyordum artık. Minik Muhammed sürekli kucağımda oturuyor ve benden hiç ayrılmak istemiyordu. Muhammed'i bir başka seviyordum. Sanki gerçekten benim oğlummuş gibi hissediyordum. Bizim bu beklenmedik sevgimizi, tüm ev halkı hayranlıkla izliyorlardı. Gelecek misafir hakkında bilgi edinmek için bahçede oturan Hançer'in yanına iliştim. "Aşkım, gelecek sûfi bey nasıl bir adam?" Hançer, elini ağzına götürüp gülmeye başladı apansız. "Sûfi bey mi dedin nurum," diyerek daha da çok gülmeye başladı. "Yanlış bir şey mi söyledim, niye gülüyorsun?"

"Benim kibar ve nazik sevgilim, sana değil niyetine gülüyorum," dedi. "Ne niyeti?"

"Aşkım, sûfilere buralarda bırak bey demeyi, onlara deli muamelesi yapanlar var. Bir sûfi'ye, bey diyen tek insan olarak tarihe geçtin biliyor musun?" dedi ve gülüşleri kahkaha dönüştü. Üzerinde oturduğum, minik minderi Hançer'in başına hafiften vurarak, "Yeter artık gülme, sinir şey," dedim. Hançer beni kollarının arasında sıktı ve yüzümün her karesini öpmeye başladı. "Aşkım, çocukların evlerine gidip son bir bakayım," dedim ve Hançer'in yanından kalktım. Çocukları yataklarına yatırmadan, her gece okudukları duayı tekrar ettirdim, hepsi tek tek o minik ellerini göğe açıp hep bir ağızdan okumaya başladılar: "Allahım, bize verdiğin tüm güzellikler için sana şükürler olsun. Bizi hep koru gözet, bizi ve dünyanın her tarafında yaşayan tüm öksüz ve yetimleri kötülüklerden ve savaştan koru. Efendi dedemize ve Efendibabamıza uzun ömür ver; bizi onlardan ayırma Allahım. Amin!" Bir anda Muhammed bu duaya ilave yaparak: "Allahım; annemizi

de koru!" Bu son cümle beni öylesine etkilemiş ve duygulandırmıştı ki, gözlerimden akan yaşlarla Muhammed'e sımsıkı sarıldım, gözlerini yanaklarını öperek, "Siz, hepiniz benim çocuklarımsınız, ben hepinizin annesiyim." Diğer çocuklar da yanıma oturdular sevgiyle, biri kucağımda diğeri sırtımda ve ayaklarımın üzerinde, öylece birbirimize kenetlendik. Gözüm, pencereye takıldı bir anda. Dışarıda Hançer'in yüzünde mutluluk gülücükleri parlıyordu. Çocukları yatırıp evden çıktım, koşarak Hançer'in sırtına atladım ve "Ben de senin çocuğunum, sen de beni öp, şefkat bekliyorum," dedim yaramazca. Beni, konağa kadar sırtında taşıdı, yol boyunca saçlarını çekiştirdim, kulakmemelerini ısırdım, burnunu çimdirdim. Çocuklar gibi neşeli ve de çok mutluydum. Hançer beni sırtından indirdiğinde, saçı başı dağılmış bir durumdaydı, o haliyle bile ne müthiş görünüyordu. Hızla üstümüzü başımızı düzelttikten sonra bahçeye girdik. Konuğumuz da gelmişti. Efendibaba'yla derin bir sohbet halindeydiler, Hançer: "Hoş geldiniz Zekeriya Amca," deyip kucaklaştılar. Beni de tanıştırdıktan sonra, hep birlikte yemek masasına oturduk. Gelen misafir, gerçekten sıra dışıydı. Her şeyiyle merak uyandırıyor, bir o kadar da sevimli görünüyordu. Altmış yaşında olduğunu tahmin ettiğim bu sûfi beyin üzerinde beyaz ve uzun bir elbise bulunuyordu. Elbisenin üzerine giydiği siyah bir hırka ve başında beyaz ketenden yapılmış bir takke vardı. Belinde ise siyah kehribar taşlarıyla dizilmiş bir kemer ve on parmağında on gümüş yüzük takılıydı. Görüntüsü hem kurallara uymayan asi bir dervişi, hem de çok görüp gezmiş bir alimi andırıyordu. Hançer kulağıma eğilerek fısıldadı: "Aman nurum, aklından sakın kötü bir düşünce geçirme, zira, sûfi amca düşünce avcısıdır. Pat diye adamın yüzüne vurur akıldan geçenleri, sen yine de onun bu haline aldırma, onun sırrı sert sözlerinde saklıdır," dedi. Şaşkın bir halde Hançer'e baktım, içimi tuhaf bir his sarmıştı. "Aşkım, bunu bana söyledin ya? İnadına şimdi aklıma hep

kötü şeyler gelecek, yakalanmadan kalksam mı masadan?" dedim telaşlanarak. Hiç beklemediğim bir anda sûfi şöyle dedi: "Oturulan sofradan ancak sırları olanlar kaçar." Panik halinde Hançer'in kolunu sıktığımın bile farkında değildim. Titreyerek sordum: "Aşkım, ne yapmam gerek?" Hançer, çok rahat görünüyordu, bu durumlara aşina olduğu gülüşünden belliydi. "Sakin ol; her şey yolunda, onu seveceğinden eminim," dedi, beni sakinleştirmeye çalışarak. Kısa bir süre sonra Efendibaba sûfi'ye hitaben: "Kardeşim Zekeriya, Gül bir bilim insanı, bu genç yaşına rağmen çok başarılı işler yapmış, kızımla gurur duyuyorum," dedi gururlu bir ses tonuyla. Aklımdan kötü bir düşünce geçirmemek için masadaki yemeklerle ilgileniyor gibi yapıyordum. Hançer'in kulağına eğilerek fısıldadım: "Sûfi bey, bilim konusuyla ilgili birkaç kelam eder herhalde, benden pek hoşlanmamışa benziyor, yanılıyor muyum sevgilim?"

"Cevabı bekle derim," dedi Hançer kısık bir sesle. Sûfi, bardağındaki suyu ağır ağır içtikten sonra, ela gözlerini bana dikti ve öylece beni izlemeye koyuldu. İçimi bir ürperti sarmıştı, onunla göz göze gelmemeye özen gösteriyordum. İçimden geçiriyordum; "Acaba bana ne diyecek?" Adeta söyleyeceklerini beklemeye koyuldum. Masada sessizliğin sesini dinliyordum, kimse konuşmuyordu. Efendibaba'yla göz göze geliyor ve bana "telaşlanma," der gibi gözlerini kısıyordu. Hançer, olup bitenlerle hiç ilgilenmiyor, keyifle çorbasını kaşıklıyordu. Ama sûfi, çorba niyetine aklımdakileri içiyordu sanki. Apansız, sûfi işaretparmağını havaya dikerek konuşmaya başladı: "Cehaletin sopası bilgidir, doğru işler için kullanılan bilgi tüm evreni değiştirir, lakin kullanılmayan bilgi koku gibidir, ancak şişesini süsler," dedi ve bir anda sessizlik her yanı sardı. Fırtına öncesini andıran bir sessizlikti. Çatalı tam ağzıma götürecektim ki, sûfi kalın sesiyle küt diye bana sordu: "Sendeki bilgi, hangisidir kibar hanım?" Çatalı ağzımdan çektim ve kendinden emin görünmeye çalışarak cevap verdim: "Bendeki bilim, insan bilimi-

dir," dedim. Artık soru soramaz, on ikiden vurdum derken, ansızın: "Bana, bu insan bilimini anlatır mısın evlat?" diye sordu ukala bir bakışla. İçimden, "Anlatsam da anlamayacak," diye geçirdim. Bir bardak su içtikten sonra başladım anlatmaya: "Antropoloji ve insan paleontolojisi, dölleri kalmamış olan eski canlı türlerini, fosillerinden (artıklarından) inceleyen ve restore eden bir bilim dalı," dedim. Sûfi: "Kaç çeşit vardır bu antikos mu, neydi adı?" dedi beni adeta gererek. Hançer ve Efendibaba da gülüyorlardı. "Sen de mi?" dercesine Hançer'e sert bir bakış attım. Sûfi, yakamı bırakacağa benzemiyordu, sorusunu yineledi. Ben de, sert ve sinirli bir biçimde cevap verdim: "Sorunuz neydi?" İçimdense "sorununuz ne?" diye geçiriyordum. Dişlerimin gıcırdaması geçtikten sonra anlatmaya koyuldum büyük bir sabır ile. "Fiziksel antropoloji sosyal ve kültürel antropoloji olmak üzere iki ana dala ayrılır." Sûfi: "Bu iki dalın özelliklerini de anlatırsan bu cahili sevindirmiş olursun," dedi masum bir edayla. Sesindeki yumuşaklık, bir anda ona merhamet duymama neden olmuştu. "Estağfurullah, kimse âlim değildir ve kimse her şeyi bilemez," dedim onu sevindirmek adına. "Sorumu cevaplayacaksan hemen yap; fazla beklemeyi sevmem," dedi. Az evvel onun için hissetmiş olduğum tüm iyi niyetlerimi ışık hızıyla değiştirmiştim. "Ben, böyle dengesiz bir insan görmedim," diye söylendim Hançer'in kulağına. "Anlatıyorum dinliyor musunuz, daha doğrusu anlayabilecek misiniz anlatacaklarımdan? Pek emin değilim," dedim. "Hele sen anlat, anlamadığımızı sorarız," dedi. Alt dudağımı ısıra ısıra anlatmaya başladım. "Fiziksel antropoloji, insanların çeşitli özelliklerini boy, deri rengi, burun biçimi, kafatası hacmi, gözlerin biçimi, ağız oranı ve kan grupları olarak incelenir." Bir anda sûfi: "Vah, vah desene sen mezar hırsızısın?" Hançer ve Efendibaba katıla katıla gülüyorlardı, Hançer'i masa altından tekmeleyerek susturmayı başarmıştım, ama Efendibaba'ya böyle bir şey yapmam mümkün değildi. Hançer'in kulağına eğildim ve dişlerimin sürtünme-

sinden kıvılcımlar saçarak, "Duydun mu? Adam bana mezar hırsızı dedi." Hançer: "Sana söylemiştim, enteresan bir kişilik. Ondan, normal sözler bekleme; hele ki iltifat hiç bekleme," dedi. Çatalı, rastgele yiyeceklere batırıyor, ne aldığımın bilincinde olmadan, hırstan köpüren ağzımda çiğnemeden yutuyordum. Aniden, sûfi ellerini çırparak yeni bir soru sordu: "Hadi sosyal olanını anlat," dedi. "Bakıyorum, çok hoşlandınız bu mezar olaylarından," dedim ve rahatladım. Lafları ağzımda yuvarlayarak, kasten anlamasın diye konuşmaya başladım: "Nasıl olsa anlamıyor, ne diye bunca şeyi bana anlattırıyor aşkım?" diye sorduktan sonra Hançer'e, adamı aydınlatmaya devam ettim. "Bu bilgi, babanın malı mı ki anlatmaya nazlanıyorsun?" dedi garip kıyafetli sûfi. Öfkemi yutarak cevapladım: "Sosyal antropoloji, toplumların dinî inançlarını toplumsal kurumlarını, gelenek ve göreneklerini araştırır." Sûfi: "Hayret; bu dalda mezar hırsızlığı yok, bunu daha çok tuttum," dedi. Sûfi'nin saçma sapan soruları arasında yemeklerimizi yemiştik. Kahveleri içmek üzere çardak altına yürüdük. Her birimiz, hasırdan yapılmış sedirlere kendimizi attık. Hançer'le ben yan yana oturduk, Efendibaba ve ilginç sinir sûfi karşılıklı oturdular. Az sonra kahvelerimiz geldi, mehtabın altında sûfi hariç her şey çok güzeldi. Başımı, Hançer'in başına yaslayıp tam huzura erdim derken: "Antropo-biyolojiyi anlatmadın, bekliyorum," dedi gıcık sûfi. Şaşırmıştım, çünkü bu dal hakkında bir kelime bile söylememiştim. Onun, bunu bilmesi imkânsızdı, sûfi bunu nereden biliyordu? İçimi ansızın bir şüphe ve merak sardı. Onu, keşfedebilmek adına sakin bir ses tonuyla anlatmaya başladım: "Yeryüzü üzerinde ve zaman içinde insanlarda görülen, biyolojik farklarını ve çeşitliliğini inceleyen bir bilim dalı. Toplulukların ya da bireylerin, molekül hücre doku ve tüm organizma düzeyindeki biyolojik değişimi izleyen ve inceleyen, genetik çeşitliliğin farklar üzerindeki ve çevrenin çeşitli koşullarını genetik belirti (Fenotip) üzerinde ne ölçüde rol oynadıklarını belirlemeye çalışır.

Çoğu zaman ancak iskelet halindeki insan kalıntıları üzerinde incelenen öznitelikler dizisi," dedim ve hemen ardından, "Anladınız mı bari bir şeyler?" diye sordum. Sûfi, eliyle takkesini çıkarıp başını kaşıdı önce uzun uzun. Sonra gözlerime baktı ve yumuşak bir tonla "Seni tebrik ederim; çok zeki ve başarılısın." Şaşırmıştım; acaba ardından yeni bir eleştiri gelir mi diye bekledim ama hiçbir şey demeden sakin bir halde oturuyordu. Sûfi kahvesini içip bitirdikten sonra, ağır bir şekilde ayağa kalktı: "Gitme vakti," dedi. Efendibaba ve Hançer'le kucaklaştıktan sonra, bana çevirdi bedenini ve sır dolu gülüşüyle bana bakıp "Sana, iki şey söyleyeceğim," dedi. Meraklanmıştım. "Buyurun?" dedim. Sûfi işaretparmağını göstererek, "Biiir; sen aklınla ve kalbindeki sevginle tüm canlılara faydalı ol. Ölüleri rahat bırak, dirilerle ilgilen, onları incele. Sen de sınırsız bir sevgi kaynağı olduğunu hissediyorum, herkese dağıt sevgini. Unutma! Eğer bu sevgiyi sana veren olmasaydı, sen ne verebilirdin? İkiii; kimseyi kılığından ötürü ne rezil ne Hızır bil; hazine yıkık dökük viranede saklıdır, bunu da unutma!" dedi ve kollarını iki yana açarak: "Hadi canlarım Allah'a emanet olun," dedi ve hızla bahçeden çıktı. Hançer'in dizlerine tutunarak yanına oturdum ve merakla sordum: "Aşkım, neydi bu adam böyle? Mahvetti beni sorularıyla."

"Önemi var mı kim olduğunun?"

"Evet var; çünkü içimde şüphe bıraktı konuşmaları." Hançer gülümsedi ve saçlarımı okşayarak gözlerime baktı. "Zekeriya Amca, yani sûfi Tunus'un en meşhur beyin cerrahıdır, fakir hastaları ücret almadan tedavi eder. Onların, ilaç ve gerekli ihtiyaçlarını giderir, kendini kamufle ederek insanların gerçek yüzlerini görüp anlamaya çalışır. Bilim adamlığının yanında manevi yönü de çok kuvvetlidir." Hançer'in anlattıkları bende tam bir şok etkisi yapmıştı. Hayretten gözlerim açılmıştı, merakla sordum: "Bana, bunu neden daha evvel söylemedin aşkım? Bilseydim ona göre davranırdım?"

"Ne fark eder ki aşkım, insanları konumlarına ve makamlarına göre değerlendirmeyiz biz, şüphesiz sen de öyle," dedi Hançer. "Ben, şimdi utanmalı mıyım, sevinmeli miyim, şaşırdım?"

"Sen, beni sev yeter nurum," dedi, yanağımı eliyle okşayarak. Gece çok güzeldi, yıldızlar altında kalbim Hançer'in kokusuyla mest olmuş bir halde çarpıyordu, nar çiçeklerinin ortalığa yaydığı kokular baş döndürücüydü. Her şey birbiriyle nizam içerisinde raks ediyordu, kahvelerimiz, sigaralarımız ve muhteşem bahçemizde Efendibaba, Hançer ve ben huzurla oturuyorduk. Bir süre tabiatın hoş nidasını dinledik, Efendibaba Hançer'in elinin üzerine elini koyarak: "Oğlum, bizim Hayam'dan bir şeyler okur musun, bu güzel gecede?" dedi tatlı ve mülayim sesiyle. "Emrin olur, Efendibabam," dedi ve o sımsıcak sesiyle dudakları aralandı.

Benden, Muhammed Mustafa'ya saygı ve selam:
Deyin ki, hoş görürse bir şey soracak Hayam;
Neden yüce Efendimiz buyruklarında
Ekşi ayran helal de güzelim şarap haram?
Benden Hayam'a selam söyleyin demiş Peygamber;
Sözlerimi yanlış anlamışsa çiğlik eder:
Ben şarabı herkese haram etmiş değilim ki
Hamlara haramdır, doğru ama olgunlar içer....

Hüzünle karışık bir tebessüm sarmıştı Efendibaba'nın yüzünü. İçten gelen derin bir "ah" çekti ve "Hayam'ı kim anlamış ki bu âlemde?" dedi. "Efendibaba, Hayam bu sözleri kaderine başkaldırdığı için ya da dertlerinden usandığı için söylemiş olduğunu sanmıyorum," dedim. "Haklısın evladım," dedi Efendibaba dalgın gözleriyle. "Ben, Hayam'ın son derece dürüst olduğuna inanıyorum, asiliği ve sivri dilliliği gördüğü yanlışlara, zulme karşı bir tepki olduğunu sanıyorum," dedim. Efendibaba gülümseyerek Hançer'e hitaben, "Bak oğlum, bu asırda bile Hayam'ı, hâlâ birileri

anlayabiliyor, ne mutlu gerçekleri yargılamadan anlayıp anlatanlara," dedi. Efendibaba, Hatice'ye seslendi ve "Bahçıvan Ali Efendi'ye söyle de ney'i kapıp gelsin." Hançer, sevinçle gülümsedi. "Bu gece havada aşk kokusu var," dedi, yüksek sesle. Bahçıvan Ali Efendi'nin ney üflediğini bilmiyordum, ney sesi beni daima hüzünlendirmiştir. Ruhumun, öte âlemlere doğru yükselişini lise yıllarımda çok yaşamıştım. Arkadaşımın babası neyzendi, hafta sonları sema ayinlerin de ney sesi ile ruhları coştururdu. Ney ile ilk defa o dönemde tanışıp mest olmuştum. Derken, bahçıvan Ali Efendi elinde neyiyle çıkageldi, hemen karşımıza saygıyla oturdu ve neyini öpüp başına koyduktan sonra, Hançer'e sordu: "Efendim, sevdiğiniz İsmail Dede Efendiden mi?" Hançer gözlerini kısıp, "Evet, iltifat- ey büti nev eda," dedi. Ali Efendi üflemeye başladı, ilk nefeste insanın tüylerini diken, diken ediyordu bu ses. Ney'in insan sesine yakın, çok duru mistik bir sesi vardı, ellerimi Hançer'in ellerine kenetleyip başımı sarhoşlukla omzuna dayadım, ikimiz de gözlerimizi kapattık. Kulağıma "Âşığım ben sana" diye, melodinin sözlerini tekrar ediyordu. Ateşböcekleri adeta ney'in inlemesiyle etrafımızda sema ediyorlar, kendi dillerince aşkı anlatıyorlardı. Ortam, öylesine mistik bir hale dönüşmüştü ki, insanın sarhoş olası geliyordu. Ben, Hançer'e ve onun aşkına âşıktım, gözlerinin rengi siyah diye tüm siyahlara âşıktım, saçları dalgalı diye denizin tüm dalgalarına âşıktım, uzun boylu diye tüm servilere âşıktım, onun mana âlemine de âşıktım. Ruhlarımız coşmuş, gözlerimiz dolmuştu. Bu inleyen ney sesi ruhlarımızı inletiyordu adeta, dinlediğim ney'in sesi, yaldızlı ışık gibi kulağımdan ruhuma, iliklerime kadar işliyordu. Bu ses, öylesine beni benden alıyordu ki, büyüleyici ve içten içe yayılan, hüzün ve keder bir aradaydı. Sessizlik adeta duvarları sırçadan bir başka âlemin bülbüllerini dinletiyordu. "Neydi bu ney'in sırrı?" kendimi yoklayınca şunu anladım ki, bu aşkın sesiydi; bu kavuşamamanın sesiydi ve hasretin sesiy-

di. Ney sesinin kesilmesiyle kendime geldim, etrafımda, ki her şey aşkımın kanatlarıyla adeta özgürce havalanmış gibiydi, bir de buna Hançer'in kokusu eklenince, ortama ve havaya aşkın kokusu siniyordu. "Allah, bu kâinatı aşkla yarattı; insanların tümü, keşke âşık olsalardı da kirletmeseydiler bu güzelim âlemi," dedi Efendibaba, biraz buruk bir sesle ve ardından ekledi: "Müsaadenizle evlatlarım, ben yatmaya gidiyorum," diyerek yanımızdan ayrıldı. Bahçıvan Ali efendi'ye, bize yaşattığı bu güzel gece için teşekkür ettim; ayağa kalkmıştı gidecek sandım, fakat Hançer'in kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra "hayırlı geceler" dileyip yanımızdan ayrıldı. Hançer'in, gözleri gülüyordu, merakla sordum: "Aşkım, ne dedi Ali Efendi?"

"Ona, sözüm vardı ilaç hazırlayacağıma dair, onu sordu nurum," dedi. "Ne ilacı Sevgilim?" Hançer içten içe gülümsüyordu, nihayetinde elimden tutup "hadi gel, mutfağa gidelim. Herkes yatmıştır; rahatlıkla hazırlarız bitki ilacını." Israrla, "Anlatır mısın canım? Merak ettim, sen bitki ilaçları mı hazırlıyorsun?" dedim. "Hadi konuşmayı bırak da, bana asistanlık yap." Birlikte, mutfağa doğru hızlı adımlarla yürüdük, bense hâlâ soru üstüne soru soruyordum. Hançer, malzemeleri teker teker masanın üzerine yığdı ve "Sultanım, bu bitkilerle tedavi dedemden babama miras kalmıştır, babam da bana öğretti tüm detayları. Tabii ki tıp ilaçları önde gelir, bizimkisi destekleyici, kısaca alternatif tıp diyebiliriz," dedi. Şimdi anlamıştım: "Peki Hançerciğim; bu gece Ali Efendi'ye ne tür bir bitki karışımı hazırlayacağız, hastalığı nedir ki?" diye sordum. "Hastalık demeyelim, sadece şifa ve enerji kaynağı," dedi gülümseyerek. "Nesi var ki?" diye merakla sordum yeniden. Hançer, parmağı ile çeneme dokundu usulca, gözlerime enes bir gülümseme ile bakıp "Aramızda sır tamam mı sultanım?" dedi. "Söz! Sana bilim sözü," dedim. "Peki, o zaman söylüyorum, Ali Efendi'ye cinsel gücü kuvvetlendirici sultanlar macunu hazırlayacağız," dedi. Kendimi tutamayarak kah-

kahayı patlattım: "Ne yani, Ali Efendi sertleşme sorunu mu yaşıyor?"

"Çok ayıp, hiç yakışıyor mu bir bilim kadınına insanların sorunlarıyla alay etmek?"

"Hayır sevgilim, alay etmiyorum sadece komik geldi, o tipte iriyarı bir adamın bu tür sorunu olduğuna inanamadım," dedim ve gülmeye devam ettim. Hançer, "İnsanların, dış görünüşlerine aldanma sen," dedi ve malzemeleri gramlarına göre çok dikkatlice ayarlamaya koyuldu. Malzemelerin yaydığı aroma bile insanın içgüdülerini gıdıklamaya yetiyordu. Hançer, büyükçe bir tas aldı önüne ve bana malzemeleri teker teker uzatmamı tembihledi. Kısa bir süre sonra, afrodizyak macunu hazırlamaya başladık. Hançer, büyük bir titizlik içerisinde malzemeleri sırasına göre hazırladı, bir taraftan da bana anlatmaya başladı: "Bak nurum, şimdi afrodizyak operasyonuna başlıyoruz; bu macuna bizim buralarda ölüyü dirilten macun derler, bunu kim uygular ise sertleşme sorunu yaşamaz bir daha." Gülmemek için ağzımı kapatıp başımla, "Hazırım," der gibi işaret ettim. "Gülmek yok, bilmiş hanım," dedi Hançer sevgi dolu gözleriyle. "Evet nurum, terkibe başlıyoruz; listeyi okur musun lütfen?" Listeyi sırasına göre okumaya başladım:

10 gr. Çörekotu
10 gr. Çamfıstığı
5 gr. Dârı fülfül
10 gr. Susam
5 gr. Ud-i hindi
10 gr. Zencefil
10 gr. Tere tohumu
3 gr. Safran
5 gr. Karanfil
10 gr. Kereviz tohumu
300 gr. Bal

Malzemeyi, okuduktan sonra Hançer yapılışını anlatmaya başladı; "İyi dinle sultanım, anlatıyorum;" (bitkilerin hepsi mikserde çekilip iyice ufalanır, ufalanan maddeler balla karıştırılıp macun yapılır ve bir kavanoza konulur. Yemeklerden sonra günde üç defa birer yemek kâşığı yutulur. Akşamları da bir bardak sıcak süt ile birlikte alınır.) Hançer, işlemi bir çırpıda yapıp bitirmişti, karışım göze hoş geliyordu. Kavanozu dolaba kaldırdı ve üzerine "Ali Efendi'ye verilecek" diye de not yazdı. "Afrodizyak kelimesi bile insanın içine hoş bir duygu veriyor," dedim. "Fakat, iş göründüğü kadar kolay değil nurum."

"Ama çok çabuk hazırladın," dedim. "Görünüşte öyle ama macun hazırlamanın, en önemli zorluğu terkipte kullanılan maddelerin birbirleriyle uyum içerisinde olabilmesidir," dedi. "Bak bunu hiç düşünmemiştim," dedim. Ellerimizi yıkayıp mutfaktan ayrıldık. Hançer'den, yeni bir şey daha öğrenmiştim. Ona sarılarak sordum: "Sevgilim, bu terkipler işe yarıyor mu peki?" Hançer, gözlerime o yakıcı bakışlarını dikerek, "Bunu sen söyleyeceksin?" dedi. "Nasıl yani, anlamadım? Bir dakika, bir dakika yoksa sen? Sen, inanmıyorum, sen de mi?"

Soluğunu dudaklarıma vererek, "Hayatım boyunca, sadece bir kere kullandım, işe yarayıp yaramadığını test etmek için," dedi ve beni ateşli bir biçimde öpmeye başladı.

"Çok, kötüsün kandırdın beni."

"Demek kötüyüm, sen şimdi görürsün macunsuz kötülüğü," dedi ve beni kucaklayarak odamıza götürdü. Hançer'in kendisi zaten tepeden tırnağa bir afrodizyaktı, afrodizyak diye bir şey varsa o şüphesiz Hançer'in dudakları ve teniydi. Onunla sevişmek, onunla birleşmek çıldırmanın ötesinde bir yok oluş ve kendini yeniden bulma haliydi. Bizi yakıcı bir gece bekliyordu, ışıkları söndürüp mumları yaktıktan sonra sevişmeye hazır bedenlerimizle, yatağa yattık...

Sabah, erkenden uyandım, her sabah Hançer benden evvel uyandığı için, onun sabahları nasıl uyandığını göremiyordum. Bu sabah da tersini yaparak, ben ondan evvel uyanmıştım. Siyah çarşaflar içerisinde buğday teni ve göğsünden göbeğine kadar inen siyah tüyleri ne kadar da çekici kılıyordu onu. Uzun ve kaslı bacakları, ayakları ve her şeyi özenle yaratılmış gibi karşımda yatıyordu. Ona olan aşkım her geçen gün artarak hayranlığa dönüşüyordu. Usulca dudaklarına uzandım, nefesi bir bahar yeli gibi taptaze kokuyor, kirpikleri göğsüme saplanan ok misali yakıcı ve keskindi. Bu adam, beni benden alıp kendi iliklerinde yoğuruyordu. Dayanılmaz bir şekilde ona doğru akıyor ve onda kayboluyordum. Yatakta Hançer'i uzun uzun izledikten sonra uyanmasın diye parmak uçlarıma basarak odadan çıktım. Koşarak bahçeye indim ve en güzel kırmızı gül'ü kesip aynı hızla odaya geri döndüm, gül'ü Hançer'in baş ucuna bırakıp telaşla şiir yazmaya koyuldum; uyanmadan hazırlığımı bitirmeliydim. Şiiri Mevlana'nın sözlerinden derleyip yazmaya başladım...

Ey Sevgili!
Seni, incinirsin diye gönlümde saklayamam;
Alçalırsın korkusu ile gözümde de tutamam
Seni gözümde, gönlümde değil canımda saklayım ki;
Son nefesimde bana, son yâr olasın...

Kâğıdı özenle katlayıp, gül'ün yaprağı arasına iliştirdim. Uyandığında göreceği ilk şey bıraktığım gül ve yazdığım şiir olsun istedim. Bu düşünce ile banyoya girdim. Ilık küvetin içerisine henüz yeni girmiştim ki, banyo kapısı açıldı ve "Bensiz keyif ha?" diyerek küvete girdi. Beni kucağına çekti usulca: "Sevgilim! Sen benim son nefesim ve son yârim olacaksın, hiç şüphen olmasın," dedi. Beraber yıkandıktan sonra, yatağa geri döndük. Henüz çok erkendi, evin diğer sakinleri bile henüz uyanmamışlardı.

Hançer'in göğsünde uyuyakaldım... Rüyamda, kar fırtınasına tutulmuşum, soğuktan bedenim mosmor olmuş, sıcak bir ev arıyorum. İsviçre'nin, Davos dağlarına benzer bir yerdeyim, gökyüzü karanlık ve uzaktan kurt ulumalarını duyuyorum. Tipi gitgide yoğunlaşıyor, karşımda ansızın bir adam beliriveriyor ve soruyor: "Beni tanıdın mı?" Sesinde öyle bir ahenk var ki, beni hemen etkisi altına alıyor. Başımı sallayarak, "Hayır, tanıyamadım" diyorum ürkerek. Adam, gülümsüyor ve bana doğru bir adım atıyor, gözlerime baktıktan sonra şu dörtlüğü okuyor...

Bu masmavi kubbenin kurulduğu gün,
Bu nur Cevza burcuna verildiği gün
Mumun başına bağlanan alev gibi
Bağlandı yüreğime senin aşk gülün.

Hayretle, "Bu Ömer Hayam dörtlüğü," diyorum. Gülümsüyor içten. "Cevza, ne demek?" diye soruyorum. "Cevza, ikizler burcu," diyor ve ellerini bana uzatarak konuşmasına devam ediyor: "Bunu, senin için yazdım, sen beni bu kadar sever anarsın da, hiç Hayam sevenlerini, gerçek âşıkları unutur mu?" diyor. "Sen Hayam mısın gerçekten?" diye sormamla ağlamam bir oluyor. Beni kucaklayarak kulağıma fısıldıyor; "Torunum Hançer'i, hiç terk etme emi?" Güneşin ışığı ile uyandım, yüzümü ve gözkapaklarımı bastıran sıcaklık beni kendime getirdi. Rüyamda çok üşümüştüm, ama gerçek olan güneş doğmuştu. Yeni günü selamlamak üzere henüz uyanmamış olan Hançer'i, öperek ve çimdikleyerek uyandırdım. Rüyamı tüm ayrıntılarıyla Hançer'e anlattıktan sonra yorum yapmasını beklemeye koyuldum. Hançer, çok sevinmişti bu rüyaya. "Herkese nasip olmaz nurum," dedi ve elimden tutarak yataktan kaldırdı. Alnıma koyduğu eliyle sanki tüm düşüncelerimi kendine çekiyor, beni rahatlatıyordu. Odamızın kapısı her sabah olduğu gibi kahvaltıya inme-

miz için, bu sabah da iki kez vuruldu. Hatice kısık bir sesle, "Efendim, Efendibaba'nız kahvaltıya bekliyor," dedi. Üzerimizi değiştirip aşağı inmeye hazırlanıyorduk ki, anlık bir şok geçirdim. Fark edilir bir biçimde kilo almıştım, her zaman kiloma dikkat eden biri olarak ve hiçbir kilo sorunu olmayan ben, keten pantolonumun içine girmekte zorlanıyordum. Zıplayarak ve çekiştire, çekiştire sonunda başarmıştım girmeyi, fakat bu defa da fermuarı kapatamıyordum. Bu durum beni rahatsız etmişti, söylenmeye başladım Hançer'e. "Artık, seninle hurma, meze, çerez ve Tunus yemekleri yemeyeceğim," dedim oflayarak. Pantolonumun içinde hayal kırıklığım giderek büyüyordu, yetmezmiş gibi pişmanlık ve suçluluk duygularımın batağına saplandığım için kendime kızmaya başlamıştım. "Ne vardı bu kadar yiyecek?" diye söyleniyordum. Hançer, benim bu kendimle toplantı halimi sırtını yasladığı duvarın önünde gülerek izliyordu. Aniden beni kucakladı ve alaycı bir tavırla: "Aşkım, haklısın ağırlaşmışsın; hemen önlem al, yoksa yakında fil gibi olursun," dedi. Çığlıklar atarak, "Deme böyle aşkım, komplekse girerim bak, ağlarım bak!" diye tepindim. Tepindiğimi gören Hançer, beni tekrar inleye inleye kaldırdı: "Ya mahsus mu inliyorsun, o kadar ağır mıyım gerçekten," dedim. "Sultanım, gel otur şöyle; sen bin kilo da olsan..." Lafını kesip araya girdim: "Allah, korusun ne kötü konuşuyorsun" ve Hançer gülerek devam etti. Eliyle saçlarımı arkaya atarak tüm sevecenliği ile, "Sen bin kiloda olsan, sana olan aşkım bil ki bir o kadar artar." Hemen atıldım: "Ne yani? Bana olan aşkın, kilomla mı ölçülüyor?"

"Mızmız çocuklar gibisin; elbette öyle değil, senin güzelliğini ne kilolar ne de başka bir şey bozamaz." Sarıldım sımsıkı: "Beni hep böyle sev, hep böyle güzel gör olur mu?" Gülerek neşe içerisinde kahvaltıya indik. Her zamanki güzellikle çocuklarımız birbirleriyle oynuyor ve şakalaşıyorlardı, bizi görünce üzerimize atladılar. Muhammed,

elini arkasına götürmüş bir halde sanki bir şey saklıyordu. Sokuldum ve; "Nedir o tatlım?" diye sordum. Çocuksu bir utanma duygusuyla elini bana uzatıp: "Mışt" (tarak) dedi. "Bana mı?" dedim sevinçle. "Beli ileykum" (evet, size) dedi ve yanağımdan öptü. Tarifsiz duygulanmıştım. Sevilme arzusunun ne denli önemli bir şey olduğunu burada görmüştüm...Bir demlik çayın eşliğinde kahvaltımızı yapıyorduk, Tunus'un bu güzel uçsuz bucaksız denize bakan konağında çocuklarımızla konuşuyor ve şakalaşıyorduk. Ansızın, bahçe dışından gelen korkutucu ses hepimizi şaşırtmıştı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk, konak kapısı tekmeleniyor ve Hançer'in adı bağırtı halinde anılıyordu. Kapıdaki güvenliğin sesi de yükselince Hançer hızla ayağa fırladı; ben, çocukları apar topar Hatice'ye teslim edip götürmesini söyledim. Efendibaba da telaşla Hançer'in peşinden koşmaya başlamıştı, içimi apansız bir korku dalgası sardı. Hançer, kapıyı açmadan evvel bize dönüp "Sakin olun, neler olduğunu öğreneceğim, lütfen siz çardağa geri dönün," dedi, ama biz ısrarla onun yanından ayrılmadık. Ali Efendi telaşla konağın kapısını açtı, dışarıda gördüğüm yüz, beni bir anda vurmuştu; gördüğüm çirkin ve kirli yüzü daha evvel rüyamda gördüğümü anımsadım bir anda ve korkum iki kat daha büyüyerek Efendibaba'nın kolunu sımsıkı tuttum. Hançer, sert bir ifadeyle kapı güvenliğine sordu: "Yine ne istiyor?"

"Efendim; Hüseyin'i istiyor, burada olmadığını söyledim ama anlatamadık bir türlü," dedi güvenlik. "Hüseyin'i iki gündür görmüyorum; git buradan, eğer çocuğa bir şey yapmışsan bunu sana ağır ödetirim," dedi Hançer adamı eliyle iterek. Bağırıp çağıran adam körkütük sarhoştu, ayakta sallanıyor ve bende korkunç bir mide bulantısına sebebiyet veriyordu, insanın genzini yakacak derecede ekşi ve keskin kokuyordu, tam anlamıyla berbat ve iğrenç bir koku yayılmıştı havaya. Gözleri ise yuvalarından her an firar edecekmiş gibi kocaman açılmış bir haldeydi, gözle-

rinde gördüğüm nefret ürkütmüştü beni. Bakışlarında ki kini dışarı vururcasına Hançer'e hakaret ve tehditler savurmaya başladı. "Seni yaşatmayacağım; senin yüzünden Hüseyin'i bulamıyorum, aç kaldım aç," diye iğrenç sesiyle bağırıyordu. Hançer'e yaklaşmaya ve vurmaya yeltense de her defasında başarısız oluyordu, kapıdaki güvenlik adamı adeta yumruk gibi sıkmıştı. Adam, bu duruma daha da sinirlenerek hakaretlerini ardı ardına sıralıyordu. "Sen Hançer Efendi! Çok yakında göreceksin!" diye bağırıyor ve ağzından köpürmüş tükürükler etrafa sıçrıyordu. Hançer soğukkanlılığını korumaya çalışsa da gözlerinden öfkesini okuyabiliyordum. "Alın bunu uzaklaştırın konaktan," diye sesini yükseltince Hançer, güvenlik, "Derhal Efendim," deyip adamı kolundan tutup sürüye sürüye bahçeden çıkarmaya çalışıyorlardı ki, Hançer adama yaklaştı ve son sözlerini söyledi: "Bir daha, bizi ve Hüseyin'i rahatsız edersen seni sürerim bu memleketten, Hüseyin'e zorla bir iş yaptırdığını duymayacağım," dedi adamın yüzüne kara bakışlarını dikerek. Adam: "Seni öldüreceğim; Hüseyin'e akıl verme, o bana para getirmeye mecbur, ben onun dayısıyım." Hançer vurmak için tam elini kaldırmıştı ki, onun o berbat, bitkin haline acımış olacak ki, "Git, belanı şeytandan bul; bu kapıya bu son gelişin olsun," dedi ve adamı güvenlik bahçeden yaka paça çıkardılar. Adam konağın dışarısında bir müddet bağırdıktan sonra, sesi kesildi. Kalbimin üzerine tonlarca ağırlık oturuvermişti bir anda. Hançer gibi son derece merhametli birine nasıl "seni yaşatmam" diyebilmişti sarhoş adam? Aklım bir türlü kavrayamıyordu. Adamın sesi kulaklarımda yankılandıkça, ruhum giderek daralıp içim tarifsiz bir hisle sıkılmaktaydı. Hançer ve Efendibaba'yla çardak altına dalgınca yürüdük, Efendibaba başını sallayarak kendi kendine söyleniyordu: "Allah, ıslah etsin, onun şerrinden Hüseyin'i korusun," diyordu ellerini ovuşturarak. Hançer saçlarımı okşadı ve "Korkma nurum, geçti," dedi. "Bu adam kimdir ve senden

ne istiyor?" diye sordum ağlamaklı bir ses tonuyla. Hançer, öfkesini bastırmaya çalışmak için derin bir iç çekti. "Sultanım, bu adam pisliğin tekidir; işi gücü insanlara özellikle de çocuklara ve gençlere zarar vermek." Suyundan birkaç yudum aldı ve devam etti: "Bu sarhoşun, iki yetim ve öksüz yeğenleri vardı, Mahmut ve Hüseyin. Mahmut'u geçen yıl döverek ölümüne sebep oldu, henüz on iki yaşındaydı Mahmut. Bu rezil adam, çocukları okuldan dayak zoruyla alır sonra da onları pis işlerde, dilencilikte kullanırdı. Geçen yıl Mahmut'u bizim okullardan birine yazdırmıştık, bunu öğrenen sarhoş, gidip Mahmut'u döverek okuldan almış ve günlerce çocuğa evde işkence yapmış. Olayı duyduğumda, Mahmut'u hastaneye kaldırdık fakat kurtaramadık. Adamı da mahkemeye verdik, altı ay ceza evinde kaldıktan sonra delil yetersizliğinden bir müddet sonra çıktı."

Hançer'in gözleri öfkeyle karışık merhamet duyguları arasında buğulanmıştı, bir müddet sustu bir sigara yaktı ve devam etti anlatmaya: "Böyle zalimlerle mücadele etmek benim ve dostlarımın davası oldu; hepimiz kendimizi bu olaylara adadık, bu çocuklara sahip çıkmazsak, başkaları sahip çıkacak ve onları pis işlerde kullanacaklar," dedi. Hikâyenin bu kadarcık kısmı bile kalbimi yakmaya yetmişti. Emindim, dahası da vardı. Hançer, alnına düşen saçımı eliyle düzeltti ve, "Şimdi de, diğer yeğeniyle uğraşıyor vicdansız," dedi. "Adı, Hüseyin mi?" diye sordum. "Evet canım, Hüseyin."

"Bana, Hüseyin'i biraz anlatabilir misin, şimdi nerededir?"

"Hüseyin, on dokuz yaşında, son derece efendi ve akıllı bir genç. Şehirdeki talebeler evinde kalıyor, onlarla birlikte aynı okulda okuyor. Hüseyin, canını o sarhoş dayısının elinden kurtarabilmek için bize başvurmuştu bundan bir yıl önce. Bizler de elimizden geleni yaptık, yapacağız da elbet," dedi derin bir soluk alarak. Hançer'in üstlendiği bu misyona saygı duymak az kalırdı. Kendini

çaresiz ve genç nesil'e adayan Hançer'in önünde saygıyla eğilesim gelmişti. Tüm zorluklara aldırmadan, çocuklara sahip çıkışı bende büyük bir saygı ve hayranlık uyandırdı. Kendini mağdur insanların hayatlarına adayan Hançer'in hayatında olduğumdan ötürü çok mutluydum. Hislerimin adı ve sanı yoktu, gördüklerimin ve duyduklarımın karşısında ezilip küçülmüştüm. Geçmiş yıllarımı hatırladım bir anda; kendi acılarımı düşündükçe ve kıyas yaptıkça kendimden utanıyordum. Yanağımda çıkan minik bir sivilce için dünyayı ayağa kaldıran ben, Hançer'in sorumluluğu ve sıkıntılarının yanında devede kulak bile değildi. Derin bir sessizlikten sonra, Hançer eğilip yüzüme baktı ve uzun süre tuttuğu nefesini yüzüme saldı: "Senin, üzülmene bu yürek dayanamaz; hadi gülümse bana nurum!" dedi. Boynuna sarıldım, çenesini öptüm sevgiyle. "Sana bir şey olursa, bil ki ben yaşayamam," dedim. "Merak etme, bana bir şey olmaz; en azından şimdilik," dedi ve beni dizine çekerek oturttu. Efendibaba, uzaklara baktı ve mülayim bir ses tonuyla, "İnsanların büyük çoğunluğunun, yanlış yaptığını ancak yürekli insanlar gösterebilir. Sen en doğrusunu yapıyorsun evladım," dedi Hançer'e derin bir bakış atarak. Sanki, bir anda herkes kendi dünyasına dalmış ve öylece susup kalmıştık. Hançer'in bakışlarındaki öfke bir delinin sabit bakışlarını andırıyordu. Ürpererek konuşmaya başladım: "Sevgilim, seninle gurur duyuyorum, sen herkesin kahramanısın, sana hepimizin ihtiyacı var, yetim olmasam da benim de sana ihtiyacım var." Ruhunun feryatlarından tebessümünün sesi kısık gelse de yine de gülümsedi ve eliyle saçlarımı okşadı. "Sen benim gücüm, varlığımın anlamısın sultanım," dedi ve başını başıma yasladı. "Kendim için hiçbir vakit endişe duymadım, lakin çocukların kılına zarar gelse gözümün kararacağından korkarım. Bu çaresiz masum varlıklar gözlerini dünyaya açtıkları andan itibaren, çıkmaya çalıştıkları hayat merdivenlerinin basamaklarından, acımasızca itilmiş ve hiçbir zaman ne

düşündükleri ve ne hissettikleri hiç sorulmamış ve yok edilmeye çalışılmışlar. Ben, bu zulme razı olmam; olamam. Var gücümle mücadeleme devam edeceğim," dedi kararlı bir ses tonuyla. Üzüldüğümü fark etmiş olacak ki: "Sen rahat ol. Her şey hallolur," dedi yanağımdan öperek. İsyan sınırlarında turlayan öfkem, o sarhoş adama karşı daha da alevlenmişti, Hançer'in mücadelesinin karşısında. Ama yine de Hançer'in o sıcacık insan sevgisi karşısında sağlam bir ümit akıveriyordu gözlerinden gönlüme. Gülüşündeki sessizliğin, fırtına öncesi olduğunu sezmiş olsam da onun varlığı ruhuma güvenin en yücesini veriyordu. Efendibaba bana yönelerek: "Gül, evladım, hadi asma yüzünü, Hançer'e bir şey olmaz, endişe etme biz alışığız; bizim var olma nedenimiz de budur. Bizim gibiler sabredecek ki, yanlış yolda olanlara yardımlarımız dokunabilsin. Hançer, demirdir ama yeri geldiğinde ateşte erimesini bilir, unutma ki; Tanrı katında alçak da bir yüksek de bir. Allah'ın, rahmeti sadece camidekilere inmez; onun rahmeti meyhanedekilere de iner. Bize düşen, kimseyi kimseden aşağı ve kimseyi kimseden üstün görmeden yaşamak ve yaşatmak," dedi sakin bir halde. "Çok güzel konuşuyorsunuz Efendibaba, ama ben kötü insanları affedemiyorum, insan nasıl bu kadar kötü olabilir?" diye sordum. "Gül evladım; bazı insanlar hayata bulanık bakarlar, bazıları da şaşı ve çok azı da aydınlık bakar. Her insanın kendine ait iyi veya kötü dünyası vardır. Farklı yorumlara neden olan şey de bu bakış açısı. Bizim, sevgimiz bitmediği sürece karşımızdakinin hiçbir kusurunu görmeyiz, kötülüğünü bilmeyiz. Fakat ne vakit sevgimiz biterse, işte o zaman kötü ve kusurlu yanlar gözümüze bir bir çarpmaya başlar," dedi. Biraz karamsar bir tavırla sordum: "Efendibaba, diyelim ki biz affettik; ya Allah? O affeder mi böyle bir haksızlığı ve zulmü?" Efendibaba, edeple başını göğe kaldırdı ve "Biliyorum, affedebilirsin Allahım; ama affeder misin?" Bu soruyu Allah'a sormuştu. Hançer, elimi iki elinin içerisinde sıkarak, "Müsaadenizle, size bir hikâye anlatayım," dedi...

Zamanın birinde, keşkül satan bir meczup varmış. Bu meczup yalnız perşembe günleri keşkül satmak için dışarıya çıkarmış. Keşkül alsalar da almasalar da sadece, "Eyvallah," dermiş ve başka kelam etmezmiş. Bir perşembe günü yine elinde keşkülle bir dükkânın önünde duruyormuş, kendini bilmez dükkân sahibi sinirlenerek dışarı çıkmış ve meczuba: "Oh ne alâ, Eyvallah İllallah diyerek yolunu buluyorsun, çek git dükkânımın önünden pis deli!" diyerek keşkülcüyü itip kakmaya başlamış. Adamın kolu keşkül demirine çarparak keşkülcünün dudağının kesilmesine ve kanamasına sebep olmuş. Meczup yerden kalkmış ve adamın yüzüne tüm efendiliği ile bakıp: "Eyvallah," deyip oradan ayrılmış. Gece olunca dükkân sahibi, rüyasında keşkülcüyü görmüş, meczup belinden bir ok çıkarıyor adamın tam kalbine nişan alıyor ve bu "biiir" diyor. Tekrar belinden bir ok çıkarıyor, yine tam kalbine nişan alıyor, "bu ikiii" diyor. Ardından yeniden bir ok çıkarıyor, yine tam kalbine nişan alıyor, "bu da üç" diyor. Adam, kan ter içerisinde uyanmış. "Aman Allahım! Bu nasıl bir rüyaydı?" demiş kendi kendine. Sabah oluyor ve adam dükkânını açmak üzere evinden çıkmış gidiyorken, karısı koşup yetişmiş adama: "Bey, büyük oğlumuz öldü," diyor feryat figan. Büyük bir kederle cenazeden sonra, adam hatasını anlıyor ve "Tüm bu olanlar o keşkülcüye kötü davrandım diye başıma geldi," diyor karısına. Af dilemek için keşkülcüyü her yanda aramaya başlıyor, dağ başında bir kulübe de keşkülcüyü buluyor ve bağışlanmak ümidiyle kulübeye giriyor. Keşkülcüden af diliyor, ağlıyor sızlıyor bir müddet, sonunda keşkülcü konuşmaya başlıyor: "Oğlun için çok üzüldüm; Allah'tan rahmet diliyorum, benim artık yapacak bir şeyim yok, çünkü benim üç ok atışım üç oğlunun da öleceğini gösteriyor. Siz, o gün benim dudağıma keşkülün demiriyle vurduğunuzda, ben kendimde değildim, Allah ile beraberdim, ben kendimde olmayınca da işe mal sahibi karıştı. Artık önlenemez,Allah'ın oku yaydan çıktı

bir kere, çaresiz yaptıklarının bedelini ödeyeceksin," diyor!.. Efendibaba, bu hikâye karşısında derin bir ah çekti; "Ağzına sağlık oğlum, beni duygulandırdın," dedi omzunu sıvazlayarak. Hançer babasına yumuşak bir ses tonuyla sordu: "Efendibabam, bize Iraki'den bir şiir lütfeder misiniz?" Efendibaba, kısa bir süre sessiz durduktan sonra gözlerini yumarak okumaya başladı:

Aşk perdede saz çalıyor.
Bu ahenk'i işitecek âşık nerede?
Ey saki! Benim gönlüm ve dinim olan şarabımdan
Bir kadeh doldur, o benim tatlı canımdır.
Şarabı içmek başkalarının ayin'i ise
Maşuk'u kadehle içmek de benim ayinimdir.
Saki bir lahzada varlık şarabını, yokluk kadehine
O kadar döktü ki; şarabın safiyetiyle kadehin latif rengi birbirine
O kadar karıştı ki; görünüşte sanki bu hep kadehtir
şarap değildir,
Yahut hep şaraptır. Ortada kadeh yoktur dersin, aşk güneşin
Rengini alınca, karanlık pılıyı pırtıyı toplayıp gider.
Aşk, âşıkta mekân tutarsa, âşık yanarak biter gider...

Saat, ilerlemişti. Uyumak üzere tüm ev halkı odalarına çekilmişlerdi. Hançer ve ben, gece perisinin peşinden odamıza girdik, ben bencil üzüntülerimle kendi içimde söylenip dururken, yanımda beni büyük bir aşkla göğsüne bastıran sevdiğim adam duruyordu tüm şefkatiyle. Uyumaya hazırlanan iki âşık yürek, bu ikilik bile bizi rahatsız ediyordu. Tek'e iniyorduk birleşerek, o bendi ben oydum. An geldi ben sen kalktı ortadan, sadece bir vardı, yek vardı, aşk vardı. Ne aynıydık ne gayrıydık, sadece âşıktık, hem de sırılsıklam. Hançer'in yanında olmak mutlulukların en güzeliydi. "İyi uykular sevgilim." Ateş gibi öptü dudaklarımdan ve "Sana da nurum," dedi ve gece bizi bağrına aldı!..

Aylardan ocak, 5 ay sonra...

Her zaman aynaya bak;
ama gönül aynanı asla kirletme!..

Aylardan ocak, yağmurlu bir Tunus gecesinde saat iki sularında odamın penceresinden bahçeye bakıyordum. Gözlerim o muhteşem bahçeye odaklanmıştı, ocak ayı olmasına rağmen hava oldukça ılıktı, arada bir yağan yağmurla sanki kış mevsimi değil de daha çok sonbaharı yaşıyormuşuz izlenimi veriyordu. Aşağıda bir sütuna yaslanmış olan Hançer'i izliyordum. Hüseyin ve diğer talebeleriyle önemli konular konuşuyordu. Tunus'un, kavurucu sıcakları yerini tatlı ve rahatlatıcı serinliğe bırakmıştı. Saçlarımda esintiyi hissediyordum, tarifsiz bir koku eşliğinde gözlerimi yumdum, derin bir nefes alarak bana yaşattığı bu büyük aşk için Allah'a derinimden şükrettim. Bütün hücrelerim aşkla nasiplensin diye aralık olan pencereyi sonuna kadar açtım. Hançer'in, ta aşağılardan süzülüp yayılan kokusunu ciğerlerime kadar çekiyor ve yenileniyordum adeta. Onun, o baygın ve siyah gözleri, beni sürekli değişen ruh halimi analiz etmeye itiyordu. Söylemek gerekirse; gözlerinin siyahı bir renk değil de daha çok bir hal belirlediğini düşünüyordum. Bakışlarındaki anlamı iki noktada değerlendiriyordum, birincisi; siyah aşka ve gizeme dönüşü, ikincisi; siyah saklayan, himaye eden, sırlayan gibi anlamlar taşıdığını düşünüyordum. Yakılan her şeyin siyaha karaya dönüşü gibi, ben de onun aşkıyla yandıkça her geçen gün siyahta eriyordum ve böylece ona duyduğum aşkla, her şeyin gözünden saklanıyor ve örtülüyordum. Siyah renk Hançer'in halini yansıttığı gibi, bir perde, bir örtü görevi de yapıyordu. Onun bakışlarındaki siyah esrar, bizi koruyor ve himaye ediyordu, bunu tüm kalbimle hissedebiliyordum. Bir insan ışığa uzun süre baktığında, otomatik olarak insanın gözü kararıyor ve bu ka-

rartı insanı siyaha götürüyordu. Hançer'e bakmakta böyle bir duyguydu... O, tatsız geceden sonra Hançer, Hüseyin'i tamamen kendi himayesine aldı. Sarhoş dayısı çocuğa bir türlü rahat vermeyince, Hançer'de konağın arka bölümünde olan yetimlerin evinde kalmasını uygun gördü. Hüseyin buluğ çağının sonlarında, son derece efendi ve sevimli bir gençti. Onunla son dört aydır kuvvetli bir abla-kardeş ilişkisi kurabilmiştik. Beni ve Hançer'i çok seviyordu, biz de onu çok seviyorduk. Onun gelişiyle konak daha da neşelenmişti. Sabahları okula gidiyor, öğleleri konağın işleriyle ilgileniyor ve akşamları da diğer çocuklara ders veriyordu. Kocaman ve birbirine bağlı bir aileydik, Hüseyin'i ve diğer çocukları hayata kazandırmak ve güçlü kılmak adına hepimiz elimizden geleni yapıyorduk. En çokda Hançer. Hüseyin Hançer'i bir başka seviyordu, Hançer'e ismiyle hitap eden tek çocuk Hüseyin'di. Sonsuz saygısının yanında, Hançer'e ismiyle hitap etmesi çelişki gibi görünse de,onun Hançer deyişinde bile binlerce edep ve saygı yatıyordu. Merak etmiş ve bunun sebebini bir gün Hançer'e sormuştum; bana gülerek anlatmıştı hikâyesini. Hüseyin, henüz sekiz yaşındayken Hançer'i gizli gizli takip edermiş. "Ben büyüyünce Hançer gibi efendi olacağım; Hançer benim kahramanım," diyormuş. Dayısının dayaklarından usanıp, bir gün evden kaçmış, yüksek bir ağacın tepesine sığınmış, kimse onu ağacın tepesinden indirmeye ikna edememiş, sonunda Hançer ağaca tırmanıp onu indirmeye çalışmış. Hüseyin de o gün Hançer'le bir pazarlık yapmış. "Bir şartla inerim; bana da küçük Hançer desinler ve ben de sana Hançer diyebilirsem inerim," demiş. Hançer de şüphesiz kabul etmiş bu şartı ve o günden bu güne Hüseyin, Hançer'e adı ile hitap edebilen tek çocuk olabilmeyi başarmış. Bir gün Hüseyin'i yanıma çağırıp sormuştum: "Madem Hançer'e ismiyle hitap ediyorsun, bana da Gül diyebilirsin." Utanarak, "Olur mu hiç efendim?" dedi. "Oldu bile," demiştim. O günden beri Hüseyin, neredeyse duyulmayacak derece

de kısık kısık Gül demeye çalışıyordu. Hâlâ utana sıkıla ve mümkün mertebe adımı zikretmeyerek, bazen sadece başıyla onaylıyordu söylediklerimi... Bu sabah, sürpriz bir kargo geldi konağa. Biz henüz büyük salonda kahvaltı ediyorduk. Gelen kargonun İstanbul'dan olduğunu öğrenince çok heyecanlanmış ve paketi adeta parçalarcasına açmıştım. Hançer gülümseyerek, "Ben biliyorum; Zehra'dan olmalı," dedi. Paketin içerisinden Ali'yle ortak aldıkları birkaç güzel hediye ve bir de zarf çıktı. Hediyelerden çok zarfa takılmıştı gözlerim. Tunus'a geldiğimden beri hemen hemen haftada iki kez konuşuyordum Zehra ve Ali'yle. Zarfı açtığımda bir nikâh davetiyesi gördüm; bu Zehra'ya aitti. Bana her şeyini söyleyen Zehra bu davetiyeden hiç söz etmemişti telefonda. Hançer masadan başını kaldırıp sordu: "Yanılmış mıyım?"

"Hayır aşkım, Zehra'ya helal olsun; sonunda evleniyormuş, çok sevindim Hançer, arkadaşım çok mutlu olsun inşallah," dedim sevinerek. Davetiyenin içerisinden, kendi el yazısı ile iliştirdiği bir not çıktı, şöyle yazıyordu:

"Canım kardeşim Gül, çok şaşıracağını biliyorum. Hani sana geçen gün telefonda Rauf diye biriyle tanıştığımı anlatmıştım ya? İşte bir anda onunla evlenmeye karar verdim. Önceleri pek sıcak bakmadım, ama daha sonra seni düşündüm, sen bana cesaret verdin. Aşkı uğruna memleketini bile terk edebiliyorsa benim kardeşim, ben de onun gibi cesaret gösterebilmeliyim diye düşündüm ve senin ayak izlerini sürmeye karar verdim. Rauf'la evlenip İstanbul'da yaşamaya devam edeceğiz. Seni ve büyük aşkın olan Hançer'i mutlaka bekliyorum. Sizi öpüyorum."

Kardeşin Zehra...

Zehra'nın notunu Hançer'le birlikte sevinçle okuduk. Neşeli bir halde Hançer'e sarıldım: "Dilerim, o ve tüm sevenler mutlu olsun," dedim. Hançer, saçlarımı koklayarak uzun bir "Amiiiin" çekti. Yüzüme anlamlı bir bakış fırlattı ve gülerek sordu: "Sen ne zaman evlenmeyi düşü-

nüyorsun?" Hiç beklemediğim bir soruydu bu. Şaşırmış bir halde: "Kim? Ben mi" diye kekeledim. "Evet sen," dedi yine gülerek. Daha da aptallaşarak sordum: "Kiminle evlenecekmişim?" Hançer: "Kimi istiyorsan?"

"Ya, bu ne biçim bir evlenme teklifi?" dedim zırlayarak. "Ben, böyle bir teklif yaptığımı hatırlamıyorum."

"Ne yani; sen şimdi bana evlenme teklifinde bulunmadın mı? Sormadın mı ne zaman evleneceğimi," dedim dişlerimi gıcırtatarak. "Sormak başka, teklif etmek başka sultanım." Hançer'le tartışmak ne mümkündü? Suratımı asıp sustum. Bir yandan ise içimden geçiriyordum: "Hadi yap şu teklifi de yerlerde sürünen gururum kurtulsun." Kendi kendime evlenme teklifi yapmış gibi kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Masa altından Hançer'in dizlerine tekmeler atıp durdum bir süre. Güya yanlışlıkla elimdeki çatalı eline batırıyor, sonra da "Pardon, istemeyerek oldu," diyordum. Hançer, aniden ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırarak: "Pes ediyorum; bu kadar işkenceye maruz bırakıldıktan sonra teklifini mecburen kabul ediyorum, seninle evleneceğim," dedi kahkahalar eşliğinde. Duyduklarımın öfkesiyle ayağa fırladım, "Ne teklifi Hançer?" diye sordum sinirle. "Bana az evvel yapmış olduğun evlilik teklifini kabul ettim gitti, daha ne istiyorsun sultanım?" Ellerimi belime dayayarak Hançerin üzerine yürüdüm. "Ay, ben mi sana evlilik teklifinde bulunmuşum; hiç haberim yok?" Hançer beni bir hamleyle kucaklayıp bahçeye çıkardı. "Bırak beni, seninle ömür boyu konuşmayacağım," diye çığlıklar eşliğinde beni fıskıyeli havuzun merdivenine indirdi, kendisi de yanıma oturdu. Ben hiç umursamaz görünüyordum. Başımı sağa sola çeviriyor, o yokmuş gibi davranıyor, incinen gururumu ona bakmayarak tamire çalışıyordum. Aniden, bir eliyle elimi tuttu sıkı sıkı, diğer eliyle de çenemden kavradı ve sordu: "Benim görmediğim bir şey mi var ki, başını sağa sola çeviriyorsun?" Gözlerimi gözlerine dikerek sordum: "Bir şey mi söyleyeceksin?" Umursamaz bir tavırla

başımı yeniden çevirdim. Hançer yüzümü sıcak ellerinin arasına aldı ve sevgi dolu bir bakış atarak, "Evet, iki şey söyleyeceğim," dedi. Sesindeki ciddiyet ona sokulmama neden olmuştu. Beni kollarının arasına aldı ve sımsıkı göğsüne bastırdı. Dudağımı nefesiyle ısıttı; gözlerinden, adeta ateş okları fırlıyordu bedenime ve değdiği yerleri yakıyordu, acıtıyordu tenimi. O ne vakit böyle baksa, beden şehrim darmaduman oluyordu. Yumuşak ve etkili sesiyle kulağıma şöyle fısıldadı: "İki gönül de, aşk avaresiyse o iki gönül birbirine mahkûmdur." Gözlerini gözbebeklerime kadar dikerek konuşmasına ağır bir tonda devam etti: "Hz Muhammed.s.a.v. Hatice için, 'O benim rızkımdır,' demiş. Sen de benim rızkımsın nurum. Bu beden sensiz ayakta duramaz, âşıktan bir şey beklenir, ama aşktan her şey. Sen benim bâtınımsın, seni yüreğime koyuşum bundan ve sen benim dışımsın, aşkıma sığınak ararken sana sarılmam bu yüzden. Benimle evlenir misin demek, seni kendimden dışarıda tutmam demek, biz zaten evliyiz ta ezelden. Maddi âlemde de benimle evlenir misin sultanım?" dedi ve sessizce bana baktı. Ruhumu kuşatan sevinç o kadar ileri gitmişti ki Hançer'in boynuna adeta kendimi bırakıp sevinç nidaları attım, mutluluktan dolmuş gözlerimle "seninle, her şeye varım, ölüme bile aşkım."

"Kadınım, mahremim, her şeyimsin sen," dedi ve cebinden, hiç beklemediğim bir anda iki turalı gümüş yüzük çıkardı: "Sana, zaten bugün bu teklifi yapacaktım, yüzükleri de dün almıştım, Zehra'nın davetiyesi duygularımı deşifre etti." Yüzüklerimizi parmaklarımıza geçirdikten sonra: "Söyle bakalım sultanım, ne zaman evleniyoruz?" diye sordu. "Aşkım, yaz mevsiminde evlenebilir miyiz? Seninle bir yaz akşamı tanıştık, bu aşk bir yaz aşkı. Ağustosta evlenelim olur mu Hançerciğim?"

"Sen nasıl istersen öyle olacaktır," dedi ve beni getirdiği gibi tekrar kucağında konağa geri götürdü...

Sevgili sana yüz gösterirse, ona ayna ol.
Onu içine al, onunla dol!
Sevgili sana karşı saçlarını yüzer açarsa,
Sen ona tarak ol, tarak....

Akşama doğru Efendibaba'yla kütüphaneye çekildik. Hüseyin ve Hançer'in de bize katılmasıyla daha da keyiflenmiştik. Hatice kahvelerimizi henüz getirmişti ki, Ali Efendi kütüphanenin kapısında beliriverdi. "Efendim, Deli Yahya geldi, içeri girmek için izin istiyor," dedi. Efendibaba sevinçle: "Ne izni? Söyle hemen gelsin," dedi. Hançer'le bakıştık bir an. İçten gelen bir sesle Hançer'e sordum: "Aşkım, kim bu Deli Yahya?"

"Gelince tanırsın," diyerek uzatmadı lafı. Gözlerimi kapıya diktim, gelecek olan Deli Yahya'yı merakla beklemeye koyuldum. Derken, içeriye elli beş yaşlarında bir adam girdi. Gülmemek için bastırdım kendimi. Bu konakta tuhaf konuklara alışmıştım ama bu adam en tuhafıydı. Başında, yırtık pırtık bir takke vardı, her iki kulağında da kocaman aynalı küpeleri sallanıyordu. Üzerindeki yırtık ve milyon tane yaması olan cübbesine teneke ve kürdan parçaları yapıştırmıştı, ayakkabılarının burun kısımları yoktu ve parmakları görünüyordu. Görüp de gülmemek mümkün değildi. Bir anda Deli Yahya'yla göz göze geldik. Üzerime çevirdiği bakışında öyle bir alçakgönüllülük ve huzur vardı ki, içimden haline acımak geçti, tuhaf ama onu sevmiştim. Kıyafetiyle tam bir tezat teşkil eden ciddi bir sesle konuşmaya başladı: "Canlarım; sizleri çok özledim, gelemediğim için özür dilerim hepinizden," dedi ve Efendibaba'nın önünde saygıyla eğilip dizlerinin üzerine oturdu. Çok şaşırmıştım, sesindeki kibarlık ve güzellik beni çok etkilemişti. Cebinden bir tütün tabakası çıkarıp Hançer'e uzattı: "Buyurun Efendim, size armağanımdır," dedi. Hançer'de memnuniyetle hediyeyi kabul edip teşekkür etti. Efendibaba, Deli Yahya'nın omzunu sıvazladı ve

sordu: "Hoş geldin kardeşim, nasılsın nerelerdeydin?" Deli Yahya gülümseyerek: "Çok, şükür çok zengin ve de mutluyum." Deli Yahya'nın konuşmaları ile kıyafeti arasında ki zıtlık inanılmazdı. Hançer'e sokularak sordum: "Bu ses, bu adamdan mı çıkıyor?" Hançer gülümseyerek: "Bu daha ne ki?" Şaşkınlığım daha da artmıştı, daha evvel tanıştığım sûfi Zekeriya'da düştüğüm hatalara yeniden düşmemek için bu kez daha dikkatli davranmaya karar verdim. Aniden Deli Yahya bana yönelterek bakışlarını kibar ve çok nazik bir biçimde sordu: "Siz de hoş geldiniz hanımefendi, isminiz nedir?" İnanılmazdı ama bu adam asil bir soylu kral kadar nazikti. "Gül," dedim gülerek. "Gül'lerin ismine el koymuşsun, bu yüzden mi güller kadar güzelsin," dedi. Hicap duyarak başımı öne eğdim ve "Estağfurullah," dedim kızararak. Hançer bizi gülümseyerek dinliyor ve kahvesini yudumluyordu, arada bir de masada durmakta olan envai çeşit çerezlerden atıştırıyordu. "Bir sakıncası yoksa, ben de öğrenebilir miyim adınızı?" diye sordum. "Benim iki adım vardır; her yerde değişik isim ve sıfatla anılırım," dedi tatlı tatlı gülümseyerek. Konuşurken, aklının arada bir öbür boyuta gidip geldiği kurduğu cümlelerden belli oluyordu. Kafası karışık gibi görünse de bakışları insana güven vericiydi. İçimde oluşan merakı yenemeyerek, "Yahya Bey; âlim oluşunuz halinizden belli, ama âlimliğinizi bu tuhaf giysi altına gizlemeniz niye?"

"Önce sizinle bir anlaşma yapalım küçükhanım, bana Deli Yahya demezseniz gücenirim. Beni herkes böyle çağırır, sizin de böyle demenizi istiyorum, tamam mı anlaştık mı?" Çaresiz, "Tamam," dedim. Deli Yahya kahvesini içtikten sonra gözlerini halıya dikip konuşmaya başladı: "Herkes gösterişli elbiselere meraklıdır, bende böyle giyinmekten hoşlanıyorum, kime ne zararı var ki?" dedi bedenini öne arkaya sallayarak. Verdiği cevap hem akla yatkın, hem de değildi. O sırada aklıma birdenbire parlak bir fikir geldi, deli kıyafetine bürünmüş bu filozof ile,

arkadaş olabilir ve onunla konuşabilirim, bu sayede onu daha yakından tanıyabilirim diye düşündüm. İlk sorumu sormaya hazırlanıyordum ki; elini kalbine götürdü ve "Beni diken değil, gül yaraladı. Bu sebepten bu kıyafetler içerisinde dolaşıyorum," dedi, hüzün kokan bakışlarıyla. Öyle üzülmüştüm ki, deli kılığına bürünmüş bu veliyi kucaklamak istedim bir anda. İçim burkulmuştu, yaralı bir aşk hikâyesi sakladığı her halinden belliydi. Dayanamayıp sordum: "Aileniz, eviniz yok mu?"

"Ne bir evim, ne de sevdiğim biri var; balık hiç yeryüzünde ev kurmuş mudur?" diye sordu. Merakla: "Nasıl, anlayamadım?" Önce derin bir "ah" çekti, sonra parmaklarını saydı üçer üçer, daha sonra da, "Yaradan, öyle bir plan hazırlamış ki, her şey o plana hizmet ediyor. Benim yaptığım planlar bir işe yaramadı." Başını kaşıdı omuzlarını silkerek ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Allah'ın sevdiği kullar ayrıdır, sevdirdiği kullar ayrıdır."

"Allah'ın sevdiği ve sevdirdiği kulları tanımak kolay mı?" diye sordum merakla. Deli Yahya, önce Hançer'e sonra bana baktı, elini ağzına götürüp fısıltı halinde "Efendibaba'nın izni olursa size bir hikâye anlatmak isterim." Efendibaba, başıyla onay verdikten sonra anlatmaya başladı: "Camide imam vaaz veriyormuş, Hızır da bulunuyormuş aralarında, cemaat pürdikkat imamı dinlerken adamın biri horul horul uyuyormuş Hızır'ın yanında. Hızır, bu sohbetten adamda faydalansın istemiş ve adamın kolunu hafiften dürterek: 'Uyan da dinle, imam efendi çok gerekli bilgiler veriyor. Sende faydalan,' demiş. Adam: 'Tamam tamam,' dedikten sonra tekrar içi geçerek uyuklamaya başlamış. Bir müddet sonra Hızır, adamı tekrardan dürterek uyarmış: 'Uyuma da dinle. Senin için çok önemli olacak şeyler anlatıyor imam efendi' Adam: 'Tamam, dinliyorum,' deyip geçiştirmiş yine. Kısa bir süre sonra, adam tamamen uykuya dalmış. Bir anda horlamaya başlayınca, Hızır bu kez daha sert bir biçimde adamın kolunu sıkarak

dürtmüş: 'Sen nasıl uyuyabilirsin? İmamı dinle' Adam, gözlerini açmış ve 'Yeter yahu! bir rahat vermedin. Hızır, insanı hiç bu kadar rahatsız eder mi?' Hz. Hızır, bu hal karşısında öyle şaşırmış, öyle şaşırmış ki. Hemen secdeye kapanarak; 'Aman Yarabbi! Bu ne haldir? Bu adam benim Hızır olduğumu nasıl anladı, senin bana verdiğin velilerin listesinde bu adamın ismi yok.' Allah'tan Hızır'a şöyle bir nida geliyor: 'Ya Hızır! Evet, sana verdiğim o listede bu kulumun ismi yok, çünkü sana verdiğim liste beni sevenlerin listesidir. Benim sevdiklerimin listesi ise sadece bendedir!..'"

Bu hikâye derinden etkilemişti hepimizi. "Allah'ın, kullarına olan aşkı, yalnız onun listesinde demek," diye sayıkladım içimden. Kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir andı, herkes susmuş derin bir tefekküre dalmış gibiydik. Şakaklarımın patlayacak derecede zonkladığını hissediyordum, içimde garip bir his dolaşıyordu Allah'a dair. Hançer, bir anda uzun süren sessizliği bozmak istercesine konuşmaya başladı: "Allah, kullarını çok seviyor; Allah'a korkarak değil, severek dua etmeliyiz. O'nun rahmeti herkesi her şeyi kuşatmıştır. O bizden öyle az şeyler istiyor ki ama bazıları Allah'ın ayetlerini bile kendi çıkarları doğrultusun da saptırıyorlar. Bu sebepten insanlar Allah'tan korkarak adeta uzaklaşıyorlar. Allah'tan, ben ne zaman korkarım biliyor musunuz? Birinin canına, namusuna, parasına göz diktiğim vakit. İşte o zaman Allah'tan korkmak gerek, çünkü O'nun gazabı o vakit çok çetindir," dedi. Deli Yahya oturduğu yerden bize gülümsüyordu, Hançer'in konuşmasından çok hoşnut kalmışa benziyordu. Deli Yahya, "Yüce Yaradan, koca bir âlem yaratmış, küçük detaylarla uğraşmaz O," dedi. Hançer'e sokularak fısıldadım kulağına: "Pek sevdim Yahya'yı."

"Seveceğinden emindim; ama bence o seni daha çok sevdi. Her zaman ve herkese karşı bu kadar nazik değildir," dedi. Her ne kadar deliyi andırsa da, onun gerçek bir veli

olduğunu biliyordum artık. Sesi, sınırsız bir enerjiyi açığa vuruyordu. Sergilediği alçakgönüllülük bile onu diğer delilerden ayırıyordu. Aniden, Efendibaba'nın ayakucundan kalkarak Hançer'le benim önüme usulca çöktü. Kısık bir sesle, "Âşıklara bu dünyada kavuşmak yoktur," dedi ve sustu. Bu susması sanki gelmesi geciken bir işareti bekliyormuş gibi, konuşmasına yeniden başlayana dek epeyce uzadı. Son söylemiş oldukları beni anormal derecede altüst etmişti. İrkilmiştim; bir korku atağında çırpınıyordu kalbim. İçimde, dehşetle bilinmeyen ağır bir sıkıntı hissettim. Bin bir güçlükle yavaşça başımı ona doğru çevirdim, gözlerine bakacak cesareti topladım ve sordum: "Âşıklar bu dünyada neden kavuşamıyorlar? Bana bunu anlatabilir misin?" Sesim öyle titriyordu ki, ağlamak için her an hazır bekliyordu gözlerim. Bir batak gibi dağılmış düşüncelerimi, vereceği cevapla toplamaya çalışacaktım. Deli Yahya: "Kavuşmak olsaydı, ben böyle olur muydum?" dedi, umudu kırık bir sesle. "Ben, Hançer'e kavuşamayacak mıyım, bunu mu kastediyorsun?" diye sordum. "Ayrılırsan, ne yaparsın?" diye sordu imalı bir bakışla. Cümlesini bitirirken yanıma daha da yaklaşmıştı. Ne diyeceğimi tam olarak kestiremiyordum, bildiğim yek şey vardı, o da Hançer'siz asla yaşayamayacağımdı! Şimdiye dek hiç bu denli dikkat kesilmemiştim. Israrla bu ayrılık, sizin için geçerli değil, demesini bekliyordum. Sanki tüm hücrelerim, bin yıllık uykudan birdenbire uyanmış gibiydi. Hançer, endişemi hissetmiş olacak ki ellerimi sıkıca tuttu: "Yahya'nın her dediğini ciddiye alıp üzülme nurum, biz hiç ayrılmayacağız. Allah'ın dediği olur unutma!" diye teselli de bulunduktan sonra, Hüseyin elime dokundu ve "Üzülme! Hançer'le sen asla ayrılmayacaksınız, sonuçta bir deli," dedi ve Hançer, "çok ayıp" der gibi bakınca, Hüseyin kızararak sustu. Yahya, üzüldüğümü görünce sessiz bir "ah" çekti ve sonra bana yaklaşarak, "Gönül arasam, senin semtinde görürüm. Can istersem, saçlarının kıvrımlarında bulurum. Çok susuz

kalır da su içersem, kâsede yüzünün hayalini içerim. Ey Sevgili! Ben, senin uğruna bu candan geçerim." Gözlerim dolmuştu, kulaklarımda tuhaf bir uğultu dolaşıyordu. "Çok çok güzel bir şiir, teşekkür ederim Yahya," dedim buruk bir gülümsemeyle. Yahya'nın bir anda gülümsemesi söndü, ayağa kalkıp bana elini uzattı: "Sende ayrılık kokusu var, Mevla seni daima korusun," dedi ve hızla odanın kapısına yürüdü. Ellerini göğsüne kapadı, eğilerek bizi selamladıktan sonra kapıdan çıktı. Bir müddet sessiz kaldık, nihayetinde Efendibaba saçlarımı okşayıp: "Kalbine kötü hislerin hâkim olmasına ve seni üzmesine izin verme evladım, Allah sevenlerin yanındadır," dedi. Bu sözler, teselli olsun diye söylenmişti ama ben teselli edilemeyecek kadar korkuyla dolmuştum bir kere. Kendimi, Yahya'nın söylediklerine kafa yormaktan alamıyordum. Gece ilerlemişti, herkes uyumak üzere odalarına çekildiler. Bense, içimdeki karanlığa gömülmüş kara zindanları yaşıyordum, içim gece kadar koyulaşmıştı. Bilincimde yüzen ve bir hayalet kadar soğuk ve solgun olan ayrılık fikri içten içe beni kemirmekteydi. Hançer'in var olmadığı bir dünyada ben nasıl var olabilirdim? Ayrılık düşüncesi kalbimi acımasızca ayıklayarak bin parçaya bölüyordu. Dayanılmaz bir acıyla kendimden geçmişim. Gözlerimi, Hançer'in kucağında açtım. "Sultanım yanındayım merak etme," dedi yumuşak ve şefkatli bir sesle. "Bana ne oldu?" diye sordum zonklayan şakaklarımı bastırarak. "Baygınlık geçirdin nurum, ama geçti artık," dedi elini alnımda gezdirerek. "Biz asla ayrılmayalım," diye ağlamaya başladım. Bu öyle bir ağlamaydı ki, bütün denizleri kurutacak kadar şiddetliydi. Hançer, şefkat dolu sözleriyle ve davranışlarıyla beni hafiften çekip kucağına oturttu. Önce gözyaşlarımı öperek kuruttu, ardından o ince uzun parmaklarıyla yüzümün her karesini okşadı ılık ılık. "Ben, hayatta olduğum sürece yanından hiç ayrılmayacağım, sana bunun sözünü şu an veriyorum," dedi. Titreyen sesimle "Söz mü?" diye sordum. Koyu siyah gözlerini gözlerime değdirerek: "Mahşere kadar söz!"

"Beni hiç, ama hiç terk etmeyeceksin değil mi?" diye ısrarla yeniden sordum. "İnsan hiç kendini terk edebilir mi? Sultanım sen bensin seni terk ettiğim an, bil ki kendimi de terk etmişimdir." Hançer'in sözleri damarlarımda ki kanı harekete geçirmişti bir anda. Az evvel, kendimi felç olmuş gücü tükenmiş gibi hissediyordum, onun sözleriyle adeta dirilmiştim yeniden. Çakınca, gecenin karanlığını yırtan, bir şimşeğe benzeyen gözleri, beni hem yakıyor hem de huzur veriyordu. Onun her bakışı iflahımı kesiyordu. Doğrudan gözlerime baktı ve "Seni şimdi odamıza götürüp iyileştireceğim," diye kulağıma fısıldadı sıcak soluğuyla. Beni kucakladığı gibi odamıza çıkardı. Odamız yine baygın amber kokuyordu, beni kollarının arasında var gücüyle sıkıyor ve saçlarımı koklayarak öpüyordu. Gözlerindeki kıvılcım ateşe dönüşüyor ve biz sevişerek ateşler içinde yanıyorduk. Tutkuyla harmanlanmış bu arzu ikimizi de kavuruyordu. Parmak uçları ve teni kor gibiydi, dokunduğu yeri yakıyor ve aynı zamanda serinletiyordu, karma duygular yelpazesinde savruluyordum. Elleri, kalçalarımda ve göğüslerimde ağır ağır dolaşarak beni birleşmeye hazırlıyordu... Sevişme sonrası uyuyakalmışım!

Rüyamda, Deli Yahya ile yeşil bir yolda yürüyoruz. Hava o kadar sıcak ki, kan ter içinde kalıyorum. "Beni, nereye götürüyorsun Yahya?" diye soruyorum. Elimden çekiştire çekiştire beni hızla bir yere yetiştirmeye çalışıyor. Tekrar soruyorum: "Beni, nereye götürüyorsun?" İşaretparmağıyla bana "sus" diyor ve ben susuyorum. Üstümüzde masmavi bir gökyüzü, rengârenk çiçeklerle dolu bir vadide duruyoruz. Bana gülümsüyor ve aniden olduğumuz yerde duruyoruz: "Burası âşıkların kavuştukları vadi" diyor. "Hançer nerede?" diye soruyorum. Yüzünü benden kaçırmaya çalışıyor ama ben ısrarla Hançer'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorum. "Benden bir şey mi saklıyorsun?" diye soruyorum. "Burası âşıklar vadisi ama sen buraya yalnız başına geldin," diyor. Elimden tutup beni yere oturtuyor

ve soruyor: "Her aşk mutlaka bir kurban ister, bu aşkta kim kurban olacak?" Cevap veremeden uyandım...

9 Ocak, doğum günü...

Misk ve karanfilden kokladığın her güzel kokuyu,
sümbül gibi zülfün tarağından alıyorsun...

Kahvaltıda, Hüseyin'le birlikte çarşıya gidip alışveriş yapma kararı aldık. Hançer, "Afrodizyak yaprakları almayı unutma nurum?" diye kulağıma fısıldadı. "Ne için gerekli?" diye sordum gülümseyerek. Gözlerini kısarak cevapladı: "İkimiz için," dedi çekici bir sesle. "İhtiyacımız olduğunu hiç mi hiç sanmıyorum," dedim, geceyi hatırlatarak. Hançer'in dudakları imalı bir gülümsemeyle aralandı. "Canım, bu yaprakları yemeyeceğiz elbette; küvete atılacak, banyo yaparken kullanacağız. İnsanı hem rahatlatıyor hem de?.. Neyse akşama görürsün," dedi çapkınca gülerek ve elini kalçama koydu. Soluğu yüzümü yakıyordu, nefesinin cezbesi dişiliğimi adete kamçılıyordu. Sabahlara kadar sevişmemize rağmen, ona her dokunduğumda ilk kez dokunuyormuşum gibi aynı heyecanla titriyordum. Nasıl bir duyguydu bu anlayamıyordum. Şoför Kenan'a, Hançer son talimatları verdikten sonra Hüseyin'le birlikte konaktan ayrıldık. Tunus, sokaklarını artık çok iyi tanıyordum. Hançer, bana neredeyse her yeri karış karış gezdirmiş ve öğretmişti. Birkaç kez de, Efendibaba'yla dolaşmıştık çarşıları, baharatçıları ve tarihî medreselerle surları. Hatice ile de birkaç kez alışveriş için çıkmıştık. Bugün, özel bir gündü! Hatta çok özel. Bu sebepten Hatice'yi evde bırakmıştık, çünkü akşama Hançer'in doğum günü vardı. Onun sevdiği yemekleri hazırlaması için evde kalması gerekiyordu. Hüseyin'le, önce baharatçıya gidip listedeki bitkileri ve baharatları aldık, daha sonra, Hançer'in özel

siparişi olan afrodizyak yapraklarını ve zeytin yağından elde edilmiş sabunları aldıktan sonra baharatçıdan ayrıldık. Afrodizyak yapraklarının kokusu, poşetin içinde bile etrafa baş döndürücü bir koku yayıyordu. Hüseyin gülümseyerek, "Bu koku yüzünden, korkarım insanlar bize yolda saldıracak," dedi tatlı bir tebessümle. "Korkma ben yanındayım; seni kızların yemesine izin vermem," dedim gülerek. Hüseyin'le güle oynaya dolaşıyorduk dükkândan dükkâna, sıra Hançer'e alacağım hediyeye gelmişti. Daha önceden kafamda tasarladığım bir şey vardı, fakat koleksiyonunu gördükten sonra kararım değişmişti. Efendibaba'nın, atalarından yadigâr olan inci taşlı, özel işlemeli hançer koleksiyonu bulunuyordu. İran, kökenli olan erkekler hançere büyük önem veriyorlardı, onlara göre, erkek çocuk ve hançer çok büyük bir gurur kaynağıymış, bu gelenek Hançer'in soyunda da mevcuttu. Efendibaba, bana bir gün Hançer'in doğumunu anlatmıştı. Hançer, henüz iki günlük bebek iken, dedesi altın yaldızlı bir hançer hediye etmiş Efendibaba'ya. Bebek erkek ise başucuna uyurken hançeri koyarlarmış, inanışlarına göre hançer bulunan odaya kötü varlıklar ve kötü olaylar giremiyormuş. Hatta Hançer'in adını bile dedesi koymuş. Bir vakitler bir Türk arkadaşının ismiymiş. Hüseyin'le birlikte hançer satılan kuyumcuya girdik. Birbirinden güzel hançerler bulunuyordu kuyumcuda, birkaç tane beğenmiştim ki, gözüme gümüş saplı akik taşlarıyla işlenmiş bir hançer takıldı. Kuyumcuya işaret ederek: "Onu istiyorum," dedim heyecanla. Kuyumcu hançerin orada olduğunu henüz fark etmişti. "Bu, herhalde sabah gelen yeni mallardan olacak; şimdi gördüm," dedi ve bana uzattı. İçimi tuhaf bir his sarmıştı, garipti ama elimde tuttuğum hançer, kalbime sebepsiz bir korku salmıştı. Çok güzeldi; insanı etkisi altına alacak kadar keskin, parlak ve büyüleyiciydi. Hüseyin de çok beğenmişti. Hüseyin'e gülümseyerek sordum: "Ne dersin küçük Hançer, sence Hançer bu hediyemi beğenecek mi?"

"Eminim, çok beğenecek. Hele siz aldıktan sonra, onu başına taç eder," dedi gözünü hançerden alamayarak. Aklıma parlak bir fikir gelmişti aniden, heyecanla adama sordum: Hançerin tam uç kısmına bir gül resmi çizebilir misiniz?"

"Tabii derhal; makineyle çizerim on dakika sürer sadece," dedi. Hüseyin bu fikrimi çok beğenmiş ve sebebini sormuştu. "Hançer Gül'süz, Gül Hançer'siz olamaz diye düşündüm, bu sebepten böyle bir karar verdim," dedim, burnunu sıkarak Hüseyin'in. Nihayet, on dakika içerisinde gül'ü muhteşem bir şekilde hançerin uç kısmına çizmişti kuyumcu. Hüseyin'le birlikte ağızlarımız açık hayran hayran bakakaldık hançerin son haline. Siyah kadife bir kutu içerisinde, en az Hançer kadar çekici duruyordu. Büyük bir sevinçle kuyumcudan çıktık. Acıkmıştık ve karınlarımızı doyurmak için pidecinin yolunu tuttuk. Büyük tarihî caminin hemen yanı başında Tunuslu ev kadınlarının yaptıkları pidelere rağbet çoktu. Küçük bir tahta masa bulup yorulmuş bir halde çöküverdik. Pideleri beklerken etrafı izlemeye koyuldum. Tunus'a ne kadar da çabuk ve kolay alışmıştım. Derken, minik bir kedicik ayaklarıma sürtünüyordu: "Biraz bekle kedicik, sana pide ikram edeceğim," dedim okşayarak karnını. Avlunun öte başında, yaşlı bir adam namaz için abdest almaya hazırlanıyordu. Elindeki gümüş tutamaklı bastonunu yere bıraktı ve boynundaki kehribar taşlı tespihini de onun yanına bıraktı. Kollarını sıvadı ve huşu içerisinde abdestini almaya başladı. Herkes bir işle meşguldü. Avlunun ucunda mermerle kaplı geniş bir alan vardı, orada dilenci bir kadın kuşlara yem atıyordu. Tamamen kendimi kaptırmıştım ki, burnuma gelen pidelerin kokusuyla kendime geldim. "Afiyet olsun Hüseyinciğim, kediciğe de minik parçalar halinde koparıp vermeme yardım eder misin?"

"Derhal; nerde kedicik?"

"Bak ayaklarımın üzerinde yatıyor," dedim. Kediyi ve

karınlarımızı doyurduktan sonra, şoförü çağırıp konağın yolunu tuttuk.

Ey Sevgili! Bu âlemde bir itibarım
varsa, sendendir...

Doğum günü mönüsü büyük bir özenle hazırlanmıştı. Layla ve Hatice, masayı bir peri sofrasına dönüştürmekte kusursuz çalışmışlardı. Masanın başında her detayı son kez gözden geçirdikten sonra mumları yaktım ve çocukları çağırdım. Bu gece onlar da bizimle birlikte yiyeceklerdi, çünkü bu gece hepimiz için çok özel bir geceydi. Kocaman bir aileye sahip olabilmenin bahtiyarlığı içinde çocukları masadaki yerlerine oturttum. Efendibaba da baş köşede yerini aldı, Muhammed her zaman ki gibi kucağımda oturmaya ısrarlıydı. Hüseyin, elinde kırmızı güllerle masaya yaklaştı. "Uygun bir vazo bulamadım, nereye bırakmamı istersin?" diye sordu. Aceleyle elinden gülleri alıp saplarını aynı boyda kestim ve masanın üzerine serpiştirdim. Masaya güller farklı bir güzellik katmıştı. Hepimiz, heyecanla Hançer'in içeriye girmesini bekliyorduk. Daha evvel yukarı çıkmış, yatak odamızı da güllerle süslemiştim ve banyoya afrodizyak yapraklarını doldurmuştum. Kokusu gece boyunca odamızda tütsün istedim. Gözucuyla Efendibaba'ya baktım; şaşırmış görünüyordu, böyle doğum günü kutlamalarına alışık olmamalıydı. Yine de gülümsüyor, neler olacağını merakla bekliyordu. Ona doğru eğilerek yanaklarını öptüm ve "Sizin de doğum gününüzü kutlayacağız, ne zaman doğdunuz?" diye sordum. Sevinçle gülümsedi ve "Ben sizleri böyle mutlu görünce her gün yeniden doğuyorum evladım," dedi. Çocukların mırıl mırıl sesleri geliyordu, bense Hançer'in gelişini büyük bir heyecanla bekliyordum. Kısa bir süre sonra Hançer kapıda göründü, büyük bir ihtimal doğum günü olduğunu bile hatırlamıyordu. O böyle şeylere hiç önem vermeyen biriydi

ama ben yine de onun doğduğu günü es geçmek istemedim. Çünkü o, bana bir armağandı, hayatın verdiği en güzel armağan. İnsan her gün mutlu olmalıydı ona göre. Masaya yaklaştıkça yüzündeki şaşkınlık ışık gibi okunuyordu. Hayretle bize baktı ve "Selam canlarım!" diyerek beni alnımdan öptü. Keskin ve etkileyici kokusu yine başımı döndürmüştü. Bir kez daha o kara derin gözlerinin esiri olmuştum. Hançer beni tepeden tırnağa süzdükten sonra: "Çok güzelsin sultanım, tüm bu hazırlıkların bir nedeni olmalı, hayırdır; çocuklar da burada. Masada muhteşem, yoksa evleniyor muyuz?" diye espri yaptı boynumu öperek. Daha önceden çocuklara tembih ettiğim gibi, ufak bir göz kırpışımla hep bir ağızdan, "Doğum günün kutlu olsun babacığım," dediler koro halinde. Hançer şaşkınca gülümsüyordu. Yüzündeki gülümseme giderek daha da belirginleşti ve gözleri ışık gibi parladı. O bu kadar yakınımdayken bile onu delice özlüyordum, gülüşünde gizli olan gamzesi içimi gıdıklıyordu adeta. Hançer çocukları kucaklamak için dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını iki yana açarak, "Gelin çocuklarım, sizleri öpeyim," dedi ve hepsine teker teker teşekkür etti. Daha sonra ayağa kalktı, bana doğru yürüdü. Attığı her adımla sanki kalbime basıp geçiyordu. Gözlerinde öyle derin bir sevinç ifadesi vardı ki, yüzümü ellerinin arasına aldı ve önce alnımı daha sonra dudağımı öptü usulca. Bakışlarının keskinliği kılıç gibi ruhumu delip geçti adeta. "Çok, teşekkür ederim Gül, beni çok mutlu ettin," dedi ve birbirimize sıkıca sarıldık. "İyi ki doğmuşsun aşkım! Benim için, çocuklarımız için iyi ki varsın. Ömrün uzun ve aşkın daim olsun," dedim dudaklarımı büzerek, çünkü son derece duygulanmıştım. "Sen yanımda olduktan sonra, her şey olur nurum. Ben seni gördüğüm gece doğdum, senden öncesi yok," dedi. Çocuklar, bizi alkışlamaya başlamışlardı bir anda. Bu aşk benim sığınağımdı, o benim kaderimi okumuştu. Hepimiz çok mutluyduk, sıcak ve tatlı bir sohbet eşliğinde yemeklerimizi büyük bir

keyifle yedik. Çocuklarla oyunlar oynadık, bulmacalar çözüp şarkılar söyledik. Saatlerce yedik, içtik ve huzur dolu sohbetler ettik. Nihayetinde çocuklar uyuklamaya başlayınca, Hatice ve Layla çocukları evlerine geri götürdüler. Biz de kütüphanenin, bahçeye açılan bölümünden çaylarımızı içmek üzere çıktık. Hüseyin bize çay servisi yaptı. Kış ortasında olmamıza rağmen hava ılıktı, yasemin çiçeği ve deniz kokuyordu bahçe. Kışın sadece yağmur yağar dediklerinde inanmamıştım. Ama gerçekmiş. İstanbul'da havalar eminim çok soğuktur diye düşünmeden edemedim. İçimde dalgalanan bir huzurla başımı Hançer'in göğsüne yasladım ve gözlerimi kapadım. Aşkımı, Hançer'in kalbine taşısın diye rüzgârı derin derin içime çektim. Ilık bir huzur yayılıyordu bedenime. Zaman çok hızlı geçiyordu, insan ne kadar da kolay alışıyordu bulunduğu yeni ortamına. Sanki hep burada ve onunla yaşamış gibiydim. Çaylarımızı içip pastalarımızı yedikten sonra Hançer'in kulağına usulca fısıldadım: "Geç olmadı mı aşkım?" Hançer gülümseyerek cevap verdi: "İki âşık için, bir gece bir dakikaya eşittir," dedi göz kırparak. Hüseyin, çayları tazeledikten sonra bir şeyler sormak istercesine yerinde kıpır kıpır sallanıyordu. "Hayırdır Hüseyin bir şey mi var?" diye sordum. Göz ucuyla Efendibaba'yı işaret ederek, "bir şey sorabilir miyim?" diye Efendibaba'ya biraz daha yaklaştı. Efendibaba her zamanki babacan tavrıyla, "Sor bakalım evlat," dedi çayından bir yudum alarak." Efendim Kuran hakkında kafama bir şey takıldı," dedi ve usulca Efendibaba'nın yanına çöktü. "Buyur, Hüseyin'im sor," dedi şefkat dolu sesiyle. Hüseyin, büyük bir merakla, "Kuran'da Allah neden sürekli hemen hemen her ayetinde kendini övme ve büyütme ihtiyacı içerisinde? Buna gerek yok ki, zaten o çok büyük, işte bu olay kafama yatmıyor efendim," dedi. Efendibaba, Hüseyin'in başını okşayarak tebessüm etti. "Allah'ın yüceltilmeye hiç ihtiyacı yoktur; Kuran'ın amacı insanı yüceltmektir. Allah, Kuran'da bana tapın derken neyi kastettiğini

iyi anlamak gerek. 'Bana tapın!' cümlesinin altında şu yatmaktadır; insanların O'ndan başka her şeye tapmaları yatar. Bu sebepten Allah, insanların kendinden aşağı olanlara tapmasını haksızlık olarak görür, bu yüzden kendinden başkasına tapmaktan insanı men etmiştir. Yalnız bana tapın mesajında insanı hürleştirmek yatar. Herkese, her şeye, hatta kendine bile tapan insan, hiçbir zaman hürriyetini kazanamaz. Allah'ın, isteği insanı özgür kılmak, bu sebepten benden başkasına tapmayın der" Hüseyin hemen atıldı: "Şimdi anladım, o halde Allah korkusu kavramının nedeni de insanları diğer korktuklarından arındırmak yatıyor öyle mi?" Efendibaba başını sallayarak: "Evet, aynen öyle oğlum. Allah, benden korkun derken, insanlardan korkmayın demek istiyor. Kuran'ı anlama seviyemiz Allah'a olan yakınlığımızı tayin eder." Hüseyin rahatlamış görünüyordu. Bu defa başını Hançer'den tarafa çevirdi ve "Sen ne düşünüyorsun Kuran hakkında?" diye sordu edeple. Hançer'e bu tür sorular çok kolay görünüyordu. Kuran'ı ezbere bilen ve hayatını Kuran gibi yaşamaya çalışan Hançer gülümseyerek cevap verdi: "Kuranıkerim bir belgedir. Allah tarafından gönderilen, bize insan olmayı öğretir, helal ve haramları bildirir. Ve aşkın nasıl yaşanması gerektiğini gösterir. İyi ve faydalı bir insan olabilmek için, insanın önce bu kitabı tanıması gerekir. Taşımak için tanışmak lazım. İçeriğinin ne olduğunu bilmediğimiz bir kitabı nasıl hayatınıza taşıyabilirsiniz ki?" Hüseyin, "Evet çok haklısın; biraz daha anlatır mısın lütfen?" dedi merakla. Hançer, "Bütün mesele, vahyi hayatımıza indirmekte," dedi ve çayından bir yudum aldı. Hüseyin'le birlikte ben de aydınlanıyordum. Benimde kafamda sorular vardı, madem konu Kuran'dan açılmıştı ben de sorumu sormaya hazırlandım ve Hançer'e şöyle bir soru yönelttim: "Allah Kuran'da kullarına neden sürekli cahil ve zalim diye sesleniyor? Bu ağır bir hitap şekli değil mi?" Hançer sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "İstersen sana önce Ahzap suresinin 72.

ayetini okuyayım. Biz emaneti göklere, yere, dağlara teklif ettik de onlar onu yüklenmekten kaçındılar, ondan ürktüler. İnsan ise çok zalim ve çok cahil olduğu halde onu yüklendi! Buraya kadar anlaşıldı mı?" diye sordu. Hüseyin özür dileyerek lafın arasına girdi, "Allah'ın insana çok zalim ve çok cahil demesi insanı gücendiriyor, doğrusu benim gücüme gidiyor, O da bize böyle derse kulları ne demez ki?" dedi alıngan bir tavırla. Hançer, sakin bir ses tonuyla konuşmasına devam etti: "Bu ayetteki mesajı fark etmediğin için gücüne gitmesi çok doğal," dedi ve çayından bir yudum aldı. Hüseyin ve ben, Hançer'in ağzından çıkacak sözlere kulak kesilmiş bir halde heyecanla bekliyorduk. "İnsanoğlu, yola ham ve zalim haliyle çıktı, zalimdi çünkü cahildi. Hiçbir bilgisi yoktu, bilmiyordu. Bu ayet, insanın cahil haline vurgu yapmaktadır. Gerçek bir eşrefi insan olabilmesi için öğrenecekti, öğrendikçe zalimliği ve cahilliği terk edecek ve sürenin sonunda emanete layık olacaktı. İnsan, melek değil ama meleklerden de üstün konuma çıkabilme potansiyeline sahiptir. Çünkü insan yaratılmışların en üstünü olarak anılmıştır, Kuran'ın gayesi de budur," dedi anlamlı bakarak. Merakla sordum: "İnsan hiç mi hata yapmayacak?" Hançer, çenesini kaşıyarak, "Elbette hatalar olacak; O zaten kulunu affetmek için hep bir bahane arar. Eğer insan, hiç yanlış yapmadan ve hiç günaha bulaşmadan yaşasaydı, secde edenler melekler değil insan olurdu. Mühim olan, bunca kötülüğün içinde düşsek de batsak da, daima temiz kalabilmek," dedi. Hüseyin, "Şimdi, çok daha iyi anladım, aslında ayetleri anlamakta yatıyormuş her şey," dedi ve derin bir iç çekti. Efendibaba, kapanmak üzere olan kara gözlerini zorlarcasına açtı ve "Çocuklarım! Size bu gecelik son sözlerimi Arabi'den bir şey okuyarak söyleyeceğim," dedi. Buruk tebessümler halinde güzel bir çehreyle gözlerini kısıp kalbini konuşturdu:

Kalbim, her türlü şekil almaya elverişli hale geldi;
Ceylanlar için bir çayır ve Hıristiyanlar rahipler için
Bir manastır, putlar için bir mabet ve Hacı için
Bir Kâbe, Tevrat levhaları ve Kuran kitabı oluverdi,
Ben, sadece aşk dininin peşindeyim: Aşk kervanının
Aldığı yol, benim dinim de imanım da işte budur!..

Efendibaba, hayırlı geceler diledi ve yanımızdan ayrıldı. Kısa bir süre sonra Hüseyin de yatmaya gitti. Hançer'le baş başa gökkubbenin eşsiz güzelliğini seyre daldık, gece ve aşk bundan daha güzel bir şey olamazdı. Hançer düşüncemi okumuş gibi yüzüme baktı derinden ve alnıma ateş gibi dudaklarını değdirerek:

Senden, benden öncede vardı bu gün bu gece,
Felek dönüp durmadaydı hep bu gördüğünce,
Usulca bas toprağa, çünkü bastığın yer bir güzelin
Gözbebeğiydi beş on yıl önce...

Bahçede öylece hiç konuşmadan bir süre daha oturduktan sonra, Hançer'in elinden tutarak; "Hadi aşkım, odamıza gidelim üşüdüm," dedim. Beni kucaklayarak "Ben seni şimdi ısıtırım sultanım," dedi ve koşar adımlarla yukarı çıktık. Yatak odamıza girdiğimiz an Hançer büyük bir şaşkınlık içerisinde gözleri kocaman açılarak bakakaldı. "Henüz bitmemiş galiba doğum günü hediyeleri." Hançer süslemiş olduğum odayı çok beğenmişti, odanın büyülü havası pek hoşuna gitmiş ve yüzünü ışıklı bir tebessüm sarmıştı. Aldığım hediyeyi kutusu içerisinde öylece bırakmıştım. Yatağın üzerindeki kutuyu görünce: "Benim mi?" diye sordu sevinçle. "Evet aşkım, senin." Kutuyu açtığında, gözlerinde büyük bir sevincin ışıklarını gördüm. Önce, kutunun kapağında yazılı olan notu okumaya başladı sımsıcak sesiyle. "Bana yaşatmış olduğun tüm güzellikler için, sana ömrümü de versem azdır. İyi ki doğmuşsun aşkım, ben de seninle bugün doğdum ve ölene dek seninleyim." Hançer,

bu notu okur okumaz bana öyle bir aşkla sarıldı ki, bir süre hiç konuşmadan ayakta öylece kaldık. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve titreyen bir sesle, "Ben senin kalbinde bir aşk sürgünüyüm, benim yuvam orası." Gözleri dolmuştu, hayat soluyan yapraklar gibi derin bir nefes çekip alnımı öptü şefkatle. İnsana her solukta diriliş hissi uyandıran güven dolu bakışlarla baktı yüzüme uzun uzun. Daha sonra hediye kutusunu eline aldı ve içerisinden hançeri çıkardı. Önce hayranlıkla izledi, sonra hançeri parmağının ucuyla sıvazladı ve öpüp başına götürdü. "Ömrümün sonuna kadar saklayacağım, çok teşekkür ederim sultanım," dedi, buruk bir gülümsemeyle. Nedense gözlerinde hüzün bulutu dolaşıyordu. Meraklanmıştım; "Sevgilim neden hüzünlendin?" Elinde tuttuğu hançeri bana göstererek: "Bak; görüyor musun? Üzerine işlenmiş bu gül, nasıl da ona teslim olmuş gözüküyor, hançerin keskin aşkı karşısında sanki boyun bükmüş değil mi nurum?" diye sordu hüzünlü bir bakışla. Hançeri elime aldım ve bu kez ben incelemeye koyuldum, gerçekten de öyleydi, kendimi o keskin hançerin üzerindeki gül gibi teslim olmuş hissettim. "Ne fark eder," diye içimden geçirdim. Ben zaten teslim olmuştum onun aşkına. Uzanıp çenesini öptüm. "İsmail gibi teslim olmayanlar, İbrahim'i anlayamazlar," dedim. Gülümsedi, elini tutup banyoya doğru çektim. Küvetin içerisini önceden doldurmuş olduğum afrodizyak yapraklarını, sıcak suyun akışına bıraktığımda Hançer'le ben çoktan soyunmuştuk. Ateşli bir gece bizi bekliyordu....

Sırları dile getirmeyeyim diye
Ağzımı kapadın, kalbimde ise
Dile getiremediğim bir kapı açtın...

Sabah erkenden, henüz yataktan çıkacak enerjiyi toplamadan, Hançer'in sırtına sarılıp uyanmasını bekledim. Böyle bir havada yataktan çıkmadığımız için bizi kim suç-

layabilir ki? diye aklımdan geçirdim. Hançer'e ne zaman dokunsam, kendim için belirlediğim günlük sıkı programa kolayca mazeret bulup vazgeçebiliyordum. Onun baş döndürücü kokusu beni baştan çıkarmaya yetiyordu. Hayatıma Hançer'le birlikte giren o büyük yakıcı enerji, o özel aşk ruhumu değerli bir şelale gibi coşturuyordu. Kalbimde öten cırcırböcekleri, ruhumda ise yanan bir yanar, dağ vardı. Hançer bana, her zaman mütevazi davranmayı, insanları kılıklarından ötürü kınamamayı bir tek kelime dahi söylemeden yaşatarak öğretmişti. Derken, ansızın yatak odasının kapısı telaşla vuruldu, dışarıdan, Hatice'nin sesi geliyordu boğuk bir biçimde: "Gül Hanım, bu saate rahatsız ettim bağışlayın, ama Muhammed çok hasta." Deli gibi yataktan fırlayıp Hançer'i uyandırdım. "Aşkım çabuk kalk; Muhammed hastalanmış." Hançer, telaşla kalktı ve apar topar giyinip aşağı indik. Aşağıda henüz yeni uyanmış olan Efendibaba, telaşlı halimizi görünce merakla sordu: "Hayırdır evlatlarım, nedir bu telaşınız?" Hançer dış kapıyı açtı ve "Muhammed hastalanmış, almaya gidiyoruz," dedi. Efendibaba da telaşlanarak: "İnşallah, ciddi bir hastalığı yoktur, burada bekliyorum hemen getirin," dedi. Hançer kapıdan çıkarken, Hatice'ye doktoru aramasını tembihledikten sonra koşarak çocukların evine gittik. Hüseyin, diğer çocuklara kahvaltılarını yaptırıyordu. Geldiğimizi görünce ayaklanıp "Layla, Muhammed'in başında bekliyor," dedi. Koşar adımlarla yatakhaneye çıktık. Layla Muhammed'in alnına ıslak bir bez koymuş ateşini düşürmeye çalışıyordu. Bizi görünce Muhammed'e usulca fısıldadı: "Bak, annen ve baban geldiler." Muhammed, yattığı yerden yorgun bir halde başını kaldırmaya çalıştıysa da başaramayıp geri yattı. Hançer, Layla'ya sokularak sordu: "Nesi var?" Layla, "Merak edilecek bir şeyi yok; üşütmüş bu sebepten biraz ateşi çıkmış," dedi. Rahatlamıştık. Muhammed'in yanına çöküp, minicik ellerini öptüm. Hançer, Muhammed'i kucağına aldı ve konağa doğru yürüdük. Çok halsiz görü-

nüyordu, konaktan içeri doktorla birlikte girdik. Doktor, Muhammed'i muayene ettikten sonra, ateş düşürücü ilaç reçetesini yazıp nasıl kullanacağımızı uzun uzun anlatmıştı. Hüseyin'i alelacele çarşıya yolladık ilaçları alması için. Ben de, Muhammed'i yukarı kendi yatağıma çıkardım. Odada, sessiz rahat bir şekilde uyuyup dinlenir diye düşündüm. Hançer, aşağıda doktordan son bilgileri aldıktan sonra, yukarıya yanıma geldi. Elini, Muhammed'in alnına koydu usulca. "Çok şükür sadece soğuk algınlığıymış," dedi, rahatlamış bir şekilde. "Sen aşağı in kahvaltını yap, ben buradayım," dedim, ikna etmeye çalıştımsa da başarılı olamadım. Daha sonra, Hatice kahvaltı tepsisini yukarı getirdi. Kahvaltımızı ettikten sonra, Muhammed'in sağ yanına Hançer, sol tarafına ben uzandım. Hasta yatan Muhammed'in hali, içimde büyük bir acıma duygusu uyandırmış, gözlerim dolmuştu. Hançer'in elini sımsıkı tutup "İyileşecek değil mi?" diye defalarca sordum hüzünlü bir ses tonuyla. "Elbet iyileşecek; çocuktur, çabuk atlatır sen dert etme nurum"

"Acaba soğuk bir şey mi içti bize fark ettirmeden?"

"Sanmam, ama dışarıda geçen gün uzun süre kedilerle oynadı." "Muhammed'i çok seviyorum, sanki benim çocuğummuş gibi seviyorum," dedim. "Biliyorum, o da seni çok seviyor." "Bir an önce iyileşmesi için dua edelim," dedim. "Senin sevgin onu iyileştirecek, sevgiden daha etkili bir ilaç var mı nurum ?" Hançer'in bu sözleri karşısında ruhum rahat bulmuştu bir an için. "Bir de Muhammed, o kara gözlerini açıp bana anne dese!" Hançer, Muhammed'in yanında uyuyakaldı, bense Muhammed'in gözlerini açmasını bekliyordum. Saatlerce başucunda bekledim, henüz dokuz yaşında olan Muhammed'in yüzünü incelemeye koyuldum. Melek gibi uyuyordu yavrucak, acaba kime benziyordu, annesine mi babasına mı? Öksüz ve yetim çocukların bir yanı hep eziktir. Gülüşlerinde bile gizli bir burukluk vardır. Her ne kadar burada mutlu bir

yuvaları var ise de, her çocuk gerçek anne babasının yanında, mutlu yuvasında tam olarak huzuru yaşaya bilirdi. Çocukların mutluluğu, mutlu bir anne ve babaya bağlıdır. Onların masumiyeti beni hep derinden etkilemiştir. Elimi Muhammed'in alnına koyduğumda fark ettim ki alev alev yanıyordu yavrucak. Doktorun yaptığı ateş düşürücü iğneden sonra, ateşinin düşmesi gerekirdi, henüz etki etmediğini düşünüyordum, yüzüne baktım yavrucağın, acaba hangi acılar hangi koşullar şekillendirmiş, kim bilir hangi zorluklar karşılığında elde edilmiş, kim bilir o simsiyah göz çukurları bu minicik yaşında nelere şahit olmuştur? Düşünceler içerisinde ağlamaya başladım. Muhammed'in ve yeryüzündeki bütün çocukların, barış içerisinde sağlıklı ve mutlu yaşayabilmeleri için, ta derinimden Allah'a yakardım... Hançer'in elini tutuşumla uyandı; "Uyuyakalmışım?" diye fısıldadı. "Evet" anlamında başımı sallamakla yetindim. Sırtını yastığa dayayarak uzandığı yerden dikleşti ve "Sen ağladın mı?" diye sordu. "Oradan öyle mi görünüyor?" dedim, buruk bir gülümsemeyle. "Buradan, feci halde çekici görünüyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Ay; hiç güleceğim yoktu inan, güldürdün beni," dedim, yastığı fırlatarak. Bir eliyle fırlattığım yastığı kavradı, diğer eliyle de Muhammed'in alnına dokundu. "Ateşi düşüyor," dedi gülümseyerek. "Sahi mi?" diye elimi hemen alnına uzatmak üzereydim ki, Hançer elimi havada yakaladı ve bileğimi sıktı, gözucuyla beni şöyle bir süzdükten sonra, "Benim de ateşim var, kim düşürecek?" diye sordu arzu dolu gözlerle. İki ucundan tutuşturulmuş bir mum gibi, Hançer'e doğru farkında olmadan uzandım. Gözlerindeki gizli şehveti okuyordum adeta. Ses tonu olağandışı davetkârdı, birkaç dakika konuşmadan sadece bakıştık, gözleri dayanılmaz bir ateşle bedenimi delip geçen arzu oklarıyla tutuşturuyordu. Tunus'a geldiğim günden beri, hiç sektirmeden her gece sevişiyorduk. Ruhlarımız tam olarak sevişirken buluşuyordu. Hançer, ani bir hareket yaparak beni yan

odaya çekti; çıldırmış gibiydik, bakışlarımızla başlamıştık sevişmeye, boynumdan aşağı inerken sanki ilk kez bana dokunuyormuş gibi tir tir titriyordum. Dudaklarının acıtıcı ve kavurucu darbeleri arasında bu dünyadan soyutlanıyordum. Kulağına, soluk soluğa fısıltı halinde inledim: "Beni çıldırtıyorsun." Kollarımı iki yana açtı ve bedenini bedenime geçirerek, "Bu aşkın dansı," dedi kan ter içinde. Çılgınca sevişmeye başladık. "Aşkım, hep içimde kal." "Ben hep oradayım zaten," dedi tenimde dudakları mırıldanarak. Kendimizden ve her şeyden geçmiştik...

Aşkta vazgeçiş yoktur, sadece
Sözcükler sona erer: Sevmek ve sevişmek
Var iken, korkma! At kendini ateşlere...

Her doğan yeni gün, bu mesut yuvayı huzur ve aşkla karşılıyordu. "Söyle bakalım Hüseyin? Sence aşk nedir?" diye sordum. Parmağını şakağına götürerek ve kısık bir sesle "Bence aşk, Hançer ve Gül derim," dedi gülümseyerek. Cevap güzeldi fakat ben ısrarla onun aşktan ne anladığını bilmek istiyordum. Ve tekrar sordum: "Ne dersin Hüseyin aşk hakkında?"

"Aşk, birine karşı duyulan yoğun bir sevgi halidir," dedi. "Bak bu güzel, küçük Hançerciğim," dedim gülerek. Hüseyin'e küçük Hançer denilmesinden çok hoşlanırdı. Sigaramı yaktım ve konuşmama devam ettim: "Başka bir tanımı daha olabilir mi?" Ergenlik çağının verdiği komik ve tatlı bir yüz ifadesi ile, elini yüzüne götürdü. "Bende bu sivilceler olduğu sürece, o dediğin aşk, bana uğramaz," dedi yüzünü buruşturarak. O güne kadar hiç fark etmemiştim sivilcelerini. Yüzünü buluğ çağı akneleri basmıştı. Alnında ve çenesinde yoğun bir biçimde filiz vermiş çiçek gibiydiler. Hepside sıkılıp patlamaya hazır birer yağ füzesi. Derken Hançer geldi yanımıza. "Bu derin ve neşeli muhabbete beni de dahil eder misiniz?" diye sordu. "Aşkım,

Hüseyin'in sivilce sorunuyla ilgili bitkisel bir formülün var mı?" diye sordum. Çayının şekerini atıp karıştırdıktan sonra, Hüseyin'in yüzüne dikkatlice baktı, "Akşama Hüseyin'e özel bir sabun hazırlayacağım, hatırlat sultanım," dedi. Büyük bir sevinçle ayağa fırlayıp, Hüseyin'le kucaklaştık. "Çok teşekkür ederim Efendim." Hançer, kaşlarını kaldırdı ve "Hani sen bana Hançer diyordun, şimdi fikir mi değiştirdin?" Hüseyin bir adım atıp yaklaştı ve Hançer'in elini tutarak, "Tamam, büyük Hançer," dedi ve koşarak odadan çıktı. Bende büyük bir sevinçle Hançer'in yanağından öptüm. "Malzeme var mı evde?" diye sordum. "Evet nurum, kilerde kurutup sakladığım sabunlar olmalı," dedi. Bir süre Hançer'le şakalaşıp bir birbirimizi itip kaktık, onu kızdırmak için türlü türlü şakalar yapıyor ve gamzesinin ortaya çıkması için onu güldürüyordum. Ansızın merdivenlerden aşağı koşarak Muhammed indi. O kadar şaşırmış ve sevinmiştim ki, Hançer'in üzerinden hızla atlayıp Muhammed'e doğru koştum. Onu merdiven dibinde sımsıkı kucaklayıp öptüm. Artık iyileşmişti çocuğumuz, onu böyle hareketli ve sağlıklı görmek, bizi çok mutlu etmişti. Muhammed, minik kollarıyla boynuma sarılmış minik ağzıyla yanaklarımı öpüyordu. Kucağıma alıp Hançer'in yanına oturduk. Hançer, Muhammed'in ateşini eliyle kontrol ettikten sonra: "Oğlumuz iyileşmiş, Gülcüğüm," dedi memnun bir ifadeyle, bir benim kucağımda, bir Hançer'in kucağında Muhammed zıplayıp durdu bir süre, daha sonra Hatice'ye seslenip Muhammed'in yemeğini getirmesini söyledim, yemeğini elimle yedirdikten sonra, Hançer'le bahçeye dolaşmaya çıktılar. Arkalarından onlara baktım. Muhammed'in uyurken incelediğim yüzü belirdi bir anda gözlerimde. Alışılmamış renkte eflatun siyahı gözleri vardı, ağzı canlı, güzel, minicikti. Daracık bir alnı vardı, geniş bir alından çok daha fazla seviyordum bunu. Herkesinkinden farklı bir rengi olmayan saçları, belki ışıkta parlamıyordu bile, yüzü esmer ve canlıydı, uzaktan

siyah zeytin gibi görünüyordu. Ama yine de o benim için dünyanın en güzel, en akıllı çocuğu idi. Onu inanılmaz çok seviyordum. O bu konağın en tatlı bir ferdi idi. Diğer çocuklarımız ve tüm çocuklar gibi, özel ve mutluluğu kayıtsız şartsız hak edenlerdendi...

Sevmek sürekli devrimdir,
Asla zayıf yüreklilerin işi değildir...

Hava kararmak üzereydi, Hançer'in yanına bahçeye indim. Efendibaba ve Hüseyin'le tatlı bir sohbet içindeydiler. Geldiğimi fark edip sohbetleri bölünmesin diye yan kapıdan çıkmıştım. Usulca Hançer'in yanına oturdum, beni gördüklerine memnun olmuşçasına aynı ağızdan: "Hoş geldin," dediler. Hançer gülümseyip oturduğu yerden gerindi ve başını omzuma yasladı. "Hava ne kadar ılık ve güzel, hiç değişmiyor hep aynı güzellikte değil mi?" dedim, iç çekerek. Hançer akşam güneşine hülyalı gözlerle baktı ve "Ama yakında her şey değişebilir," diye mırıldandı. Anlamadığımı belli edercesine başımı sallayıp gözlerine baktım, şaşırmıştım. "Ne değişebilirdi ki?" diye aklımdan geçirdim. Hançer kulağıma fısıldayarak "Evlenip çocuğumuz olunca her şey değişmeyecek mi?" Eteğimi didikleyen o ince ellerine gözlerimi dikmiştim. Fakat, Hançer beni kendine daha ziyade yaklaştırıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başladı. Biliyordum ki, ne zaman bana dokunsa ateşli bir gece bizi bekliyor demekti. Hançer'in kulağına eğildim ve sordum: "Sen çocuk mu istiyorsun?"

"Senden, ne doğarsa kabulüm," dedi. Ürkütücü gelmişti cevabı, tedirgin bir ifadeyle: "Ne yani, benden canavar falan mı doğar?" Efendibaba benim bu garip tedirginliğime gülerek cevap verdi: "Hiç olur mu öyle şey evladım? Gül'den doğsa doğsa bir nilüfer doğar," dedi. "Ama Hançer öyle düşünmüyor," dedim, Hançer'in kolunu çimdirerek.

Biz şakalaşırken, Hüseyin derin bir "ah" çekti. "Ben işte böyle âşık olmak istiyorum." Hüseyin'in tatlı sözleri kahkaha atmamıza neden olmuştu, kısa bir süre gülüştükten sonra, Hançer Hüseyin'in başını okşayarak, "Bak şu Allah'ın işine? Bizim küçük Hançer âşık olmak istiyormuş," dedi. Efendibaba söze karıştı tatlı bir tebessüm ederek: "Sen o kadar büyüdün mü bakayım?" Hüseyin: "Yalnız ben mi, sivilcelerim de büyüdüler," dedi elini yüzüne götürerek. "Bir an önce bunlardan kurtulmak gerek, yoksa aşk hayatım pek parlak olmayacak," dedi. Kahkahalar daha da yükseldi, öyle şirin ve öyle kendine has konuşuyordu ki, gülmemek ve onu sevmemek imkânsızdı. Gökyüzündeki yıldızlar bile bize gülümser gibi ışıklarını yakıp söndürüyorlardı. Dolunay pırıl pırıldı, şubat sonu olmasına rağmen hava oldukça ılıktı. Daha şimdiden bir sürü ateşböceği kanatlarıyla havayı yarmaya koyulmuşlardı bile. Bahçedeki dev kaktüsler ve zakkumlar, ay ışığının altında neredeyse ışık kümesi gibi görünüyorlardı. Yıldızlar, çakıl döşeli bahçedeki patika yolu ışıl ışıl aydınlatıyordu. Tatlı bir sohbet ve gülüşmelerden sonra Hüseyin, Hançer'e yönelerek sordu: "Hayam'dan, Gül için bir şeyler okur musun?" dedi tatlı ve çocuksu bir gülümsemeyle. "Gül için, daima okurum," dedi Hançer, elimi yanağına götürerek. Sevinerek çenesine doğru kaydırdım elimi ve Hançer'i dinlemeye koyuldum..

Âşıklar meclisinde yer bulmuşuz birlikte;
Dünyanın dertlerinden kurtulmuşuz birlikte;
İçip birer kadeh bu aşkın şarabından
Özgürlüğe ermiş, sarhoş olmuşuz birlikte
Yetmiş iki ayrı millet, bir o kadar da din!
Tek kaygısı seni sevmek benim milletimin;
Kâfirlik Müslümanlık neymiş, sevap günah ne?
Maksat sensin, araya dolambaçlar girmesin...

Hüseyin, sevinçle ellerini çırptı. Hepimizin yüzlerinde bir sevinç belirdi, Her şey öylesine dingin ve huzur veri-

ciydi ki, "Cennet dedikleri yer burası olsa gerek," demeden edemedim. Ay ışığının parıltısını Hançer'in saçlarında görüyordum. Ruhum sevdiğim adamla birlikte olmanın sarhoşluğu içerisinde yarı baygın, yarı ayık bir halde dalgalanıyordu pervasızca. Kalbime ışık tutacak aşkı bulmuştum ve kalbim de onu bulmuştu. Gözlerimi kapatıp başımı Hançer'in omzuna bıraktım. Onun aşkı benden yeni bir ben yaratmıştı adeta, doyumsuzca işgal etmişti tüm bedenimi. Sonunda aşk beni de yakalamıştı hiç beklemediğim bir anda, onun hayatıma bir yağmur damlası gibi düşüşünün ve beni her geçen gün kendine meftun edişinin bir tarifi yoktu yeryüzünde. Kendimi onun çekim alanlarına kaptırmış gidiyordum ve bu kaptırma sıradan bir kaptırma ve kapılma değildi, insana huzur veren bir akımdı bu. Elleri ellerimde, bahçede sessizce oturuyorduk. Bir bakışıyla bile kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Varlığım onun ateşinde adeta bir çalı parçacığı gibi yanıp küle dönüşüyordu... Omuzlarıma aldığım yün örgülü kazağı eliyle düzelterek, "Sana bu kazak çok yakışmış nurum," dedi ve gülümsedi yüzüme bakarak. Başımı kaldırıp yüzüne çevirdim gözlerimi, öpücüğümü davet ediyor gibi bakıyordu. O bakışların kalbimin üzerinde tarifsiz bir hükmü vardı, bakmasıyla çarpıntı başlıyordu adeta. Saniyeler sonra, kalbimin sarsıntısı biraz durur gibi olmuştu. Hüseyin yüzünü Hançer'den tarafa çevirerek konuşmaya başladı: "Kafama bir hadisi şerif takıldı, mümkünse cevaplar mısın?" diye sordu. "Buyur sor," dedi Hançer. Hüseyin: "Bir hadisi şerif diyor ki: 'Surete takılmayın, içine bakın.' İşte tam olarak burasını anlayamıyorum." Hançer, dinî konularda çok hassas olduğundan konuşmasını da ciddi bir tonda sürdürdü. "Şeytana, secde et emri geldiğinde şeytan Âdem'i kendinden aşağı gördü, Âdem'i sadece balçık çamur ve toprak olarak gördü de suretine aldandı. Bu sebepten ona secde etmedi. Ne yazık ki şeytan, Âdem'in suretinin içindeki cevheri göremedi. Göremedi de Allah'ın

huzurundan kovuldu, Allah'ın biz insanlara mesajı şudur: 'Suretlere aldanmayın; kalplerine niyetlerine bakın,' diyor." Sonra Hüseyin'e dönüp sordu: "Sen, gördüğün surete göre mi karar veriyorsun bir insanın iyi mi kötü mü, dindar mı ateist mi olduğuna?" Hüseyin kekeleyerek: "Sarıklı ve sakallı insanları, genelde dindar olarak düşünürüm," dedi. Hançer başını manalı bir biçimde sallayarak devam etti: "Eğer, surete takılıp kalırsan en büyük yanılgıyı yaşarsın, dış daima yanıltır insanı." Hüseyin sordu: "Nasıl yani?" Hançer: "Bak Hüseyinciğim! Sen insanın neyini esas alacaksın, sakalını mı kıyafetini mi? Hiçbirini Hüseyinciğim hiçbirini. Hindularda da var sarık sakal, görsen Hinduları Müslüman sanır kucaklayasın gelir, ama içleri boş evlat. Yani sen daima cevhere bakacaksın," dedi imalı bir bakış fırlatarak. Hüseyin rahatlamış görünerek mırıldandı: "Çok doğru, şeytan da Âdem'in suretini görüp aldandı ve ebedi cehennemlik oldu. İnsanın insanı hakir görmesi şeytanın yaptığının aynısıymış meğerse," dedi dalgın gözlerle. Benim de aklımda bir şey vardı tam sorumu soracaktım ki; Hançer gülümseyerek, "Sor hadi sultanım, sor," dedi.

"Canım, namazla ilgili bir ayet diyor ki: 'Onların, her hali namazdır.' Bana bunu biraz açar mısın lütfen?" Hançer'den gelecek cevabı beklemeye koyuldum. "Sözünü ettiğin Ayet; Alak Suresi'nin 19. ayetidir. Allah'ın, tüm varlıkları yani yaratmış olduğu her canlı, biz göremesek de yerde ve gökte her şey O'nu kendi dillerince zikreder, ve O'na secde ederler. Diğer yaratılmışlardan biz insanoğullarının farkı, secdedir. Secde hali bizi Allah'a yaklaştıran, O'na en yakın olmamızı sağlayan andır. Onların her hali namazdır sorusuna gelince; Allah'ın veli dostları akıllarında sürekli O'nu tutarlar, devamlı zikir ve namaz halindedirler. Bu belki şeklen olmayabilir, ruhi bir zikir ve namazdır bu. Onların oturuşu namazdır, susması namazdır, uyuması namazdır, onlar herhalde namazdadırlar"

"Peki sevgilim, namazla secde arasında ne gibi bir fark

var ki?" diye hemen yeni bir soru sordum. Hançer derin bir nefes çekerek devam etti konuşmasına: "Namaz, kulun secdede suretinden soyunup Allah'a en fazla yaklaştığı haldir. Secde ise, madde âlemden mana âlemine giriştir, insanın miraca yükselmesidir," dedi. Çok rahatlamıştım, yıllardır merak eder dururdum namazla secde arasında ki farkı. Hançer, kendiliğinden bir şey söylemiyordu o Kuran'ca konuşuyor ve Kuran'a uygun yaşamaya çalışıyordu. Onun derin bilgisine ve Allah'a olan sevgisine hayrandım. Efendibaba da öyleydi. Sonuçta Hançer'i böyle bilgiyle donatan Efendibaba'ydı. Her ikisine de saygı duymamak imkânsızdı. Hüseyin, usulca Hançer'in yanına sokuldu ve parmağını havaya kaldırarak, "Bu gece için son sorumu sorabilir miyim?" dedi parlayan gözlerle. Hançer terlemiş alnından saçını geriye attı: "Hadi sor bakalım küçük ve de meraklı Hançer," dedi göz kırparak. Hüseyin, "Allah'a, ulaşmak günahsız olmaktan mı geçiyor ve O'nun emirlerini harfiyen uygulamak mı gerekiyor?" diye sordu. Hançer kaşlarını birleştirerek, "Ne emirleri?" dedi. Hüseyin, "Allah'ın emirleri," dedi suç işlemiş bir çocuk edasıyla sıkılarak. Hançer kızgın bir bakış attı. "Söyler misin neymiş o emirler?" Hüseyin: "İnsanları ve hayvanları öldürmemek, içki içmemek, yalan söylememek, zina yapmamak..." Daha sayacaktı ki, Hançer sözünü kesti sıkılmış bir yüz ifadesiyle. "Bak Hüseyinciğim! Bu saydıkların nasıl Allah'ın emirleri ki insanlar bu emirleri hiçe sayabiliyor ve ihlal edebiliyorlar? Allah, bir emir verdi mi o emir şartsız yerine gelir, eğer Allah böyle emirler vermiş olsaydı insanın iradesi mi kalır yerine getirmemek için. O emredecek de biz insanlar uymayacağız öyle mi?" dedi ve "saçma," der gibi güldü. "Ama Kuran'da, Allah'ın emirleri yazıyor, bu ne demek peki?" diye sordu Hüseyin kafası karışmış gibi bakarak. Hançer ayağa kalkarak belini doğrulttu; "Kuran da yazılı olan emirler, kâinatı kurarken emrettiği, olması gereken veya olmaması gereken emirler. Allah, insana öl-

dürmeyi kötülük yapmayı yasakladı, çünkü ezelde düzen böyle var oldu böyle yaratıldı, biz insanlara ulaşınca bu kurallar bizlere birer teklif, birer tavsiye olarak sunuldu. O'nun tüm bu kuralları ilahi nizamda emirdirler; zaten nizamda bu kurallar eksiksiz yerine gelmiştir. Dünyada ise irademize sunulmuş tercih hakkı, teklif olarak verilmiştir. Yani Allah'ın emirleri buna göre söylenmiştir. Maksat oradaki emirler insana hatırlatılsın, kimin gücü yeter ki O'nun emirlerine karşı koymaya, kimde var o irade sorarım sana Hüseyinciğim?" Hüseyin, suspus olmuştu. Hançer'in anlattıkları, bizi sanki dinimizle yeni tanıştırıyor gibiydi. Hançer'e sokuldum ve "Bize bunca yıl meğerse ne kadar yanlış hurafe varsa öğretmişler, helali haram, haramı da helal olarak kafalarımıza kazımışlar, O'nu bizlere hep korkutucu, cezalandırıcı olarak anlatmışlar, oysa O Rahimdir, Vedud'dur. O aşkla yarattı bu âlemi ve biz kullarını. O kullarını öyle çok seviyor ki, 'Ben seninleyim, sen kiminlesin?' diyor her solukta bizlere." Çok duygulanmıştım, içim bir anda O'nun sonsuz sevgisiyle dolmuştu. Hançer söylediklerimi can kulağıyla dinlemiş ve gözleri dolmuştu. Elimi tuttu ve şefkat dolu bir sesle: "O'nu ötelerde, altın taht üzerine oturtup sadece ceza kesici olarak tanıtmaları ve sanmaları O'na büyük bir iftiradır, O'nun rahmeti eşit derecede herkesin üzerine iner, O'nun rahmeti sadece kendisine inananlara değil, O'na inanmayanlara da iner. O Adildir, Hâkimdir. Çok şefkatli çok merhametlidir," dedi. Gözleri buğulanmıştı Hançer'in. İçimden şöyle bir dua ettim: "Rabbim! Seni çok seviyorum, her an benimle olduğun için ve beni hiç terk etmediğin için, bana bu aşkı yaşattığın için sana sonsuz şükürler olsun." Hüseyin'in de gözleri dolmuştu. Ayağa kalktı ve "Ben Allah'ı şimdi tanıdım," dedi ve ağlamaklı bir ifadeyle müsaade isteyip yanımızdan ayrıldı. Hançer'e derin derin baktım: "Ah Hançer, sen nasıl bir insansın ki bana hem gerçek aşkı hem de Allah'ı tanıttın, sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam,"

dedim titreyen sesimle. Yüzümü iki elinin arasına aldı ve çenemden öptü usulca, burnunun ucuyla yüzümde gezindikten sonra: "Ben aşkı var eden Yaratıcının aşk adamıyım, hepsi bu," dedi. Her sözünün altında gizli bir mana, bir sır yatıyordu. Gecenin karanlığında martılar gümüş gibi parlayan kanatlarını çırparak üzerimizden süzülüyorlardı. Bahçedeki hurma ağaçlarının tüy gibi olan tomurcukları, yazı beklercesine tatlı bir ahenkle yanı başımızda sallanıyordu. Gece taptaze pırıl pırıl bir güzelliğe bürünmüştü. Bu sonsuz güzellik Allah'ın bu âlemi aşkla yarattığının bir kanıtıydı. Gece ilerlemişti, Hançer yanıma sokularak "Üşümedin mi bilmiş hanım?" diye sordu. Gülümsedim ve "İnsan, ateşe bu denli yakın olurda üşür mü hiç?" Hançerin kucağında uyumak üzere odamıza çekildik...

Mecnun ile oturup kalkanın,
Leyla'dan başka bir şey konuşma
şansı olmazmış!..

Rüyamda, ateş yanan bir meydanda, insanlara bakıyorum uzaktan. Eski çağlara ait bir kıyafet var üzerimde. Başımda kan kırmızısını andıran bir sarık var, küpelerim gümüşten ve üzerimde paha biçilemez göz alıcı yeşil bir kaftan var. İnsanlar daire şeklinde dizilmiş, benim ateşe girmem için merakla bekliyorlar. Dairenin ortasında göklere ulaşan bir alev beliriyor. Aniden alevlerin içerisinde Efendibaba belirliveriyor. Elini bana uzatarak: "Gel evladım, gir bu ateşe gir de kurtul," diyor. Efendibaba'ya şaşkın gözlerle bakıyorum. "Benim yanmama gönlün nasıl razı olur," diyorum. Efendibaba hiçbir şey söylemeden gülümsüyor sadece. İçimden bir güç beni ateşe doğru itiyor, ateşe o kadar yaklaşıyorum ki, alevlerin sıcağını yüzümün her yanında hissediyorum. Efendibaba'ya, "Bu ne ateşidir?" diye soruyorum ürkek bir ifadeyle. Efendibaba, iki kolunu iki yana açıyor ve yüksek bir sesle, "Bu ateş aşk ateşi, bu ateşe

giren âşıklar yanmaz, bu ateş âşıkları yakmaz," diye bağırıyor etrafında toplanmış olan insanlara. Efendibaba'nın sözlerinden cesaret alarak yanmaya karar veriyorum; adımımı tam atmak üzereyken, Efendibaba eliyle: "dur" işareti yapıp beni durduruyor. "Bu ateşe girmek için, önce üzerindeki değerli giysileri çıkaracaksın, sonra da benlik denilen gerçek düşmanında soyutlanacaksın, hazır mısın?" diye soruyor benden emin bir bakışla. Üzerimdeki değerli kaftanı ve daha ne varsa teker teker çıkarmaya başlıyorum. Sadece ince, beyaz, gecelik gibi bir şey kalıyor üzerimde. "Şimdi gir ateşe," diyor Efendibaba. Hiç tereddüt etmeden önce sağ ayağımı sonra sol ayağımla birlikte tüm bedenimi ateşe sokuyorum. Dışarıda kalan insanların seslerini duyuyorum, hep bir ağızdan şöyle sesleniyorlar: "Aramızda tek bir âşık varmış, o da Gül'müş; aramızda tek bir âşık varmış, oda Gül'müş" sedaları kulaklarımda yankılanıyor. Ateşin içinde ilerliyorum ağır adımlarla. İlerledikçe ferahlıyorum, uzakta ışık halinde beliren insanlar görüyorum aniden, oradaki huzuru hissediyor ve ısrarla oraya varmak istiyorum. Fakat aralarından bir adam çıkageliyor bana doğru ve eliyle "dur" işareti yapıyor. "Neden?" diye soruyorum. Adam, "Henüz değil; vakti var," diyor. Ateşle ışık arasında bir an bocalıyorum, ne ateşte kalabiliyorum ne de ışığa kabul ediliyorum. Araf gibi bir yerde sıkışıp kalıyorum. Çırpınıyorum. Çırpın-ıyor-umm!

Aylardan nisan, bir akşamüzeri...

Hançer, iş toplantısı için kısa süreliğine şehre inmişti. Hüseyin'le birlikte ilkbaharın taze kokuları arasında bahçede oturuyor laflıyorduk. Bahçıvan Ali Efendi hurma ağaçlarının arasında dolaşıyor, kendi kendine, "Budama vakti gelmiş" diye mırıldanıyordu. Üzerindeki mavi keten tulumuyla Alâeddin'in lambasından fırlamış iriyarı cini

andırıyordu. Güneş Tunus tepelerinden batmak üzereydi, gökyüzünü tatlı bir kızıllık kaplamıştı. Kırmızı renk gittikçe yayılarak bulutların beyazlığında eriyordu. Hüseyin ve ben, bu güzelliğe dalıp gitmiştik. Uzun süren tatlı suskunluğumuzu ani bir köpek havlaması bozdu. Hançer'in köpeği Husa, çıldırmış gibi zincirinden kurtulmaya çalışıyordu, bahçe kapısına doğru gözlerini ve kulaklarını dikmişti, sanki gelen bir tehlikeyi haber verircesine havlıyordu. Hüseyin'le birlikte merakla kapıya doğru yöneldik. Hüseyin'e telaşla sordum: "Acaba kapıda ne var ki Husa çıldırmış gibi havlıyor?" Hüseyin önüme geçerek, "Sen, müsaade et, arkada bekle, ben açarım kapıyı," dedi. Bahçe kapısını açmasıyla birlikte, Hüseyin bir yumrukla beraber sendeleyerek yere düştü. Kapıdaki adam, sarhoş dayısından başkası değildi. Bir yandan kapıyı kapatmaya çalışıyor, öte yandan Hüseyin'in ayağa kalkmasına uğraşıyordum. Var gücümle kapıyı itmeye gayret ettim, ama kuvvetim bir yerde kesilmişti. Korku ve öfke adeta Hüseyin'i kanatlandırmış gibi bir anda ayağa fırladı ve kapıyı itmeye çalışarak, "Git buradan, bizi rahat bırak, Hançer seni öldürür," diye bağırmaya başladı. Cani dayısı bir hamleyle kapıyı sonuna kadar bizden tarafa açmayı başarmıştı. Hüseyin'le adamın arasında bir metre kadar mesafe vardı, adam bir adım attıktan sonra, Hüseyin'e, "Hangi cehennemdesin piç; öldüreyim mi şimdi seni? Hadi gelsin o Hançer de seni alabiliyorsa alsın elimden," diye bağırarak Hüseyin'i tokatlamaya başladı. Dehşetten tıkanır gibi olmuştum, adamın ne yapmak istediğini anlamıştım, dayanamayarak adamı tekmelemeye koyuldum, bir taraftan da bağırıyordum: "Bırak çocuğu alçak adam, defol git buradan." Ama adam benim ne tekmelerime ne de hakaretlerime aldırmıyordu, Hüseyin'i kollarının arasında sıktıkça sıkıyor, çocuk hareketsiz bir biçimde çırpınmaya çalışıyordu. Kapıdaki güvenliğin Hançer'le beraber gitmiş olması çok kötü bir tesadüftü. Hüseyin, adeta mosmor kesilmiş, sadece bağırabiliyordu. Sesi

kısık kısık çıkıyordu, "Bırak beni katil," diye inilti halinde sesi gittikçe kısılıyordu. Kocaman eliyle Hüseyin'in ağzına bastırarak nefesini kesmeye çalışıyordu. Evde kimse yoktu. Hatice ve Layla çocukların evinde, Efendibaba ise dışarıdaydı, sadece Bahçıvan Ali Efendi vardı ama o da çocukların bahçesini budamaya gitmişti. Çaresiz adamla başa çıkmak bana kalmıştı. Bahçeden elime ne geçtiyse adamın kafasına var gücümle vurmaya başladım, alnından kan damlaları sızıyordu ama yine de Hüseyin'i bırakmıyordu sıktığı kollarının arasından. Hüseyin daha fazla dayanamazdı bu duruma, çıldırmış gibiydim. Adamın sırtına atladım ve tırnaklarımı gözlerine geçirdim, daha doğrusu geçirmeye çalıştım, adam da tam bir deli kuvveti mevcuttu. Adamı daha da öfkelendirmiştim. Ne yaptımsa Hüseyin'i bırakmasına engel olamadım, bacağına bahçe demiriyle vurunca sendeler gibi oldu ve yere doğru eğildi, tam sırtında duruyordum ki adam beni aniden üzerinden silkeleyerek yere fırlattı, ama pes etmedim; tekrardan sırtına tırmandım ve bu kez alnını saçlarını yolmaya ve tırmalamaya başladım. Gitgide fıskıyeli havuza yaklaşıyorduk, tırnaklarımı boynuna geçirmiş gömleğini yırtmıştım. Adamın sırtından zıplayarak, bahçe duvarının demirini tuttum. Hüseyin'i kendime doğru çekmeye çalıştım, gücüm azalıyordu. Elli altı kilo olan ben, doksan kilodaki bir adama gücüm nasıl yetebilirdi ki? Hüseyin göz ucuyla zemini mermer olan boş havuzun dibine baktı, bacağıyla tutunduğu duvar pervazını salmak üzereydi, gücü tükenmişti, aklıma bir anda Husa geldi; daha önce nasıl düşünemedim, diye kendime kızmaya başlamıştım. Oysa Husa, "beni çöz" diye havlayıp duruyordu dakikalardır. Husa'ya doğru koşarak, gidip zincirini saldım: "Hadi oğlum, git parçala!" diye komut verdim mecburen. Husa var gücüyle tam adama saldırmaya yönelmişti ki, o sırada sesler duyuldu; beni bir kolun iterek geri çektiğini fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda Hançer'in yüzünü gördüm: "Kurtarıcımız geldi

Hüseyin," diye sevinçle bağırmaya başladım. Hançer, adama tek koluyla öyle bir darbe indirdi ki, adamın burnundan fışkıran kan, Hançer'in gömleğinin yakasına kadar sıçradı. Hançer'in gözlerinden şimşekler çakıyordu. "Sen benim kadınıma nasıl dokunabilirsin? Sana bu eve gelmeyeceksin demedim mi?" diye bağırıyor ve vurmamak için kendini zorluyordu. Hüseyin'i de kolundan tutup benim yanıma ittikten sonra, adamı duvara dikip yumruğunu çenesine dayadı ve dişlerini sıkarak, "Seni istesem şu anda öldürürüm; ama rahmetli babana sözüm var." Adama yüzünü iyice yaklaştırdı sesi ateş gibi yakıyordu. "Bu son! Sana tanıdığım bu son şans!" dedi tehditvâri bir ses ve bakışla. Adam konuşacak halde değildi, Hançer'in bir darbesi benim onlarca darbeme bedeldi. Adamı kapıdaki güvenliğe iterek teslim edip öfkeyle kapıyı kapattı. Sesi asabiyetten ıslık çalıyordu. "İyi misin ?" diye sordu şefkatle. "Sen gelince iyi oldum aşkım, Hızır gibi yetiştin," dedim, rahat bir nefes alarak. Sonra Hüseyin'i kaldırıp yerden, "İyi misin evlat?" Hüseyin başını "evet" der gibi salladı. Hep birlikte çardak altına doğru yürüdük. Hüseyin ve ben, Hançer'in gelişiyle eski güven duygusuna yeniden kavuşmuşçasına rahatlamıştık. Hüseyin başını Hançer'in omzuna yasladı ve titrek bir solukla, "İyi ki geldin; yoksa bu adam bizi hiç acımadan öldürecekti, sen benim kahramanımsın." Anlık bir suskunluktan sonra Hüseyin, başını Hançer'in omzundan kaldırdı ve yorgun bir gülüşle, "Gül, var ya? Dayımı acayip dövdü, neler yaptı ona görmeliydin; beni kurtarmak adına kendi hayatını tehlikeye attı. Dayımın gözlerine tırnaklarını geçirdi, artık iki kahramanım var," dedi gözleri parlayarak. Hançer, kalkıp yanıma oturdu ve dağılan üst başımı eliyle düzelterek, "Sen ne yaptın öyle nurum, seni adamın sırtından aldım," dedi gülümseyerek. Öfkesi biraz daha yumuşamış gibiydi. "Ne yapabildim ki, aslında onu öldürmeliydim; inan nefreti bu adam sayesinde öğrendim, ahh daha çok şey yapmalıydım ki aklı başına

gelsin," dedim. Hançer, "Daha ne yapacaktın ki nurum; geldiğimde adamın boynu kan içindeydi." Elimle dağılan saçlarımı düzelttim. "O ayyaş adam, Hüseyin'in canına kastetmişti, gönlümce dövemedim bile." Hançer yüzüme derin derin bakakalınca: "Niye bakıyorsun öyle, hata mı ettim o zorbayı döverek?" Hançer sıcacık bir gülümsemeyle elimi tuttu ve "Sultanım, sana kızmak ne mümkün, sen doğru olanı yaptın elbet; sadece beni de döversin diye çekindim, bu sebepten bakmıştım," dedi burnumu sıkarak. Kapıyı açtığımız için bize biraz sitem ettikten sonra, eski neşemize geri dönmüştük. Daha sonra Efendibaba dışarıdan geldi. Elindeki tespihi çevirerek bir şeyler mırıldanıyordu kendi içinde. Bir şeylere şaşırmış gibi bir ifade vardı yüzünde. Hançer merakla sordu: "Hayırdır Efendibabam; canını sıkan bir şey mi oldu?" Efendibaba, garip bir tebessümle anlatmaya başladı: "Çarşıdan geçerken, şahit olduğum bir olay tuhafıma gitti çocuklar, camiden çıkmıştım caddenin ortasında bir kadın adamın tekini dövüyordu; sebebini öğrenemeden olay yatıştı, kim kimi niçin dövdü inanın anlayamadım," dedi. Hançer, "Peki babacığım, siz bu olayın nesine şaşırdınız?" diye sordu. Efendibaba, sakin ve dalgın gözlerini kısarak konuşmasına devam etti: "Tuhafıma giden, o minicik kadın o dev gibi adamı hangi kuvvetle dövebildi? İşte bu benim komiğime gitti." Hançer ve Hüseyin bana bir bakış atarak kahkahalarla gülmeye başladılar. Her ne kadar kaş göz ettimse de başaramadım susturmayı. "Burada olup bitenleri babam öğrenmiş olsa, Allah korusun adamcağızın kalbine inerdi," diye kulağıma fısıldayarak sesli sesli gülmeye devam etti. Kısa bir süre sonra ayaklanarak "Müsaadenizle odama çekileceğim, dinlenmek istiyorum," dedim. "Tabii aşkım, git dinlen; bugün yorucu bir gün geçirdin," dedi imalı gülerek. Bacağına tekme savurarak ayrıldım bahçeden. Ilık bir banyonun beni rahatlatacağını düşünerek kendimi ılık ve bol köpüklü küvetin içerisine bıraktım. Kollarımın ve bacaklarımın tüm

kasları ağrıyordu. Gözlerimi yumdum ve mesut bir sesle belirsiz bir melodi tutturdum. Ansızın banyo kapısı açıldı ve içeriye Hançer girdi. Beni yutmaya daima hazır bakışlarıyla elini küvetin içerisine daldırdı. "Rahatladın mı?"diye sordu sesinde, katıksız bir sevişme tınısı vardı. Sanki su dolu küvette değil de, yanan bir ateşin ortasındaymışım gibi hissettim bir anda. Onun nefes alışını ve nabzını içimde hissediyordum. Binlerce başka hücreyle birlikte, onun damarlarına akıyordum adeta, "Yanıma gel," dedim fısıldayarak. Hemen küvete girdi ve bedenimi bedenine yatırdı. Sanki azalarından süzülüyordum ve onun yakıcı sürecinin süzgeçlerinden geçiyordum. Soluğu dudaklarımı yakıyor, bedeni ise tüm varlığımı. Öpüşleri sanki açık yaranın üzerine serpilen tuz gibi dudaklarımı eritip acıtıyordu. Ellerimi bedeninde gezdirdim ve inilti halinde fısıldadım: "Sana doyamıyorum Hançer, beni çıldırtıyorsun," dedim, kendimden geçercesine. Dudaklarını kulağıma iyice yaklaştırdı ve kısık bir sesle, "Elinle tuttukların ve gözünle gördüklerin senin için yaratıldı, senindir," dedi. Kan gözleri son derece sabırsız ve hırçın bakıyordu. Dakikalarca küvette seviştik. Sevişmek sözü, az kalırdı sevişmelerimizin yanında. Beni kucaklayıp yatağa götürdüğünde çoktan uykuya dalmıştım...

Aşkın sesi, aklın sesine galip geldi... Kahvaltı ve sonrası...

Açık ve güneşli sabahımız, neşeye alametti. Hüseyin, kahvaltıda bize katılacak kadar toparlanmış ve sağlıklı görünüyordu. Efendibaba yorgun ve dalgın görünmesine rağmen, her zamanki babacan tavrıyla gülümsüyordu. Hançer ise geceden kalma zevkle gözleri hâlâ kanlıydı, Hatice aniden içeri girip Efendibaba'ya yönelerek "Deli Yahya geldi, içeri alalım mı?" diye sordu. Efendibaba ayaklandı aniden.

“Hemen gelsin, bekletme,” dedi. Deli Yahya hepimizi selamlayarak içeri girdi. Yahya, bu konağa rahatlıkla gelebilen tek insandı. Bazı geceler kafası çok karışık olduğunda gelip Efendibabayla dertleşir giderdi. Yahya’yı sevmiştim, o da beni. Efendibaba ve Hançer ona çok değer veriyorlar ve seviyorlardı. Yahya, sürekli sözleriyle gizli bir mesaj verir gibiydi. Garip görünse de ben onun sözlerini önemsiyordum. Sözlerinde ciddi bir keder ve güvenilir bir ifade vardı, Hüseyin onu selamlayıp kucaklamak için hareketlendi ama deli Yahya beklenmedik bir tepkiyle Hüseyin’i geri itti. Hepimiz, onun bu gereksiz hareketine şaşırmış, bir anlam verememiştik. En çok da Hüseyin şaşırmıştı bu duruma. Zavallı Hüseyin öyle içerlemişti ki, yüzümüze afallamış bir halde bakakalmıştı. Derken, üzerinde bir sürü delik olan hırkasını çıkarıp katlayarak, yere serdi ve üzerine oturdu. Gözlerini Hüseyin’e çevirmiş, dik dik bakıyordu. Hüseyin de suç işlemiş bir çocuk edasıyla başını önüne eğmiş susuyordu. Efendibaba’nın sesiyle ortam eski neşeli havasına geri döndü. “Yahya masaya gelsene dostum; birlikte kahvaltı edelim,” dedi Efendibaba. Yahya imalı bir gülüş içerisinde ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı: “Bu dünya hep yemekten ibaret; herkes birbirini yiyor. Hayvan otu yiyor, hayvanı da insan yiyor; ya insanı kim yiyecek? İnsanı toprak yiyecek topraaak,” dedi ve başını iki elinin arasına alarak sallanmaya başladı. Hançer ve Yahya bir an için göz göze geldiler, bakışlarıyla neler konuştukları benim için meçhuldü. Yahya dalgındı ama Hançer’in yüz ifadesi hiç değişmeden gülümsüyordu. Hançer’in bu bakışını iyi tanıyordum, onun kelimelerin ötesinde ve beni aşacak şekilde iletişim kurabildiğini biliyordum. Acaba, Yahya ile ne gibi bir iletişim içerisinde olabilirdi, diye aklımdan geçiriyordum ki, ansızın Yahya bana yöneldi: “Rüyaların seni korkutmasın güllerin başkanı,” dedi. Donakalmıştım. Benim rüyalarımı nereden biliyordu Yahya? Yüzümden şaşkınlığımı okumuş olsa gerek ki, gözlerini yeniden bana

çevirdi: "Ben sadece yollardaki çöpleri toplamıyorum, görünmeyen kötülükleri de topluyorum, en önemlisi de kötü rüyaları topluyorum," dedi, bilgin bir tavırla. Bu konağa geldiğim ilk günden beri ilginç olaylara alışmıştım, Hançer beni her şeye alıştırmıştı. Fakat rüyalarımın Yahya tarafından bilinmesi beni azda olsa ürkütmüştü. Ürkmüş bir halde, Hançer'in kulağına eğildim: "Yahya benim rüyalarımı nereden bilebilir?" diye sordum. "Yahya'nın her dediğini ciddiye alma, olur mu sultanım?" Biz kahvaltımızı yaparken, Yahya oturmuş olduğu hırkasının üzerinde öne arkaya sallanarak şiir okumaya başladı bir anda.

Medresenin sözü vardır, tekkenin hali:
Sözden, halden öteye gider aşkın yolu,
Müftünün, vaizin en iyisini getirsen
Aşkın mahkemesinde tutulur dili...

Ardından Hançer'e çevirdi başını: "Hadi şimdi sen oku bir tane, Gül için oku," dedi bana bakıp gülümseyerek. Tereddütsüz, "Okurum, onun için her şeyi yaparım," dedi Hançer elimi tutarak.

Can o güzel yüzüne vurgun, neyleyim;
Gönül tatlı diline tutkun, neyleyim;
Canda, gönülde sır incileriyle dolu:
Ama dile kilit vurmuşsun, neyleyim...

Yahya, ayağa kalktı ve Hançer'in elini tutup benim elimin üzerine koydu: "Sizi, Tanrım hiç ayırmasın," dedi duygulu bir ses tonuyla. Gözlerime öyle deli bir bakış attı ki, çelik bir zırhı delip geçen türdendi. Hızla gözünü kırptı ve telaşlı bir ses tonuyla, "Her aşkın ardında, pusuda bekleyen bir acı vardır," diyerek uyarırcasına baktı ve sustu. Kısa bir süre sonra Efendibabaya çevirip başını, "Sen âşıkların içindeki alarm çığlığını duyabiliyor musun kardeşim Zübeyr?" Efendibaba, gülümsemeyle yetindi sadece. Yahya tekrar

ayaklanıp bu kez Hüseyin'e doğru yürüdü, onun yüzüne derin derin baktıktan sonra: "Bu tehlike alarmı burnumuzun dibinde, kokusunu alabiliyorum," dedi. Zavallı Hüseyin allak bullak olmuştu. Neler olup bittiğine bir türlü anlam veremiyordu. Hüseyin kendi içinden mırıldanır gibi söylendi: "Nedir bu delinin benle alıp veremediği?" Tam Yahya'yı ciddiye almaya gerek yok diye karar veriyordum, ardından öyle bir şey söylüyordu ki, kafama takmamak imkânsızlaşıyordu. Sanki sırrı sözlerinin içerisinde saklıydı. Ve özellikle bana mesaj verir gibiydi her sözü ve her bakışı. Onunla normal bir şey konuşmak imkânsızdı. Daldan dala atlayarak sözlerine devam etti: "Ey güzel ve de yakışıklı oğlum Hançer, her erkek kendine bir eş seçerken, cinselliğinin etkisi altındadır, ama sen kalbinin etkisi altında Gül'ü seçtin," dedi Hançer'in omzuna uzaktan dokunarak. Hançer, çayını yudumladı ve Yahya'ya sordu: "Sence aşk nedir?" Anında verdi cevabı Yahya. "Aşk ölümün yokluğu demektir, âşıklara ölüm yoktur," dedi. Yahya'nın sözleri, dikkatimi acı verecek kadar keskinleştirmişti. Yahya konuşmasına devam etti: "Aşktan başka her şey, bir hapşırık kadar anlamsız." Hançer sordu: "Aşkın içinde sence nasıl bir sır var?" Yahya: "Her şey aşkın içerisinde gerçekleşiyor, dışarıda bir şey yok. Ne varsa buradadır," dedi işaretparmağıyla kalbini göstererek. Yahya ve Hançer'in karşılıklı konuşmaları iki okyanusun tusunami dalgaları gibi ruhumu sahilden sahile çarpıyordu. Yüreğimin her atışıyla şakaklarımın zonkladığını hissediyordum. Sanki beynimin içerisinde büyüyen bir şey vardı ve bir yol açıp dışarı çıkmaya zorlanıyordu. Ona deli diyen halt eder, diye düşünüyordum içimden, görüp geçirmişliği onu bir filozof'a dönüştürmüş de bundan kendisinin bile haberi yoktu. Dinî konularda konuşma tarzları hemen hemen aynı gibiydi Hançer'le. Sonuçta Hançer'in çocukluğuna tanık olmuş biriydi, bu sebepten benzeşmeleri çok normaldi. Yahya'nın aniden ayaklanıp yanımızdan ayrılıp gidişiyle, Hüseyin de-

rin bir "oh" çekmişti. "Bu adam benden ne istiyor bir türlü anlayamıyorum, ben ona ne yaptım ki bana düşmanı gibi davranıyor?" dedi Hüseyin orta yere. "Tasalanma evlat, o ne derse bil ki bizdedir kusur," dedi Hançer. Enteresan konularla geçen kahvaltı faslı bitmişti, Efendibaba'nın peşi sıra kütüphaneye girdik. Efendibaba, tüm dikkatiyle elyazması eski bir kitabı inceliyordu. Geldiğimizi görünce gülümsedi ve bana, "Bak Gül kızım, sana ne göstereceğim?" dedi ve elime bir kitap uzattı. Farsça yazılmış bir kitaptı, yazıları pek okunamıyor silinmiş gibiydi. Kitabı elimde evirip çevirdikten sonra Efendibaba'ya sordum: "Bu kimin kitabıdır ve içeriği nedir?" Efendibaba, "Söyleyince çok sevineceksin, bu kitap Ömer Hayam'ın kendi el yazısıyla aldığı notları ve günlüğü," dedi gülümseyerek. Çok heyecanlanmıştım, sevinç içerisinde, "Gerçekten mi?" diye gözlerimi Hançer'e çevirdim. Hançer "evet" der gibi başını salladı. Kitabı Hançer'e uzatarak, "Bana notlarından bir şey okuyabilir misin?" dedim ve heyecanla beklemeye koyuldum. Hep yaptığı gibi rastgele bir sayfa açtı, "gece yazılmıştır" diye not alınan yazıyı okumaya başladı:

"Ah bu insanlar, neden bu kadar peşin hükümlüler? İnsanları kılık kıyafetlerine göre değerlendiren ahmaklar. Yuh olsun sizlere ki, siz Allah'a bile iftira ediyorsunuz. Kul bilinmedikçe zatın ilah olduğu bilinmez. Şu halde kul, Allah'a delildir. Bil ki, Allah bir kuluna ikramda bulunacağı zaman, onu kulluğunda yolculuğa çıkarır. Cahiller kaftan içinde dolaşırlar da, Allah'ı kendilerine mal ederek kendilerini üstün, dindar sanırlar. Allah sizin tekelinizde değildir, başım ağrıyor, iyisi mi içip unutmak..."

"Yeterli mi nurum?"diye sorunca irkildim; dalıp gitmiştim. "Sevgilim, acaba bu sayfayı yazarken nasıl bir ruh halindeydi? Merak ettim doğrusu," dedim Hançer'e. Hayam'ın tuttuğu günlük beni derinden etkilemişti. Asırlardır özel kutularda ve özel koruyucu tabletlerle korunan bu kitap, inanılmaz görünse de elimdeydi. Çok bahtiyar-

dım, Hançer'e sarılarak, "Bana her gün bu kitaptan çeviri yaparak okur musun?" diye sordum. "Elbette; senin dileğin benim için emirdir," dedi. Geç saatlere kadar kütüphanede Hayam'ı yad edip üzerinde uzun uzun konuştuk. Günahların bedeli gibi, hiçbir iz bırakmadan göçüp gitmişti Hayam bu âlemden. Ve giderken de geride sadece rubailer ve dörtlükler bırakmıştı. Neredeyse güneşin doğuşuna kadar kütüphanede derin bir sohbet içerisinde zamanı unutmuştuk. Nihayetinde hepimiz uykuya yenik düşerek odalarımıza çekildik...

Eğer âşıksan, mutlaka sınanacaksın...

Ilık bir nisan akşamı, Hançer'le birlikte içinde eğlence düzenlenen bir tekneyle Tunus'un berrak denizine açıldık. On kişiden oluşan Faslı bir grupla bir de biz vardık, sadece teknede. Garsonlar Arap kıyafetleri içerisinde servis yapıyorlardı müzik eşliğinde. Ud ve tefden ibaret olan orkestra Arap nağmeleriyle konukları eğlendirmeye çalışıyorlardı. Güvertede eğlenen aileyi izliyordum. Yüzlerinde belirgin bir mutluluk ifadesiyle el çırpıyorlardı. Hançer'le dışarıda baş başa gezip eğlenmek beni hep mutlu etmişti, bu gece de öyle bir geceydi. Şık bir masada limon kokan mumlar arasında ve kulağımıza gelen Arap müziği eşliğinde birbirimizi seyrediyorduk. Yüzümüze çarpan deniz kokusuyla ve lacivert bir gökkubbenin altında Hançer'e sarılmış bir şekilde denizi ve yıldızları izliyordum. Ateşe benzeyen keskin ve billur bakışları başımı döndürüyordu. Hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı, siyah ve kulakmemelerine kadar uzamış dalgalı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Havada savrulan güzel saçları yüzünün ön kısmına düşüyor ve o ince uzun elleriyle arkaya doğru atıyordu. Yakamozda parlayan etkili yüzünü hayranlıkla seyrediyordum. Hayranlığım dörtnala koşan süvarisiz atlar gibi, Hançer'e doğru hız alıyor ve ben dizginleyemiyordum. Gözlerimi kapatıp onun

dayanılmaz kokusunu doyasıya içime çektim. Aniden, güçlü kollarıyla belimi sardı sıkıca ve yüzümü ellerinin arasına alıp yüzümü öpmeye başladı. Sanki o an tüm şehir adeta susmuştu, yalnız onun soluğunu duyuyordum. Ilıkça esen rüzgâr bile onun soluğunu fısıldıyordu kulağıma. Eğlenen insanları, gelip geçen garsonları görmüyorduk bile. Ben derin derin nefes alıyor, Hançer ise sadece nefes veriyordu. Tüm varlığımın dizginleri onun ellerindeydi artık. Bu yağmurun toprağa secde etmesi gibi bir şeydi. İkimizde delice âşıktık bu aşka. Hiç konuşmadan birbirimizi uzun uzun izledikten sonra Hançer, baygın gözlerini dudaklarıma dikerek, "Yeryüzünde bir cennet varsa, o şüphesiz senin yanındır nurum," dedi alnına düşen saçını geri iterek." Bu cennette, ebedi kalmanın bir yolu var mı aşkım?" diye sordum. Düşünür gibi gözlerini kıstı ve, "Var tabii sultanım; ama önce aşkın sınavından geçmek gerek," dedi. Henüz bir sınavdan geçmemiştim ama aşkı iliklerime kadar yaşıyordum. Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerine bakamadım. Üzüldüğümü anlayınca gözlerinde şarabi bir kızıllıkla gülümsedi, "Aşkın kuralı bu; âşıksak sınanacağız dilerim hafif geçer," dedi. Keskin bir bıçakla etimin kesildiğini hissettim bir anda. "Yazık değil mi peki biz âşıklara?" Hançer, "Âşıklık makamı, çok çetin sınavlarla elde edilir, âşık sıkılıp üzülecek ki dayanağı Allah olsun. Âşık terk edilecek ki sığınağı Allah olsun," dedi. İçim sıkılarak sordum: "Aşkım; Allah neden âşıklara bu kötülüğü yapsın ki?" Hançer elimi avuçlarının arasına alıp sıkarak devam etti: "Bize kötü ve acı gibi görünen olaylar aslında bizim lehimizedir. O'nun katında kötülük yoktur, kötülüğü biz kendi içimizde yaratıyoruz, Allah bir kulunu kendine çekmek isterse, o kulunu bir süreliğine az bir şey ağlatır inletir ki, O'nu bulsun ister." Hançer'in yüzüne tedirgin ve teselli beklercesine bakarak sordum: "Bu sınav, biz ikimiz için de geçerli mi?"

"Mademki bu aşk bayrağını çektin, tek başına değilsin.

Unutma bu aşktan biz sorumluyuz, ne olacaksa bize olacak," dedi. Endişelenerek sadece baktım: "Bu sınava karşı bir önlem alınamaz mı?" Hançer gülümsemeye başladı sözlerimin karşısında, başımı göğsüne çekerek, "Sen bana olan aşkını önleyebildin mi?" Başımı "hayır" dercesine salladım. "Bak Nurum? aşkın bir önlemi olamayacağı gibi, aşk yolcusunun da alabileceği bir önlemi yoktur. Olsa idi asırlar önce Mecnun bulurdu," dedi ve devam etti: "Merak etme; bizim aşkımız kınında uyuyor, henüz çekilmedi." Bu sözleri beni daha da tedirgin etmişti, yüreğim burkularak Hançer'e daha da sokuldum ve, "Sensiz asla yaşayamam," dedim ağlamaklı bir ses tonunda. Elini dudaklarıma götürdü ve endişelerimi bir çırpıda atabileceğim sözlerini kulağıma fısıldadı. "Sen bensin ben de senim; biz bir ağacın gövdesiyiz, bunu hiç unutma sultanım!" Kısa bir süre sonra garson gelip bizi teknenin orta bölümüne davet etti. Faslı erkeklerin ateş dansını izlemek üzere yerlerimizi aldık. Sahneye önce, pehlivanları andıran iriyarı iki adam çıktı. Birbirlerine karşılıklı ateş çemberi oluşturup aralarından geçtiler. Birkaç dakika süren bu gösteriye daha sonra bir dansöz de dahil oldu. Dansöz, önce başında taşıdığı minik ve süslü tepsiden gül yaprakları saçtı konuklara, daha sonra da bizleri selamlayarak kıvrak dansına başladı. Siyah ve uzun saçları, etine dolgun incili boncuklu kıyafetiyle ve yüzünü tülden bir peçeyle gizlemiş olan dansöz, Hançer'in etrafında dönerek kur yapmaya başladı. Raks ettikçe giysisinden şakır şukur sesler çıkarıyordu etrafa, dansöz şarap ve uyku sarhoşu gibi uyuşuk bir halde raks ediyordu. Bu işi sırf para karşılığı yaptığı her halinden anlaşılıyordu. Müzik hızlandıkça dansözünde göbek şovu hızlanıyor, eteklerini savurarak sağa sola dönüyordu pervasızca. Aniden yüzündeki peçeyi eliyle çıkarıp öptükten sonra Hançer'in kucağına fırlattı. Ne denli kıskanç olduğumu yeni fark etmiştim. Hançer'i, o an öylesine kıskanmıştım ki kafamın içinden dansözü ellerimle boğup denize atmayı

bile geçirmiştim. Hançer'in kucağına düşen hacıyağı gibi kokan peçeyi aldım ve dansöze göstere göstere sahneye doğru fırlatıp attım. Hançer kahkahalarla beni izliyordu, kıskançlıktan boyun damarlarımın şişip kabardığını hissediyordum. Yüzümü asarak Hançer'e sokuldum ve kulağına fısıldayıp "Bu denizanası kıvamında ki dansöz bozuntusunu daha önceden tanıyor muydun?" Bu sorumun üzerine daha da kahkaha atarak gülmeye başladı. Katılmış gibi karnını tutuyordu gülmekten, öfkeyle kolunu çimdikledim ve; "Sana bir şey sordum, gülmede cevap ver?" Yaşaran gözlerini silip, yüzümü ellerinin arasına alarak konuşmaya başladı: "Sultanım, bu halinle küçük kıskanç kızları andırıyorsun, hoşuma da gidiyor beni kıskanman. Ama hiç gereği yok, çünkü ben yalnız seninim. Kendi güzelliğini görebilseydin bana değil kendine âşık olurdun. Biriciğim ve tek kadınımsın," dedi. "Güzel konuşuyorsun ama ben tatmin olmadım, bunca erkek varken neden sana fırlattı peçesini, yoksa burada âdet böylemi, kadınlar erkeklere olan beğenilerini bu tarz mı belli ediyorlar. Çabuk bana hesap ver?" diye telaşlı telaşlı konuşmamı sürdürüyordum ki, Hançer aniden dudaklarımı ağzının içine aldı ve dilimi dili ile bastırdı. Kendimi zorlayarak dudaklarından çektim ağzımı. "Ben raks edenin dişi mi erkek mi olduğunu fark etmem bile, benim için tek bir dişi vardır, o da sensin," dedi, kesilmiş bir nefesle. Terleyen yüzümü elimle kurulayıp sordum: "Neden sana fırlattı o iğrenç peçetesini?" Hançer yeniden gülmeye başladı: "Bak; sinirden peçe diyemedin peçete dedin."

"Her neyse, sen soruma cevap ver, öperek beni susturamazsın."

"Ah benim yaramazım, dansöz beni beğenmiş olabilir; onun görevi de bu zaten, konukları eğlendirmek"

"Hayır, onun görevi diğer erkekleri ya da kadınları eğlendirmek, seni değil. Seni bu hayatta bir ben eğlendirebilirim," dedim, kıskançlıktan titreyen sesimle. Yakıcı

bir ses tonuyla "Bu sözünü gece yerine getir; beni yatakta eğlendir!" dedi. Yüzümü öpücüklere boğarak. Dansöz bizim delice âşık halimizi görmüş ve şansını başka masalarda aramaya başlamıştı. Hançer'in saçlarına parmaklarımı geçirerek, "Seni, kimsenin gözlerinde görmeye tahammülüm yok," dedim. "Benim kadar kıskanç olduğunu bilmiyordum sultanım, benim ne denli seni kıskandığımı tahmin bile edemezsin."

"Aşkım, bu duyguyu sevmedim, canımı yaktı," dedim. Hançer tatlı bir sesle, "sana bakan önce beni görmeli nurum, ben bastırıyorum kıskançlığımı, yoksa seni rahatsız eder," dedi. "Ben de bastırdım, yoksa dansöz şu anda denizin dibinde balıklarla raks ediyor olacaktı," dedim gülerek. Karşılıklı gülüşmelerimiz sürüp gitti. Aşkımıza ve kahkahalarımıza Tunus denizi şahit olmaktaydı, birbirimize ellerimizle üzümler ve kuru yemişler yediriyor fıkralar anlatıyorduk. Gecenin bir parçası geçip sabah yıldızı gök yüzünde parladığında beni kucaklayarak tekneden indirdi. Tunus kalesine kadar kalabalık çarşıda el ele yürüdük. Şarkılar söyledik, gönlümüzce eğlendik. Sabaha yakın konağa girdik. Herkes çoktan uykuya dalmıştı. Sevdiğim adamın kollarında odamıza çıktık. Teknede Hançer'e söylemiş olduğum sözü, bana hatırlatarak yatağa uzandı: "Hadi beni eğlendir, söz vermiştin bekliyorum," dedi. Işığı karartıp yatağa atladım...

Sabahın köründe Hatice'nin çığlığı...

Gül kokan yatağımızdan Hatice'nin apansız çığlığıyla ayağa fırladık: "Yetişin, yetişin hırsız kaçıyor!" Hançer, üzerine pijamasını çektiği gibi sesin geldiği yöne doğru koşarak indi. Ardından ben de sabahlığımı geçirerek üzerime, merdivenleri çifter çifter atlayarak aşağıya indim. Sesler, kütüphaneden geliyordu. Herkes orada toplanmış

Hatice'nin panik halinde anlattıklarını dinliyorlardı. Efendibaba ve bahçıvan Ali Efendi'de Hatice'nin çığlığına uyanmışlardı. Hatice, elinde sıkıca tuttuğu gümüş kepçeyle gördüklerini nefes nefese anlatmaya başladı: "Mutfağa, henüz girmiştim sırtıma rüzgârın değdiğini hissettim, geceden kapatmayı unuttuğumuz açık bir pencere olabilir ihtimaliyle salona doğru yürüdüm. Kütüphaneden ansızın bir tıkırtı duydum, belki Efendibaba içeridedir diye kapıyı iki kez vurdum. 'Efendibaba siz misiniz?' diye seslendim ama içeriden ses gelmeyince içeriye girdim. İçeri girdiğimde, Hüseyin'in dayısını pencereden atlarken gördüm, elinde siyah bir kutu bir de kitap vardı.Yetişemedim, çok üzgünüm," dedi soluğu kesik bir biçimde. Hatice'nin yüzü heyecan ve panikten bembeyaz kesilmişti. "Tansiyonum fırladı galiba," diyerek koltuğa yığılıverdi. Layla, kardeşinin bileklerini ovmaya başladı telaşla, Hüseyin'de su getirerek destek olmaya çalışıyordu. "Bak bakalım Hançer, neler götürmüş acaba?" diye sordu Efendibaba. Hançer, çekmeceleri elinin ucuyla yoklamaya başladı. Hatice, Hüseyin'e sert bir ses tonuyla: "Hırsız kimdi bilmek ister misin?" Hüseyin şaşkın bir halde "Kimdi?" diye sordu. Hatice daha da sertleştirerek sesini: "Kim olacak, o namussuz dayındı," dedi. Hüseyin Hançer'in önüne kapanarak ağlamaya başladı. "Her şey benim yüzümden, bırakın ben gideyim. Size zararım dokunmaya başladı," dedi hıçkırarak. Hüseyin'i yerden kaldırarak Hatice'nin yanına oturttum. Hançer, "Üzülme evlat, sen o zalimden sorumlu değilsin, sen bu evin çocuğusun, hadi ağlama," dedi. Hançer'in sözleri Hüseyin'e teselli vermişti. Ben de başını okşadım sevgiyle. "Sen bizim canımızsın, kendini suçlu hissetme tamam mı canım?" Hüseyin, "Siz de benim ailemsiniz, size yapılan her kötülük beni çok üzüyor, affedin beni," dedi yüzündeki hüzün giderek derinleşerek. Hançerin isteği üzerine Hüseyin'i kanepeye uzattık, yüzü heyecandan solmuş ve tir tir titriyordu. Hatice ağzının içinde mırıldanıyordu:

“Ah bu ayyaş adam, ne işler açtı başımıza, Allah bizi onun şerrinden korusun!” Hüseyin mahcubiyetten kıpkırmızı kesilmiş başını ovuyordu uzandığı yerden. Hançer, Hatice’ye sert bir ifadeyle, “Rahat bırak çocuğu, onun bir kabahati yok,” dedi. Hatice utanarak gözlerini yere indirdi ve sustu. Efendibaba, ellerini göğe kaldırarak, “Çok şükür Allah’a ki, hiç kimse zarar görmedi,” dedi. Hançer’e yaklaşıp sordum: “Canım mühim bir şey çalmış mı?” Hançer üzgün baktı yüzüme ve, “Evet; hem de çok önemli bir şey çalmış.” Hepimiz meraktan gözlerimizi ve kulaklarımızı Hançer’e dikmiştik. “Aşkım ne çalmış söyler misin?” dedim büyük bir merakla. Derin bir iç çekerek, “Bana doğum günümde hediye ettiğin hançeri götürmüş ve önemsiz bir kitap,” dedi. Gözleri öfkeden yanıyordu. “Üzülme, yenisini alırım,” dedim. “Gerek kalmayacak, o hançer bana en yakın sürede geri gelecek, gelmeli,” dedi. Kaşlarını ilk kez çatarak ciddi bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “O hançer, bana senin hediyendi ve benden başka kimse sahip olamaz, buna izin vermem,” diye dişlerini sıkarak mırıldandı. Hüseyin uzandığı yerden ayaklanarak, “Polise haber verelim.”

“Bu işe polisi karıştırmayın, ben kendi yöntemimle o hançeri geri alacağım,” dedi ve elini duvara yasladı. O caninin iyi bir cezayı hak ettiğini düşünüyordum. “Aşkım artık çizmeyi aştı bu zalim, polise bildirmeliyiz, tutuklasınlar da aklı başına gelsin,” dedim sinirli bir ses tonuyla. “Eğer onu tutuklatırsam, babasına vermiş olduğum sözden dönmüş olurum. Ayrıca onu içeride döverek öldürürler, bu da benim vicdanımın kaldırabileceği bir şey değil,” dedi. “Ne sözü verdin ki babasına? Eminim, adamcağız oğlunun bu rezilliği yüzünden ölmüştür.” Hançer dalgın gözlerle baktı etrafa. “Aynen öyle nurum,” dedi. Hüseyin’e sigarasını getirmesini söyledi ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti: “Babası Tunus’un en sevilen tüccarıydı bir zamanlar. Varlıklı da sayılırdı, nerede bir fukara görse ihtiyacını gide-

rirdi. Beni de çok severdi. Ben o vakit 25 yaşında falandım, oğlu da benimle aynı yaşıt, aynı mahallenin gençleriydik ama o bizden hep kaçar, ayaktakımıyla arkadaşlık ederdi. Oğlunda göremediği vefayı bende görüyor ve sürekli bana dert yanıyordu."

"Adam niçin öldü?" diye sordum. "Nedeni ortada, babasının tüm mal varlığını kumarda ve kötü ortamlarda, kötü arkadaşlarla tüketti. Adamcağız da sonunda dayanamayarak yarı felç olup yataklara düştü. Kızı da, yani Hüseyin'in annesi de vefat edince iki torunuyla birlikte küçük bir evde bir müddet yaşamaya çalıştı." Hançer'in gözleri dolmuş ve sesi gitgide sertleşmişti. "Ölümünden bir gün önce, beni yanına çağırtmıştı ve "Senden son isteğim olacak," demişti. "Ne istedi aşkım?"

"Oğlunun ne kadar cani olduğunu biliyordu, buna rağmen onun elinden tutmamı ve torunlarına sahip çıkmamı istemişti, çok şükür Hüseyin'i kurtarabildik, ama ona uzattığımız elleri daima küfürle reddetti."

"Sen sözünde durmuşsun canım, gönül rahatlığıyla polise verebilirsin bence," dedim. "Yine de o ayyaşa kötülük yapmayacağıma dair sözüm var."

"Peki aşkım, sen nasıl istiyorsan öyle olsun, ama umarım bunca yaptığın iyilik bir gün bize kötülük olarak dönmez," dedim tavırlı bir biçimde. Hançer belime sarıldı aniden, "Sen rahat ol nurum; ben onun canını başka türlü yakmasını bilirim," dedi ve beni alnımdan öptü. Aklım düşman olarak gördüğüm o gaddar adam hakkında kuşku ve düşüncelerle dolmuştu. Önlenemez bir biçimde ona karşı nefret ve tiksinti duyuyordum. Hançer'e bir zararı dokunacak diye uykularım kaçıyor ve bunu kimseyle paylaşamıyordum. Gizli bir nefret yüreğimi kuşatmıştı, Hançer kadar iyi niyetli olamıyordum, içimdeki öfkeyle başa çıkmak şöyle dursun katlanarak artıyordu. Hepimiz gerilmiştik. Efendibaba bize kollarını açıp kucaklayarak gerilmiş olan ortalığı yumuşatmak istedi. "Hadi evlatlarım,

bahçeye çıkıp kahvaltı edip kendimize gelelim, olan oldu üzülmenin bir anlamı yok," dedi. Üstümüzü değiştirip bahçeye kahvaltı için indik. Hava çok güzeldi, yeşillikler içerisinde oynayan çocuklarımızı seyre dalmıştım, köpeklerimiz adeta çocuklarla körebe oynarcasına daire şeklinde koşuşuyorlardı. Gözüm, Hüseyin'i aramaya koyuldu, Hatice'ye seslenerek Hüseyin'in nerede olduğunu sordum. Hatice arka bahçede ağaçları budadığını söyledi. Masadan kalkıp arka bahçeye doğru ilerledim, kulağıma aniden bir hıçkırık sesi geldi; sesin geldiği yöne doğru hızlı adımlarla ilerlediğimde, karşımda Hüseyin'i gördüm. Bir duvarın dibine sinmiş ve başını iki elinin arasına almış sessizce ağlıyordu. Ayakucunda durdum, içim acımıştı onun bu garip duruşundan. Onu güldürebilmek için yüksek bir sesle" Ey genç adam! Kahvaltı âdetini bilmiyor musun?" Sesimi duyar duymaz ayağa fırladı; küçük bir çocuk gibi kazağının kollarını çekerek gözlerini silmeye başladı. "Geldiğini duymadım efendim," dedi. Bana ilk kez efendim demişti. O kadar üzgün bir durumdaydı ki, ne dediğinin bile farkında değildi. "Efendi mi? Ne dedin sen bakayım?" Gülümsedi ve sustu. "Sen benim kölem misin ki bana efendim diyorsun şaşkın çocuk," dedim saçlarını karıştırarak. "Tamam Gül, sen zaten gül'sün," dedi. "Gel buraya, gel de Efendini kucakla, ey köle," dedim ve kahkaha atmaya başladık aynı anda. Hüseyin'i kucaklayıp öptüm, onun da diğer çocuklar gibi sevgiye ve şefkate ihtiyacı vardı ve biz onu gerçekten çok seviyorduk. Hüseyin başını göğsüme yaslayıp yeniden ağlamaya başladı: "Sen benim annemsin, iyi ki varsın, seni çok seviyorum, benim yüzümden üzüldünüz."

"Dur bakalım delikanlı, ben senin nereden annen oluyorum? ben genç ve de çekici bir hatunum, olsam olsam senin kız kardeşin olabilirim," dedim. Sonun da Hüseyin'i güldürmeyi başarmıştım. Gülerek kahvaltı masasına doğru ilerledik. Hançer ve Efendibaba merakla sordular: "Yahu neredeydiniz?"

"Arka bahçede bir kaçak vardı, onu yakalayıp getirdim." Hüseyin sevinçle konuşmaya başlayınca, mutluluktan gözlerinin parladığını gördüm, onun hep gülmesini ve mutlu olmasını diliyordum. Çünkü çocukluğundan beri çok büyük acılara maruz bırakılmıştı o zalim dayısı tarafından. Neşeyle kahvaltımızı yaptık. Onu böyle neşeli görünce içim huzurla dolmuştu, kahvaltıdan sonra kahveleri içmek üzere çardak altına geçtik. Her birimiz sedirlere uzanır gibi oturduk sere serpe. Hançer, sigarasını yakmış dumanını yüzüme doğru üflüyordu. Gözucuyla Efendibaba'ya bakıp "Ben de içebilir miyim?" diye sordum. "Yak evladım, her defasında bana bunu sorma"

"Ne yapayım, hâlâ alışamadım, sanki size saygısızlık ediyor muşum gibi geliyor." Hançer gülümseyerek, yaktığı sigarayı bana uzattı ve kendisine yeni bir tane yaktı. Bu kez ben halkalar halinde dumanı Hançer'in yüzüne üflemeye başladım. Gözlerini kısmış beni izliyordu. Öyle sıcak ve tatlı bakıyordu ki, yüzünde ayın on dördüne benzeyen bir aydınlık parlıyordu, gülümsediğinde yanağında derinleşen gamzesi ona bambaşka bir hava veriyordu. Farkında olmadan adeta bakışarak anlaşıyorduk. Kahvelerin gelişiyle dağılan dikkatimi topladım. Kahvenin kokusuyla, aklıma bir anda Zehra düşmüştü, bir sözü çınladı kulaklarımda, Zehra şöyle diyordu: "Üç koku beni benden alır, yeni çekilmiş kahve kokusu, soyulmuş salatalık ve fırından yeni çıkmış ekmek kokusu." Zehra'yı ne kadar özlediğimi fark ettim bir anda. Zehra'yı düşünürken, aniden Ali Efendi çıka geldi elinde ipini tuttuğu bir koyunla. Efendibabanın önünde durdu ve "Efendim, isteğiniz üzerine kurbanlık olarak bu koyunu aldım," dedi. Kendimi deli gibi koyunun üzerine atarak, "Hayır, olamaz. Kesilmesine katlanamam, size ne kötülüğü dokundu ki ona bu cezayı veriyorsunuz?" dedim içim acıyarak. Koyunu benden almaya kimsenin gücü yetmesin diye koyunu kollarımın arasında sımsıkı sararak kucağıma doğru çektim. Herkes benim bu deli ha-

lime gülüyordu. Efendibaba mülayim sesiyle, "Evladım, bu kurbanlık koyun senin için adandı," dedi. Şaşkınlık içerisinde, "Nasıl yani?" diye kekeledim. Hançer usulca başımı okşayarak, "Sultanım, istersen koyunu kucağından indir de konuşalım," dedi. "Hayır, indirirsem kesersiniz onu, böyle iyi," dedim koyunu daha da sahiplenerek. Turuncu kınalarıyla bana masum masum bakıyordu koyuncuk, onu öpmeye başlamıştım ki Hançer kulağıma eğildi ve, "Nurum, kıskanıyorum bak; seni böyle görünce koyun olasım geliyor, bak meelerim," dedi gülerek. "Neden kesilecek bu koyuncuk?"

"Biriciğim, sana kavuşursam kurban kestireceğim diye adamıştım, adak mutlaka yerine gelmeli, çünkü Mevla'ya verilmiş bir sözdür bu," dedi ve anlık bir suskunluktan sonra devam etti: "Lütfen izin ver de adağımı yerine getireyim," dedi. Efendibaba'ya yalvarırcasına baktım. "Efendibabam, benim için bağışlayın bu koyuncuğu, dayanamam ben onun kesilmesine," dedim ağlamaya hazırlanan gözlerimle. Şefkatli sesiyle Efendibaba, "Gül evladım; bu koyun artık Allah'a adanmıştır, vazgeçmek olmaz, hem nereye kadar beslenip büyütülebilir ki, eninde sonunda kesilecektir, bu onun kaçınılmaz kaderidir," dedi. Kucağımda inleyerek tuttuğum koyunla Hançer'in yanına oturdum, amacım koyunu kesilmekten kurtarmaktı, çünkü çok tatlı ve de çaresiz bakıyordu. Hançer'e ilginç bir soru sordum: "Sevgilim, Allah hayvan sever olduğuna göre, bu kurbandan vazgeçebilir değil mi?" Hançer beni yatıştırmaya çalışırcasına başımı okşadı ve diğer eliyle de koyunu okşadı sevecen bir tavırla. "Sultanım, Allah şüphesiz hayvan sever, çünkü onların Rabbi de O. Sevmediği hiçbir şeyi yaratmamıştır. O'nun kurbanın kanına da etine de ihtiyacı yoktur. Fakat beslenme programını da düşünmek gerekir, öyle değil mi?"

"Hayır" anlamında omuzlarımı silktim. Güldü ve devam etti: "Bu konu derin bir konudur, istersen anlatırım,"

dedi. Üzüntümden Hançer'in tam olarak ne dediğini bile kavrayamıyordum. Gözümün önüne, benim için kanı akıtılmış, derisi yüzülmüş, et kancasına asılmış koyuncuk geldikçe, gözlerim doluyordu. Bir bilim insanı olarak, bu tür gelenekler arasında benim ne işim olabilirdi diye düşündüm. Hançer'e içim çekilerek sordum: "Farz edelim ki izin verdim, ya da benden habersiz kestiniz bu koyuncuğu, ya eti? Eti ne olacak, onu yemeyi düşünmüyorsunuz herhalde?" Hançer, "Hayır aşkım, koyunun eti derisi ve geri kalan tüm organları fukaralara bağışlanacak." Aklıma bir anda, İstanbul'da marketten aldığım etler gelmişti, onlar da bir zamanlar koyundular ama yedim onları. "Peki şimdi niye itiraz ediyordum?" Derin bir düşünceye dalmıştım. Belki de gözümle görmediğimden yemiş olabilirdim. Göz görmeyince, gönül katlanırmış sözü tam da benim için söylenmiş olmalıydı! Efendibaba ve Hançer'in vazgeçmeleri için ısrarla tekrarlayıp duruyordum sözlerimi. Uzun çabalarım sonunda, Ali Efendi koyunu kucağımdan almış ve arka bahçeye bağlamak üzere götürmüştü. Ali Efendi'nin arkasından şöyle seslendim: "Benden habersiz keserseniz, evden kaçarım!" Hançer gülmüştü sözüme. "Merak etme, senden habersiz kesilmesi imkânsız, çünkü senin adına adanmış kurbanın başında sen duracaksın," dedi. Bayılacak gibi olmuştum, tüm bunlar yetmiyormuş gibi, bir de koyunun can vermesine tanık olmak, düşüncesi bile korkunçtu. Fenalaştığımı gören Hançer, suyla yüzümü ıslatıp beni yanına çekti: "Ah benim hassas, vicdanlı kadınım," dedi alnımdan öperek. Uzanır gibi oturduğum Hançer'in yanından sırtımı dikleştirip sordum: "Bana kurbanla ilgili Allah'ın Kuran'da ne buyurduğunu söyler misin?" Merhamet saçan gözleriyle yüzüme baktı ve ağır bir tonda konuştu." Kuranıkerim, Maide suresinde kurban hakkında Yüce Allah şöyle buyuruyor: "Ey iman edenler! Allah'ın, ibadet iyilik ve güzellik alameti kıldığı şeylere, çarpışmanın yasak olduğu haram aya, kurbanlık hediyelere

gerdanlıklara, Rab'lerinden bir lütuf ve rıza ederek Mescidi Harama gelmiş olanlara saygısızlık etmeyin! İhramdan çıktığınız vakit, avlanın. Şunlar size haram kılınmıştır: boğazlanmayarak ölmüş hayvanın eti, kan, domuz eti, üzerine Allah'tan başkasının adı anılmış, boğulmuş, vurulmuş, yuvarlanmış, süzülmüş, canı üzerineyken yetişip kestikleriniz müstesna olmak üzere canavar tarafından yırtılmış ve dikili adak taşları üzerinde boğazlanmış hayvanlar haramdır."

"Biraz daha açar mısın canım?" dedim merakla. "Ayet çok açık bir ifadeyle hayvana saygı istemektedir, bir sürü şart koşmuştur kesilmesiyle ilgili. Dinimiz, hayvanları bu şartlara göre kesin diyorsa, aynı din yine insanları uyarıyor ve hayvanlara saygılı olun diyor. Bunun en güzel örneği, biricik efendimiz, rahmet Peygamberi olan Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v)dır. Peygamberimizin döneminde, büyükbaş hayvanlara, ateşle dağlayarak işaret koyarlarmış, Peygamberimiz bu tür uygulamayı kesin bir dille yasaklamış ve hayvanları kınalayarak işaretlemelerini buyurmuş. İslam'ın Peygamberi, tıpkı onu yaratan Allah gibi hayvan severdi. Peygamberimizin ne kadar duyarlı olduğunu, sana kedi olayıyla anlatayım. Bir gün, minik bir kedi Peygamberimizin hırkasının üzerinde uyuyakalmış, bunu gören şefkat Peygamberi, kediciği uyandırmamak için sahip olduğu tek hırkasını kesmiş. Şimdi soruyorum sana nurum? Bundan daha büyük bir hayvan sevgisi olabilir mi?" Çok etkilenmiş, gözlerim dolmuştu. Hançer bir bardak su içtikten sonra sözlerine devam etti: "Peygamberimizin, sadece hayvanlara değil, bitkilere de ne denli duyarlı olduğunu sana şu hadisi şerifle bildireyim müsaadenle," dedi. Tüm dikkatimi vererek dinliyordum Hançer'i. Hüseyin de öyle. "Âlemlerin efendisi Hz Muhammed Mustafa (s.a.v) hayatı boyunca, hiç kimseye ve hiçbir şeye lanet okumamıştır. Tek bir olay istisna! 'Yeryüzünün, doğanın dengesini bozanlara lanet olsun!' demiştir." Başımı hayranlıkla eğdim.

Hançer, "Buradan anlaşılıyor ki, O sadece hayvan sever bir Peygamber değil, aynı zamanda çevreciydi de." Hançere usulca sokularak, "Her şeyi anlıyorum, ben sadece hayvanların acı çekmelerine ve zalimce katledilmelerine dayanamıyorum. İnsanlar, bu dünyanın yalnız kendilerine ait olduğunu sanıyorlar ve aldanıyorlar. Kurban bayramında, televizyonda izlediğim görüntüler hâlâ gözümün önünde, aklıma geldikçe vejetaryen olasım geliyor. Zaten oldum olası eti pek tüketmiyorum. Sokak ortalarında, bahçe içlerinde yere yatırılarak kıtır kıtır doğranan kurbanları hatırladıkça, inan bayılacak gibi oluyorum." Hançer'in yüzü düşmüştü, çünkü hayvanları oda çok seviyordu. "Haklısın hayvanları bu şekilde, işkenceyle kurban edenler, Kuran'ın kesin hükümlerini çiğnemiş oluyorlar. Yetmezmiş gibi, bir de utanmadan adaklarının kabul olunmasını bekliyorlar. Kesilecek olan kurbanların, Allah adına kesilmesi ve Allah'a adanmasından haberleri bile yok, cahillik hatta kara cahillik bu yaptıkları," dedi sinirli bir halde. "Hançerciğim, Allah neden kurban kesin diye ayet indirmiş?" diye sordum kendimce. Hançer elleriyle terleyen alnını sildi, daha sonra yeniden bir kahve istedi Hatice'den. Bense ağzım açık ne diyeceğini bekliyordum pürsükûn. Hüseyin'le bakışlarımızı masanın üzerinde duran bardaklar arasında gezdirerek Hançer'in sözlerini sessizce beklemeye koyulduk. Hançer'in sözlerinde bir mesaj varsa, biz onu hemen kapmaya hazırdık, nihayetinde Hançer konuşmaya başladı: "Herkesin bu dünyada bir misyonu var, hayvanların da misyonu (yenilebilecek olanlar) insanları doyurmak ve Allah adına kesilmeleridir. Kurbanın asıl amacı, etlerinden fakir fukaranın faydalanmasıdır, hayvanları canice kesenler Kuran'ı anlayamadıklarındandır, bu sebepten güzel dinimiz İslam, her geçen gün yara alıyor. İslam'la ilgili insanların kafaları zaten karışmış durumda. Allah Kuran'da, yılın yalnız bir günü insanlara et yedirin demiyor, yoksullara her daim yardımcı olun buyuruyor. Amellerin en büyüğü

olarak kabul ettiği tek şey yüce Allah'ın, ihtiyacı olana elinizi uzatın, uzatın ki ben de sizin elinizden tutacağım diye vaad ediyor."

"Hata edersem düzelt lütfen, kurban bayramında onca büyükbaş hayvana harcanan paralar, onlarca çocuk için bir eğitim olabilir ve yine onlarca hasta çocukları tedavi edebilir, haksız mıyım aşkım?" diye sordum. "Yüce Allah da tam bunu istiyor; O en çok ihtiyacı olana vermemizi söylüyor, hatta bunu emrediyor. Müslümanların, sorumlulukları sadece Müslümanlara değil. Hangi dilden, hangi dinden olursa olsun, tüm insanlığa karşı bir sorumluluktur. O bize kutsal bir kitap gönderdi, onu anlamak için aklımızı kullanmamızı söyledi. Eğer biz düşünerek, anlayarak okumuş olsaydık, Allah'ın helallerini haram, haramlarını helal olarak karıştırmazdık," dedi. Sohbetin hararetine dalmış olan Efendibaba aniden söze karıştı: "Unutmayalım ki, öbür âlemde hayvanlar kendilerine eziyet edenlerden ve hakaret edenlerden şikâyetçi olacak ve haklarını alacaklardır." Eziyet edenleri anlamıştım, fakat hakaret edenler kimdi? diye düşündüm ve hemen sordum: "Efendibaba, hakaret edenler derken, kim kastediliyor?" Efendibaba, "Kuran, boynuzsuz koçun boynuzlu koçtan hakkını alacağını bildiriyor," dedi. Merakla atıldım: "Nasıl yani, hayvanlar da mı davacı olacak?" Efendibaba, "Eğer bir insan, bir insana hakaret olsun diye 'hayvan, öküz' gibi sözler eder ise, o hayvan da hesap günü hakkını o adamdan alır," dedi. Hançer devam etti Efendibaba'dan izin alarak. "İnsana hayvan demek, o hayvanı aşağılayıp Allah'ın yarattığını hor görmektir. Allah, insanı meleklerden üstün yarattı, insan gelişti ilerledi, öğrendi. Hayvansa yaratıldığı gibi kaldı, insanın üstünlüklerinden mahrumdur, ama insan insana hayvan derse ve üstünlüğünü hiçe sayarsa, hayvanlığın seviyesine iner ve işte o zaman ayet apaçık konuşur. Allah'ın, insana verdiği makamı ve değeri, insan kendi eliyle yıkıp yok eder, bu sebepten insan hayvandan aşağı olmakla fer-

manını imzalamış bulunur. Elbette cezasını görecek," dedi. Hüseyin sordu: "Allah, ayetlerinde hayvanlar hakkında bu kadar vurgu yaparken, insanlar nasıl vurdumduymaz olabiliyorlar, böyle davranarak aslında kendilerini aşağılamış olduklarının farkında değiller mi?" Hançer: "Allah, ne buyuruyor yüce kitabında? Hayvanlarda sizler için apaçık ibretler var. Herkes bu ibreti anlayıp kavrayabilseydi, şimdi yeryüzünde savaş ve ayrımlar olmazdı." Hançer'in sözlerindeki hayvan sevgisi beni alıp geçmişe götürmüştü. İstanbul'da, yağmurlu bir havada kaldırımın kenarında taksi bekliyordum, yanımdan hızla geçen bir arabanın üzerime su sıçratması neticesinde adamın arkasından "Öküüüüz" diye bağırdığımı hatırladım. Meğerse hayvandan aşağı olmuşum da haberim yokmuş. Ve tabii bir de öte âlemde öküzle görülecek bir hesabım var. Çardak altında sohbet gitgide koyulaşmıştı. Hatice'nin, çaylarımızın yanına getirdiği bademli kurabiyeler yüzlerimizin gülümsemesine neden oldu. Hüseyin, Hançer'e kurabiye uzatıp sordu: "Kafam, Âdem'le Havva'ya takıldı, sorabilir miyim?" Kısa bir sessizlik ve "Sor bakalım," dedi Hançer çayına şeker atarak. Hüseyin kafası karışmış gibi kaşlarını çatarak "ya, bana biraz tuhaf geliyor Âdem'in olayı. Yani şöyle; madem Allah, Âdem'in yasak meyveyi yiyeceğini biliyordu, neden o halde engel olmadı, ya da başka bir seçenek sunmadı?" Hançer gülümsedi ve "Elbette biliyordu; bu senaryoyu kendisi yazdı, her şeyde olduğu gibi bu olayda da gizli bir hikmet vardı. Engel olmadı, çünkü onu bağışlayacaktı, anladın mı?"

"Nasıl yani, bağışlanabilsin diye mi bu hatayı yaptırdı?"

"Sen cevabını verdin işte," dedi Hançer gülümseyerek. Çayından bir yudum aldı ve devam etti konuşmasına. "Şunu unutmayalım ki, O çok affedici ve affetmeyi öyle çok seviyor ki, affetmek için daima bir bahane arıyor. O'nun bir ismi de Gafur'dur. Hata edilecek ki Gafur ismi

tecelli etsin, günah işlenmeseydi affa da gerek duyulmayacaktı." Hüseyin yine heyecanla atıldı: "Hata olmasaydı, bu Allah'ın isim ve sıfatlarına ters düşerdi, öyle mi?" Hançer Hüseyin'in omzuna hafifçe vurdu memnun bir ifadeyle. "Aferin sana, çabuk kavrıyorsun, ama bir şeyi unutmamak gerek, affedilebilecek hatalar yapabilelim," dedi manalı ve mesaj içeren bakışlarıyla. Hançer'in son cümlesiyle olayı kavramıştık. Sohbetin derinliği zamanın hızla aktığını unutturmuştu bize. Hançer, "Yatma vakti," dedi, Efendibaba ve Hüseyin önümüzden yürüyerek, konağa doğru yatmak üzere ilerledik....

Yanağım, seni kabrin sertliğinden korur,
Senin aşkın benim hikâyemdir...

Rüyamda, beyaz kasap önlükleri giyinmiş iki adamın ortasındayım. Elimde ipini tuttuğum koyun bana meeliyor. Kendi dilince diyor ki: "Beni kesmeleri için izin vermelisin, ben senin için Allah'a adandım. O'nun adına kurban olmam seni üzmesin, ben mutluyum." Koyunu kucaklayarak kaçmaya çalışıyorum, koşuyorum, koşuyorum, sonunda adamlardan biri beni yakalıyor ve kucağımdan koyunu alıyor pişkin bir gülüşle. Korku içerisinde haykırıyorum: "Yapmayın, kesmeyin, kıymayın." Adamlar ise tam bir kasap edasıyla bana karşı bıçaklarını bilemeye başlıyorlar. Adam, elindeki keskin bıçağı havaya kaldırıp keskin bir darbeyle koyunun başını gövdesinden ayırıyor. Delirmiş gibi koşuyorum, koşarken de bağırıyorum: "Katilleeer!" Kurbancığın kıpkırmızı taze kanı caddeye akıyor, kanı takip etmeye başlıyorum, caddenin üzerinde ağır bir biçimde şerit halinde ilerliyor kan. Karşı kaldırımda ansızın bir kadın görüyorum bana bakıyor, elinde hortumla bekliyor. Caddeye süzülen kanı yıkamaya başlıyor, yıkadıkça üstü başı kana bulanıyor. Eğiliyorum, kana elimi sürüyorum, kadın da benimle birlikte eğilip işaretparmağını kana ba-

tırıyor ve alnıma sürüyor. Kadının bu hareketinden ötürü öfkeleniyorum, tiksinti içerisinde kadını yere itiyorum. Hiç konuşmuyoruz. Ağlamaya başlıyorum. "Koyunumu kurban ettiler caniler," diye söylenerek hıçkırarak ağlıyorum. Tüm ümidim bitmişti ki, aniden karşıma canlı bir şekilde koyun geliyor. Tarifsiz bir sevinçle koşarak koyuna sarılıyorum. Koyun bana kendi diliyle diyor ki: "Benim için üzülme, bak ben başka boyutta canlıyım, kurban olanlar ölümsüzdür. Bu ister insan olsun isterse hayvan fark etmez, aşkla gelenekleri bir tutanlara vahlar olsun," diyor. Merakla soruyorum: "Nasıl yani? İnsanlardan kurban olmaz ki?" Koyun tekrar dile geliyor. "Gerçek âşıklar akıllarını kurban ederlerse aşklarına, işte onlara ölüm yoktur."

"Nasıl kurban edilir ki akıl aşka?" diye soruyorum. "Kan ile!" diyor. Tam o sırada çığlık çığlığa sıçrayarak uyandım. Hançer de uyanmıştı, "Sultanım kâbus mu gördün?" kan ter içinde kalmıştım, Hançer'in sözlerini bile uğultulu duyuyordum. Alnımdan damlayan ter taneleri içerisinde var gücümle Hançer'e sarıldım ve yalvarmaya başladım. "Sevgilim, ne olur kurbanı kurban etme," diye saçma sapan bir cümleyle sözlerimi kekeleyerek tamamladım. Yüzümün terini şefkatli eliyle sildikten sonra yumuşak yatıştırıcı bir sesle: "Bak nurum, kendin söyledin kurbanı kurban etme, demek ki kurban olması kaçınılmaz."

"Lütfen aşkım, onu fakir bir aileye bağışlayalım, onu besleyip büyütsünler." "Ne kadar beslesinler nurum?" dedi Hançer gülümseyerek. "Ne kadar beslenirse beslensin, sonuçta o ailede elbet bir gün onu kesecek. Ama sana söz, sabah erkenden koyunu çevre kasabalardan en yoksul aileye bağışlayacağım, bir müddet beslerler sonrası için söz veremem." Rahatlamıştım, belki orada da kesilecekti ama, en azından birkaç hafta daha fazla yaşayabilecekti ve benim için kurban olmaktan kurtulacaktı, ben de vicdan azabından! "Çok teşekkür ederim sevgilim, çok sağ ol," dedim. "Sen benim tatlı baş belamsın, korkarım artık et

de yiyemeyeceğiz," dedi ve beni göğsüne çekerek yatırdı. Hançer'in güven dolu göğsünde yeniden uyumaya çalıştım...

Sahilde, bir akşamüstü

Nisan güneşinin koyu ışıkları, denize kavuşmak üzere en güzel renklerini sergiliyorlardı. Ilık bir akşam örtüsü ve Hançer'in ateşkesmiş bakışları vuruyordu denizin üzerine. Tahta bir bankta başım Hançer'in omzunda oturuyorduk. Işık saçan denize ve uzaktan geçen teknelere dalıp gitmiştik. Bütün bu maviliğe inat ve sahilde gezinenlerin bakışlarına meydan okurcasına, sanki aşkımızı kâinata duyurur-casına birbirimizi öpüyor ve şakalaşıyorduk. Bakışlarımız ebruli sularda kaybolmuştu, kısa bir süre sonra bir kadın gülüşü, denizde kaybolmuş bakışlarımızı kendine çevirtti. "Dalmak iyi değildir maviliklere, boğulursunuz âşıklar," dedi kadın. Elli yaşında olduğunu tahmin ettiğim bu garip kadın, aniden önümüzde belirivermişti. Hançer'e daha da sokularak, "Kim bu kadın?" diye sordum. "Çekinme nurum, bu kadın yıllardır bu sahilde avara avare dolaşır, duyduğum kadarıyla gençliğinde sevdiği bir adam varmış, balıkçıymış. Bir fırtına sonucu teknesi batmış ve adam boğularak ölmüş. O günden sonra kadın, sürekli buralarda dolanır, belki adam çıkıp gelir diye hâlâ bir umutla bekler, aklını yitirdi zavallı kadın," dedi Hançer durgunlaşan sesiyle. "Tunus'ta ne çok deli var, öyle değil mi?" diye sordum. Hançer gülümsemekle yetindi. "Hançer âşıklar neden kavuşamıyorlar?"

"Biz kavuştuk ya nurum," dedi yüzümü okşayarak. Hançer'in suskunluğu beni de susturmuştu. Farkında değildim daldığımın, ansızın kadın omzumu dürterek: "Çok mu âşıksın sen bu adama?" diye sordu delice gülerek. Kadının gülüşü sinir bozucu olsa da kızamıyordum onun

bu durumuna. O kadar acınası görünüyordu ki, insanın elinden tutup evine götüresi geliyordu. Kadının sorusuna gözlerimi yumarak, "Evet," der gibi başımı öne eğmekle yetindim. Hançer usulca, "Aldırma bu kadının sözlerine, birazdan sıkılır gider," dedi. Oysa kadın hiç de gidecek gibi görünmüyordu, adeta demir atmış gibi önümüzde hareketsiz ayakta duruyordu. Ne kadar korkunç bakıyordu, gözlerinde tam bir deli bakışı hâkimdi. Üzerinde mavi, uçları yırtık ve yamalı zikzak desenli ince bir pardösü, ayaklarında ise yeşil ince topuklu ayakkabılar vardı. Sağ elinde bir balık oltası tutuyordu. Sarı rengini almış geniş bir yüzü ve kırık dökük dişleri insanı tiksindirecek kadar siyahtı. Bazen bir gülümseme alıyordu yüzünü, bazen de yağmur öncesi kara bulutlar. Yaşlılıkla belirginleşen kırışıklıklar hâkimdi yüzünün her noktasında. Hançer sigara paketinden bir tane sigara çıkardı ve kadına uzattı. "İçer misin?" diye sordu. Kadın altın bulmuş gibi sevinerek el çırpmaya başladı ve Hançer'in elinden kaparcasına sigarayı aldı. Hançer cebinden çakmağı çıkarıncaya kadar, kadın sigarayı yemeye başladı. Hançer eliyle işaret ederek, "Hayır, bu yenilmez, bak böyle çekeceksin içine," diyerek gösterdi. Fakat kadın az evvel yemeye çalıştığı sigaranın tütünlerini yüzümüze karşı tükürmeye başlayınca Hançer sinirlenerek, "Hadi sultanım gidiyoruz," dedi ve ayaklandık. Kadın bizim gideceğimizi anlayınca bir çocuk masumluğu içerisinde, "Gitmeyin! Siz de beni herkes gibi terk etmeyin," dedi. Bu sözler adeta yüreğimize bir ok gibi saplanmıştı. Hançer'in merhameti, her zamanki gibi galip gelerek kadına eliyle işaret etti ve oturmasını söyledi. Kadın masum bir çocuk gibi, önümüze yere oturdu. Hançer kadına karnının aç olup olmadığını sordu, kadın Hançer'in sorusuna tane tane cevap verdi. "Karnım tok, ama ruhum sevgiye aç," dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Şaşırmıştık bu sözlerin karşısında, Hançer ciddi bir ses tonuyla sordu: "Peki onu nasıl doyuracağız?" Kadın başını sağa sola sallayarak: "Artık

çok geç, o benim sevdiğimdi ama denize gitti ve bir daha da gelmedi. Artık ruhum doymaz." Hançer ciddi bir ifadeyle: "Hadi bizimle yemeğe gel," dedi. Kadın yüzümüze derin bir bakış attı ve "Sağ olun âşıklar, kimse sizin gibi bana iyi davranmadı, siz çok güzel insanlarsınız, ama ben tokum," diye ısrar etti. Hançer, onu incitmemek için sesini daha da yumuşatarak sordu: "Paramızı seninle paylaşsak, kabul eder misin?"

"Ah, âşıklar ah, benim için bir şey yapmak istiyorsanız, birbirinizin ellerini hiç bırakmayın," dedi, koşarak yanımızdan ayrıldı ve az ileride gözden kayboldu. Hançer'le bakıştık ve hüzünlü bir tebessümle banktan ayrıldık. Yol boyunca el ele ağır ağır yürüdük; Hançer'e kadının halini sordum: "Kadıncağız bu dünyada kimsesiz nasıl yaşayacak?" Hançer dalgınca gülümsedi, "Bu dünyadan, ne çok arifler, filozoflar ve veliler geldi geçti. Hâlâ da gelip geçmekte, ehh arada bir değişiklik ve renk gerek. Bereket deliler var da dünyamız renkleniyor," dedi. Ağzım açık bir şekilde şaşırıp kaldım: "Sen şimdi üzülmedin mi bu kadıncağıza?"

"Neden üzüleyim nurum? herkes gibi o da görevini yapıyor, veliyse veli deliyse deli olarak yaşıyor işte," dedi. Hançer'le bu konu hakkında uzun uzun konuşup dertleştikten sonra, beni kollarının arasına aldı ve eliyle dudaklarımı aralayarak, ağzımın içine ince bir tükürük attı. Kendine has olan bu çılgın öpüşme beni baştan çıkarıyordu, Hançer'in yaşam tarzı gibi öpüşmesi ve sevişmesi de ona hastı ve çıldırtıcıydı. Birbirini delice arzulayıp seven bir başka çift daha var mıydı yeryüzünde bilemiyordum ama, ben her geçen gün Hançer'e tutku ve arzuyla bağlanıyordum. Sahil boyu sarmaş dolaş yürüdük. Sonunda çarşıya vardık. Çarşıda antika dükkânı olan Efendibaba'nın arkadaşına "merhaba" demek için içeriye girdik. Efendibaba'yı andıran bu tatlı yaşlı adam, bizi görünce büyük bir sevinçle ayağa kalktı ve "Aa, Hançer'im gelmiş," dedi. "Nasılsın Veysel Hocam, iyi misin?"

"Sağ ol Hançer'im, seni ve kızımı gördüm, daha iyi oldum," dedi, sevecen bir ses tonuyla. "Biz Gül ile dolaşmaya çıkmıştık; buraya kadar yürümüşken senin kahveni de içip dertleşelim istedik."

"İyi yapmışsınız, şeref getirdiniz fakirhaneme," dedi ve yanındaki çırağını kahve almaya yolladı. Gülümseyerek bizi arka bölüme buyur ettikten sonra, kahvelerimiz de gelmişti. Ortam tıpkı bizim konaktaki huzura sahipti. CD'den gelen sade ve tiz bir ney sesi, bulunduğumuz mekâna ahenkle yayılıyordu. Etrafta bir yığın eski elyazması tasavvuf kitapları vardı. Duvarları süsleyen nesih yazı türü hat levhaları asılıydı. Yerden yukarı doğru usanan, antika karyola başlıkları arasında kendimi zaman tüneline girmiş ve çok eski çağlara yolculuk ediyormuş gibi hissediyordum. Veysel Hoca'ya antikacılık babadan geçmiş ve gençlik yıllarında öğretmenlik yaptığı için, hoca lakabı o günlerden kalmış. Veysel Hoca, kahvesinden bir yudum aldı, kısık ve çekik gözleriyle gülümseyip sordu: "Evladım, adın Gül'dü değil mi?"

"Evet Veysel Hoca, adım Gül," dedim. Hocanın adımı hatırlaması hoşuma gitmişti. "Gül, kızım bak sana ne anlatacağım? Hançer daha çocukken bu dükkân vardı, bir keresinde yan bölümde duran nargileler var ya, tam orada," deyip eliyle işaret etti. "Hançer, dolabın arasına sıkışmış minik bir kedi yavrusunu kurtarmak için tam on bir cam nargilemi kırmıştı." Hançer Veysel Hoca'nın omzunu sıvazlayarak, "Hocam, kırdıklarımın çoğu kaçarken olmuştu, dün gibi hatırlıyorum," dedi gülümseyerek. "Ah bak, aklıma birden ne geldi kızım?" diyerek bana tatlı tatlı anlatmaya başladı. "Hançer, çocukken de aynen böyleydi, haksızlığa ve yanlış anlaşılmaya tahammülü yoktu. Nargileleri kırdıktan bir gün sonra, okul çıkışı bana uğrayıp cebinden bir sürü bozuk para çıkardı ve gururlu bir ifadeyle 'Al bunları Veysel Amca, zararını karşılamaz ama, büyüyünce öderim,' dedi. Veysel Hoca, Hançer'in çocukluğunu

büyük bir sevinç içerisinde bize anlatıyordu ki, o sırada hocanın telefonu çaldı. Hoca müsaade isteyerek telefonla konuşmaya başladı, ben de o sırada dükkânı incelemeye koyuldum. Duvarda duran bir tablo dikkatimi celp etmişti. Tabloda, boynu bükük bir gül, üzerinde ise parlak bir hançer duruyordu. Veysel Hoca telefonu kapattıktan sonra bana bakarak: "Beğendin mi kızım?" diye sordu babacan bir tavırla. "Evet, hem beğendim, hem etkilendim," dedim. "Neden evladım?"

"Bu tablo, gül'ün sanki kurban edilişini hissettiriyor insana."

"Öyle mi hissettin evladım? diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Evet öyle hissettim ve hüzün verdi bana, kim yapmış bu resmi?"

"Ben yaptım evladım altı yıl önce, gözlerim o vakitler iyi görüyordu, artık resim yapamıyorum," dedi. Hançer söze girerek, "Güzel çizmişsin hocam, ben de ilk kez görüyorum," dedi. Hoca kahvelerden sonra çay da söylemişti. Çaylarımızı ikram ettikten sonra, konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Bodrumdaydı bu resim, fakat bodrumu fareler sarınca, kemirmesinler diye yukarı çıkardım," dedi. Veysel Hoca'nın gözlerine dikkatlice baktım ve, "Hocam, benim içinde bir resim yapabilir misiniz?" diye sordum istekli bir ses tonuyla. "Evladım, dükkân sizin istediğiniz tabloyu alabilirsiniz, hatta bu gül ve hançer resmi olan tabloyu sana hediye etmek istiyorum," dedi içtenlikle. "Hayır hocam, bu resim beni üzdü, ben bizim için yeni bir şey yapmanızı rica etmiştim."

"Tamam, kızım nasıl bir resim olsun?"

"Aşkın resmi!" Veysel Hoca başını kaşıyıp kaşlarını kaldırdıktan sonra: "Tabii, ama çok zor," dedi. Hemen atıldım: "Neden hocam?"

"Çünkü bugüne kadar aşkın resmini yapan, henüz hiçbir ressam çıkmamıştır ki, ben aşkın resmini yaptım desin."

"Ben yine de sizden umutluyum hocam."

"Peki evladım, madem istiyorsun deneyeceğim."

"Aaa bir şey daha var hocam?"

"Neymiş o?" diye sordu hoca merakla. "Aşkın resmi derken; herhangi bir aşktan söz etmiyorum, Hançer'le benim aşkımı kastettim," dedim. "Bu daha da zor evladım," dedi ve kısa bir süre sessiz kaldı. Benim, bu isteğimin karşısında bir şey söylemedi zavallı adamcağız. Bunu nasıl resmedeceğini de bilmiyordu. Aslında kimse bilmiyordu. Ben yinede ısrarlıydım, ama aşkın resmi nasıl yapılırdı ki? Hançer, Veysel Hoca'yla olan konuşmamızı can kulağı ile dinliyor ve tatlı tatlı gülümsüyordu. "Hocayı yormayalım, ben sana ileride kendi ellerimle güzel bir resim çizmeye çalışırım," dedi Hançer. Sevinerek, "Peki, anlaştık o halde," dedim ve çayımdan bir yudum aldım. Hançer kitaplara göz gezdirerek Veysel Hoca'ya sordu: "Hocam, gelmişken Gül'e bir kitap almak istiyorum, sizin bir tavsiyeniz var mı?" Veysel Hoca, sanki önceden hazırlamış gibi, elini kitaplarla dolu olan rafa attı ve Ömer Hayam'ı çekip bana uzattı. Hançer ve ben şaşırmış bir halde sadece gülümsedik. Veysel Hoca derin bir iç çekerek: "Hançer oğlum hadi bize Hayam'dan bir şeyler oku da, çırpınan ruhlarımız huzur bulsun," dedi. "Emrin olur hocam," dedi ve rast gele bir sayfayı açarak şu dörtlükleri okumaya başladı:

Niceleri geldi neler istediler;
Sonunda dünyayı bırakıp gittiler.
Sen hiç gitmeyecek gibisin değil mi?
İnan o gidenler de hep senin gibiydiler...

Şu testi de benim gibi biriydi;
O da bir güzele vurgun, dertliydi.
Kim bilir, belki boynundaki kulpta
Bir sevgilinin bembeyaz eliydi...

"Hay ağzına sağlık evlat; şu akşam vakti ruhumu yıkadın vallahi."

"Ben değil, Hayam yıkadı hocam." Veysel Hoca Hayam'ın kitabını hediye paketi yapıp bana uzattı sevgi dolu bakışlarla. "Sen, Hayam'ın mirasının içinde yaşıyorsun, lakin bu da benim sana küçük bir armağanım olsun," dedi. Onu kucaklayarak teşekkürlerimi bildirdim. Gitme vakti gelmişti, Veysel Hoca'yla vedalaşıp oradan ayrıldık. Hava o kadar güzeldi ki, insanın saatlerce yürüyesi geliyordu. Hançer'in sırtına zıpladım sevinçle. "Beni çok sevdiğini söylemezsen inmeyeceğim," diye tutturdum. Hançer ani bir hamleyle beni sırtından göğsüne çekti ve gözlerime bakarak, "Seni seviyorum," dedi, mutluluktan yüzüm ve bedenim terliyordu, sanki bir deprem oluyor gibi, ayaklarımın altında titreyen yeryüzü, her an aniden yarılıp açılacak gibi geliyordu. Hançer'in kolları arasında sendeliyordum. Teninden yayılan arzu dolu kokusu içinde, parçalanıp dökülüyordum. Onda kimsede olmayan çekici bir cazibe ve doyumsuz bir arzu vardı. Saçlarımı parmaklarına doladı ve soluğuyla nefesime seslenerek, "Sana öyle sarhoşum ki, senin soluğunda ve senin içinde olmadığım anlar, bil ki yaşamıyorum, seni arzudan öte bir tutkuyla istiyorum," diye ağzımın içine fısıldadı. Kadınlığımı ve cinselliğimi bana öyle delice yaşatıyordu ki, onunla sevişmediğim bir tek gece bile kendimi yarım hissediyordum. Bu sevişme gücünün bedenimin tüm dokusuna yayıldığını hissettiriyor ve aşkla var olduğumun kanıtını yaşatıyordu. Bu özgün bilge olan adama, her şeyimi vermeye hazırdım. Onun öpüşleri içimde infilak ediyor ve titreyen ellerimle çılgınca bedenimi bedenine yaklaştırıyordum. İkimizde kan ter içinde kalmıştık, aşırı terlediğimi görünce biraz soluklanmam için ciddi bir ses tonuyla fısıltı halinde inler gibi, "Vücudundan damlayan ter damlalarının boşa akmasına izin vermem, hadi sevgilim eve gidiyoruz, odamızda terimize ter katalım," diye kulağıma fısıldadı. Beni kucaklayıp arabaya kadar götürdü, tenimde bir yanışın keşfine eşlik eden bir titremeyle Hançer'in o an sadece sevişme arzusuyla do-

lu olan gözlerine baktım. Hançer'in soluk alıp verişleri gitgide hızlanıyordu. Gözlerinde patlamaya hazır bir el bombası olduğunu görüyordum. Yol boyunca Hançer'i tamamen baştan çıkarmıştım, hiç konuşmuyordu, tek isteği bir an önce konağa varıp odamıza çıkmaktı. Bakışlarından, sevişme içgüdülerinin ayaklandığının farkındaydım. "Seni uyutmayacağım sabaha dek," dedi. Bu sözler, her hücremi elektro şok verilmişçesine titretti. Yirmi dakika süren yolculuğun nihayetinde, beni kucakladığı gibi adeta odamıza uçurmuştu. "Seni deliler gibi istiyorum, sen bensin ben de senin aynınım," diye sayıklar gibi kulağına fısıldadım. "Sultanım, benimlesin ve benimsin, içindeyim ve sendeyim." Tılsımlı bir gecede birbirimizde kaybolduk...

Bir hafta sonra, Layla'nın nişanı

İstediğin kadar yaşa,
nasıl olsa bir gün öleceksin.
Dilediğini sev, nasıl olsa
bir gün ayrılacaksın...

Nisanın son günlerini yaşıyorduk, havalar gittikçe ısınıyordu, bahçemizde yeşillikler ve çiçekler filiz vermeye başlamıştı. Konak her zamanki huzurunu koruyordu. Bu akşam, diğer akşamlardan farklıydı. Çünkü bizim ikizlerden birinin nişanı vardı. Çocukların bakımından sorumlu olan Layla, bu gece nişanlanıyordu. Gecikmiş yaşına rağmen, illa nişan olmadan evlenmem diye tutturmuştu. Nişan konakta yapılacağı için, tek konukları yine ev halkı oldu. Çocuklar bahçeye, küçük bir eğlence havası verdiler, Hüseyin bahçeye renkli ışıklar yerleştirip masaları düzenlemede görevliydi. Hatice, ikizinin nişanlanmasından dolayı çok memnun görünüyordu. Kendi elleriyle yaptığı

kurabiyeleri ve pastayı, özenle masanın üzerine yerleştirdi. Kulağının arkasına iliştirilmiş kalemini, ikide bir eline alarak, "Hüseyin aman ha, bir eksik olmasın," diye talimat üzerine talimat veriyordu. Gecenin yıldızı Layla ise, nişanlısıyla avludan ayrılmış bir bölümde oturuyor ve çocuklara gülümsüyordu. Nişanlısı Mahmut ise, kaşları çatık, düşünceli bir şekilde, ayağıyla oynattığı masanın üzerindeki bardakları şıngırdatıyordu. Elmacıkkemikleri oldukça belirgin ve çöküktü, yüzü olduğundan daha yaşlı gösteriyordu onu. Bana itici ve cahil görünse de, sonuçta Layla onu beğenip sevmişti. Adam sanki, köy kahvesinde oturur gibi, bir ayağını altına alarak hasır mindere kurulmuştu. Bu oturuş bir cahillik işaretiydi bana göre. Bir de dikkat çeken yeri, adamın burnuydu, iri ve kemikli burnunun ucu, şiş ve kızıldı. Gözlerimi onlardan çekip, çardak altında oturan Efendibaba'ya ve Hançer'e yönelttim. Muhammed, Hançer'in sırtına tırmanıyor, oradan da omzuna sarkıyor ve yuvarlanıyordu. Konaktaki herkes halinden son derece memnundu. Yıldızlarla döşenmiş bir gökyüzü, çimen ve nar çiçeği kokuları dalga dalga yeryüzünü kaplıyordu. Hava sıcak sayılabilecek kadar yakıcıydı. Odamın penceresinden herkesi izledikten ve giyindikten sonra, aralarına katılmaya hazırdım. Bu gece her zamankinden daha bakımlı ve farklı görünmek istedim. Saçlarımı Hançer'in sevdiği gibi, toka yardımıyla geriye doğru topladım, gümüş halka küpelerimi taktım, üzerime siyah, ince, askılı, dar bir elbise geçirdim. Makyajımı normalde yapmış olduğumdan daha belirgin yaparak aşağı indim. Bahçeye doğru ilerlediğimde, herkes sevinç ve hayranlıkla bana bakıyor ve "Çok güzel olmuşsunuz," diye iltifatlar ediyorlardı. Hançer, geldiğimi görünce büyük bir şaşkınlık ve hayranlık içinde hızlı adımlarla bana doğru ilerledi. "Sultanım, bu ne çekicilik?"

"Beğendin mi aşkım?"

"Beğenmek ne demek, muhteşemsin." Hançer'in kulağını yarı öperek, yarı fısıldayarak, "Nişan bahane aşkım, senin için hazırlandım."

"Çok güzel olmuşsun, hep güzelsin zaten, ama saçını bu tarz toplaman sana bambaşka bir hava vermiş," dedi yüzümü okşayarak. Fırtınalar estiren gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde sabit bakıyordu. Ansızın belimden tutarak, "Ben kıskancım nurum, seni havadan çiçekten bile kıskanırım," dedi. Gülümsedim davetkâr bakarak. "Beni kıskanmana gerek yok, ben seninim," dedim. Tatmin olmamış gibi kaşlarını çattı tatlı bir şekilde. "Elbette benimsin, benim olduğun için bile kıskanıyorum," dedi. "Beni kıskanman hoşuma gidiyor." Aniden kalçamı avucunun içiyle ovarak derin bir bakış attı:" Beni baştan çıkaran tek kadınsın," dedi. "Seni benden başka kimse baştan çıkaramaz." Dişiyle kulakmememi kavradı. "Kanıt isterim," dedi. "Ne zaman?" "Hemen, şimdi hadi odamıza gidelim," dedi, arzu dolu sesi titriyordu. "Şimdi olmaz, herkes nişan için bizi bekliyor," dedim. Tekrar kulağımı ısırdı; "Geceden sabaha kadar kanıtlayacaksın, unutma!" dedi baygın bakışlarıyla. "Hiç şüphen olmasın," dedikten sonra, Efendibaba'nın bulunduğu yere doğru ilerledik. "Hayırlı akşamlar Efendibaba."

"Aa benim Gül kızım, pek güzel olmuşsun," dedi gülümseyerek. Efendibaba'yı öptükten sonra, yanına oturduk Hançer'le beraber. Hüseyin bize çay ikramında bulunurken kendini tutamayıp atıldı. "Ben de Hançer gibi ileride olgunlaşınca, Gül gibi güzel bir eş istiyorum," dedi. Kahkahalar havada yankılandı, o kadar samimi ve çocuk saflığı içerisinde dileğini dile getirmişti ki, gülmemek imkânsızdı. Hüseyin'i yanaklarından öperken fark ettim ki, şikâyet etmekte olduğu sivilceleri azalmıştı. Sevinçle Hüseyin'e, "Canım, farkında mısın? Aknelerin azalmış," dedim.

"Evet, çok mutluyum sabunlar işe yaradı," dedi. Onu böyle sevinç içinde görmek hepimizi mutlu ediyordu. En çok da Hançer'i. O bütün çocukları seviyordu, çocuklar da onu. Nişan eğlencesi bütün canlılığıyla devam ediyordu, CD'de çalan müzik, havaya daha da neşe katmıştı. Efendibaba'nın yaşlı gözleri, mutlulukla parlıyordu. Ne de

olsa Layla ve Hatice, on bir yıldır bu konakta yaşamışlar ve konağa emekleri çok büyüktü. Efendibaba, her ikisini de kızlarıymış gibi seviyordu. Hançer oturduğu yerden beni süzüyordu inceden inceye. Gözlerinin karanlığında beni ne denli arzuladığını fark ettim, irade dışı ona sokulup yanağımı geniş göğsüne yasladım. Hançer bir süre hareketsiz kaldıktan sonra, eliyle başımı okşadı, dokunuşu yumuşacıktı. Yavaşça kulağıma, "Ağustosun gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldadı. Güneşten bronzlaşmış yüzüne, o kara gözleri ayrı bir hava veriyordu. Yüzümü yüzüne yaklaştırdım sevgiyle. "Ben de aşkım; sabırsızlıkla bekliyorum ve çok heyecanlanıyorum düşündükçe," dedim. Gözlerimi Hançer'den alamıyordum, bu gece de yine çok yakışıklıydı, gömleğinin kolları yarıya kadar sıvanmış, siyah dalgalı saçları esen rüzgârla yüzüme yüzüme vuruyordu. Oturduğum yerden Hançer'i süzmeye başladım, Hançer süzüldüğünü hissedince, doğruldu ve kulağıma kısık bir sesle fısıldadı: "Bu bakışların altında ne yatıyor?" Gerçekten de süzülmeye müsait bir hali vardı, her şeyiyle çekici görünüyor ve beni adeta bir demir tozu gibi mıknatısa doğru çekiyordu. Sorusuna cevap vermek için, tam ağzımı açacaktım ki, vahşi bir öpücük beni mindere çiviledi. Hançer son derece sakin bir tavırla sanki az önce beni öpmemiş gibi, "Sorumun cevabını bekliyorum," dedi. Beni ilk kez Efendibaba'nın yanında bu denli çılgınca öpmüştü. Karşılıklı gülüştük ve şakalaştık. Bu konakta yaşayan kadınlar ve çocuklar otoriteyle değil sevgiyle bağlıydılar Hançer ve Efendibaba'ya. Hurma ağaçlarının çevrelediği bu konakta herkes karşılıksız, çıkar duyguları olmadan yaşıyorlardı. Yine gözlerim bahçenin orta yerinde eğlenen çocuklara ve nişanlı çifte takıldı. Hatice, ikizinin mutluluğunu izliyordu karşı masadan. Sevinçten ağlamak üzereydi sanki, ama gözyaşlarını tutuyor gibi bir hal içindeydi. Hüseyin'in ardı ardına getirdiği kurabiyelerin ve pastanın tadı harikaydı, gece neşe içerisinde devam ediyordu. Layla,

yaşlı mı yaşlı bir kadının koluna girmiş, ağır adımlarla bize doğru geliyorlardı. Nişanlısının annesi olmalı diye aklımdan geçirdim. Yaşlı kadın, sırtında taşlar yüklüymüşçesine iki büklüm yürüyordu. Hançer yaklaştıklarını fark edince, koştu ve kadını kolundan tutup yanımızdaki mindere oturttu. Kadın minnettar gözlerle Hançer'e uzun uzun baktı, "Çok yaşa evladım," dedi. Hançer tatlı bir gülümsemeyle, "İnşallah hep birlikte," dedi. Hüseyin, kadına meyve suyu ikram etti ve yanımıza oturdu, Efendibaba Hüseyin'e sevecen bir bakış atıp sordu: "Yoruldun mu evladım?" Hüseyin, "Hiç yorulur muyum Efendibaba, hatta eğleniyorum bile," dedi gülümseyerek. Bu kez Efendibaba, yaşlı kadına sordu: "Nasılsınız hanımefendi?"

"Sağ olun, iyi olmaya çalışıyorum, çocukların nişanını da gördüm, daha ne isteyebilirim," dedi. "Kadın doksan yaşında falan mı acaba?" diye aklımdan geçiriyordum ki, kadın aniden, "Artık doksan beş yaşındayım, görecek bir şeyim kalmadı," dedi, feri sönmüş gözleriyle. Ağzım açık kaldı kadının yaşını işittiğimde. "Acaba bunca uzun ömürde, kim bilir neler görmüştür ve nelere tanık olmuştur, ne aşklar yaşamıştır," diye Hançer'in kulağına fısıldadım. Hançer gülümsedi çapkınca." Sen o yaşa da gelsen, ben seni hep seksi bulacağım," dedi. "Aşkım, kadına bir bak; ne seksiliği? Eminim ben, bu kadından daha da yaşlı göstereceğim."

"Gülcüğüm, neler düşünüyorsun böyle, vallahi güldürüyorsun beni?"

"Aşkım, biz yaşlanabiliriz ama aşkımız hep taze kalacak değil mi?" dedim. Hançer alnımda dudaklarını gezdirdi usulca. "Aşk ve âşıklar ölmez ki, yaşlanmaları olsun," dedi. Gözlerimi yeniden kadına çevirdim: "Nasılsınız?" diye sordum. Kadından hiç cevap gelmeyince anladım ki kulakları iyi işitmiyor. Tekrar sormanın anlamsız olacağını düşünüp, kadını izlemekle yetinmeye çalıştım. Saçları kar beyazdı, kat kat derin ve geniş çizgiler yüzünü doldurmuştu. Zayıf

ve koyu esmer bedeninin altındaki bacakları, öylesine deforme olmuştu ki, içimi acıtmıştı. Bu kısa görüşmeden sonra, kadını Hançer'in şoförü Kenan evine bırakmak üzere yola koyuldular. Kadın gittikten sonra, bir müddet daha kadını düşündüm, o cılız yıpranmış bacakları, daha ne kadar taşıyabilirdi onu? Hançer dalgınlığımı fark etmişti ve beni gülümsetmek için ayağa kaldırdı aniden. Belimden sımsıkı kavradı ve kulağıma fısıldadı: "Bu hayranınızla, dans etmek ister misiniz güzel bayan?"

"Seve seve, sizin gibi çekici bir erkeğin kolları arasında dans etmekten şeref duyarım." Herkes bizi alkışlamaya başladı, en çok da Hüseyin. Efendibaba da sevgi dolu bakışlarını bize yöneltmişti. Hüseyin, CD'ye "Tunus'ta aşk" adlı eski bir Arap müziği koydu ve heyecanla bizim dansa başlamamızı bir kenara çekilerek, beklemeye koyuldu. Konağın bahçesinin, beton zemininde dansa başladık, tüm gözler bize çevrilmişti, bahçıvan Ali Efendi sırtını duvara yaslamış gülen gözlerle bize bakıyordu, Efendibaba bir elini kalbinin üzerine götürmüş, diğer eliyle kahvesini yudumluyordu, fakat gözleri bizdeydi. Hançer'in bedenine bedenim adeta yapışmış gibi, ağır bir biçimde dönüyordu. onun dans konusunda çok başarılı olduğunu biliyordum, bu sebepten tüm kontrolü onun ellerine bırakmıştım. Gözlerim, o kara gözlerine kenetlenmiş, ellerim avuçlarında terlemişti. Dudaklarımız ise her an birleşmeye hazır bir durumda arzuyla kımıldıyorlardı. Bu dans, aşkımızın dansıydı! Etrafımızı kırmızı bir renk sarmaya başlamıştı, bakışları karşısında yüreğim coşuyor ve havalanıyordu adeta. Kırmızı sardunyalar ve sarısabır çiçekleri arasında ağır ağır dans ediyorduk. Hançer'in kollarında, sanki her şey canlanmaya uğraşıyordu; kaldırımlar, duvarlar, her şey dile gelmek için çabalıyordu sanki. Daldığım bu mutluluk düşünden, beni kimsenin uyandırmasını istemiyordum. Onun kolları arasında kapıldığım arzu içerisinde, hazdan titriyordum. Adeta hırpalanmaya, erimeye amade vusla-

tın şehvetiyle onun kollarında sarhoş olmuştum, deli bir suyun akışına benzer bir coşkuyla dans ediyorduk. Onun yakıcı ve şehvet kokan soluk alıp verişleri kulağımı yakıyor ve kokusunun etkisi altında hiçbir gücün tutamayacağı bir dirençle beni kollarında sıkıyordu. Müziğin sarhoş edici havası içinde Hançer'in fısıltısı kulağımı gıdıkladı. "Kollarımda olmanı hiçbir şeye değişmem." Mutluluk sıtmasına tutulmuş gibi, titremeye başladım. Dudağımı eliyle sıktı: "Damarlarım zonkluyor, hissediyor musun? Seni çılgınca istiyorum," dedi baygın gözleriyle. Deniz çalkantısı kadar coşkulu olan sesi karşısında, kendimi kollarına tam bir sunuş hali içerisinde bıraktım. "Al beni götür aşkım," diye fısıldadım kendimden geçmişçesine. Dakikalarca dans ederek, ruhlarımız sevişti doyasıya, müzik bittiğinde etraftakilerin alkış sesleriyle kendimize geldik. Gözlerimizi açtığımızda, sanki ötelerden bu âleme ışınlanmış gibi, şaşkınlık içerisinde kısa bir süre daha ayakta kaldık, Hançer'in gözleri kanlanmıştı yine. El ele Efendibaba'nın yanına doğru yürüdük. Gözlerinin içi gülüyordu Efendibaba'nın. "Oturun evlatlarım; Mevla sizi hep böyle mutlu etsin, sizi hiç ayırmasın," dedi yumuşak sesiyle. Aynı anda "Amin," dedik. Hüseyin, kahvelerimizi ikram ederken gülümsedi ve "Çok güzel dans ettiniz, hayran oldum vallahi," dedi ve yanımıza oturdu. "Sağ ol Hüseyinciğim, gün olur biz de senin dansını izleriz," dedim Hüseyin'in saçlarını karıştırarak. "Sen Hançer'i deli gibi seviyorsun Gül, ben de senin gibi seven birini bulabilir miyim sence?" diye sordu Hüseyin. "Tabii ki bulabilirsin, sen son derece hoş bir delikanlısın, hayat insana neler hazırlar bilinmez," dedim. Hançer hafif bir tebessümle konuya girdi: "Bak Hüseyinciğim! Gül'ün benim için, aşkımız için yaptığı fedakârlığı her âşık kolay kolay yapamaz. Bir bilim kadını olarak, işini evini, dostlarını ve hatta çok sevdiği memleketini benim için terk etti, bunu kaç kişi yapabilir Hüseyinciğim?" Hüseyin gözlerini bana çevirerek cevapladı: "Bunu ancak Gül yapabilir ve

yaptı da." "Evet oğlum, bizim aşkımız işte o aşklardan biri," dedi Hançer çenesiyle alnımı okşayarak. Saat ilerlemiş ve nişan için düzenlenen eğlence sona ermişti. Çardak altında Efendibaba, Hüseyin ve Hançer'le oturuyorduk. Hatice ve Layla, nişan eğlencesinden kalan dağınıklığı toplamaya koyulmuşlardı. Uzaktan cırcırböceklerinin sesi geliyordu. Ruhlarımız adete yıldızların altında huzurla dalgalanıyordu. Havaların ısınmasıyla, bahçede yeniden açan egzotik çiçeklerin kokusu, insanı hemen etkisi altına alıyordu. Hüseyin, aklında bir şeyler varmış gibi oturduğu yerden kıpır kıpır hareket ediyordu. Hançer Hüseyin'e baktı ve "Oğlum aklında ne varsa sor da kurtul," dedi gülümseyerek. Hüseyin utangaç bir tavırla, "Şey, bir şey sormayacağım, sadece hani bir hikâye vardı Sultan Selim'in, onu tam olarak hatırlayamıyorum, rica etsem anlatır mısın?" dedi.

"Sultan Selim'in hangi hikâyesi?" diye sordu Hançer. "Kılıçla ilgiliydi galiba?" Hançer hatırlar gibi, "Aa, tamam hatırladım şimdi," dedi. Koluna başımı yaslayarak dinlemeye başladım. "Venedik elçisi Antonio Jüstiniani, Sultan Selim'in huzuruna girer. Yeri öperek itimatnamesini sunar, ülkesine döndüğünde herkes bu cihan padişahının nasıl birisi olduğunu sorarlar. Fakat Jüstiniani, 'Görmedim yüzünü,' der. 'Odasına girip ve yanına kadar sokulduğun halde nasıl olur da yüzünü görmezsin?' diye sorarlar. Jüstiniani şu müthiş itirafı yapar: 'Kılıcı öyle parlıyordu ki, yüzüne bakamadım!' Hünkâr, bu sözleri duyduktan sonra, ayağa kalkar ve 'Osmanlının kılıcı parladığı sürece, düşmanların başı daima önde olur, ama kınına girip paslanmaya başlarsa işte o zaman kafalar yavaş yavaş dikilir ve bize gün gelir tepeden bakar.'"

Ortalığı sessizlik sarmıştı. Türk ve Osmanlı'nın torunlarından olmanın gururuyla, "Ne kadar doğru, keşke her Padişah Selim gibi yürekli ve vatansever olsaydı da, hâkim olduğumuz toprakları bir hiç uğruna kaybetmeseydik. Ben vatanımın bir çakıl taşına dünyaları değişmem; Türkiye

gibi bir başka memleket var mı? Çanakkale destanımızla, al bayrağımızla ve her an üzerimizde himmetleri olan evliyalarıyla eşsizdir benim memleketim. Dünya'nın gözü İstanbul'da. Allah vatanımı milletimi bayrağımı her daim korusun!" Gözlerim dolmuştu, İstanbul'u ne kadar çok özlediğimi gözyaşlarım ele vermişti. Hançer başımı göğsüne çekti sevgiyle: "Seninle gurur duyuyorum; memleketine bu denli bağlı oluşun, inan beni de duygulandırdı," dedi. Başımı hafifçe kaldırdım: "Yabancı bir memlekette aslan olmaktansa, kendi memleketim Türkiyemde minik bir karınca olmaya razıyım," dedim. Hançer şakayla karışık: "Nurum sen erkek olmalıydın, eminim mükemmel bir komutan olurdun."

"Vatan için ne gerekiyorsa o olurdum." Kahvelerimizin yanına tarçınlı keklerde eklenmişti. Tarçının kokusu beni rahatlattı. Hüseyin, işaretparmağıyla kaşlarının arasını kaşıyarak Efendibaba'ya bir soru yöneltti: "Bana vermiş olduğunuz Kuran'la ilgili derste, dikkatimi bir şey çekti."

"Buyur evladım sor," dedi Efendibaba kahvesinden bir yudum alarak. "Kuran'da çoğu ayette O diye söz edilen bölümleri kim kime söylüyor? Acaba Kuran Cebrail'in ağzından mı söyleniliyor, eğer böyle ise o zaman Allah'tan ben diye söz eden kimdir? Kuran'ın yarısını Allah, yarısını Cebrail mi yazmış oluyor, ya da devreye bilmediğimiz başka melekler mi girip yazıyor?" diye sordu meraklı bir ses tonuyla. Efendibaba ağır ağır ensesini kaşıdıktan sonra, Hüseyin'e tebessüm ederek, "Estağfurullah; mülkün sahibi O olduğu gibi, Kuran'ın da sahibi odur. Kâinatta her şey O'nu söyler onu zikreder." Hüseyin sorusunun yanlış anlaşıldığını düşünmüş olacak ki, sorusunu yineleme ihtiyacı hissetti: "Efendibaba demek istediğim şuydu: Kuran, da, sanki bir başkası Allah'a ithafen O diye bahsediyor. Bu sebepten kafam karışıyor, ne anlama geldiğini merak ediyorum," dedi ve sustu. Suskunluktan fırsat bularak, ben de Hançer'e sordu: "Canım, Hüseyin'in sorduğunu

ben de yıllarca merak etmişimdir, gerçekten O diye kim kastediliyor?" Hançer: "Bu konuyu babam anlatsın, daha iyi olur nurum," dedi ve gözlerini Efendibaba'ya çevirdi. Efendibaba, hepimize gülümseyerek konuşmasına başladı: "Evlatlarım; iyi dinleyin O'nu. Arapçada "Hu" O demektir. Yüce Yaradan'ın hem dil, hem nefes ile söylenen tek ismi "HU" dur. O diye işaret ettiğimiz, bize üfürülen ilahi ruhtur. O, asla yarattıklarına benzemez, benzerlik ruhtadır. O, harfi aynı zamanda tek harfle okuduğumuz işaret harfidir. Yani dil ile söyleriz, nefesle söylediğimiz vakit O'nu işaret ederiz." Hüseyin, "Kendi ruhumdan üfledim(in) manası bu mu?" diye sordu. Efendibaba: "Hu diye zikir yaptığımızda, içimizden derin bir sesle adeta nefes verir üfleriz." Hüseyin: "Ayette, O ifadesinde O'na döneceksiniz diye bize işaret mi gösteriyor Allah?"

"Dediğin gibiyse eğer; neden Allah, Kuran'da kendini bir başkasını işaret eder gibi ansın?" dedim Hüseyin'in sorusuna itiraz anlamında. Efendibaba Hançer'e döndü ve "Bundan sonrasını sen anlat oğlum," dedi ve sustu. Hançer: "Biz insanlar ve tüm yaratılmışlar, O'yu dillendirip, nefeslendirip Allah'ı işaret ediyoruz aslında, istesek de istemesek de. Her solukta yaratılmışlığımızın ve bir yaratıcının varlığı bilincine varıyoruz kısacası; 'HU' diye zikrettiğimiz vakit bir nevi O'nu tanıyıp işaret etme algısı. Allah buyuruyor ki: "Ben gizli bir hazine idim, bilinmek istedim" işte sorunuzun tüm cevabı bu," dedi Hançer. Efendibaba: "Evlatlarım, O her şeyi yarattı, onu bunu şunu, seni beni her şeyi. Bunlar şunlar onlar, herkes her şey O'nu anıyor ve O'na döneceğiz." Efendibaba'nın sözleri üzerine söyleyecek bir sözümüz kalmamıştı. Hüseyin, gözlerini kapattı ve ta derinden gelen bir sesle "Hu," dedi. Vaktin ilerlemesiyle Efendibaba, yatmak üzere yanımızdan ayrıldı. Az sonra Hüseyin de esneyerek izin alıp yatmaya gitti, bahçede sadece Hançer ve ben kalmıştık. Bu güzel gecede insanın içeriye giresi gelmiyordu. Aslında Hançer'e sormam gere-

ken bir sorum daha vardı, fakat yorgun görünüşü yüzünden sormaktan tam vazgeçmişken, Hançer gülümseyerek, "Seni dinliyorum nurum, kafanın içinden geçenleri benimle paylaşmayacak mısın?" dedi. Hiç vakit geçirmeden sordum: "Aşkım, peygamberler neden hep erkek cinsinden seçilmiş, neden kadın peygamber hiç gelmemiş?" Hançer, ani bir gülüşle beni şaşırttı, gülmekten yüzü kızıllaşmıştı, çok şaşırmıştım onun bu yersiz gülüşüne. "Komik bir şey mi sordum?" Hançer gülmeyi bırakıp beni göğsüne çekti, alnımı öpüp "Sultanım, kadın olmasaydı erkek de olmazdı. Kadın, yapı itibariyle narin ve erkeğe nazaran daha duygusaldır, her ikisinin de dünyada ayrı ayrı görevleri vardır. Yaratıcı kimi yerde erkeği, kimi yerde kadını üstün kılmıştır. Her ikisine de ruh ve beden durumlarına göre belirli sorumluluklar vermiş. Kadından neden peygamber olmaz sorusuna cevaben şunu söyleyebilirim; peygamberler, her dönem büyük işkencelere ve hakaretlere maruz kalmışlardır, onlar erkek olmalarına rağmen acı çekmişlerdir. Bir de kadın peygamber olduklarını düşün? Neler yapmazlardı ki o zaman."

"Haklısın canım." Hançer gülümseyerek devam etti konuşmasına. "Kadından peygamber olmazda her erkekten Peygamber mi olurmuş? Bu tür düşünce tarzı bedevilere has bir şeydir." Çok haklıydı, kadından neden peygamber gelmemesinin cevabını almıştım. Ayağa kalktı ve "Son bir şey daha söyleyeyim; hatalarda da sevaplarda da ortağız unutma! Âdem yasak meyveyi yerken, Havva sadece izledi mi sence? Her ikisi de bu yasak olan eylemi gerçekleştirdi, tıpkı bizim gibi." "Anlamadım canım?" Hançer yüzüme iyice yaklaşarak, "Şimdi odaya çıkacağız ve sana yapacaklarımdan yalnız ben mi sorumlu tutulacağım?" "Çok kötüsün Hançer." "Gel o zaman iyilik yap bana," dedi ve beni kucaklayarak odamıza çıkardı...

Uyuyakaldığım Hançer'in göğsünde rüyaların gizemli kapısı açıldı yine. Rüyamda, beyaz bir at hızla üzerime

doğru geliyor. Attan kaçarken kendimi mezarlıkta buluyorum, korkuya kapılıyorum bir anda. Korkunun vermiş olduğu gerilimle bayılıyorum; kendime geldiğimde Efendibaba'nın yüzüme üzüntü içinde baktığını görüyorum. Etrafta daha bir sürü insanlar görüyorum. Bir anda, derin bir mezarın içerisinde oturduğumu fark ediyorum. Deli seyretmeye gelen akıllılar gibi, herkes beni seyrediyor, aniden yanımda cinsiyetlerinin belirsiz olduğu insan şeklinde iki varlık belirliveriyor. Bana gülümseyerek beyaz ipekten bir elbise giydiriyorlar. Beni bir yere götürmek üzere dikkatlice hazırlıyorlar. Mezar gitgide genişlemeye başlıyor. Uzaktan gözüme bir an Hançer takılıyor. Elinde tuttuğu altın bir tası bana uzatarak, "İç sevgilim," diyor. Tası ağzıma götürmek üzereyken, içerisinin kanla dolu olduğunu fark ediyorum. Burnuma kan kokusu geliyor keskin bir biçimde, Hançer'e soruyorum korkarak: "Bu kimin kanı, kim öldü?" Hançer başını sallamakla yetinip sadece gözlerime hüzünle bakmaya devam ediyor. Daha sonra ışıkları giderek çekilen gözlerinden iki damla kanlı yaş süzülüyor yanağına doğru, yeniden soruyorum: "Bu tasın içerisindeki kan kimin?"

"Buna sen karar vereceksin," diyor hüzünlü bir ses tonuyla... Kan ter içerisinde çırpınarak ve sayıklayarak uyandım. Gözlerimi açtığımda Hançer'in uyanık olduğunu fark ettim. "Çok korkunç bir rüya gördüm," diyerek hıçkırıklara boğuldum. Saçlarımın her telinden, tırnaklarımın uçlarına kadar korku doluydum. Şuurum tamamen bulanmış nefes almakta güçlük çekiyordum. Hançer şefkatle başımı okşadı ve dizine yatırdı. Bir eliyle terimi siliyor, diğer eliyle alnımı ovuyordu. "Çok korktum aşkım, rüyamda ikimizden biri ölmüştü, ama hangimizin öldüğünü bilemiyorum." Gözyaşlarımı parmağıyla sildi ve hüzünlü bir ses tonuyla, "Ne fark eder hangimizin öldüğü; birimizin ölümü diğerinin de ölümüdür," dedi. Acaba hangi hatanın günahını çekiyordum? Bedenimdeki direncin çöküşünü izliyordum kendi

dışımdan. Gördüğüm rüyalar beklenmeyen ve istenmeyen bir yıkılışı mı haber veriyordu henüz bilemiyordum. Sanki acıların kâbus dolu dünyasına düşe kalka gidiyordum, oysa ayakta durmayı Hançer'in sayesinde başarmışken, şimdi ne oluyor da kendimi dipsiz karanlık kuyularda hissediyordum? İçimde sonsuzluk kadar uzanan labirentler bir anda tıkanmıştı ve ben bu dar patikalarda debelenip durmaktaydım. Hançerse beni rahatlatmak ve sakinleştirmek için elinden geleni yapıyordu. Biliyordum ki, benim üzüntüm onun da üzüntüsüydü. Hıçkırmaktan kısılmış sesimle, "Bana aşkımızın şiirini okur musun?" diye fısıldadım. Derin düşüncelere dalmıştı, sesimi son anda duymuşçasına, "Ne dedin sultanım?" diye sordu. "Aşkımızın şiirini, daha doğrusu aşkımızı anlatan bir şiir okur musun?"diye tekrarladım. "Okurum elbette nurum," dedi ve saçlarımı okşayarak, o güzel sesiyle okumaya başladı:

Senin gülüşünde hayat bulurum, çoğalırım.
Yürüyüşünde adım atarım, varırım.
Gözyaşında ağlayan, akan ben olurum.
Sana gel desem de yorulma sen sevdiğim.
Gelen ben, yalnız ben olurum.
Senin yanında zaman da yoktur, mekân da,
Sensiz bir hayat, inan benim sonumdur!..

Birbirimize öyle sıkı sarılmıştık ki, bizi en zalim insan bile ayırmaya kıyamazdı. Beni göğsüne çekerek saçlarımı okşadı yumuşak dokunuşlarla. "Hadi uyumaya çalış sultanım, ben yanındayım ve sen uyuyana dek uyumayacağım." "Söz mü Hançer? Beni hiç bırakmayacaksın değil mi?" "Söz nurum; ben hep yanında canında olacağım, hadi yum gözlerini." Gözlerimi kapattım ve derinimden Allah'a öyle bir yakarışta bulundum ki, sanki duamın kabul vakti gibi hissetmiştim. Her şeyden çok sevdiğim biricik Hançer'imin göğsünde huzur içinde yeniden uykuya daldım....

Sevgiden ölüler dirilir
Sevgiden padişahlar kul olur
Sevgiden bakırlar altın kesilir...

2 Mayıs ikindi sıcağı ve plaj

Sıcaklar gitgide artmış, sanki kırk derecenin üzerine çıkmıştı. Bitkilerden elde ettiği güneş yağını, Hançer yüzüme burnuma, çeneme ve sırtıma iyice yedirdikten sonra: "Şimdi şezlonga uzanabilirsin aşkım," dedi ve beni öperek denize girdi. Bizimle birlikte plaja, Hüseyin, Muhammed ve Hatice de gelmişti. Cildimin kaçıncı katının soyulmakta olduğunu artık ben de unutmuştum. Bu yanıkların sonu gelmediği için, Hançer güneş yağının dozunu gitgide arttırıyordu. Tunus sıcakları insanı gerçekten kavuruyordu, başımın üzerinde devasa bir palmiye olmasına rağmen, gölge yeterli kalmıyordu. Yine de çok eğleniyorduk, yol boyunca bilmece oyunları oynayarak geldik. Sırayla hayvanların, filmlerin sessiz sinemalarını tahmin ettik. Plaja gelene kadar bütün bir yol boyunca güldük eğlendik. Kum üzerine çizdiğimiz şekilleri yorumlamaya çalıştık, taklitler yapıp şarkılar söyledik, her şey çok güzeldi. Muhammed kumdan kaleler inşa ediyordu büyük bir zevkle, sırasıyla hepimize ayrı ayrı kaleler yaptı ve isimlendirdi. Hatice'nin kova kova taşıdığı denizden su bile yetmiyordu Muhammed'in kalelerine. Hüseyin, Hançer'le yüzme yarışı yapıyor ve her defasında Hançer onu geçiyordu. Güneş gözlüklerimin ardından onları izliyordum. Böyle bir aileye sahip olmanın verdiği huzurla şezlonga yayıldıkça yayıldım. Hançer beni kendi yaşantımın içinden çekip, aşkın ve arzuların hükümran olduğu kendi dünyasının içine almıştı. Bir sanat eseri gibi, Hançer'in güzelliğinin içinde yanmaya değerdi. Sıcak göğün altında mutluluğumun ekinini biçiyordum. Tarifsiz bir mutluluk, hiç duymadığım kadar güven duyuyordum.

Onun sevgiyle inşa ettiği çatısı altında umudum güçleniyordu. Bir şiir karşısında heyecanlanan yüreğim, Hançer'in okuyuşlarıyla coşuyordu adeta. Her vakit sevgiyle bakan gözleri zaman zaman öfkeden koyulaşsa da, gözleri beni derinden büyülüyordu, gözlerinde henüz keşfedilmemiş bir dünya vardı, teni sanki kadifeden ay ışığıyla örtünmüştü. Onun yanında, kendi ayak seslerim bile kendime yabancı geliyordu, onunla aynı adımları atıyordum sanki. Adımlarımızın bile bildik bir tarafı vardı. Bu aşinalık, dalga sesini göğün ve gecenin kokusunu tanımak gibi bir şeydi. Kendi bedenimde onun bedenini hissediyordum. Hayatım, rastgele seçilmiş bir hikâye gibi hem çok güven verici, hem de meçhuldü. Hançer'i uzun uzun seyre dalmıştım; sıcak gülüşlerini yağ gibi denizin üzerine akıtıyordu. Deniz bile onun sıcaklığı altında erimeye hazır gibiydi. Hançer, düzgün hareketlerle yüzüyor, her kulaç atışta, sırt adaleleri kasılıyor ve kollarını sudan çekerken binlerce gümüş damla denize geri dökülüyordu. Kolları dövüşür gibi dalgaları yarıyordu hırçınca, derken denizden çıkıp ıslak ıslak üzerime yattı. Elli derecede bile onun ateşi bir başka yakıyordu. Islak saçlarını havluyla hafiften kuruladım. Kokusu insanı sersemletecek kadar olağanüstüydü. Kokusunu duyduğum an her şeyden kopuyordum. Elinden tutup kuma çektim: "Gel aşkım kuma yatalım," dedim. "Hayır nurum, daha parlak bir fikrim var."

"Neymiş o?"

"Birlikte maviliklere doğru yüzmeye ne dersin?"

"Harika derim aşkım." Beni kucakladığı gibi serin sulara attı. Su gerçekten harikaydı, güneş öylesine parlaktı ki, yüzerken gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum. Suyun içinde olmama rağmen, bedenimin her hücresinden fışkıran ter, göğüslerimin arasına iniyordu. Sıcaklık kırk dereceyi aşmış ve ısı dayanma gücümü zorluyordu. Yüzerken Hançer bir anda gözden kayboldu, kısık gözlerle onu aramaya başlamıştım ki, aniden bacaklarımın arasında be-

lirdi, suyun üzerine çıkıp elinde sakladığı küçük bir midye kabuğunu bana uzattı: "Nurum, bunu senin için çıkardım, nasıl güzel mi?"

"Çok güzel," dedim suda zorlanarak. "Hadi sırtıma uzan; seni ilerideki kaya mağarasına götüreceğim."

"Uzak değil mi?" diye sordum. "Yorulursun; ben yüzerim gerek yok." Eliyle işaret edip "Bak orada nurum," dedi. "Gerçekten de uzak değilmiş," dedim ve Hançer'in sırtına uzanarak kendimi serin mavi sulara bıraktım. Mavi parlak suların içinde bronzlaşmış teninin çekiciliği daha da belirginleşmişti. Sırtına güven içerisinde sarılmıştım, birkaç dakika sonra kayalara vardık. Manzara buradan harikulade görünüyordu. Az ilerimizde, kumda oynayan Muhammed'i ve Hatice'yi bile rahatlıkla görebiliyorduk. Denizden çıkıp kayalıklara doğru tırmandık; rastladığımız midye kabukları öyle büyüktü ki, neredeyse beş santim boyundaydılar. Bembeyaz kalabalık bulutların arasından güneş, olanca hızıyla sırtımıza vuruyordu. Hançer yerde bulduğu ayna kırığını yavaşça eline aldı ve güneşe tuttu; parlak güneş ayna kırığında şimşek gibi yansıyıverdi, Hançer gülümseyerek bana doğru çevirdi aynayı, "Buradan mor çiçeklere benziyorsun nurum," dedi ve gülüştük. Az ileride küçük bir mağara girişi çıktı karşımıza, yaklaşıp önünde durduk. "Bir zamanlar burada, insan ve hayvan fosilleri bulunmuştu, bulunan fosiller seninle gezdiğimiz Tunus müzesinde koruma altına alınmıştır," dedi Hançer terleyen alnını silerken. "Gerçekten mi? Gördüğümüz fosiller buradan mı çıktı, o kadar eski mi bu mağara?" diye merakla sordum. "Evet sultanım, o kadar eski, tarihi şu an aklıma gelmiyor ama eski dönemlere ait pek çok alet ve eşya da bulunmuştu," dedi ve mağaraya birkaç adım attık. "Buradan ileri gitmeyelim, ilerisi karanlık, zehirli hayvan da olabilir içeride," dedi. Mağaranın yosun tutmuş taş duvarlarında, hayvan figürleri ve hiyeroglif yazı türleri de bulunuyordu, Hançer gülümseyerek, "Antropolog olan

sensin, oku bakalım ne anlatıyor duvarlar?" dedi. Şekiller ve yazılar, o kadar deformasyona uğramıştı ki, okumak imkânsızdı. Hançer'e doğru sokuldum. "Bu tür gizemli hayatlar beni hep büyülemiştir, bizden önceki insanları daima merak etmişimdir; acaba nasıl yaşıyorlardı, onlar da âşık oluyorlar mıydı? Bu merakım sayesinde bilim insanı oldum," dedim. Hançer ciddi bir ses tonuyla, "Eskiye ait bulgulardan, bilim tam olarak nasıl bir tanı çıkarabilir ki? Gerçek gerçektir. Laboratuvar ortamında yapılan incelemeler, bizlere bu insanların hangi koşullarda nasıl yaşadıklarını sence kesin olarak belirleyebiliyor mu?" Onun bu tür kalıntılara pek önem vermediğini biliyordum, ne desem tatmin olmayacak ve bilimin tezini ezmek üzere kendi tezini sunacaktı, bu sebepten mümkün oldukça onunla bu konular hakkında konuşmamaya özen gösteriyordum. Konuşmasına bana sokularak devam etti: "Kan ve kemik tüm insanlarda ve hayvanlarda bulunur. Farklı olan yürek ve niyettir."

"Ben bunu inkâr etmiyorum ki Hançerciğim, soluk almak canlı olmayı belirlemez ki?" Hançer kara gözlerini bana çevirerek: "Ruh, insan bedenine girdiği zaman, mutluluğu, hastalığı deneyimler, Allah insanı ilkel bir varlık olarak yaratmadı, insanı en güzel şekilde var etti. Ona isimleri öğretti, yani Âdem yaratıldıktan kısa bir zaman sonra, zaten eşyanın isimlerini Allah ona öğretmişti." Hançer'le başa çıkmanın yersiz olduğunu anladığımdan başımı çevirerek, "Geri dönelim mi aşkım?" diye sordum. Sırtını yaslamış olduğu kayadan bana derin bir bakış atarak: "Seni, burada öpmeden götürmem." Yanına yaklaşarak yanağına ufak bir buse kondurup "Yeterli mi?" diye sordum hırçın bir ifadeyle. "Sen sinirlenince daha da seksi oluyorsun sultanım, seni hep mi sinirlendirsem acaba?" dedi baygın gülümseyerek. Tam sırtımı dönmüş gidecektim ki, ani bir hamle ile bileğimden yakaladı, "Beni böyle baştan çıkarıcı öpersen, sonucuna katlanacaksın." Gözleri alev alev yanı-

yordu, ne zaman böyle baksa kendimi onun kollarında buluyordum. "Gül, seni öyle seviyorum ki, kılına zarar gelse dayanamam, fakat sevişirken beni benden alıyorsun, canını yakabilirim." "Sen bana hep ne dersin aşkım? Kim sevgilisinin kırbacından nasibini almamışsa, onu sevmemiş demektir demiyor muydun?" dedim. Hançer aniden gülmeye başladı: "O sözün manevi bir anlamı vardır, gerçek ilahi aşk için söylenmiştir," dedi. Anlamıştım ki yanlış zamanda yanlış kelam etmiştim. Mahcup bir tavırla, "Bana öğrettiğin sözleri nerede, ne zaman ve ne için söylemem gerektiğini de bir zahmet bildirirsen sevinirim," dedim sinirli bir ses tonuyla. Yüzümü ellerinin arasına aldı: "Sen her şeyi söyleyebilirsin sultanım, senin niyetin temiz." Sımsıkı sardı beni kollarının arasına, onun bu denli hoşgörülü ve mütevazi oluşu beni hep derinden etkilemiştir. Aniden Hüseyin'in bize doğru yüzerek yaklaştığını fark ettik, koşarak aşağı indik. Hüseyin bizi görünce sevinerek, "Her yerde sizi aradım, merak ettim bensiz nereye gittiniz?" diye sordu soluk soluğa. Hançer Hüseyin'in başını okşayarak denize atladı, "Hadi sultanım, atla suya geri gidiyoruz," dedi ve suya atladım. Geldiğim gibi yine onun sırtında plaja doğru yüzdük. Kuma çıktığımızda Muhammed koşarak boynuma atladı, elinde tuttuğu kocaman dondurmayı, hem kendi üzerine hem de benim üzerime bulaştırdı. Hatice Muhammed'in elini yüzünü yıkamak üzere götürdü, ben de duş kabinine gidip üstümü başımı yıkadıktan sonra Hançer seslendi; "Toplanın konağa dönüyoruz!.."

Bir gün sonra

İyilik, sana kötülük edene
iyilik etmendir. İyiliğe karşı
iyilik etmek, satın aldığın
bir şeyin parasını ödemeye benzer.

Sabah duşumu alıp odaya döndüğümde Hançer henüz uyanmamıştı. Bir yandan güneşten kavrulmuş tenimi yağlıyor bir yandan ise Hançer'in uyuyuşunu izliyordum. Yatakta uyuyan bu uysal adam, haksızlık karşısında nasıl da hırçınlaşıyordu. Onunla beraber olduğum her an, her şeyinden zevk alıyordum. Normal vakitlerde ağırbaşlı ve şefkatli olan Hançer'i, sinirlendirmek, çıldırtmak ve onun kıvrandığını görmek mutluluk veriyordu bana, teslim olduğu tek yer yatağımızdı. Dün geceki arzuya bedel, damarlarımda bir ateşin yayıldığını hissettim birden. Bu düşünce ile pencereye doğru ilerledim ve usulca perdeyi araladım. İçeriye süzülen ışık Hançer'i uyandırdı. Şaşkın bir biçimde eliyle beni yatakta aramaya başladı. Bense karşıdan onu izliyordum. Gülerek, "Ne arıyorsun, bir şey mi kayıp ettin?" dedim kahkaha atarak. Hançer, yanında olmadığımı fark edince aniden gözlerini açtı; "Kalkmışsın yanımdan, neden?"

"Sıcaklar uyutmuyor sevgilim, klima bile yeterli değil. Terlemiştim duş aldım."

"Saat kaç nurum?"diye sordu. "07.30," dedim. Saçları karmakarışık gözleri hafif kanlıydı, bu haliyle bile öyle yakışıklı görünüyordu ki, dayanamayarak dudaklarına yapıştım. Düşman eti çiğneyen yabani bir yamyam gibi, dudaklarını ısırdım. "Sen, tanıdığım ve gördüğüm en yakışıklı esmersin," dedim. "Sabah sabah bu ne iltifat sultanım?"

"İçimden geldi, sakın şımarma ha?" Onun karşısında kendimi her zaman freni patlamış araba gibi hissediyor ve karşı koyamıyordum. Hatice'nin kapıyı iki kez tıklamasıy-

la, kahvaltı etmek üzere hazırlanmaya başladık. Aşağı indiğimizde, Efendibaba köşesine çekilmiş kitap okuyordu. Geldiğimizi görünce gözlüklerini çıkardı: "Sabah şeriflerinizi hayır olsun evlatlarım," dedi sıcacık bir gülümsemeyle. "Sizin de sabahınız hayır olsun, nasılsınız Efendibaba?"

"Hamd olsun evladım, dün eğlendiniz mi plajda?"

"Evet, hem de çok eğlendik." O sırada Hatice geldi yanımıza, bir eliyle ekmek sepetini tutuyor, diğer eliyle de sırtını yelliyordu. "Neyin var Hatice?"

"Ah Gül Hanım! Yanıklar beni uyutmadı, sırtım ciğer gibi yanıyor."

"Dön bakayım?" Üzerindeki penye bluzünü aralatıp baktım, gerçekten de Hatice'nin dediği gibi ciğer kırmızısıydı sırtı. "Hançer'in hazırladığı güneş yağından neden sürmedin?"

"Muhammed bende akıl mı bıraktı, sürmeyi unutmuşum"

"Buzdolabını aç ve içinden, Hançer'in hazırladığı yanık losyonunu sür; seni rahatlatacak emin ol."

"Çok teşekkür ederim Gül Hanım," dedi ve telaşla mutfağa gitti. Bahçe yine çok güzel ve gölgeler içindeydi. Fıskıyeli havuzun etrafında çocuklar Layla ile körebe oynuyorlardı. Efendibaba oturduğu yerden seslendi: "Çocukları uzak tut havuzdan, yan tarafta oynayın." Layla çocukları az ilerideki ağacın altına götürdü ve oyunlarına orada devam ettiler. Hançer çok sevdiği sadık dostu olan köpeği Husa ile ilgileniyordu. Husa çok akıllı bir köpekti, Hançer tarafından özel yetiştirilmişti, Hançer'in verdiği komutları eksiksiz yerine getiriyordu. Hançer Husa'yı, seviyor okşuyor ve yemeğini her gün kendi elleriyle yediriyordu. Yanına gittim, "Aşkım kahvaltı hazır," dedim. "Geliyorum nurum." Husa'nın başını okşayarak sordum: "Husa ne anlama geliyor?" Gülümsedi: "Çakıl," dedi. "Sen mi verdin ona bu ismi?"

"Evet nurum, ben verdim," dedi. "Çakıl taşlarını sevdi-

ğini biliyorum, çok güzel bir isim. Hadi masaya geçelim," dedim. Birlikte kahvaltı masasına oturduk. Kahvaltıda Muhammed'i ve Hüseyin'i görememiştim. Merakla Hatice'ye sordum: "Hatice, Muhammed ve Hüseyin neredeler?" Hatice bardaklara çayı boşaltırken cevapladı: "Hüseyin, çocuklara okuma sınavı yapacak bugün, bu sebepten az önce içeriye girdiler, onlar sizden evvel kahvaltılarını yaptılar," dedi. "Öyle mi? Aferin Hüseyin'e," dedim sevinerek. Hançer: "Bizim çocuklarımız, çok zekidir; okuma yazmayı çok çabuk söktüler," dedi çayından bir yudum alarak. Efendibaba Hançer'in sırtını sıvazlayarak "Hançer okumayı dört yaşında öğrenmişti, öyle zeki bir çocuktu ki, kitap yetiştiremiyordum." Hançerin kulağına sokuldum: "Şimdi zeki değil misin?" dedim gülerek. Peynirinden bir çatal aldı ve tatlı bir bakışla: "Seni görende akıl kalır mı?" dedi. Efendibaba'yla gülüştük. Hançer gözlerini masadan çekip bana yöneltti, "Aşk nelere kadirmiş; aşk en yakıcı büyü, en etkileyici efsunmuş meğer, seni sevince öğrendim," dedi. Sesi aniden ciddileşmişti. Omzuna kolumu uzatarak, "Çok geçmiş olsun arkadaşım, kime âşıksın?" diye sordum şakayla karışık. Hançer kaşlarını kaldırdı ve "Yan komşunun kızına âşığım," dedi, benim sözüme misilleme yaparak. Sonuçta ben kaşınmıştım. "Ne dedin sen?"

"Yan komşunun kızına âşığım dedim, duymadın mı?"

"Seni öldürürüm Hançer, kim o şişko kız?"

"Şişko olduğunu kim söyledi?" dedi kahkahalar eşliğinde. "Ne yani zayıf mı?"

"Çok güzel, tarifsiz güzel," dedi. "Ay, neler saçmalıyoruz biz böyle? şakası bile berbat," dedim pes edercesine. "Şaka yapan kim?"

"Hançer yeteeer. Katlanamam şakasına bile." Hançer kulağıma eğilerek fısıldadı: "Sen misin benim aşkımla alay eden?"

"İnan şaka yapmıştım, nereden bilebilirdim ki senin bu denli ağır şaka yapacağını? Hadi affedelim birbirimizi?"

dedim yalvaran bakışlarımla. "Aşkta şaka olmaz; ya âşıksındır ya da değilsindir," dedi. Sesindeki ciddiyet kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu. Hançer ekmeğini ısırırken gülümsedi: "Demek şişkoymuş ha?" diye kendi ağzının içinde mırıldandı. Efendibaba ise bizim bu halimize gülüyor ve aşkımızın büyüklüğüne her geçen gün tanık oluyordu. Başımı Hançer'in göğsüne yasladım aşkla: "Sana delice âşığım," dedim içten gelen bir dürtüyle. Alnımdan öptü: "Aşkının karşılığı bendedir sultanım," dedi. Kahvaltıdan sonra çardak altına geçtik. Kahvelerimiz de gelmişti. Ortalık oldukça sessizdi, kuşlar bile bu saatte cıvıldamıyorlardı, bahçede güzel, dingin ve serin bir hava vardı. Güneş, ta uzaklarda mor tüten çöllere yaklaşırken, masamızda duran buzlu sular içimizi serinletiyordu. Suyun soğukluğundan camı terlemiş bardaklar adeta "iç beni," der gibi duruyordu. Ağaçların üzerine vuran gölgeler, güneş yuvarlağı gibi yansıyordu bahçeye, Hançer sigarasını içiyordu beni izleyerek, gülüşü yumuşaktı, dosttu, içe akıcıydı. Buğday yüzüne düşen saçlarıyla büsbütün içe akıyordu. Hançer kısık gözleriyle gülümsedi: "İçimden geldi, sultanım için bir şiir okumak istiyorum," dedi. Sevinçle "Çok sevinirim," dedim. Sigarasından bir nefes alıp yüzüme üfleyerek gönlünü dile getirdi...

Gül ter içinde kaldı, ay da sıkıntı içinde.
Aşkından hatıra ancak, kapıda bir altın
tabak kaldı.
Gönlümü dava ettin ama,
üzerinde âşıklık hakkım kaldı,
bir kerecik şu yüzüme bak!
Çünkü ömür defterimde
tek bir yaprak kaldı.
Bak bir kere, candan pek az bir şey kaldı.
Bugün biraz gül yüzüme,
ancak şafak vakti kaldı.
Güzel yanağının renginden
Bana sadece hayal kaldı...

Şiir, beni öyle hüzünlendirmişti ki, gözyaşlarıma engel olamadım. İçimden garip duygular geçiyordu korkuyla karışık, durgunluk ve sükûnet arası tuhaf bir şey hissediyordum kalbimin tam üzerinde. Başımı eğdim ve yerdeki çakıl taşlarına baktım; bir an için bana öyle gelmişti ki, sanki kötü bir şeyler olacak ve ben Hançer'den ayrılacaktım. Gözyaşlarım farkında olmadan dökülüyordu. Bu gözyaşları, benim ruhumun titreyişlerini anlatan gözyaşlarıydı. Hüzne bulanmış başımı Hançer'in omzuna yasladım, yüzümü göstermemek için başımı eğdim. Fakat onunla öyle bir ruh beraberliğimiz vardı ki, ondan bir şey gizlemek mümkün değildi. Çenemden tutarak başımı dikleştirdi: "Nurum sen ağlıyor musun?" dedi. "Hayır," derken bile gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Yüzümü sildi yumuşak dokunuşlarla: "Bu şiir seni üzdü mü?" diye sordu usulca. "İçimde bir yer acıdı," dedim. Ellerini dudaklarıma değdirip tatlı bir ifadeyle: "Sana Hayam'dan bir dörtlük okumamı ister misin?" diye sordu şefkatle. Başımı "evet" anlamında sallamakla yetindim. Elini kalbimin üzerine koydu ve sakin bir ses tonuyla okumaya başladı:

Sen olmayınca bu güller, bu serviler yok.
Kızıl dudaklar, mis kokulu şaraplar yok.
Sabahlar, akşamlar, sevinçler yok.
Sen varsan var dünya, sen yok ben de yok...

"Çok teşekkür ederim."

"Mutlu oldun mu sultanım?" diye sordu yumuşak bir tebessümle. "Sen varsan, seninle mutluyum," dedim titreyen sesimle. Efendibaba, başını kapıya doğru çevirince, biz de kapıya doğru yönelttik bakışlarımızı. Bahçe kapısından içeri Hançer'in yardımcıları olan iki adam girdi. Hançer adamları görünce ayağa kalktı ve sordu: "Buldunuz mu?" Üçü birden kapıya doğru ilerlediler. Hararetli bir şekilde aralarında konuşuyorlardı. Merakla Efendibaba'ya sordum: "Kötü bir durum mu var?"

"Merak etme evladım öğreniriz şimdi." Aklıma Hüseyin'in ayyaş ve hırsız dayısı gelmişti bir anda, büyük bir ihtimal ile onun hakkında konuşuyorlardı, diye düşündüm. Hançer yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gülümsüyordu, ama gülümseyişi dudaklarından kopuktu, şaşırmıştım. Merak içinde kıvranıyordum, ne konuşuyorlardı acaba? Onun her hali beni ilgilendiriyordu. Onu daima mutlu görmek ve mutlu etmek istiyordum. Onun aşkıyla yaşayan bir esintiden ibarettim sadece. Soluğumu tutmuş Hançer'in bize doğru gelişini izliyordum. Öyle bir yürüyüşü vardı ki, sanki ardı sıra ne varsa kâinatta onunla yürüyordu. Toprağa bile öyle hafif basıyordu ki, incitmemek adına ağır adımlarla yürüyordu. Yürüyüşünde bile bir mesaj yatıyordu. Yanıma oturdu usulca ve bir bardak su içti. "Merak edilecek bir durum yok," dedi ortaya konuşur gibi. Efendibaba sakin bir tavırla sordu: "Bulamamışlar mı?"

"Hayır, ama yakındır bulunması," dedi Hançer. Lafa küt diye girdim: "Boş ver bırak polis arasın."

"O serseriyi bulacağım ve hançeri alacağım ondan," dedi kararlı bir ses tonuyla. Tedirginliğimi fark etmiş olsa gerek, "Sen bunları düşünme nurum," dedi ve Hatice'ye seslendi: "Nerde bizim kahveler?" Onun aşkının saf suyu, aklımdaki tüm kaygı ve endişelerimi yıkayıp arındırmıştı.

Derken Hüseyin, yorgun bir şekilde yanımıza geldi. Uzanır gibi oturdu oflayıp puflayarak. Çok yorgun görünüyordu. Şakayla karışık Efendibaba Hüseyin'e takıldı; "Hayırdır evlat; çok mu yordular seni afacanlar?" Hüseyin'in çay içecek hali bile kalmamıştı, bardağı eline aldığında eli titriyordu. Onun bu haline gülmemek mümkün değildi. "Bu çocukların hepsi birer kitap kurdu, benim bildiğim çocuklar ders çalışmaktan hoşlanmazlar, ama bu çocuklar okumaya doymak bilmiyorlar, Tunus'un bütün tarihini anlatmama rağmen, daha başka ne anlatırım diye beklediler." Hançer: "Ne güzel işte; sende bu sayede bilgilerini

tazelemiş oluyorsun, daha ne?" Hüseyin, "Mümkünse bu bilgileri kendi başıma tazelesem olmaz mı?" diye sordu gülerek. Çayına şeker atıp karıştırırken bana sordu: "Gül, İstanbul'da havalar buradan daha mı serindir bu mevsimde?"

"Neden sordun? İstanbul'a mı kaçacaksın?"

"Yok, çocuklara bir sonraki derste İstanbul'u anlatacağım."

"Harika bir fikir, ben de yardımcı olurum sana, birlikte anlatırız. Hem bu sayede İstanbul'a olan hasretim az da olsa hafifler," dedim. Hançer manalı baktı: "Çok mu özledin İstanbul'u?" diye sordu. Sokuldum ve "İstanbul aşk gibi bir şey, onu gören her insan ona âşık olur ve özlem duyar," dedim. "Gidelim o zaman nurum," dedi Hançer sevinç dolu sesiyle. "Gideriz aşkım, nikâhımızdan hemen sonra. Geçen gün ailemle konuştum telefonda, ailem nikâhımıza katılamayacak, Zehra da. Bu sebepten bizi balayına İstanbul'a bekliyorlar, harika olur değil mi?"

Hançer ikide bir saatine bakıyor ve gözlerini kapıdan ayırmıyordu, bu hali dikkatimi çekti ve sabırsızlanarak sordum: "Birini mi bekliyorsun?" Hançer gülümsedi ve başıyla kapıyı işaret ederek, "Beklediğim geldi," dedi. Başımı kapıya çevirdiğimde şaşkınlıktan küçükdilimi yutuyordum az daha. Kapıdan içeri kuzenim Ali giriyordu. Yerimden fırlayarak Ali'ye doğru koştum büyük bir sevinçle. Neredeyse bir yıl olacaktı Ali'yi görmeyeli, rüyada gibiydim sanki. Mutluluğum tarifsizdi. Ali'yle sımsıkı kucaklaştık, öpüştük. Kokusunu doya doya içime çektim, emin olmak istiyordum onun olduğundan, şaşkınlığım tavan yapmıştı. "Ah Aliciğim, sen misin gerçekten?"

"Benim, ablacığım. Ben işte böyle sürpriz yaparım, çok şaşırdın değil mi?"

"Hem de çok. İyi ki geldin, öyle mutluyum ki?" Ali' yi elinden çekip çardak altına doğru götürdüm. "Efendibaba bak; bu delikanlı benim biricik kuzenim Ali."

"Hoş geldin evladım, ben fakir de Hançer ve Gül kızımın babası oluyorum," dedi gülümseyerek. "Memnun oldum efendim; sizi Gül çok anlattı telefonda, tanır gibiyim artık," dedi Ali saygıyla. Hançer Ali'yi kucakladı omzuna vurarak: "Neredeyse Gül'e itiraf edecektim, az daha gecikseydin," dedi. Hançer'e başımı çevirdim: "Senin fikrindi değil mi?"

"Evet, fena mı oldu sultanım?"

"Hiç fena olur mu aşkım, bana dünyaları verdin," dedim Hançer'i kucaklayarak. Benim sevincim herkesi çok mutlu etmişti. Sevincimden Ali'nin yanaklarını mıncıklayarak, "Bana her şeyi anlat, İstanbul'u, Zehra'yı diğer dostları her şeyi ve herkesi." Ali çantasından çıkardığı zarfı bana uzatarak: "Ablacığım, Zehra sana nikâh fotoğraflarını gönderdi ve hepinize çok selam söyledi," dedi. Heyecandan zarfı yırtarcasına açtım. Hançer: "Sakin ol yavrucuğum, yırtacaksın resimleri."

"Çok merak ediyorum acaba Zehra nasıl bir gelin oldu?" Resimleri elime aldığımda çok duygulanmıştım, gözlerimin sulanmasına mani olamadım. Zehra çok güzel bir gelin olmuş ve sade bir gelinlik seçmişti. Resimlere dalıp gitmiştim; Ali, "Duygulandın mı abla?" diye sordu gülümseyerek. "Evet Aliciğim, hem de çok. Hayal ettiğimden çok daha güzel bir gelin olmuş."

"Maalesef bende nikâha katılamadım, ama daha sonra yemeğe çıktık, hep senden söz ettik. Seni çok özlediğini defalarca dile getirip ağladı, bilirsin Zehra zaten ota bo..." sözünü tamamlayamadı, ne de olsa Efendibaba gibi değerli bir insanın yanında küfrün yeri yoktu. Hep birlikte gülüştük, anlayan anlamıştı Ali'nin ne demek istediğini. Büyük bir hasretle Ali'ye sarıldım: "İyi ki geldin canım, çok özlemişim seni serseri," dedim onu çocuk gibi mıncıklayarak. Hançer sözlerimi kalben tasdik etmekle beraber söze girdi: "Ali'yi nikâha kadar bırakmayacağız, değil mi?" dedi. Tam "evet" diyecektim, Ali, "Çok isterdim ama, sadece iki

gün kalabilirim. Malum İstanbul'daki işler bu ara çok yoğun, başında durmam gerek," dedi. "Çok kötüsün Ali, insanı sevindirmenle üzmen bir oluyor, ne demek iki gün?" diye çıkıştım. "Ablacığım yine gelirim söz, nikâhtan önce seni görmek istedim, iyi olmadı mı?"

"Elbette iyi oldu, lakin sana doyamam ki iki günde" Üzülmüştüm. Ali'nin en azından bir hafta kalmasını istiyordum. Hançer'e döndüm ve; "Aşkım, duydun mu? sadece iki güncük kalacakmış," diye huysuzca mırıldandım. Hançer başını salladı ve olgun bir ifadeyle, "Durumu kabullenmek gerek madem iki günü var sadece, biz de onu bir haftalığına bedel eğlendirerek gezdiririz."

"Harikasın aşkım!" Hüseyin de Ali'nin yanına oturmuş merakla onu izliyordu. "Aliciğim, bak seni Hüseyin'le tanıştırayım, bu evin küçük Hançer'idir" Ali elini uzatarak: "Memnun oldum küçük Hançer," dedi. Hüseyin'in gözleri parlamıştı. "Ben daha çok memnun oldum, ilk kez İstanbul'dan gelen birini görüyorum," dedi coşkuyla. "Aşk olsun Hüseyin, ben nereden geldim?" diye takıldım. "Ben sizin gelişinizi görmedim ki, siz benim gelişimi gördünüz," dedi. Hep birlikte gülüşmeye başladık. "Hem sen artık buralısın," diye de ilave etti. Sanki sürekli onların arasında yaşamıştım, ben artık buralıydım, beni nasıl da kabullenmişlerdi, Hüseyin'in dile getirdiği tam olarak buydu. Hatice yanımıza geldi ve Ali'nin akşam yemeği için ne arzuladığını sordu. Ali: "Hiç fark etmez, yemek ayırmam," dedi. Hatice'ye bunu tercüme ettikten sonra yanımızdan ayrıldı. "Aliciğim, rahatlıkla Fransızca konuşabilirsin evdekilerle," dedim. "Öyle mi? Bunu tercüme etmeden evvel söyleseydin sevinirdim. Aval aval bakmak zorunda kalmazdım, karizma meselesi yani?" Kahkahalar havada yankılandı. Ali'nin esprilerini özlemiştim. Hüseyin merakla Ali'yi izlemeye devam ediyordu, sonunda dayanamayarak sordu: "İstanbul'a beni de götürür müsün?" Yeniden gülüşmeye başladık. Hançer, "Ne o evlat! Bıktın mı bizden?" diye sordu omzu-

nu sıkarak Hüseyin'in. Utanıp sıkılarak Hüseyin: "Asla, ölene dek yanınızda olacağım, benimkisi ufak bir merak, İstanbul'u öyle çok merak ediyorum ki." Hüseyin'in karışık saçlarını düzelterek gülümsedim. "Sana söz! Nikâhtan sonra, hep birlikte İstanbul'a gideceğiz, öyle değil mi aşkım?" Hançer gülen gözlerini "evet" der gibi kıstı. Hüseyin, sevincinden ayağa fırlayarak kendini çimenlerin üzerine attı, mutluluktan taklalar atıyor ve bizi güldürüyordu. Başımı Hançer'den yana çevirip, "Sayende hepimiz çok sevindik, her şey için çok teşekkür ederim canım," dedim. "Benim, tek arzum seni mutlu görmek," dedi ve burnumun ucundan öptü. Ali, tatlı bir gülümsemeyle sordu: "Nikâh tarihi ağustostu değil mi?"

"Evet canım, çünkü Hançer'le ağustosta tanışmıştık, sen şahitsin o günlere unuttun mu?" Ali alaycı bir tavırla: "Bilmez miyiim? Yerleri tırmalıyordun Hançer Hançer diye," Hançer'in çok hoşuna gitmişti Ali'nin bu itirafı, gülmeye başladı keyifle. "Aşkım sen bakma Ali'ye bir az delidir, her dediğini ciddiye alma." Ali: "Öyle mi? aşkından yataklara kim düştü acaba?" bunun üzerine Hançer kahkaha atmaya başladı: "Ben ne adammışım yahu?" dedi gülerek. "Ya siz beni deli mi edeceksiniz? Ne var yani, evet kabul ediyorum. Ayıpsa benim ayıbım. Ben Hançer'e çılgınlar gibi âşığım duymayan var mı?" Hançer mutlu bir halde belimden kavradı:" sen benim şirinlik muskamsın, aşkta ayıp olur mu hiç. Çok hoşuma gitti, senin tarafından böylesi sevilmek her erkeğe nasip olmaz," dedi. Ali 'ye dönüp: "Ne haber çatla," der gibi baktım Hançer'in göğsünden. Efendibaba ise köşesinde sessizce gülümseyerek bizi dinliyor ve izliyordu. "Ali evladım yol yorgunusundur, odanı hazırlasınlar çık dinlen biraz," dedi Efendibaba Ali' nin omzunu sıvazlayarak. Hemen atıldım: "Hayır" diyerek. "Bana anlatacakları henüz bitmedi, Hatice odayı hazırlayana kadar, sen bana İstanbul'u anlat," dedim. Hüseyin İstanbul kelimesini duyar duymaz Ali'nin yanına çöktü

usulca ve merakla ilk soruyu o sordu: "İstanbul'un semtlerini, çarşılarını anlatır mısın?" Hüseyin'in Fransızcası mükemmel olduğundan Ali'yle tercümansız diyalog kurabiliyorlardı. Efendibaba da merakla, "Anlat evladım, bende İstanbul'u çok özledim, oralarda arkadaşlarım var benim de," dedi. Ali: "Öyle mi, İstanbul'un neresinde?"

"Üsküdar ve Aşiyan'da."

"Uzun süre mi kaldınız İstanbul'da?" diye sordu Ali. "Tatil amaçlı gidiyordum ekseri, yardım kuruluşlarının daveti üzerine birkaç hafta kalıp dönerdim. Artık yaşlandım, Hançer devraldı benden bayrağı," dedi. Ali, Hüseyin'e hitaben, "Dinle kardeşim, sana İstanbul'u anlatıyorum bak," dedi. Hüseyin'in gözleri parlıyordu, tüm dikkatini Ali'ye vererek usulca Ali'nin yanına oturdu. Hançer, sigarasını yakarak çayından yudumladı ve elini elimin üzerine koydu. Hepimiz dikkat kesilmiştik Ali'nin anlatacaklarına. Tüm gözlerin kendi üzerine çevrildiğini fark edince, "Bakmayın öyle anlatamam ki, kendimi İstanbul valisi gibi hissettim," dedi gülerek. Biz de güldük. Ali heyecan olsun diye ağır hareket ediyor, bizi çıldırtmaya çalışıyordu, gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvırarak anlatmaya başladı: "Ah İstanbul ah..." Lafını kestim; "doğru dürüst anlatacak mısın? Bırak şair gibi konuşmayı da düzgün anlat," dedim başına çerez fırlatarak. Ali hızlı bir biçimde anlatmaya başladı: "İstanbul, anlatılmaz yaşanmalı; boğazı, yedi tepesi, denizi havasıyla büyüleyici. Kapalı çarşısı ve Mısır çarşısıyla Turistlerin ilgi odağı, Sultanahmet, Üsküdar, Bebek, Arnavutköy, hepsi birbirinden güzel semtler. Nasıl anlatılır bilemiyorum ki." Saatler süren İstanbul anlatımından sonra Ali yorgun düşmüştü. Neredeyse bütün bir geceyi bize İstanbul'u anlatmakla geçirmişti. Yemekte bile ara vermeden bütün semtlerini Hüseyin'e bir bir anlatıp merakını gidermeye çalışmıştı. Camilerinden hamamlarına kadar, sokaklarından caddelerine kadar, Hüseyin mest olmuştu, Ali'ye derin bir hayranlık beslemeye başlamıştı. Hemence-

cik kaynaşmışlardı. Efendibaba da Ali'yi ilk görüşte çok sevmişti. Ali'nin efendiliği ve alçakgönüllüğü Efendibaba'yı etkilemişe benziyordu. Kahvelerimizi bahçede havuz başında içmeye karar verdik. Yemek masasından neşeyle kalkmış ve havuz başında yerlerimizi almıştık. Hüseyin yemek boyunca Ali'ye ikramda bulunup saygıda kusur etmemişti. Gece tüm ihtişamıyla bizlere gülümsüyordu. Yüzümüze saçlarımıza çarpıp giden ılık rüzgâr, sanki gecenin güzelliğine katkıda bulunmak için elinden geleni yapıyordu. Tatlı bir sohbet havası içerisinde herkes durumundan memnundu. Bense delice âşık olduğum adamın göğsüne başımı yaslamış, her güzellik için kalbimden şükrediyordum. Kısa bir süre sonra kahvelerimiz de gelmişti. Hüseyin'in sessiz mırıldanması, birden heyecanlı bir sese dönüşerek Ali'ye sordu: "Gül ile ilgili eminim çok anınız vardır, anlatabilir misin?" Ali gülümsedi ve "O kadar çok anımız var ki, ama sana en komik olanını anlatayım mı?" Hüseyin, "Evet evet," dedi heyecanla. Bu kez Hançer gözlerini merakla açıp, "Gül ile ilgili olan her şeyi anlat, onu dinlemek bana keyif verecek," dedi. Ali bana baktı onay ister gibi. "Aklıma da ha deyince gelmez ki, bir düşüneyim?" dedi ve anlık bir düşünceden sonra gülmeye başladı. Onun gülüşüyle birlikte biz de gülmeye başlamıştık, oysa henüz anıyı anlatmamıştı bile. Ali kahvesinden bir yudum alarak anlatmaya başladı: "Bir gün ablayla birlikte, Zehra da vardı yanımızda, Bebek'te sahilde oturuyorduk. Kâğıthelvacı el arabasıyla önümüzde durdu. Bebek zengin bir semt olduğundan fakir çocuklar sahilde dolaşır oturanlardan para isterler. Yine öyle bir gündü, küçük bir erkek çocuğu ablaya gelerek para istedi, bana sokulamazlar ben onları kovalıyorum ama abla dayanamıyor nedense onların duygu sömürülerine. Neyse biz konumuza geri dönelim, abla da ona bir kâğıthelva aldı. Derken başka bir çocuk geldi, abla ona da bir kâğıthelva aldı. Bir baktık çocuklar iki iken on oldular, abla sonunda kâğıthelvaların tümünü

satın aldı ve çocuklara dağıttı. Aptal helvacının şaşı gözleri parlıyordu, adam hayatının satışını yaptı be! Neyse, abla helvacının parasını ödemek üzere oturduğu banktan kalktı ve omzunda asılı olan çantasının içinden cüzdanı alacaktı ki…" Ali kahkahalarla gülmeye başladı "anlatamayacağım" diyerek katılırcasına gülüyordu. Hüseyin meraktan kıvranıyordu, Ali'nin bir an önce gülme krizinin geçmesi için dua eder gibi bir hal takınmıştı. Ben olayı bildiğimden gülüyordum, ama diğerleri sonunu bilmeden gülüyorlardı. Ali sonunda gülmekten yaşaran gözlerini eliyle sildi ve kaldığı yerden devam etti konuşmasına: "Her an gülme nöbetine girebilirim, bu sebepten çabuk anlatacağım," demeyi de ihmal etmedi. "Abla tam cüzdanı çıkaracaktı ki, kolunda asılı olan bir hayli ağır çantası yere düştü. Eğildi yerden çantasını aldı ve omzuna geçirmek için hızlı bir hamle yapınca, çantası denize yakın duran helvacı adama çarptığı gibi adam denize uçtu." Herkes gülmekten karnını tutuyordu, katılırcasına gülüyorduk. Efendibaba, "Vah vah adama ne oldu, boğuldu mu yoksa?" diye merak karışımı bir gülümsemeyle mırıldanıyordu. Ali, "Adam yüzme bilmediğinden, suda çırpınmaya başladı. Bir anda herkes başımıza toplanmıştı, ablam şöyle bağırıyordu: 'Biri suya atlasın adamı kurtarsın!' diye etraftan yardım istiyordu. Ben atlayacaktım ama abla engel oldu, çünkü ben de pek iyi yüzemem. Kimseden yardım gelmeyince abla ayakkabılarını çıkardığı gibi denize atladı, adamı sahile çıkardığında başımıza toplanan insanlar ablayı alkış yağmuruna tuttular. Helvacı sudan çıkana kadar sürekli aynı şeyi tekrarlamış ablaya. 'Ne çantaydı ama!' Ali'nin konuşması gülme sesleriyle ikide bir kesilmişti. Dakikalarca gülüştük. "Gel kucakla beni serseri, öldürdün bizi gülmekten," dedim Ali'ye. Ali yanıma geldi ve kucaklaştık uzun uzun. Onun gelişi hepimize keyif vermişti. Bir müddet gülmekten hiç birimiz konuşamadık. Hatice'nin börek ikramıyla biraz sakinleştik. Efendibaba, kendine has gülüşüyle gülmekten

yaşarmış olan gözlerini sildi. "Ah Aliciğim sen çok yaşa emi evlat?"

"En kötü günümüz böyle olsun," dedi Ali gülümseyerek. Hep birlikte uzun bir "amiiin" çektik. Böreklerimiz özenle dilimlenip tabaklarımıza konulduktan sonra Hatice de yanımıza oturdu. Ali Hançer'e baktı bir şey söyleyecek gibi. "Müsaade eder misin? Hayam'dan bir şeyler okusam?" diye sordu. Hançer mütevazi bir biçimde başını öne eğerek: "Estağfurullah; şeref duyarım," dedi. Hüseyin merakla atıldı: "Sizde mi Hayam'ı biliyorsunuz?" Ali: "Hayam'ı kim bilmez? Bilmeyenlerde zaten hiçbir şey bilmez." Efendibabanın gözleri ışıl ışıl yanıyordu, mutlu bir ifadeyle elini Ali'nin elinin üzerine koydu ve; "Ruhumla dinlemeye hazırım evlat," dedi gururlu bir ses tonuyla. Ali gözlerini hafiften kısarak Hayam'ı konuşturdu:

Bizim şarap içmemiz ne keyfimizden,
ne dine edebe aykırı gitmemizden;
Biran geçmek istiyoruz kendimizden:
İçip içip sarhoş olmamız bu yüzden...

Ali okuyup bitirdikten sonra Hançer'e döndü ve tatlı bir gülüş attı; "Asıl sizden dinlemek istiyoruz Hayam'ı," dedi. Hançer önce gözlerime baktı sonra da eliyle saçlarımı okşayıp "Aşkım için," dedi ve okumaya başladı:

Ey yanağı ağustos gülünü bastıran;
Ey yüzü Çin güzellerini kıskandıran;
Bakışı Babil Şahını büyüde yenip
Elinde at, fil, ruh bırakmayan!..

Hepimizin yüzünü sıcak bir gülümseme sarmıştı. "Çok teşekkür ederim aşkım." Hançer sadece derin derin baktı konuşmadan. Sanki bir konuşmaya kulak kabartır gibi başını omzuma yasladı. Tuhaf bir sıcaklık önce bedenimi sonra dudaklarımı sardı, elimle alnına düşmüş saçla-

rını geriye attım ve terlemiş olan sıcak alnını öptüm. Sanki saçlarının her kıvrımı başka manalarla yüklüydü. Ona duyduğum aşk, sanki ilk kez nefes alıyormuşum gibi bir şeydi. Sanki bir adım daha yaklaşsa boğulacakmışım gibi geliyordu. Hüseyin ve Ali bizi bir yandan şaşkınlıkla izlerken bir yandan da birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı bizi işaret ederek. Sohbetin gidişatı bir anda aşka yol almıştı. Hüseyin izin alarak söze girdi: "Ben günün birinde âşık olursam, Hançer ve Gül'ün aşkı gibi bir aşk isterim," dedi Ali'ye bakarak. Ali, "Katılıyorum sana, ben de böyle bir aşk isterim," dedi. Hançer'le bakıştık gözlerimiz birbirine öyle değmişti ki, gözümü kırpmak zorunda kaldım. Gözünden çıkan kıvılcımları bir ben hissedebiliyordum. Birbirimizin gözlerinden seyrediyorduk kendimizi, Hançer uykudan uyanmış gibi etrafına sarhoşça baktı ve "Siz bizi mi seyrediyorsunuz," dedi gülümseyerek. Sesinde sanki kelimelere ayrı bir güzellik katan bir etki vardı. Hüseyin tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi: "Sizi izlememek mümkün değil, hayran kalıyorum sizin bu derin aşkınıza."

"Sen, dersini çalıştın mı bakayım?" dedi Hançer. "Evet çalıştım, fakat takıldığım bazı yerler var, size sormam gereken," dedi Hüseyin. "Hangi konuyu anlamadın evlat?" Hüseyin: "Kuran'da Allah size şahdamarınızdan daha yakınım derken neyi kastediyor? Buna takıldım," dedi. Hançer sigarasını söndürdü ve ciddi bir ruh haline bürünerek cevap verdi: "Allah bize şöyle buyuruyor: 'Kalbinizde, içinizde, damarlarınızdayım. Beni hissettiğiniz an sizinleyim.'" Hüseyin hemen ardından yeni bir şey sordu: "Ameller niyetlere göredir derken, kastedilen niyet iyi niyet mi acaba?" Hançer, "Şöyle ki: Bazen insanlara yardım etmek isteriz fakat koşullar ve olanaklar el vermiyorsa yapamıyorsak, bu niyetimiz onları yapmışız gibi yerini bulur. İyi niyet tüm kapalı kapıları açar. İyi niyetli düşünceler hedefine yönelir kötü niyetli olanlar ise, kötü düşüneni hedef seçer ve ona geri döner," dedi. Hüseyin: "Peki, olumlu ya da olumsuz düşünceler anında harekete geçer mi?"

"Bunlar anında neticesini göreceğimiz şekilde değil de, hiç ummadığımız bir anda tezahür eder, yani evlat her düşüncemiz anında kaydedilir," dedi Hançer. "Şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Hüseyin gözlerini yere çevirerek. Ali de aniden söze girdi: "Müsaadenizle ben de bir şey sorabilir miyim?" dedi sıkılgan bir tavırla. Hançer, "Buyur Alicigim sor "dedi. Ali, "Benimde anlamadığım ya da yanlış anladığım bir konu var, şefaat etmekle ilgili? Bana şefaatin tam olarak ne anlama geldiğini açabilir misiniz?" dedi. Hançer, "Şefaat başarılı ve temiz bir hayatın ödülüdür ve bu ödülü sadece onu hak edenler alır, zalim ve kötü niyetli kişilere şefaat etmek Allah'ın adalet sistemine ters düşer. Allah asla taraf tutmayan adaletle yönetendir. Kanun Allahın'dır, hiçbir zalim Allah'ın kanununu atlatarak hiçbir yere ulaşamaz. Allah, bu yetkiyi sadece Peygamberine Hz. Muhammed (s.a.v) tanıyacaktır mahşerde," dedi. "Çok net anladım, teşekkür ederim," dedi Ali keyifle. Bir talebe edasıyla parmağımı kaldırarak, "Hocam ben de bir şey sorabilir miyim?" dedim. Hançer parmağımı öperek, "Sen her şeyi sorabilirsin sultanım," dedi. Hüseyin yaramaz bir talebe edasıyla baktı ve, "Ama olmuyor Hocam; torpil kokusu alıyorum," dedi gülümseyerek. Minder yastığını Hüseyin'in başına fırlattım ve havalı bir tavırla, "Ben başarılı bir talebeyim, bu sebepten Hocam beni çok seviyor." Hep birlikte gülüştükten sonra, sorum arada kaynamasın diye ısrarla Hançer'in gözlerine baktım ve sorumu sordum: "Bir insan nasıl tekamül edebilir, ya da tekamül ettiğini nasıl fark edebilir?" Hançer: "Tekamül kolay bir şey değildir, çünkü tekamülün yolları engeller ve imtihanlarla süslenmiştir." "Nasıl yani? İnsan evinde oturarak tekamül edemez mi?" Hançer: "İnsan her yerde tekamül eder, yeter ki iyi niyetle ve egosuz yaşayabilsin, tekamül demek arınmak, bulunduğun konumdan bir üst konuma geçebilmek için, bazı deneylere acılara gark olmaktır," dedi. "Biraz daha açar mısın?"

"Hay hay nurum, tekamülde önce düşüş, sonra yükseliş başlar ve yükselişe geçildiği andan itibaren de hızlı tırmanışlar gerçekleşir. Bu tırmanışı dik bir yokuşa benzetebiliriz, engellerle karşılaşır düşeriz, bekleriz ve ilerleriz. Bu engelleri aşmamız bizim tekamül gücümüze bağlıdır, tekamülün tek bir kuralı vardır; o da düşüş olmadan asla yükseliş olmaz!"

"Anladım canım, bir nevi bedel gibi bir şey," dedim. "Öylede denilebilir, seviyemizi yükseltmek bizim elimizdedir. Hür irademizle ama yerimizi belirlemek sadece Allah'ın bilgisi dahilindedir."

"Şimdi daha net anladım, yani tekamül etmek için formül çok açık bilgi! İnsan bilgilendikçe tekamül eder, tekamül bilgiyi doğurur, doğru mu anlamışım aşkım?"

"Aynen öyle! Tekamül, bilginin yollarını açar. İnsanlar her şeyi karşıtıyla öğrenir öğrendikçe de yükseliriz, yani tekamül ederiz," dedi Hançer alnını kaşıyarak. "Ya kötü düşünürsek? Nasıl yükselebiliriz?" diye ani bir soru sordu Hüseyin. Hançer: "Her türlü kötü, negatif düşünce ve eylem, tekamülü frenlediği gibi insanı ruhen de hasta eder, fakat bazen bu tür menfi düşünceler de tekamül edebilmemiz açısından gerekli olabilir."

"Nasıl yani?" diye sordum araya girerek. "Şöyle ki: kötü niyetlerimizi ve negatif yönlerimizi keşfedip kurtulmaya gayret edersek, verdiğimiz mücadeleyle tekamül ederiz, ayrıca tüm zorluk ve ıstıraplar, gelişmemizi olgunlaşmamızı sağlayan birer tekamül aracıdır." Ali, "İnsan rahat bir yaşam sürerken tekamül etme şansı yok mudur?" diye sordu. "Sıkıntısız, problemsiz, huzur içinde yaşayan bir insanın tekamül etmesi mümkün değildir, çünkü onu üzüp etkileyecek bir durumu yoktur, şöyle diyebiliriz: "Etki-tepki meselesi."

"Ben asla tekamül edemeyeceği bu durumda," dedi Hüseyin. "Neden diye sordum?"

"Çünkü, içimde hem dayıma hem de diğer kötü insan-

lara karşı bir kin varken, onlara nasıl dua edebilirim ki?" dedi umutsuzca. Hançer Hüseyin'in gözlerine şefkatle baktı. "Kin, insanı hasta eder evlat; ne dayına ne de diğer zalimlere kin besleme, Allah'ın imtihanı böyle başlar bazen. Sıkıntılar karşısında bakayım kulum bana isyan mı şükür mü ediyor, canını yakanlara dua mı, beddua mı ediyor diye her an davranışlarımızla bizleri imtihan ediyor. Allah'ın ilahi adaletinde asla ve asla kayırma, taraf tutma ve makamına göre muamele olamaz. Düşünsene evlat! Acı çeken bir insan başkasına istese de acı çektiremez, çünkü o bu acıyı kendi içinde deneyimlemiş ve artık makam yükselişine geçmiştir. O acı onun için bir kazançtır. Tekamülün amacı budur," dedi Hançer terini silerek. Hüseyin iyi ve kötü duygular arasında med-cezirler yaşıyor gibi sus pus olmuş, Hançer'i soluksuz dinliyordu. Ali elini Hüseyin'in omzuna attı ve gülümseyerek: "Anlasak bile zordur tekamül etmek, herkesin harcı değildir, netice itibariyle nefis taşıyoruz. Belki bir gün ikimiz de tekamül ederiz," dedi gülümseyerek. Efendibaba uzun süren sessizliğini bozarak Hüseyin'e dönüp, "Evlat! Söz ile değil öz ile, özdeki aşk ile yola çıkılırsa tekamül kolay gelir insana," ve çayının tazelenmesini bekledi. Hançer'in gözlerine baktım uzun uzun. Uçurumlara benzeyen o derin gözleri hafiften kızarmıştı. Bu kara uçurumlara yuvarlanmak için yüzümü yüzüne yaklaştırıp sordum: "Sevgilim uykun mu geldi?"

"Hayır sultanım, aşkım geldi." Anlamamış gibi kaşlarımı kaldırdım. Bu kez kulağıma fısıldadı, "Tenim tenini istiyor," dedi. O ne zaman böyle müstehcen konuşmaya başlasa nutkum tutulup terlemeye başlıyordum. Onunla sevişme hayali bile baştan çıkmama yetiyordu, dudaklarımı iyice kulağına yaklaştırıp kısık bir sesle, "İstediğin kadar istendiğini bil," dedim. Deli bir bakışla ruhumun en ücra köşesine kadar tesir etmişti, damarlarımda dolaşan kan mest edici şaraba dönüşmüştü, aşk bakışlarımızdan arzularımıza hızla yayılıyor ve dudaklarımız kavuşmak için çır-

pınıyordu. Dokunuşsuz sevişmeler yaşıyorduk bakışlarımızda. Hatice'nin getirdiği buzlu şerbet bardaklarının sesiyle yavaş yavaş kendimize geldik. Sonra Efendibaba bize güzel bir hikâye anlatmak üzere yerini değiştirip yerdeki mindere oturdu. Herkes anlatacağı hikâyenin büyüsüne kapıldı ve sessizce dinlemeye başladık. Efendibaba sakin sesiyle "Yüce Allah bir gün Musa'ya şöyle vahi etmiş: 'Ey kulum Musa! Benim için acaba ne yaptın?' Musa: 'Yarabbi! Senin için namaz kıldım, oruç tuttum zekât verdim. Yüce Allah: "Ey kulum Musa! Bütün bu yaptıkların senin içindir, benim için ne yaptın?" diye tekrarlayınca, Musa: "Yarabbi! Senin için daha ne yapabilirim ki?" Yüce Allah da şöyle seslenmiş: 'Benim için bir insanı sevdin mi, ama sadece benim için?'"

Hepimiz duygulanmıştık. Efendibaba sakalını ovuşturarak: "Evlatlarım! Yüce Allah, bizden çok şey istemiyor ki, sadece O'nun için sevmemizi menfaatsizce çıkar gözetmeden sevmemizi istiyor," dedi. Havada sessizlik hüküm sürüyordu, hepimiz susmuştuk sadece gözler konuşuyordu. Gecenin kızıl renklerle süslediği bahçe yüreklerimize suskunluğumuza huzur dağıtıyordu. Huzuru paylaşan tek vücutla uzaklara bakıyorduk. Akşamın suskunluğu gecenin gelişine hazırlanıyor gibi büyülü bir lacivertliğe gömülüyordu. Hançer'in yanağına yanağımı yaslayıp derin bir iç çektim. Yanağımı öptü ve kulağıma fısıldadı: "Yanağının değdiği yerde, gizli bir itirafın saklandığını biliyorum sultanım." Gözlerimi yerden hafifçe kaldırarak, "Beni çok iyi tanıyorsun."

"İnsan kendini tanımaz mı nurum?" Tam Hançer'e uzanıp yanağını öpecektim ki, Ali aniden konuşmaya başladı: "Beni yarın gece eğlenmeye nereye götüreceksiniz?" diye sordu pişkin pişkin gülerek. Hançer, "Tekneden hoşlanır mısın?" der demez lafa atıldım: "Hayır tekne olmaz!" Ali merakla sordu: "Hayırdır abla; bu tepkinin sebebi ne?"

"Yok canım tepki falan değil, sadece teknedeki dansözden hoşlanmıyorum o kadar."

"Aa, dansöz de mi var?" diye sordu Ali gözleri parlayarak. "Ehh eğer dansöz denilirse öyle," dedim Hançer'e sert bir bakış atarak. Hançer Ali'yle olan konuşmalarımıza dışarıdan gülüyordu. Ali merakla sordu: "Ya Allah aşkına konu nedir?"

"Konuyu sana Hançer anlatır." Hançer ellerini kaldırarak, "Ben bilmiyorum," dedi tatlı bir kahkaha eşliğinde. Ali şapşala dönmüş bir çocuk gibi bir Hançer'e bakıyordu bir bana. Sonunda dayanamayarak, "Biri bana şu olayı anlatacak mı artık?" dedi. Saçlarımı geri atıp birazda kıskançlığın verdiği itişle, "Aliciğim aslında bir şey yok; sadece dansöz gıcık biriydi. Sürekli Hançer'in etrafında raks edip durdu. Hançer: "Yok sultanım sana öyle gelmiş." Kıskançlıktan yanaklarımın kızardığını hissettim ve mızmızlanarak Hançer'in kolunu çimdikleyip: "Nasıl bana öyle gelmiş? Kadın basbayağı sana kur yaptı, hatta o hacıyağı gibi kokan tülden peçesini sana fırlattı."

"Herkese yaptı, onun görevi bu nurum," dedi Hançer Ali'ye göz kırparak. "Öyle mi canım? Niçin peçesini başkasına değil de senin yüzüne fırlattı?" Hançer kahkahalar atarak: "Çünkü yakama dansözlere bayılırım diye yazan bir rozet takmıştım." Bu sözün üzerine hepimiz katılırcasına gülmeye başladık. Beni delice saran kıskançlık nöbeti gülme nöbetine dönüşmüştü. Gözlerimizden yaşlar gelene kadar güldük. Ali arada bir yutkunarak, "Ben de isterim o rozetten," diye kahkahalara boğuldu. Efendibaba bile sonunda dayanamayarak edepli sessiz gülüşünü kahkahalara teslim etmişti. Hançer'in kollarında ve sevdiklerimle birlikte olmak ruhuma tatlı bir uyuşma katmıştı. Gözlerimi yumdum, Hançer'in omzunda başım öylece sakince duruyordu, onun kalbi tarafından emilirmişçesine süzülüyor akıyor gibi hissediyordum kendimi. Gözlerimi aralayarak yüzüne göğsünden yukarı doğru baktım, gözlerim kamaşıyordu. Bakmaya tahammül edilemeyen bir ateş yoğunluğunun içinde yanıyordum adeta. Sonsuz bir aşk dalgası

kaplamıştı her yanımı. Bütün bu hisler bedenimi sarmışken, Ali'nin sesi hafiften ürküterek beni kendime getirdi. "Belki yersiz olacak ama, çocukluğumdan beri kafama takılan bir şey var. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v) Peygamber olmadığı dönemlerde, neden Hira Dağı'ndaki mağaraya sığınma ihtiyacı hissetmiş?" Hançer ve Efendibaba, "hangimiz cevaplasak" anlamında birbirlerine baktılar, daha sonra Efendibaba Hançer'e eliyle, "Sen yanıtla," der gibi işaret etti. Hançer bir yandan çayına şeker atıp karıştırırken öte yandan Ali'nin sorusunu cevaplamaya hazırlanır gibi belini dikleştirdi. "Aliciğim Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) Hira Dağı'na kendisiyle baş başa kalabilmek için çıkıyordu. Bir nevi arınmaktı bu onun için, kendisini hiçbir zaman o vahşi bedevilerin yaşantısına ait hissetmiyordu. Kendini bulmak için, o kaba, cahil bedevilerin arasından kendisini ayırmak mecburiyetinde hissediyordu. Her ne kadar bizim gibi insan idiyse de sonuçta ona verilmiş ilahi bir özellik taşıyordu. O doğarken arınmıştı, o âlemlere rahmet olarak gönderildi. Onun şefkati temiz ve saf oluşu Allah'ın isteğiydi. Onu bu vasıflarla yarattı."

"Ben Peygamberimizi çok seviyorum," dedi Hüseyin duygularını dışa vurarak. "Kuran'da mağaradan söz ediliyor değil mi?" diye sordu Ali. Hançer: "Elbette Kuran'da Kehf suresi mağarada uyuyakalan yedi adamdan bahseder. Mağara İslamiyet de önemli bir yer teşkil eder. Allah'ın Peygamberleri daima halktan bir süreliğine uzaklaşıp halvete yani kendi mağaralarına sığınmışlardır. Cebrail aracılığı ile de vahi'ye muhatap olmuşlardır." Ali: "Vahyi demişken: Cebrail'in görevi Peygamberlere Allah'ın sözlerini tebliğ etmekti değil mi?" diye sordu. "Evet," dedi Hançer gözlerini ovuşturarak. "O halde Peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed (s.a.v) ile vahyi kesildi, peki Cebrail'in misyonu bu kadarla mı sınırlı, bunca asırdır boş boş mu oturuyor?" Hançer gülümsedi ve; "Bittiğini kim söylüyor?"

"Bitmedi mi?" diye meraklı gözlerle Ali sordu. "Evet bitmedi ve kıyamete kadar da bitmeyecek."

"Biraz açar mısın lütfen?" dedi Ali. "Yüce Allah kalbini O'na açan herkese her an vahiy indirmekte."

"Nasıl yani?"

"Vahyi ilahi bir mesaj içerikli olmak zorunda değildir. O her an kullarının kalplerine vahiy yoluyla işaretler gönderir. Vahyinin diğer adı da ilhamdır, bir sanatçı düşün: yeni besteler yapabilmek için ne gibi bir şeye ihtiyaç duyar? İlham'a tabii ki. İşte bize tüm bu ilhamlar Cebrail aracılığıyla gelir," dedi Hançer detaylara inerek. Ali ağzı açık bir halde dinliyordu: "Vay be, hiç böyle düşünmemiştim. Bu şu demek oluyor o halde: Vahyinin gelmesi için Peygamber yahut veli olmak gerekmiyor, Allah hiçbir ayrım yapmaksızın herkese adil davranıyor ve herkese öyle veya böyle vahiy indiriyor, doğru anlamış mıyım?" dedi Ali. Hançer gülümseyerek: "Evet aynen öyle ama ufak bir detay farkı var, Peygamberlere gelen vahiyle bizlere gelen vahiy farklıdır. Çünkü onların belirli ve amaçlı bir misyonları var. Allah kullarını hiçbir şeyden mahrum etmez ve asla torpil yapmaz. O'nun ilahi adaleti her şeyin üzerindedir Aliciğim." Ali derin düşüncelere dalmıştı. Efendibaba'nın sesiyle başını ona doğru çevirdi usulca. Efendibaba, "Kuran'da, Nahl Suresinde Yüce Allah şöyle buyuruyor: 'Rabbin balarısına şöyle vahyetti: Dağlarda evler edin, ağaçlardan ve insanların kurdukları çardaklardan.' Yani evlatlarım Allah minicik bir balarısına vahiy ediyor da, insan gibi bir eşrefi mahluk'a hiç vahiy etmez mi?" Ali başını "evet" anlamında salladı. "Efendim sizin gibi hoşgörülü anlayışlı ve de bilgin insanları günümüzde bulmak artık imkânsız gibi bir şey."

"Estağfurullah evlat; biz sadece O'nun izinden yürümeye çalışan insanlarız, daha doğrusu kâmili insan olmaya gayret ediyoruz, her şey bu âlemle sınırlı değil, bunun bir de öteki boyutunu düşünmek gerekir," dedi Efendibaba

gözlerini göğe kaldırarak. AliDden sonra Hüseyin de soru sormaya hazırlanıyordu ki, elinde tuttuğu çay bardağını aniden yere düşürdü. Sohbet onu öylesine içine almıştı ki, elinde bir bardak tuttuğunun bile farkında değildi. Telaşla çimenin üzerine düşen bardağı eğilip alışı bizi güldürmüştü. Hançer hafifçe omzuna dokundu ve; "Hayırdır evlat; bu ne dalgınlık?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle. Hüseyin mahcup bir tavırla: "Özür dilerim konular beni derinden etkiledi," dedi. "Özür dilenecek bir durum yok, ne mutlu sana ki bizi can kulağı ile dinliyorsun." Hüseyin: "Bir şey sorabilir miyim?"

"Buyur evlat." Hüseyin anlık bir suskunluktan sonra ellerini başına götürerek, "Tühh unuttum, ne soracaktım ben yahu?" Onun bu tatlı haline gülüştük. Hüseyin burnuyla oynayarak: "Şu vahiy olayı aklımı başımdan aldı. Cebrail kalbime bir vahiy verse de sorumu hatırlasam," dedi dudaklarını ısırarak. Gülüşmelerimiz daha da yükselmişti. Aniden gözüme bir ateşböceği takılıverdi, bahçe lambasının etrafında kanatlarıyla pır pır yüzüyormuş ve kulaç atıyormuş gibi zikzaklar çiziyordu. Yanımdakilere hayretle seslendim: "Bakın! Ne ilginç hareketler yapıyor," diye gösterdim. Ali sesli bir gülüş fırlatarak: "Bence vahiy takıldı gelemiyor bu yüzden pır pır beklemede." Efendibaba lafları ağzında yuvarlayarak, "Ah bu gençler her şeyden bir komik mana çıkarmaya bayılırlar," dedi gülümseyerek. Gece, sohbetin ve Ali'ye kavuşmanın verdiği tatlı ve güleç neşesi içinde geçiyordu. Yıldızlar adeta büyülü bir gece rüyası içinde, gökyüzünde yüzüyordu. Huzurla Hançer'in elini kalbime götürüp: "Sevgilim, biz birbirimizin varlığında anlam buluyor ve birbirimizin eksiklerinde oluşuyoruz, bana yaşattığın tüm bu güzellikler için sonsuz teşekkür ederim," diyerek çenesine uzanıp sevgiyle öptüm. Hançer'in yüzü al al olmuştu. "Güzel yüzlü sevgilim, biz birbirimizi tanımakla, aslında kendimizi tanıyoruz, aşk senin gözlerinin ucunda sarhoşlukla emrimizde duruyor," dedi ve eliyle

saçlarımın lülelerine dokundu. Onun temiz ve duru çehresi öyle anlam veriyordu ki, sanki okunmaya hazır bir mektup gibi bakıyordu yüzüme. Gözleri şaraba boğulmuş, aşkla dolup taşmış, yakmaya hazır gibi baygınca bakıyordu. Yüzündeki çekici gülüşüyle, sanki cennetten henüz gelmiş gibi serinlik veriyordu kalbime. Duruşu ve hayat felsefesiyle yalnız beni değil, herkesi hayran bırakıyordu kendine. O kendi hayatını ihtiyacı olanların hayatıyla harmanlıyor, gönlündeki gizli merhameti insanlara sınırsızca sunuyordu. Cesaretle merhameti iç içe karışmıştı. Onu sevmemek insanın elinde değildi. Bu düşüncelerle daldığım omzundan başımı kaldırdım. "Artık yatalım mı?" diye ortaya sordum. Sanki bu soruyu bekliyorlarmış gibi hepsi birden ayaklandılar. Ali'yi yanaklarından öperek: "Kahvaltı onda, uyanabilir misin?"

"Uyanırım; hep birlikte kahvaltı etmek beni çok sevindirecek," dedi ve Hatice'nin eşliğinde konağa doğru ilerledi. Hançer'in kollarında uyumak üzere odamıza çekildik.... Rüyamda, beyaz elbiseli kıvırcık saçlı, kumral bir erkek çocuğunun peşinde yürüyorum. Çocuk elindeki oyuncak topunu yere sektirerek neşeyle yürüyor, neşesinden anlıyorum ki mutlu bir çocuk. Merakla yüzünü görmeye çalışıyorum, ne ettiysem bana bir türlü yüzünü göstermiyor. Koşuyor ve kollarından yakalıyorum, çocuğun sırtı bana dönük bir şekilde duruyor. Çok güzel koktuğunu fark ediyorum. Çocuk aniden kollarımdan kurtulup koşmaya başlıyor. Ben de peşinden koşuyorum. O kadar çok koştuk ki, sonunda yorulup yere çöküyorum ve etrafa bakınmaya başlıyorum. Bir vahanın ortasında birkaç hurma ağacının içinde buluyorum kendimi aniden. Kulağıma şöyle bir ses geliyor ta uzaklardan: "Beni bu dünyada görmek sana yasak, ama yakında kavuşacağız!" Sesin geldiği yöne doğru başımı çeviriyorum. Uzakta ışıklar içinde çocuk bana el sallıyor gülümseyerek. Ayakları toprak birikintisi içinde duruyor ama yine de mutlu görünüyor ve sürekli bana

uzaktan gülümsüyor. Çocuğa sesleniyorum: "Bari adını söyle bana?" Çocuk sanki toprağa doğru aşağı iner gibi çekiliyor ve bana son bir bakış atıp "Benim adımı babam koyacak!" Ve aniden gözden kayboluyor. Gördüklerimden emin olmak için çocuğun kaybolduğu yere doğru endişeyle yürümeye başlıyorum. Gidegide karşıma küçük bir çocuk mezarı çıkıyor, mezar taşında sadece isim yazılı olduğunu görüyorum. Ölüm tarihi yok. Daha da yaklaşıyorum mezara, gördüklerim beni beynimden vuruyor adeta. Mezar taşında sadece "Mirat Hayam" yazıyor! Kalbim sıkışmış bir halde, soluk soluğa uyandım. Yanımda uyuyan Hançer'e baktım uyku sersemliği içinde. Derin bir uykudaydı. Dilimin ucunda bir isim sayıkladığımın farkına vardım bir anda. "Mirat Hayam" bu ismi aklımda tutarak ve dilimle tekrarlayarak uykuya daldım. "Mirat Hayam, Mirat Hayam..."

Kahvaltı ve şok

Aşkı tercih eden
başka bir şey arar mı?
Aşk uğruna ölümü göze alan
Can vermekten korkar mı?..

Sabah öyle bir halde uyandım ki, tarif edilecek gibi değildi. Ne tuhaf ve ne acıtıcı bir rüyaydı. Sanki çocuğun bütün hücreleri benim vücudumun hücreleriyle tanışıktı. Istırap, hayret ve hüzün hepsi bir aradaydı. Anlam veremediğim bir hüzün içerisinde yataktan kalktım. Pencereye doğru ilerleyip bahçede kahvaltı etmek üzere hazır bekleyen sevdiklerimi izlemeye koyuldum. Hepsi de neşe içerisinde sohbet halindeydiler, onları böyle mutlu görmek içime huzur veriyordu. Hele Hançer'i görünce kalbimde ne kadar acı verici bir his varsa kendiliğinden kaybolup

gidiyordu. Onun yanında öyle bir rahatlatıcı özellik bulunuyordu ki, onu gören herkes bunu hissedebiliyordu. Pencereden baktığımı görmüştü Hançer. Ayağa kalkarak bana seslendi: "Seni almaya geliyorum nurum." Panjuru geri iterek aşağı seslendim, "Gerek yok iniyorum." Üzerimi hızla değiştirip bir solukta aşağı indim. Güneşli sabahın kahvaltı masasına geçerken herkese, "Günaydın!" dedim fısıltı halinde. Gözlerinin içerisinden okşayış fışkıran Hançer, bakışlarını uykusuz yüzüme dikti ve sordu: "Sultanım hasta mısın? Yorgun görünüyorsun." Şefkatli bakışlarının tatlı sıcaklığını yüzümün ve ağlamaya hazır gözkapaklarımın üzerinde duyumsuyordum. "Merak edilecek bir şey yok," diyebildim kesik kesik. Sözlerimden tatmin olmamış gibi yüzüme daha da dikkatli baktı, "Ben bu gözleri senden de iyi tanırım," dedi. Kendi içimde canımın gözyaşıyla yıkanacağı kadar ağladığımı hissediyordum. Dudağımı burkarak Hançer'in göğsüne yaslandım oturduğum yerden kalkarak. Kahvaltı boyunca bir cenaze kadar sessiz oturmuştum. Muhammed'in kucağımda oynaması bile beni görmüş olduğum rüyanın etkisinden kurtaramamıştı. Ali, Hüseyin ile gayet neşeli vakit geçiriyordu. Herkes durgunluğumu fark etmiş ve beni neşelendirmek adına türlü türlü komik konular açıyorlardı. Her ne kadar, "İyiyim sadece uykumu alamadım," dediysem de hiç biri ikna olmuş görünmüyorlardı. Kahvaltıdan sonra her zamanki yerimiz olan çardak altına kahvelerimizi içmek üzere oturduk. Ali aniden atıldı; "Yarın sabah erkenden gideceğim."

"Daha önümüzde uzun bir gece var, bu gece eğleneceğiz," dedi Hançer, "değil mi?" der gibi bana baktı. "Evet, bu gece nereye gidiyoruz?" diye sordu Ali coşkulu bir sesle. "Sen nereye istersen," dedim Ali'ye gülümseyerek. Muhammed kahvaltıda bir an bile kucağımdan inmemişti, Hatice Muhammed'in elini yüzünü yıkamasına yardım ettikten sonra, Muhammed hızla koşarak gelip yeniden kucağıma oturdu. Ali Muhammed'in bana olan ilgisini görünce ani-

den sordu: "Siz çocuk yapmayı düşünüyor musunuz?" Ali'nin sözleriyle unutmaya çalıştığım rüyayı yeniden hatırlamıştım. Hançer gözlerini bana yönelterek derin bir nefes çekti ciğerlerine. "Böyle bir aşkın bir meyvesi olmalı," dedi heyecanın titrettiği sesiyle. Ali, "Bence de olmalı, kız mı erkek mi olsun istersiniz?" diye sordu. Hançer yüzüme baktı ve; "Sen ne istersin sultanım?" Kuru kuru yutkunduktan sonra, "Fark etmez, sağlıklı olsun yeter," diyebildim umutsuzca. Hançer gözleri parlayarak "Aslında ben ilk çocuğumuzun erkek olmasını istiyorum, geriden gelecek-lere ağabeylik yapma taraftarıyım." Şaşırarak sordum: "Sevgilim kaç çocuk yapmayı planladığını öğrenebilir miyim?" Güldü ve; "Dört," dedi eliyle göstererek. Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir halde kekeleyerek; "Hepsini benden yapmayı düşünmüyorsun herhalde?" dedim. "Hepsini seninle yapmayı düşünüyorum," dedi çenemden öperek. Hüseyin ve Ali, sohbetin gidişatına katılarak gülüyorlardı. Hançer az sonra şok olacağım sözü söylemeye hazırlanıyordu. "Ben aylar evvel rüyamda gördüm; bizim bir erkek çocuğumuz olacak, hatta ben onun adını bile düşündüm." Heyecanla titremeye başladım, "Dur sakın söyleme!" diye kekeledim. Hançer şaşkın bir ifadeyle elimi tuttu, "Sakin ol nurum, neyin var?" üzerime odaklanmış bakışlar arasında kendimi toparlamaya çalıştım. Fısıldar gibi sordum: "Adını ne düşünmüştün?" Hançer derin ve gururlu bir iç çekerek: "Mirat!" dedi. "Mirat."

"Mir-aat... Mir...att..." Sesi yankılandıkça uzaklaştı, uzaklaştıkça boğuldu. Karanlık bir tünele girer gibi kendimi kaybedip bayılmışım. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilemiyordum, gözlerimi açtığımda Hançer'in kucağında yatıyordum. Uğultular arasında arı vızıltılarını anımsatan sesler duyuyor ama cevap veremiyordum. Nihayetinde, kendime tamamen gelebilmiştim. Baygınlığın bıraktığı baş ağrısıyla Hançer'in göğsüne başımı gömerek ağlamaya başladım. Ali bu tavrıma bir mana verememişti, meraklı bir

sesle sordu: "Ablacığım iyi misin? Çok korkuttun, yüreğim ağzıma geldi." Bir çocuk edasıyla Hançer'in göğsünde gömülü olan başımı kaldırıp, "Ben iyiyim seni de üzdüm affet Aliciğim." Hançerin sıcak elleri bedenimde geziniyordu, ürkek bir kuşun kalp atışlarını andıran halim, aşkın verdiği güvenle eski ritmine geri dönmüştü. Kısa zamanda toparlanmayı başarabilmiştim. Başımı kaldırdım ve rüyamı tüm detayına kadar bir bir anlattım. Gökyüzü bile sanki bulutların gözünde sessizce beni dinliyordu. Güneş belirsiz gölgenin ışıkları altında üzerimize parlıyordu. Ben rüyamı anlatırken her şey ve herkes susmuştu adeta. Sanki tüm kâinat, benimle fısıldayarak konuşuyordu. Rüyamı anlattıktan sonra, uzaklara ve derinlere uzanan bakışımı bahçenin taş duvarlarında gezdirdim. Hançer, başını öne eğmiş ve sessizce duruyordu. Efendibaba dalgın dalgın elindeki tespihi sağa sola sallıyordu. Derken, Hançer ellerinin şefkatiyle kolumdan tuttu ve suskunluğunu bozdu: "Nurum, inan bana elbet bu görmüş olduğun rüyanın bir hikmeti vardır, bize düşen sakin olmak, rüyalara göre yaşayamayız. Dinimizce de rüyalara iman etmek yasaklanmıştır," dedi. Dudaklarımı daha da sıktım, içimde dilsiz harfsiz bir duygu, "Bu rüya gerçekleşecek," diyordu. Sanki içimde bir yanardağın patlamasına ramak kalmıştı. Sıkıntılar sarmıştı yüreğimi, teselli bulabilmek için sevdiğim adama sokulup sordum titreyen bir sesle; "Senin önceden rüyanda adını koyduğun çocuk, nasıl oluyor da benim rüyamda da adını bildiriyor mezar taşıyla?" Tedirginliğimi gidermeye çalışarak gülümsedi. "Sultanım, insan rüyasında her şeyi görebilir, ikimizin aynı şeyleri görmemiz aslında olağan bir durum, birbirini delice seven âşıklar aynı rüyaları görebilir. Hadi artık rahatla." Başımı yeniden omzuna yasladım ve derin bir iç çektim. Başım omzunda, sanki gücü bitmiş gibi yatıyordu. Efendibaba bize yumuşak bir tebessümle bakıp, "Sevgili evlatlarım; bir rüya için canınızı sıkmayın, söyleyeceklerim şundan ibaret, siz birbirinize öyle derinden

bağlısınız ki, bir diğerinizin sıkıntısı diğerinize bildiriliyor ya da hissediyorsunuz. Aranızdaki tek fark biriniz okuyor diğeriniz yaşıyorsunuz." Aşırı duygu ve rüyanın ağırlığı omuzlarıma çökmüştü, sabahın bu erken saatinde bile kendimi yorgun ve hiç uyumamış gibi hissediyordum. Güneşli bir gündü, ama ılık ılık rüzgâr esiyordu. Yerden kalkan toz zerreleri daha yere inmeden yeniden havaya savruluyor ve insanın yüzüne bir tüy hafifliğinde değip gidiyordu. Gün daha yeni başlamış olmasına rağmen, kendimi korkunç derecede yorgun ve bitkin hissediyordum. Sessizliğin farkına vardığımda, henüz bir yudum bile almadığım kahvem çoktan soğumuştu. Ali aniden ayaklanarak, "Ehh yeter yahu; benim son gecemi böyle mi geçireceğiz, hadi canlanın, geceye hazırlanalım," dedi tatlı bir gülümsemeyle. Ali'nin sesinde ısrarcı bir tını vardı, yüzüne baktığımda yanaklarının al al olduğunu fark ettim. Efendibaba: "Bakın çocuklarım! Bizi bir arada tutan bedenlerimiz değil, sadece Allah'ın iradesidir, her şeyi takdir eden O'dur. Görelim Mevla neyler? Neylerse güzel eyler, hadi gülümse kızım?" Buruk da olsa hatır için gülümsedim. Şakacı ve uçarı yanıyla Ali beni neşelendirebilmek için olmadık maskaralıklar yapıyor ve beni kendime getirmeye gayret ediyordu. Hüseyin de Ali'ye uyarak, "Evet biz geceyi planlayalım, nereye gideceğiz? Bu arada bende davetli miyim acaba?"

"Sensiz eğlence olur mu Hüseyinciğim," dedim saçlarını karıştırarak. "Harika! Çok teşekkür ederim," dedi Hüseyin sevinç nidaları atarak. Ali bir sigara yakıp sordu; "Neydi bu veledin adı?"

"Hangi velet diye sordum?"

"Hani şu rüyaları karıştıran afacan." Hançer gülümseyerek: "Mirat," dedi sıcacık bir nefesle. Ali: "Evet o! Ne anlama geliyor adı?"

"Sahi ya, ne anlama geliyor Mirat?" diye merakla sordum. Hançer yüzümü ellerinin arasına aldı ve; "Ayna!" dedi. "Ne kadar güzel," demekten kendimi alamadım. "Bu

ismi aylar öncesinden düşünmüştüm, çünkü biz birbirimize ayna olduk nurum. Birbirimizi aşk ile o aynada seyrettik. O ayna da paslardan arındık ve yine o aynada birbirimize aktık ve tek vücut olduk. Bu sebepten çocuğumuz olursa, adı ayna olsun diye aklımdan geçirmiştim," dedi Hançer parlayan gözlerle. Hançer'in çocuk hayali beni duygulandırmıştı, ne derin ve ne anlamlı düşünüyordu.

Ona sokuldum bütün sevgimle. "Sevgilim, senin böyle temiz bir hayalin ve arzun olur da, ben hiç hayır diyebilir miyim?" Hüseyin sevinçle: "Oh be nihayet; yüzü güldü Gül'ün." Ali yine uçarı şakasını yaparak konuya daldı, "Akşama kadar sakın uyumayın, belli mi olur o veledin işi, yine gelir melir kafanızı karıştırır neme lazım?" Hançer sesli bir biçimde güldü ve Ali'ye: "Söz bir daha gelecek olursa rüyamıza, ona diyeceğim ki: 'Hadi bahçeye Ali'ye top at.'" Son enerjimi de Hançer'in sözlerine gülerek tüketmiştim. Sanki Ali'nin sözlerine inat gözkapaklarıma ağırlık çöküyor, uyuyacak gibi oluyordum. Bereket Layla'nın ikram ettiği susamlı lokumlarla uykum açıldı. Ne vakit ağlasam uykum geliyordu. Çocukken de böyleydim, yıllar geçmiş ama ben hiç değişmemiştim. Lokumlarımızı kahveler eşliğinde yiyorduk, ansızın bahçe kapısından içeri deli Yahya girdi. Yamalı cüppesinin önünü açıp eğildi önümüzde. "Benim dostlarım iyiler mi?" diye sordu tatlı bir ifadeyle. Efendibaba da oturduğu yerden hafifçe eğildi. "Sağ ol kardeşim, hoş geldin." Yahya yanımıza yaklaştı ve Efendibaba'nın ayakucuna oturdu. Ali bu davetsiz konuktan gözlerini alamıyordu. Tıpkı aylar önce benim Yahya'yı ilk görüşüm gibi. Ali'nin kulağına usulca fısıldadım: "Merak etme zararsızdır; mükemmel bir insandır. Gözlerini dikip de bakma öyle, kıyafetine takılma, gerçek bir filozoftur." Yüzünde tatlı bir ifade belirdi Ali'nin, samimi bir ses tonuyla: "Hoş geldiniz," dedi. Yahya başını çevirip Ali'ye şöyle bir süzer gibi baktıktan sonra, "Asıl sen hoş gelmişsin Türk çocuğu!" Ali kulağıma eğilerek, "bu deli bana orospu çocuğu der gibi söyledi, döverim ben bu deliyi."

"Aman Aliciğim sakın ha, inan çok iyi bir insandır, aldırma sen onun karışık sözlerine." Ali ağzının payını almamış gibi bu kez: "Adınız nedir?" diye sordu. Yahya: "Ne yapacaksın, nikâhına mı alacağın?" dedi. Ali boş boş yutkundu ve ateş basmış gibi eliyle yüzünü yellemeye koyuldu. "Abla bu adam taktı bana, ne aksi palyaço bu böyle?" Yahya'nın canı sıkkın gibi görünüyordu. Omzuna dokunarak konuşmaya çalıştım. "Yahya bak bu benim kuzenim; beni görmek için ta Türkiye'den kalkıp gelmiş. Sizi tanıştırayım."

"Daha kaç kere tanışacağız? Yahu ne meraklıymışsınız tanışmaya," dedi Yahya hiç beklenmedik bir tepkiyle. Sözü ağzıma tıkmıştı, ben de Ali gibi ağzımın payını almış oturuyordum. Hançer ve Efendibaba aralarında gülüşmeye başladılar. Yahya aniden ayağa kalktı ve sert bir sesle: /her yeri deliler sarmış/ gitmek lazım/ kaçmak lazım/ tenha bir yer bulmak lazım/ Lazım da ne lazım/ kel kafalı deli kazım/ diye kendi kendine söylenerek çimenlerin üzerinde tepinmeye başladı. Kısa bir süre tepindikten sonra, aniden Hüseyin'in üzerine atladı ve bağırmaya başladı: "Senin o ayyaş dayın nerede biliyor musun?" Hüseyin Yahya'nın sıra dışı hareketlerine aşina olduğundan Yahya'yı üzerinden iterek ayaklandı. "O adam artık benim dayım değil," diye sesini yükseltti. Hançer bakışlarıyla Hüseyin'e "otur" der gibi baktı ve Hüseyin derhal yerine geri döndü. Yahya yırtık cüppesini silkeledi ve Efendibaba'nın önünde ayakta durdu. "İzin ver de şu kölen gitsin," dedi. "Neden? Sıkıldın mı bizden?" diye sordu Efendibaba. "Ordumu hazırlamam gerek, çünkü bunun dayısı..." Hüseyin'i göstererek: "hâlâ hayatta ve her an size kötülük yapabilir," dedi telaşlı bir tavırla. Efendibaba: "Otur," dedi Yahya'ya. Oda emir almış bir asker gibi derhal oturdu. Hatice'ye seslenerek Yahya'ya çay getirmesini söyledi. Sıkıntısından ellerini kavuşturmuş, iki büklüm duruyor ve sürekli aynı cümleleri tekrar ediyordu: "Ne kusur işledim de beni huzuruna kabul etmez!"

diye ritim tutturmuştu Yahya. Merak ve yumuşak bir ses tonuyla sordum: "Seni huzura kabul etmeyen kim?" Başını göğe kaldırdı ve "O," dedi. Ali bu manzara karşısında şaşkına dönmüş olup bitenleri şaka gibi izliyordu. Yahya tekrar gözlerini Hüseyin'e dikti; "Yeryüzünde hiç kimse gözlerden gizlenemez, hele O'ndan asla, kimse görmese de bir gören var!" Nedense Hüseyin'e takmış durumdaydı hiç birimiz bu olaya bir anlam veremiyorduk. Onun iğneleyici sözleri arasında zavallı Hüseyin ezildikçe eziliyor ve kızarıyordu. Yahya ani bir hareketle deli gözlerini Hançer'e çevirdi ve mesaj dolu gözlerle baktı. "Ey Zübeyr'in yakışıklı ve de cömert oğlu!" Elinin tersiyle burnundan damlamak üzere olan teri sildi ve devam etti konuşmasına. "Bir âşığın belirtisi üçtür; sabır göstermek, şikâyet etmemek ve en zor olanı ise, canını o sevgili için vermek," dedi ve cevabını bekler gibi Hançer'in yüzüne manalı bir seyir tutturdu. Hançer iki parmağı ile kaşlarının arasını ovuşturup, "Hepside doğrudur, sen ne dersen Haktır," dedi. Hatice Yahya'nın çayını ikram ederken yüzünü buruşturmuş olacak ki, Yahya bunu fark etmiş ve Hatice de nasibine düşen paylamayı almıştı. Bağdaş kurmuş bir halde oturuyor ve ağır ağır çayını yudumlayarak hepimizi teker teker izliyordu. Bir an için suskunluğa bürünmüştü. Öğle vakti yaklaşmış ve Efendibaba mescide gitmek üzere Yahya'yı da alıp, yanımızdan ayrıldılar. Onların ardından Hüseyin de çocuklara ders vermek üzere yanımızdan ayrıldı. Hançer ve Ali'yle baş başa kalmıştık bahçede, Ali derin bir "oh be" çektikten sonra, "Neydi bu ya? deli mi veli mi?" Hançer'le bakışıp güldük. "Demek sende karar veremedin ne olduğuna?" dedim. Hançer güldü ve "Ben yıllardır karar veremiyorum, sizin verememeniz çok normal," dedi gülümseyerek. Ali: "İnsanı kışkırtan bir tavrı var, hani deli olduğunu bilmesem?"

"Çok ayıp Aliciğim, Yahya hakkında böyle konuşma, o gerçekten çok iyi bir insan," dedim. Ali: "Evet çok iyi. Bana

orospu çocuğu der gibi Türk çocuğu dedi ama." Kendimi tutamayarak kahkaha attım aniden. Ali öylesine tatlı anlatıyordu ki, gülmemek imkânsızdı. Derken Hatice bardakları toplamak üzere yanımıza geldi, Ali, "Bir bardak buzlu su alabilir miyim?" diye sordu. Hatice cilveli bir gülüş atarak başını "derhal" der gibi eğdi ve kıkırdayarak koşar adımlarla mutfağa gitti. Hançer'le bakışıp gülmeye başladık. "Olamaz," dedim. "Bence öyle," dedi Hançer. "Gerçekten mi aşkım?"

"Sen daha önce Hatice'yi böyle neşeli ve cilveli gördün mü nurum?"

"Haklısın aşkım, ama annesi yaşında," dedim. Ali'nin başı bir Hançer'e çevriliyordu bir de bana. "Bana biri şu anda neler döndüğünü anlatacak mı?" dedi merakla Ali. Gülmekten konuşamıyorduk, "Ne tuhaf bir yer burası Allahım, deliler bir yandan, velet bir yandan, iyi ki yarın gidiyorum ha," dedi Ali gülümseyerek. "Aşk olsun Aliciğim, demek bu kadar isteklisin dönmeye?"

"Yok abla, sadece buraya geldim geleli kendimi geri zekâlı gibi hissediyorum, çünkü olayları sürekli kaçırıyorum," dedi. Derken, elinde bir bardak suyla Hatice çıkageldi. Hançer Hatice'yi işaret ederek: "Sana neler döndüğünü söyleyecek kişi geldi," dedi. Ali hiçbir şey anlamamış gibi başını salladı. Hatice alınmasın diye, başımı Hançer'in göğsüne saklamıştım. Gülmekten karnımda kramplar oluşmaya başlamıştı. Hatice Ali'ye bardağı uzattı ve cilveli bir sesle, "Buyurun," dedi. Ali yüzümüze şaşkınca baka baka bir dikişte suyu içti. Hatice daha önceden sildiği masayı, yeniden silmeye koyulunca kahkahalar yükseldi. Ali tamamen afallamış bir durumda haykırdı: "Neler oluyor yahu?"

"Birazdan anlatacağım Aliciğim, az sabret," dedim. Hatice rengini belli etmişti, artık emindik Ali'den hoşlandığı. Yaşı elliye yaklaşmış olan Hatice'yi daha önce hiç bu kadar nazlı ve cilveli görmemiştim, onun bu heyecanlı hali

ona bir şirinlik katmıştı. Bardakları getirip götürürken elleri titriyor ve yanımızda kalabilmek için türlü bahaneler buluyordu. Aşk her kadını salaklaştırdığı gibi onu da salaklaştırmıştı. "Her kadın sevince saçmadır," diye bir yerde okumuştum. Hatice'nin yanımızdan ayrılmasıyla Ali sabırsızca sordu: "Evet sizi dinliyorum saçma âşıklar." "Aliciğim sevgilin var mı?" diye sordum önce. Ali: "Vaaar, hatta varlar."

"Bir tane de Tunus'tan olsun ister misin?" Ali gevşedi bir anda ve yüzünü pişkin bir gülümseme aldı. "Nasıl yani?" diye sordu havalara girerek. "Hatta bu konaktan olsun ister misin?" Gülmemek için kendi mi bastırıyordum. Ali'yle kafa bulmak çok hoşuma gidiyordu. Ali sabırsızlanarak, "Şu kız olayını baştan bir anlatsana?" dedi. Hançer bana başını sallayarak, "Bence artık söyle," dedi gülümseyerek. Derin bir nefes alarak Ali'yi çıldırtacak soruyu sordum: "Sence aşkta yaşın ve ırkın bir önemi var mıdır?" Ali, "Irkın yok da yaşın var," dedi. "Nasıl yani?" diye sordum kıkırdayarak. "Ya abla, delirtecek misin beni söyle artık kim bu kız?"

"Tamam tamam söylüyorum, sıkı dur."

"Hadi!"

"Sana harika yemek yapan, ev işlerinden anlayan ve çocuk bakan bir sevgili buldum," dedim ve Ali'nin cevabını beklemeye koyuldum merakla. Ali: "Bu saydıklarının benim için bir önemi yok, mühim olan muamelesi," dedi pişkin pişkin sırıtarak. "Terbiyesiz çocuk! Aşkın bir önemi yok mu senin için?" dedim kolunu çimdikleyerek. "Hadi söyle, kimmiş? Belki listeme alabilirim."

"Çok gıcıksın Ali söylüyorum işte; Hatice!" Ali henüz ağzına almış olduğu meyve suyunu bir fıskıye gibi yüzümüze fışkırttı ve kesik kesik öksürmeye başladı. "Ben valizimi toplamaya gidiyorum," diye ayaklanır gibi olduysa da, "Otur oturduğun yerde terbiyesiz çocuk, önce şu peçetelerle yüzümüzü sil," dememle oturduğu yere mıhlandı.

"Abla özür dilerim ama, bu kadın babaannem yaşında üstelikte şişko, zayıf olsa belki, ay ne saçmalıyorum ben böyle?" Kahkahalar havada çınlıyordu. Ali'yi kucaklayarak, "Tamam bebeğim ben seni yem eder miyim böyle büyük hatunlara?" Hançer: "Pes doğrusu; siz Hatice'yi fil falan mı sandınız?"

"Estağfurullah aşkım, öyle demek istemedim Ali'ye teselli olsun diye söylemiştim, yoksa Hatice'yi ne çok sevdiğimi iyi biliyorsun." Ali oturduğu yerden kalktı ve gerinerek: "Ben biraz kestirmeye çalışayım, öğle uykusu iyi gelecek. Akşama dışarıdayız değil mi?"

"Evet, iyi uykular Aliciğim" ve Ali yanımızdan ayrıldı. Hançer derin bir "oh" çekti: "Hiç baş başa kalamayacağız sandım sultanım!"

"Biz de uzanalım mı biraz?" diye sordum. "Uzanmak ve biz? Hiç sanmıyorum," dedi ve beni kucaklayarak odaya çıkardı. Bunaltıcı sıcaklar iyice bastırmıştı, buna rağmen odamız insanı rahatlatacak derecede serindi. Hançer nefesiyle kulağımı ıslatarak fısıldadı: "Aşkını gözlerinden kadeh kadeh içtim; ne arzum bitti, ne sana susuzluğum geçti." Gözlerimi yumdum, onun yumuşak el temasları içinde kendimi onun yakıcı ateşine bıraktım. Sesi güçlükle çıkıyordu, soluklarımızı inlemelerimiz takip etti kısık kısık. Zerrelerin birbirini çekişi gibi birbirimize çekilmiştik. Odaya yayılan nar çiçeklerinin kokusunda kıyamet sevişmelerinin yakıcı katmanlarında eriyorduk!..

Şehirde Ali'nin veda yemeği

Akşam saatleri Tunus halkı için günün en eğlenceli zamanıydı. Nargile salonlarında çaylar, kahveler ve nargileler içilir, şarkılar söylenir, hikâyeler anlatılırdı. Bu saatler Tunus halkı için, paylaşma rahatlama saatleriydi. Ali'nin veda yemeği için Hançer'in arkadaşının yemek salonunda

oturuyorduk. Hüseyin de bizlere katılmıştı ve halinden çok memnun görünüyordu. Uzaklardaki ışıklar, masamızı bir yangın alevi gibi sarmıştı. Ötelerden süzülüp gelen kızıl ışıklar çizgi halinde yaklaşıyordu. Yaklaşıp titreşen yangın alevleri sanki ortadan ikiye bölünmüştü, lokantanın bir bölümü ışıkta, diğer bölümü de gölge de kalıyordu. İkiye bölünen ışıklar, kızıl ve mor renklere bürünüyor gizemli bir hal alıyordu. Yüksek kavak ağaçlarıyla hurma ağaçları arasından sarkan kızıla çalan renkler, sanki periler diyarını andırıyordu. Tunus'un bu gizemli gecelerini çok seviyordum. Her gece bir öncekinden esrarlı geçiyordu, ışık gölge oyunları bal peteği kareleri gibi şekiller çiziyordu ve kızıl mor renkli bir desen meydana geliyordu. Bulut renginde martılar uçuyor ve ufukta bir nokta gibi görünüyordu. Arada birkaç tanesi sürüden ayrılıyor ve bir balıkçı teknesinin üzerinde süzülmeye başlıyorlardı. İlkel bir dünyada kaybolmuş bir yolcu gibi telaşla kanat çırpıyorlardı. Pamuğa benzeyen gökyüzüne kanatlarını açarak, yaşamın sonsuz bereketiyle işbirliği yaparcasına rızıklarını arıyorlardı. Kısa bir süre sonra yemek siparişlerimizi verdik, önümüzdeki çerezlerden atıştırıyorduk. Ağzıma attığım yerfıstığının tadı tarifsiz lezizdi. Hançer'den öğrendiğim kadarıyla, Tunus halkı bu fıstıkları uzun süre susam yağında bekletirlermiş ve bu uygulamayı her vakit yapmazlarmış. Sadece özel konuklar için uygulanan bir yöntemmiş. Ali için de bir ayrıcalık yapmışlardı. Gün kararmaya başladıkça, ortalık tarifsiz güzellikte gül kızılı rengine dönüşüvermişti. Kızılla karışık gümüşi ışıklar göz kırpıyordu yeryüzüne. Gündüzleri aşırı sıcak olduğundan, gecenin serinliği ile insanlar kendilerini sokağa atıp, sabaha dek eğleniyorlardı. Derken yemeklerimiz geldi. Ali ve Hüseyin gelen yemekleri önce uzun uzun izlediler, daha sonra hepsinden bir yemek eksperi gibi tatmaya başladılar. Ali, "Hımm harika" diye inleyerek yemeye başladı. Ben de Hançer'in tabağına bakıyordum. Adeta sanat eseri olan tabak, bir tablo misali

alıcısını bekliyor gibi masada duruyordu. Balıklar ve mezeler eşliğinde yemeklerimizi keyifle yiyorduk. "Boğazı hatırladım birden," dedi Ali. "Ah boğaz, güzelim boğaz," dedim büyük bir özlemle. Özlemiştim ama, Hançer'in aşkı her şeye ağır basıyordu. Onun aşkı öylesine doyuruyordu ki ruhumu, hiçbir şeyin yokluğunu hissetmiyordum. Hançer derin "ah" çekişimden etkilenmiş olacak ki, yüzüme derin bir bakış atarak, "İstanbul'u çok mu özledin nurum?" diye sordu. "Özledim, ama senin kadar hiçbir şeyi özleyemem," dedim çenesini okşayarak. Elimi ağzına götürdü ve "Sen benim ömrümsün," dedi. Ali: "Ya sizi böyle gördükçe insanın âşık olası geliyor"

"Hani sen aşka karşıydın? Üstelik listende bir yığın hatun da var, nasıl olacak aşk?" diye alayla takıldım. "Onlar günlük, haftalık bazen de aylık sevgililer, ben aşktan, sizin gibi âşık olmaktan söz ediyordum," dedi Ali. "Umarım sen de gönlündeki aşkı bulur ve kıymetini bilirsin," dedi Hançer gülümseyerek. Hüseyin boş bulunarak "Amiiiin," dedi. "Sana ne oluyor küçük Hançer?" dedim. Hüseyin, "Sizi örnek alıyorum," dedi parlayan gözlerle. Neşe içerisinde yemeklerimizi yedik ve sahile yakın bir kafeye nargile ve kahve içmek üzere yürüdük. Kahve töreninin sadece özel durumlara özgü olduğunu sonradan öğrenmiştim. Garson, içinde ateş yanan bakırdan tepsiyi közün üzerine bıraktı ve etrafına kurutulmuş leylak çiçeklerini serpiştirdi. Kahvenin bu şekilde hazırlandığını pek nadir görmüştüm, bu tür hazırlanış sadece özel zamanlar için uygulanıyormuş. Hançer'e sokularak, "Torpil kokusu alıyorum," dedim. Sadece tatlı bir gülüşle yetindi. Kahvelerin pişmesi tam beş dakika sürmüştü. Garson tepsinin içerisindeki cezveyi kaldırarak fincanlarımıza boşalttı. Köpüğü parmak kalınlığında olan kahvenin üzerine az bir şey kakule serpiştirdi, kokusu bile insanı mest etmeye yetiyordu. Ali kahvenin hazırlanıp sunuş şeklini hayranlıkla izliyordu. Sırtını geniş koltuğa yaslayarak, "Kendimi Tunus kralı gibi hissediyorum," dedi Ali

mutlu bir ifadeyle. Gülüştük. Hüseyin kahvesini soluksuz içiyordu, gözlerini kocaman açarak, "Kahveyi neredeyse fincanıyla birlikte içesim geliyor," dedi ve gülüştük. "Aşkım bana o kadar Tunus'u gezdirdin ama böyle bir kahve daha önce hiç içmedim," dedim Hançer'in yüzünü okşayarak. Alnına düşmüş saçını geriye attı: "Sultanım, seninle daha önce bu kafeye gelemezdik, çünkü henüz açılış yapılmamıştı. İçtiğimiz bu kahveyi bu tarz pişiren tek kafe burası," dedi. Kahvelerimizi güzel gökyüzünün altında yudumluyorduk. Gece yine çok büyüleyiciydi, insanlar hoş bir sohbet içindeydiler. Sahilden gelen sesler, adeta musikiye dönüşüyor, her şey tılsımlı bir hale bürünüyordu. "Neydi bu gecenin büyüsü?" diye düşünüyorken, Hançer kulağıma dudaklarını yaklaştırdı ve "Sensin!" diye fısıldadı. "Yine mi düşüncelerimi okudun?"

"Hayır nurum okumadım, burası hissetti," dedi elini kalbine götürerek. Bu şehrin içinde, insanı çeken tuhaf bir sır vardı. Müzeleriyle turistleriyle bambaşka karma bir havaya sahipti. Belki de sırrını asırlık çınarlarından, hurma ağaçlarından ve şehrin atmosferinden alıyordu. Düşüncelere dalmış gitmiştim ki, Hançer'in burcu burcu esen kokusuyla gözlerimi araladım. Eğer onun kokusu olmasaydı, hayatımın bir yanı şüphesiz siyah kalırdı. Bu kadar kısa bir zamanda müthiş değişmiştim, bu köklü değişime akıl erdiremiyordum. Hançer ve ona duyduğum derin aşk, beni bambaşka bir Gül'e çevirmişti. Eskiye dair düşüncelerim, şimdi bana komik geliyordu. Aşksız ve onsuz geçen bunca yılıma hayıflanıyordum. Onu tanımadan evvel, güzellikten uzak, kırık dökük yaşamışım meğerse. Aşkın varlığı ve aşka olan inancım tatlı bir tebessüm gibi, dudaklarımdan yanağıma doğru akıyordu. Aşksız ve onsuz geçen yıllarımı şimdi anımsadıkça, kalbimin üzerinde ince bir sızı beliriyordu, Hançer'in gözlerinde teselli buldum. O benim gönül dertlerimin eşsiz hekimiydi, onun söylediği bir söz kulaklarımda çınladı aniden: "Aşktan dertlenen insan, gözyaşı ile yı-

kandıkça dirilir ve ancak o zaman aşka dönüşür" Bu derin duygularla Hançer'e iyice sokuldum ve "Seninle çok mutluyum, sana yeniden âşık oldum," diye fısıldadım usulca. Hançer gülümsedi tatlı bir bakışla ve "Aklın tükenip, aşkın devreye girdiği her yerde yeniden âşık olmak vardır," dedi. Ali bu sözleri duyunca, ellerini başına götürdü ve "Allah'ım! Benim kalbim taşlardan daha mı katı ki âşık olamıyorum?" dedi yarı samimi yarı şakacı bir tavırla. Hançer Ali'ye dönerek teselli verdi. "Aliciğim bu kadar umutsuz olma, aşka yer varsa kalbinde mutlaka gelir seni bulur, aşk aranmakla elde edilen bir şey değildir, dışarıda bir şey arama, her şey içeridedir. Sen içe dön yeter." Ali elindeki fincanı usulca önündeki sehpaya bıraktı. "Biliyor musunuz? Bu içe dönme olayına acayip kıl oluyorum, eski sevgilim arınmak için aylardır meditasyon yaptı netice sıfır, sadece yüzünde kocaman, salak ve anlamsız bir gülümsemeyle ortalıkta mutlu ve salakça dolaşıyordu. Ağız tadıyla kavga bile edemiyorduk yahu, neymiş? Arınmış. O arındıkça beni çıldırttığının farkında değildi. Onun yüzünden neredeyse bütün mutlu insanlara kıl olacaktım, bereket sonunda Hindistan'a yerleşti de kurtuldum." Ortalık bir anda gülüşlerimizle çınladı. Ali'yi biraz daha kızdırmak niyetindeydim. "Aliciğim senin bir de Jilet Necla lakabında bir sevgilin vardı, görüşüyor musun?" diye sordum alaycı bir tavırla. Ali'nin yüz ifadesi bir anda değişti ve elini tahtaya vurarak kulağına götürdü. "Allah korusun! Şeytan kulağına kurşun; anma onun adını. Bak tüylerim diken diken oldu?" Hançer merakla sordu: "Kim bu testere Necla?" kahkahamı tutamayarak: "Aşkım testere değil, jilet," dedim gülmekten katılırcasına. Ali kol saatini çıkararak bana uzattı: "Abla çantana koyar mısın? Evde alırım, bana acayip bir kaşıntı geldi," dedi. Hüseyin merakla sordu: "Anlatsana bize bu Jilet Necla'yı." Hançer: "Ne yaptı bu kız sana böyle ki yüzünün rengi gitti?"Ali başını sağa sola sallayarak: "Ne kızı? Şeytanın ta kendisi. Neler yapmadı ki bana? Ahh ah!" Gülmek-

ten karnımı tutmuştum. Yüzündeki ifade onu daha da komik gösteriyordu. Ali derin bir nefes çekti ve bize Necla'yı anlatmaya başladı: "Bu Necla var ya? Tam bir pisikopattı. Beni ne vakit bir başka kızla görse, o gün mutlaka arabamın lastiklerini patlamış buluyordum. Farlarını parçalamıştı bir gece hatırlıyor musun abla? Hani sana geldiğimiz gece."

"Hatırlamaz mıyım canım? Halamı acil doktora yetiştirecektik, kendimiz doktorluk oluyorduk az daha. Sprey boyayla da arabanın camına bir mesaj yazmıştı, hatırlamaz mıyım hiç?" Hüseyin merakla sordu: "Ne yazmış cama?" Ali kuru kuru yutkundu ve; "Sen eşeksin, git otla." Hüseyin elleriyle yüzünü kapatıp kızarana kadar güldü. Tabii Hançer ve ben de. Ali: "Hiç unutmam, Bebek'te bir kafede oturuyorduk kız arkadaşımla, yanlış anlamayın sadece kız arkadaşım ha, aniden Necla pisikopatı yanımızda belirmez mi?" Hüseyin: "Eee?"

"Ee si şu: Necla içeri girdi beni kızla görünce elini cebine attı ve bir jilet çıkardı, çıkardığı o jiletle ne yaptı tahmin edin bakayım?" Hüseyin: "Sizi mi yaraladı?" diye merakla sordu. Ali: "Hayır, önce kız arkadaşımın çantasının ipini kesti; tatmin olmayınca kız arkadaşımın saçlarının ucundan kırptı. Ay hatırlaması bile ürpertti beni." Hançer gülerek sordu: "Peki o sırada sen ne yapıyordun, uslu bir biçimde oturuyor muydun?" Ali: "Ne yapacağım, tabii ki sıranın bana ne zaman geleceğini düşünüyordum kara kara. Bildiğiniz gibi değil, Necla'da tam bir deli kuvveti var, biliyorum bir erkek için komik ama, beni duvardan duvara fırlatıyordu, onun yüzünden bir ara kung-fu bile öğrenmeye başlamıştım" Gülmekten Hançer'in yüzü boncuk boncuk terlemişti. Ali'nin Necla ile olan kâbus dolu aşk öyküsü hepimizi gülmekten koparmıştı. Sakinleşmek için bir müddet konuşmama kararı aldık. Öyle gülmüştük ki, yanaklarımız ve karınlarımız ağrıyordu adeta... Uzun bir süre sessiz kalıp, kendi içimize dönmüştük. Bu huzurla başı-

mı Hançer'in omzuna dayadım ve onu izlemeye başladım. İzlendiğini fark edince, yüzünü gözlerime çevirdi ve başımı dikleştirdi. Gözlerinin aşkla dolu olduğunu görebiliyordum. Tıpkı bir ateşböceği gibi ışığını etrafına yayıyordu, aşkta onun içinden dışa sızıyordu. Bense bu ışığın ortasında sürüklenmemeye, yanmamaya çalışıyordum. Ama çoktan yanmıştım. Çoktan tutuşturmuştu beni her yanımdan, Hançer ağır hareketlerle alnımı okşuyor, parmağı ile masaj yapıyormuş gibi daireler çiziyordu. Dudakları bazen bir şey söylemek için kıpırdıyor, bazen de alıp verdiği her solukta adımı tekrarlıyordu. Sohbet ve fıkralar eşliğinde gece son bulmuştu. Sabaha karşı yorgun ve uykusuz konağa vardık. Herkes usulca odasına çekilip derin bir uykuya yattılar, Ali odasına girerken yaptığı son espriyle hepimizi yine güldürmüştü "Aman yanlışlıkla Hatice'nin odasına girmeyeyim!.."

Sabah 10.00. İstanbul yolcusu...

Kahvaltıdan sonra, zaman kervanı Ali'yi İstanbul'a götürmek üzere hazırlanmıştı. Ali'yi yolcu etmek üzere bahçede herkes toplanmış, vedalaşmayı bekliyorlardı. Ali herkesle teker teker vedalaşıp kucaklaştıktan sonra, sıra bana gelmişti. Birbirimize sımsıkı sarıldık, içimde bir yerlerin yandığını hissettim, havaalanına kadar eşlik etmemi istemediğinden çaresiz konakta vedalaşacaktık. Hançer geçirecekti Ali'yi havaalanına kadar. Tüm ısrarlarıma rağmen Ali vedalaşmayı burada yapmayı uygun görmüştü. Kendim gibi Ali'nin de iç sıkıntısını seziyordum, birbirimize sarılmış ağlamamak için bastırıyorduk gözyaşlarımızı. Ali yavaşça yüzünü benden yana çevirdi ve; "Ablacığım bu güzel yüzündeki derin hüzün de nedir böyle?" Gülümsemeye çalıştım ama başarılı olamadım, içimde derin bir keder, gözlerimden ise akmaya hazır yaşlar vardı. Ali'nin

dudaklarında alaycı bir tebessüm beliriverdi aniden: "Eeh yeter bu kadar duygusallık, askere mi uğurluyorsunuz beni yahu?" Ali'ye son kez sarıldım. "Allah'a emanet ol canım kardeşim, Zehra'ya hediyelerimi vermeyi unutma ve çok selamlarımı ilet, tamam mı?" diye tembih ettikten sonra son kez yanaklarından öptüm. Konakta benim gibi biri daha ağlıyordu, Hatice! Ali Hatice'yi de öpüp konaktan ayrıldı. Efendibaba'nın kolunda çardak altına doğru yürüdük. Hüseyin ve Efendibaba, yüzümdeki kederi görmüş olacaklar ki, teselli etmek için güzel sözler söylediler ardı ardına. Sesim güçlükle çıkıyordu, Hatice kahvelerimizi getirirken sulu gözlerini silmeyi ihmal etmedi, ikramdan sonra tek bir kelime etmeden yanımızdan hızla ayrıldı. Gözlerimi yumarak, Ali'nin yokluğunu kabullenmem gerektiğini düşündüm. İstanbul'dan ayrılırken de kederliydim, fakat bu ayrılık bir başka acıtmıştı içimi, sanki yeryüzünün bütün ağır yükleri omzuma çökmüş, sonsuza kadar onun baskısı altında ezilecek gibi hissediyordum. Sanki bu onu son görüşümdü! Huzursuz gönlümü Efendibaba'nın sözlerinde teselli etmeye çalıştım. "Evladım Gül, üzülme artık. Allah yeniden kavuştursun; yolunu açık etsin, pek sevgili bir çocuk maşallah," dedi. "Ah Efendibaba, içim neden tedirgin, sanki onu bir daha göremeyecekmişim gibi hissediyorum neden?" Efendibaba elini elimin üzerine koyarak konuşmasını sürdürdü. "Çok normaldir evladım; her insan vedalaşırken bu tür karışık duygular hisseder."

"Sahi mi Efendibaba?"

"Sahi tabii evladım." Hüseyin de durgun görünüyordu, Ali'yle kısa sürede çok iyi anlaşmışlardı. Sanki içimde bir yerlerde bir neyzen ney üflüyor, duygulu bir bulanıklığın bestesiyle ruhunu dinlendiriyordu. Bu duygular, kalbimde bir kıvılcımın parlamasına neden oldu. Derin bir iç çekerek başımı ağacın gövdesine yasladım, sanki kalbime mum eritilip damlatılıyordu bir el tarafından, hiçbir tesellide durgunluk bulamayan kalbim, Hançer'in dönüşüyle huzur

bulacağına inanarak beklemeye başladım. Sıkıntıyla dolup taşmış bedenimi uyutmak üzere ağacın ortasına serilmiş olan hamağa bıraktım. Hançer'in gelişini bahçede beklemeye karar verdim, derin bir uykuya dalar gibi gözlerimi kapadım. "Efendibaba ben biraz burada kestireceğim, sıkılmazsınız değil mi?"

"Uyu kızım sen, rahatına bak, ben de kütüphaneye gireceğim birazdan." Bahçeden gelen kuş sesleri arasında içim geçmiş...

Rüyamda, Kâbe'nin içinde namaz kılıyorum, ihrama bürünmüşüm. Beyazlar içerisindeyim, hayretle kendi kendime, "Ben Kâbe'nin içine nasıl girdim?" diyorum. Sesim Kâbe'nin içinde yankılanıyor, aniden bir sesle irkiliyorum: "Rahman'ın evine hoş geldin âşık!" Hemen başımı secdeye kapıyorum ve ağlayarak niyaz-ı secde ediyorum. "Rabbim! Senin evine gelebilmek için ne gibi bir iyilik yapmış olabilirim ki?" Ses aynı güzellikteki tonla konuşmaya devam ediyor: "Ben Kâbe'yim; buraya hangi iyilikle geldiğini bilmek ister misin?" Gözlerimden akan yaşlar secde yerini ıslatmış ve ben tir tir titriyorum. "Evet, bilmek istiyorum," diye fısıldıyorum. Hücremin her zerresi yanıyor, tutuşuyordu sanki. Ses diyor ki: "Sen Peygamberin en çok sevdiği işi yaparak bu şerefe eriştin, sen yetimlere koşulsuz bir sevgi verdin. Okuma yazama öğrettin onlara, şefkatli bir anne oldun hepsine, âlemlerin Rabbi olan Allah, bu iyiliği hiç karşılıksız bırakır mıydı?" Nasıl bir cevap vermeliyim bu ilahi sözlere diye düşünüyorum. Aniden Kâbe'nin içinde ışık beliriyor, daha doğrusu bir nur. Başımı secdeden kaldırıp etrafa bakıyorum; benden başka kimseler yok, sesleniyorum: "Beni bu güzelliğe yetimlere olan sevgim mi ulaştırdı? Bu yeterli mi Allah'ın beni sevmesine?" Ses daha da yumuşayarak: "Ben âşıklar Kıblesiyim, sen öyle bir âşıksın ki aşk uğruna canını bile feda ettin."

"Ben öldüm mü?" diye soruyorum. "Henüz değil," diyor ses. İçimi öyle bir ürperti sarıyor ki, tam ağlamak üze-

reyken önümde ışıktan bir kapı açılıyor, bir adım atıyorum, burnuma öyle kokular geliyor ki mest oluyorum. Küçük bir erkek çocuğu elinde bir buhurdanlıkla yanımdan geçiyor. Bana tatlı tatlı gülümsüyor, sandal ağacının o baş döndürücü sarhoş edici kokusu, içerisini gri dumanlara bırakıyor. Bana "gel" diyor çocuk, içeriye doğru bir adım daha atıyorum. İçeride ırmaklardan fışkıran çeşit çeşit içecekler görüyorum, bazılarından süt, bazılarından şerbet akıyor. Tüm varlığımla oraya girmek istiyorum. İçim tarifsiz ve sonsuz bir huzurla doluyor, kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Sağ elimle bir ışık demetine tutunuyorum, sol elimle de küçük çocuğun elinden. Çocukla birlikte ağır adımlar eşliğinde labirent gibi bir yolda ilerliyoruz. Çocuk aniden duruyor ve bana diyor ki: "Beytü'l-Ma'mura hoş geldin anne!" Gözyaşları içinde soruyorum: "Beytü'l- Ma'mur neresi?" Çocuk gülümsüyor: "Meleklerin yedinci kat semadaki evleri," diyor. Duvarları, yolları her şeyi inci ve yakuttan yapılmış bu yer insanı delirtecek kadar inanılmaz ve büyüleyici güzellikte. Her şeyi her yönden görüyor ve her şeyi her yönden duyuyorum. Sanki azalarım dile gelmiş gibi harfsiz konuşuyorum. Çocuk aniden gözden kayboluyor, uzaktan bir ses bana şöyle sesleniyor: "Sen, Hacer gibisin, Allah'ın yetimlerine su bulup yetiştirensin. Meleklerin selamı senin üzerine olsun." Duyduğum ses karşısında yere çöküyorum; ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırıklara boğuluyorum. Işık gitgide belirginleşiyor ve havada ateşböceklerini anımsatan minik kanatlı ışıklar uçuşuyor. Ilık ılık bir meltem esiyor yüzüme doğru, saçlarım sanki görünmez bir el tarafından taranıyormuş gibi havalanıyor ve ben sarhoş olmuşçasına kendimden geçiyorum. Az sonra bana "anne" diyen küçük çocuk yeniden beliriyor, bana doğru yaklaşıp diyor ki: "Bize kavuşmak burada nasip olacak, seni öpebilir miyim anne?" Yüzümü çocuğa yaklaştırıyorum, minik yüzünü ellerimin arasına alıyorum, tam öpmek üzereydim ki, alnımda Hançer'in

dudaklarının sıcaklığıyla uyandım!.. Gözlerimi açtığımda Hançer'in yüzünü meraklı bir halde bana bakıyor buldum. "Aşkım öyle bir rüya gördüm ki, nasıl anlatsam bilemiyorum." Rüyanın sarhoşluğuyla Ali'yi sormayı unutmuştum, hamaktan kalkarak Hançer'i kucakladım. "Ali gitti mi aşkım?"

"Evet sultanım, uçağın kalkışına kadar bekledim," dedi alnımdan öperek. "Her şey için çok teşekkür ederim."

"Teşekkür kabul etmediğimi bilmiyor musun nurum?"

"Ne yapabilirim?" diye sordum davetkâr bakarak. Yüzümü avuçlarının arasına alarak hassas bir bakış attı. "Beni öpebilirsin mesela?" dedi. "Öpmek mi? ben seni yerim," dedim ve sıcacık olan dudaklarını dudaklarıma değdirdim. "Benimle tavla oynamaya var mısın?" "Oynarım ama, bana gezegenlerin adını saydırmazsan ve Mars da bırakmazsan," dedim gülerek. Tam tavla oynamaya hazırlanıyorduk ki, Hüseyin ve Muhammed koşarak yanımıza oturdular. "Biz de oynayabilir miyiz?" dediler. Çaresiz Hançer Hüseyin'le ben de Muhammed'le oynamaya başladık. Akşam yemeğine kadar neşe içerisinde tavlalar oynandı, zarlar tutuldu, mızıkçılık yapıldı, sonuçta kazanan yine aşk ve Hançer oldu...

Aylardan haziran, günlerden cuma, Hüseyin'in soluk gülüşleri...

Âşıklığın şartı, sevdiğinin
kusurlarını görmemektir ve daima
affedici olmaktır. Eğer bunları
yapamıyorsan, bil ki sen gerçek
âşık değilsin!..

Konakta günler aylar hızla akıp gitmekteydi. Günlerim yetim çocukların beslenme ve eğitim programları içinde akıp gidiyordu. Haftanın her son gününü, hep bir-

likte bazen plajda bazen de piknikte geçiriyorduk. Konak ve bahçe düzenlenmesine kadar her şeyle ilgileniyor, yemekleri dahi bazen kendim pişiriyordum. Günlerim yoğun bir tempoyla neşe içerisinde geçiyordu. Konakta keşfettiğim şey; insanın yoğunluk kazanması ve bilgiden delirtecek kadar olağanüstü bir kitap arşivine sahip oluşuydu. Kütüphaneye girince her şeyden kopuyordum, aklımı işgal eden bir yığın değersiz saçma idefikslerimden kopuyordum. Kütüphanenin büyüsü beni adeta kendisine tutsak etmişti. İnsanı bilinçli yaşamaya sürüklüyordu, bu da beni kendimle ruhum arasında barışa, huzura itiyordu. Hayatta bazı aşklar, bazı duygular dondurulmuşken, bense kitapların içindeki kelimelerden Hançer'e her geçen gün aşkımı haykırıyordum. Kalbim ancak aşkı dile getirince huşu içinde kendine gelebiliyordu. Hemen hemen her gecenin iki saatini bazen Hançer'le bazen de Efendibaba'yla kütüphanede geçiriyordum. Hayam'ın rubailerinden başlayıp, günlüğüne kadar okuyor ve üzerinde tefekküre dalıyorduk. Bazen de tek başıma yapılan kişisel çalışmalarım da oluyordu. Edindiğim bilgiler sayesinde eski egolarım yavaş yavaş ufalanıp düşüyordu. Artık ben yoktum, biz vardık. İçimde kocaman bir şehir yaşıyordu, her şey çok güzel bir biçimde yaşanıyordu, sadece halledemediğim ve arada bir hortlayan korkularım vardı. Hançer'i kaybetme korkusuna zaman zaman kapılıyor, hayatı kendime zindan ettiğim anlar çok oluyordu... Kütüphaneye kapanmış kitap okuyordum. Hatice'nin seslenmesi üzerine başımı kitaptan kaldırıp "Geliyorum," dedim ve bahçeye çıktım. Efendibaba ve Hançer beni bekliyorlardı. "Sultanım, Hatice bize özellikle de sana güllaç yapmış," dedi parlayan bakışlarla. "Harika, bayılırım," dedim ve yanına oturdum Hançer'in. Hatice gönülden bağlıydı ev halkına, konağın bütün işleri hemen hemen onun üzerindeydi, ama bir kez bile bundan şikâyet ettiğini duymamıştım, bizler için beslediği sevgi ve saygı, diğer konak çalışanlarına da örnek olacak düzeydeydi. "Ah

bir de Ali onun olsaydı, daha ne isterdi ki?" Hava yine çok sıcaktı, fakat bahçenin üzerine düşen hurma ağaçlarının gölgesi hissedilebilir ölçüde serinlik veriyordu. Dünyanın en doğal olan bu şehrinde insanı kendinden geçiren bu tılsımlı akşamüstleri hoşuma gidiyordu. Akşamları güneş batarken Tunus sanki başka bir boyuta doğru çekiliyordu. Tunus'a çok alışmış ve seviyordum her şeyiyle. Kendimi, ruhça zenginleşmiş hissediyordum bu konakta. Derken, Hatice tepsi içinde güllaçlarımızı ve nane çaylarımızı getirdi. Keskin nane kokusu, insanı mistik bir havaya sokuyordu. Derin derin soludum kokuyu, ta ciğerlerime kadar, aromanın vermiş olduğu keyifle Hançer'e sokularak sordum: "Beni ne kadar çok seviyorsun?" Elimi alıp kalbinin üzerine koydu, "Kalbim aşkınla hızla çarpıyor, hissediyor musun?" dedi. Onun da kendimle aynı ruhi duygular içerisinde olduğunu bilmeme rağmen hoşuma gidiyordu bana olan aşkını dile getirmesi. Aniden avucuma bir sıcaklık dağılmıştı kalbinden, yüzüne bakarak usulca fısıldadım: "İşte bütün hissetmek istediğim buydu," dedim rahat bir ifadeyle. Gülümsedi ve; "Sadece bu mu? Başka bir şey istemiyor musun?" diye sordu imalı bir bakışla. Gözümle Efendibaba'yı işaret ederek: "Yapma, beni burada baştan çıkarma."

"Çıkarsan ne olurmuş nurum?"

"Hançer yapma diyorum." Kara gözleri delice bakıyordu, gözlerindeki ifade sanki ateşin üzerinde yalınayak dans etmeye benziyordu. Gözlerinin içinde bir başka Hançer daha vardı ki, o işte beni pervasızca yakıyordu, o yanış benden daha yakındı bana. Bedenlerimiz, birleşip yanmak için birbirine öyle çılgınca muhtaçtı ki, aniden Efendibaba'nın sorusu üzerine kendimizi patlamak üzere olan volkandan geri çektik. Hançer, Efendibaba'ya başını çevirdi ve "Ne buyurmuştun babam?" diye sordu. "Ah bu aşk ah; insanı sağır da yapıyor kör de," dedi gülerek. "Nikâha iki ay mı kaldı, diye sormuştum evlat?"

"İnşallah babacığım," dedi Hançer parlayan gözlerle. "Gelinliğimde duvak istemiyorum, gipurdan ve oldukça sade olsun istiyorum aşkım"

"Sen nasıl beğenirsen, provalara ne zaman gideceksin?"

"Bir ay sonra gitmeyi planlıyorum, çünkü hâlâ birkaç kilo fazlam var," Hançer çekici bir bakış attı ve kulağıma fısıldadı: "Ben seni zayıflatırım," sözlerinden müstehcenlik akıyordu. Aramızda gülüştük. Efendibaba gözleriyle etrafı taradı ve bize sordu: "Bugün Hüseyin'i hiç görmedim; siz gördünüz mü?"

"Çocuklara ders veriyordur herhalde?" dedi Hançer. Hatice'yi yanımıza çağırarak sordu: "Hüseyin nerede?" Hatice: "Bende onu arıyorum, konserve kapaklarını açtıracaktım ama hiçbir yerde bulamadım." Hançer, "Çocukların evine bir bak bakalım oradaysa hemen gelsin," dedi. Hatice, "Derhal," dedi ve tam gidecekken Layla geldi ve bize "Hüseyin nerede? Çocuklar ders için bekliyorlar," dedi. Hepimiz telaşla yerimizden kalktık ve Hüseyin'i aramaya koyulduk. Bahçıvan Ali Efendi, telaşımızı merakla sordu: "Bir şey mi var?" Hançer: "Hüseyin'i arıyoruz, gördün mü?"

"Aa hâlâ dönmedi mi?" dedi Ali Efendi. Hançer şaşkın bir ifadeyle Ali Efendi'nin yüzüne baktı: "Ne demek hâlâ dönmedi mi? Nereye gitti ki?" Ali Efendi: "Sabah onu bahçe makaslarını biletmesi için çarşıya göndermiştim, ama bu saate kadar çoktan gelmiş olmalıydı," dedi mahcup bir ses tonuyla. Hançer ilk defa sinirlenerek sesini yükseltti: "Ben senden böyle bir şey istedim mi?"

"Bilemedim affedin Efendim," dedi Ali Efendi hicapla. Hançer sesini bir ton indirerek: "Bak Ali Efendi! Hüseyin bize emanet, onu tek başına bir yere göndermeyişimin sebebi, cani dayısıdır. Adam çocuğu yakalamak için fırsat kollarken, sen nasıl onu benden habersiz tek başına yollarsın?" Ali Efendi'nin yüzü utancından ve mahcubiyetten kıpkırmızı kesilmişti. "Ben bilseydim yollar mıydım hiç, ah

akılsız başım ah!" diye hayıflanmaya başladı. "Kaçta gönderdin?" diye sordu Hançer sert bakışlarla. "Dokuz gibi." Hançer ellerini başına götürdü ve "Ah sen ne yaptın Ali Efendi? Şu anda saat üç; yani tam altı saattir bu çocuk kayıp ve sen bize bildirmedin." Telaşla Hüseyin'i aramak için tam kapıdan çıkmaya hazırlanıyorduk ki, gördüğümüz manzara karşısında nutkumuz tutuldu. Kapıdan içeri yüzü ve üstü başı kan içinde sağa sola sallanarak Hüseyin girdi; bahçeye adım attığı gibi yığıldı kaldı. Çığlıklar arasında Hüseyin'e doğru koştum Hançer'le birlikte. Hançer Hüseyin'i kucakladığı gibi konağa girdi koşar adımlara, ardından Efendibaba'yla bende girdim. Ev halkı Hüseyin'i kanlar içinde görünce ağlamaya başladılar, Hançer doktoru arayarak hemen gelmesi için şoför Kenan'ı yolladı. Hüseyin'e ilk müdahaleyi kendi yaptı, onu sarsmadan yüzündeki kanları sildik ılık suyla. Boynunu hiç kıpırdatmadan düz bir şekilde yatırdık. Yavrucak öyle bitkin görünüyordu ki, gözyaşlarıma hâkim olamadım. "Bunu ona o aşağılık adam yaptı değil mi?" diye sordum acıyla Hançer'e. Hırsımdan dudaklarımı ısırdığımın farkında bile değildim. "Hiç şüphesiz," dedi Hançer. Hüseyin aniden inlemeye başladı kısık kısık. Acı çektiği her halinden belliydi, o inledikçe sanki ciğerlerimi söküyorlar gibi geliyordu bana, hiç kuşkusuz hayatımda ilk kez birinin ölmesini arzu ediyordum. Bu adam var olduğu sürece, bizim huzurumuz bozulacak gibiydi. O inledikçe ben ağlıyordum, ben ağladıkça Hançer etkileniyor ve gözleri kinle doluyordu. Hüseyin'in başucuna çökmüş, yüzünü akan gözyaşlarımla izliyordum. "Bunu insan olan yapamaz, bu insan olamaz," dedim öfkeyle. Hançer üzülmemi istemediğinden kendisini toplayarak elimi tuttu, "O bunun hesabını verecek, az kaldı," dedi. "Hüseyin'e bir şey olursa, o adamı kendi ellerimle öldürürüm," dedim. Hançer: "Bunları düşünme sen, Hüseyin'e bir şey olmayacak, göreceksin bak, yarına kadar toparlar kendini," dedi teselli saçan bakışlarıyla. "Bu da hayati ezi-

yet olsa gerek," dedim kendi kendime mırıldanarak. Yeryüzünde korunaksız kalmış diğer çocukları düşündüm bir an, dışarıda acımasız kocaman bir hayat vardı ve bu acımasız hayatın acımasız kuralları vardı; zalimlerin koydukları kurallar. Hayatın korkunç tuzakları arasında sıkışıp kalmış nice çocuklarımız kurtarılmayı, sevilmeyi beklerken, böyle caniler çıkıp onlara bu hayatı zehir ediyorlardı, bu düşünceler içerisinde kalbimi kemiren öfke, her geçen saniye şekil değiştirerek güçleniyordu. Bütün bunları bilmek düşünmek acı veriyordu bana. "Keşke tümden bilmez olsam da, kendimden ve bu tür acı manzaralardan kurtulsam," diye içimden geçirdim. Hüseyin ve Hüseyin gibilerin acısını, ıstırabını dindirecek yeryüzünde kaç insan olabilirdi? Henüz minicikken kafese tıkılmış bir serçe telaşıyla kurtuluş özlemiyle çırpınan milyonlarca yetim ve öksüz çocuklar yaşıyordu bu gökkubbenin altında. İnsan hayatı neden bu kadar acıklı bir serüvendi? Beynimi durduramıyor, öfkem katlanarak çoğalıyordu. Izdırap ve işkence, insan ruhunu daima perişan ve ezik yapmaktadır. Elimde sihirli bir değneğimin olmasını ne çok isterdim, bir yuvası olmadığı için sokaklar o minicik bedenler için öldürücüdür! Yüreğim tamamen daralmış soluk almakta güçlük çekiyordum. Düşüncelere dalıp gitmiştim Hüseyin'in yüzünde. "Bana ne oldu?" diye inleyen sesiyle kendime geldim. Elimi Hüseyin'in alnına koyarak, "Evindesin artık, yanındayız korkma," dedim titreyen sesimle. Hüseyin gözlerini aralayıp derin bir iniltiyle, "Çok şükür yanınızdayım," dedi kısılmış sesiyle. Hançer'in gözlerinden ateş okları atılıyordu öfkeden, kendini toparlayıp Hüseyin'e eğilerek, "Oğlum! Konuşma, dinlen birazdan doktor gelecek, durumuna göre hastaneye gidebiliriz," dedi. Hüseyin ağlayarak, "Beni çok kötü dövdüler, cebimdeki parayı da aldılar. Dayım olacak o zalim ve arkadaşları beni kaçırdılar." Yastığın başını öfkemden sıkarak Hüseyin'e usulca sordum: "Yavrucuğum, dayını her yerde arattık biliyorsun! Sen nerede karşılaştın?"

"Makasları bilettikten sonra, patika yoldan kestirme diye yürüyordum, yanımda aniden bir kamyonet durdu, ben adres soracaklar diye yavaşladım, içeride dayımın olduğunu fark edince kaçmaya hazırlandım fakat, iki arkadaşıyla birlikte beni yaka paça kamyonete bindirdiler," dedi ve kuru kuru öksürmeye başladı karnını tutarak." Tamam, bu kadar yeter Hüseyinciğim. Daha sonra anlatırsın yorulma sen," dedim başını okşayarak. Hüseyin anlatmaya kararlıydı ve devam etti: "Sonra gözlerimi bağladılar, beni avcılar yoluna götürdüklerini tahmin ediyorum, çünkü yol çok bozuktu, sürekli araba çukura girip çıkıyordu. Ona para vermediğim ve evden kaçıp sizin yanınızda yaşadığım için beni kemerle dövdü, daha sonra arkadaşları da birkaç yumruk vurdular," dedi, derin derin soluk alarak. "Bundan sonra, o zalim sana bir metre bile yaklaşamayacak, sana söz veriyorum evlat," dedi Hançer. Hüseyin'in anlattıklarını bütün dikkatimizi vererek dinlemiştik. Derken odaya doktor girdi. Herkesle birlikte ben de odadan ayrıldım, başım dönüyordu dışarı çıkıp hava alma ihtiyacı hissettim, bahçede bir süre dolandıktan sonra tekrar içeriye girdim. Doktorun muayene neticesinde kendimi daha rahatlamış hissettim, çünkü Hüseyin'in birkaç morluğun ve ezilmenin dışında bir şeyinin olmaması yanan yüreğime su serpmişti. Çocuklarımıza bir şey olmasın diye gece gündüz dua ediyordum. Hüseyin'i arka odaya yatırdık ve başında nöbetleşe saatlerce bekledik. İlk paniği atlatmış olduğumuzdan eski huzurumuza yeniden kavuşmuştuk. Onu odasında uyumaya bırakıp, Hançer'le bahçeye soluklanmaya çıktık. Dayısını polise şikâyet etmesi konusunda Hançer'i ikna ya çalışıyordum. Amacım onu sinirlendirip gaza getirmek ve şikâyetçi olmasını sağlamaktı, Hançer'i sözlerimle öfkelendirmek için, o ayyaşın bugüne kadar bize neler yaptığını bir bir hatırlatıyor, şikâyetçi olmasını istiyordum, tam anlamıyla Hançer'in dalına basıyordum. Ama o, inanılmaz güç bir sabırla ve gülümseyen yüzüyle

beni yatıştırmayı başarıyordu. Efendibaba epey müddet sustu, gözleri de buğulanmıştı, bizim gibi o da Hüseyin'in durumuna içten üzülmüş ve etkilenmişti. Çünkü bu durum, ona göre insanlığın kitabına sığmazdı. Efendibaba olayı anlatırken, bir kere daha gerilmişti o kadar ki, elindeki tespihin boncukları sağa sola fırladı: "Affedersiniz evlatlarım, benimde asabım bozuldu," dedi ve sırtını geri atarak mindere yaslandı. "İyi misiniz Efendibaba?" diye sordum. "İyiyim merak etmeyin, Hüseyin ne vakit iyileşirse daha iyi olacağım." Gözüme bir anda ağaçların gerisinde üzüntülü gözlerle bizi izleyen Ali Efendi takıldı. İşaret edip yanımıza gelmesini söyledim, sanki bu işareti çoktandır bekliyormuş gibi koşar adımlarla yanımıza geldi ve saygıyla bizi selamladı. "Ne deseniz haklısınız! Cahilliğim yüzünden çocuk az daha ölecekmiş, düşünemedim, beni bağışlayın," dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Hançer ayağa kalktı ve Ali Efendi'nin omzunu sıvazlayarak: "Sesimi istemeyerek yükseltmiş olduğumdan ötürü, senden özür dilerim. Şundan emin olabilirsin ki, aynı şeyi senin için de yapardım ve aynı tepkiyi yine verirdim."

"Bilmez miyim Efendim?" dedi Ali Efendi. "Hadi sen de git dinlen biraz"

"Sağ olun Efendim, sizi temin ederim ki, bundan böyle daha dikkatli olacağım." Rahatlamış bir halde yanımızdan ayrıldı Ali Efendi. Efendibaba dalgın gözlerle konuşmaya başladı: "Biz bu büyük sorumluluk gerektiren yükün altına seve seve girdik. Bu çocukların acısını gidermeye, ıstıraplarını dindirmeye, gözyaşlarını silmeye ve onları ruhen de doyurup sevgi ve şefkatle bağrımıza basmaya yemin ettik. Bu sebepten onların kılına zarar gelse bizim canımız yanar." Efendibaba'nın sözlerindeki yoğun samimiyet kalbimi derinden etkilemişti. Sesi ağlamaklı ve boğuk çıksa da, yüzünde rahatlatıcı bir gülümseme vardı. Efendibaba'nın şefkati tepemden tırnağıma kadar üzerime boşalırcasına yağmıştı, büyük bir gönül ferahlığı duymaya

başlamıştım. Sanki karmakarışık bir yumak, Efendibaba'nın sözleriyle kendiliğinden çözülüvermişti. Gözleri yaşlarla parlıyordu, dudakları bir an bile duadan geri durmuyordu. Saatine baktı ve "Ben kalkayım evlatlarım, yorucu bir gündü akşam yemeğine kadar uzanayım biraz," dedi ve odasına çekildi. Hançer'in omzunda rahatlamış olarak gözlerimi yumdum, dakikalarca öylece kıpırdamadan durdum. Tek isteğim, bir an önce Hüseyin'in eskisi gibi neşe içinde aramıza katılmasıydı. Sabır vadisinde olmak ne kadar zordu benim için. Hançer gibi sabır gösteremiyordum henüz, tüm bu olumsuz düşüncelerime rağmen, aşkın bereketli ve güven veren topraklarına kök salmıştım Hançer'in varlığıyla. O kalbimin evi olmuştu, onun yanında huzur duyuyor, acılarımdan arınıyordum. O, yalnızlığımın huzur veren kucağı, aşk öğretmeni, her şeyim oluvermişti. Onun yanındayken kalbim sanki ana rahminde bir cenin kıpırtıları mucizesi gibi pıt pıt "buradayım, hayattayım" dercesine atıyordu. Adeta kuş gibi onun sakin ve ılık eteklerinde uçuyordum. Kendi sakin dünyamdan çıkmış, onun etrafında uçan avare bir pervaneye dönüşüvermiştim. Ondan önce sıradan bir gül'düm kendi ülkemin topraklarında yeşermiş olan, onu tanıyıp âşık olduktan sonra ise, bir okyanusa dönüşmüştüm adeta. Her şeye ve herkese karşı çok daha duyarlı bir insan olmuştum. Onun sayesinde ruhumu ve dişiliğimi tanıdım ve aşkın meçhul derinliklerinde kadınlığımı buldum. Sevişmelerin kısık inleme seslerini duydum, aşka dair bildiğim bütün yanlış zanların duvarlarını yıktım, o ve aşkı beni özgürleştirmişti kendi iç âlemimde. Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Hançer'in aşkı, içimde sonsuz bir ferahlığın bayrağını sallandırıyordu ve ben bu yeni benden son derece memnundum. Her şey bir rüya âleminde gerçekleşiyordu sanki. Ve ben bu rüyadan sonsuza dek uyanmak istemiyordum.....

Kütüphanede Hayam'ı anmak

Akşam yemeğinde Hüseyin'in daha iyi oluşuyla bütün ev halkı rahatlamıştı. Her zaman olduğu gibi yine hep bir arada neşe ve sohbet içerisinde yemeklerimizi yedik. Güneş yakıcılığını artırdığından buzlu içeceklere rağbet artıyordu, ay sessiz yürüyüşüne çıkmış gibi yanık yüzlerimizi yıldızlara sunuyordu, bir çığlık gibi anlaşılması güç bir şeyler kımıldıyordu gökyüzünde. Yıldızlı gecede gökyüzünden yağmış gibi duran bahçe, ışığıyla derin ve ılık meltemle, sessizliğe benzeyen Hançer'in dudakları insafsızca sınırsız ve yakıcı bir arzu uyandırıyordu. Hançer yüzüme baktı ve gülümsedi sımsıcak. Sanki o an dudaklarına kuş değmiş gibi dudaklarını ısırdı. Sanki dudaklarını ilahi bir armağan gibi geceye sunuyor ve gece de bu değerli armağana teşekkür ediyormuşçasına tılsımını bizden esirgemiyordu. Geceler birbiri içinde eriyerek son buluyordu, her gece bir öncekinden güzel geçiyordu. Gün sahilin üzerinden başlar, akşamın yumuşaklığı ininceye kadar devam ederdi, gökyüzü denizden başlayıp, çölde sona erdiğinden şafakta da aynı yolu izlerdi. Yıldızlar ise, hep aynı güzellikte parlayarak üstünlüğünü gösterirdi. Ona duyduğumuz hayranlıkla sabrının ve güzelliğinin karşılığını alırdı. Geceleyin gökyüzü parlak ve gizli yüzünü gösterir ve en mahrem sırlarını fısıldardı yüreklerimize. Limandan ışıklar görünür, ara sıra vapur düdüklerinin sesleri duyulurdu. Yıldızlar büyür, sonra parlar söner ve yeniden bizleri büyülemek için doğardı. Gecenin cazibesini gökyüzünde aramak gerekiyordu. Kendini duvaklı bir gelin gibi sunuyordu her gece bize. Umutlarım yıldızlara özdeşti, yıldızdan yıldıza kayan bu sabırlı aşkta öyle bir sır vardı ki, beni benliğimden çekip almış ve Hançer'in sabırlı âlemine daldırmıştı. Geceler, bizim aşkımızın sembolüydüler adeta. Hem gizli hem de dünyevi oluşu bu aşka başka bir mana daha katıyordu; tarifi yoktu, harfi yoktu, sadece yakıcı bir adı vardı:

"AŞK". Gökten titrek bir ışık süzüldü ve Hançer'in yanağına yanağımı değdirip "Hayat seninle güzel, aşk senin için yaratılmış," diye fısıldadım yorgunca. "Hayır, aşk sensin ve sana verilmiş vasıflar," dedi burnumun ucundan öperek. Parlak omzunun üzerinden göğe baktım. "Ben gökyüzüne vurgunum, ne kadar gizemli değil mi aşkım? Tıpkı senin gözlerin gibi." Hançer gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve derin bakışlarla daldı bir an için. Göğün büyük sessiz yüzünde hayranlıktan donup kalmıştı ve yıldızları toplarmışçasına gözleriyle gökyüzünü taradı. Efendibaba aniden bize seslenir gibi konuştu: "Âşıklar! Burada mısınız? Gökyüzünde ne arıyorsunuz böyle?" diye gülümseyerek sordu. Hüseyin de gülümsüyordu. Gördüğü ilgiden ötürü hemen ayaklanmış ve eski komik hallerine geri dönmüştü. Yemek boyunca bize, dayısının elinden nasıl kaçtığını defalarca anlatmış, sonunda abarttığının farkına varmış ve susmuştu. Onu eski neşesine kavuşmuş olarak görmek, hepimizi mutlu etti. Yüzündeki morluklar ona ayrı bir şirinlik katmıştı. Yemekten sonra kahvelerimizi kütüphanede içmeye karar verdik. Efendibaba ve Hüseyin önden gittiler, biz de çocukların evine uğradıktan hemen sonra onlara katıldık. Efendibaba ellerini birleştirdi ve büyük bir coşkuyla konuşmaya geçti: "Bu gece Hayam'ın gecesi."

"Bu gecenin önemi nedir Efendibaba?" diye merakla sordum. "Bu gece Hayam'ın, ölüm yıldönümüdür, 1121 yılında bir çarşamba gecesi vefat etmiştir," dedi. Hüzünlenmeli miydim, sevinmeli miydim diye kararsız bir ifadeyle Efendibaba'ya sordum: "Üzgün müsünüz?"

"Bilakis mutluyum, kaç kuşak sonra, siz evlatlarımla onu anmaktan çok bahtiyarım; şükürler olsun ki, o hâlâ eserleriyle aramızda. Onu herkes anlayamasa da o var," dedi. Gözleri parlıyordu Efendibaba'nın. Onun bu coşkulu sesi, sanki Hayam'ın şiirlerine kapı açıyordu. Hatice kahveleri getirdi ve ufak bir ricada bulunarak Efendibaba'ya sordu: "Efendim, izniniz olursa bu gece bende sizinle bir-

likte Hayam'ı anmak istiyorum," dedi utangaç bir tavırla. Efendibaba daha da coşarak ayağa kalktı: "Ne mutlu Hayam'ı sevenlere!" dedi. Hepimizin yüzleri gülüyordu. Hatice elindeki tepsiyi bir kenara koyup, usulca Hüseyin'in yanına oturdu ve yan koltuktan aldığı pembe battaniyeyi Hüseyin'in bacaklarına örttü: "Seni yaramaz, beni sevmezsin bilirim, ama yine de seni düşünürüm," dedi şakayla karışık. Hüseyin: "Çok teşekkür ederim ama, seni sevmediğimi düşünemezsin, senin konserve kapaklarını kim açıyor?" Hatice Hüseyin'in başını okşadı ve göğsüne doğru çekti. Derken, kütüphane kapısı çalındı ve içeriye deli Yahya girdi: "Bensiz Hayam'ı anmak olur mu hiç dostlar," dedi ve duvarın dibine usulca oturdu. Hüseyin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çünkü Yahya ondan pek hoşlanmazdı, dolayısıyla da Hüseyin daima ondan çekinirdi. Hançer kütüphaneden Hayam'ın dörtlüklerini ve rubailerini alıp cam sehpanın üzerine bırakarak Efendibaba'ya sordu: "Ne arzu ederseniz onu okurum?" Hançer'in sesindeki enerjinin, bedenime sızdığını ve kalbime doğru yol bulduğunu tuhaf bir biçimde hissettim. İçimi tatlı bir haz doldurmuştu. Odanın içine süzülen ışık demeti, hepimizi kuşatmış ve ruhlarımıza hükmediyordu. Hançer kitabın sayfalarını çevirip göz attıktan sonra, bize dönüp sordu: "Özel istekleriniz var mı? Yoksa rastgele mi okuyayım?" Efendibaba her zamanki uysal tavrıyla, "Herkesin niyetine göre rastgele seçip oku, evladım," dedi. "Peki o halde," deyip gözlerini kapattı. Kitaba rastgele işaretparmağını koyarak: "İlk şiir benden tek aşkıma gitsin," dedi yüzüme sevgiyle bakarak. Gülümsedim ve dinlemek üzere gözlerimi kapattım. Hüseyin sevinçle, "Harika!" diye sesini yükseltince Efendibaba sessiz olmasını başıyla işaret ederek, "Hadi oğlum, herkes sussun, Hayam konuşsun," dedi. Hançer derin bir nefes çekerek içine, ağır ve sakin bir şekilde okumaya başladı:

Benden ve senden çok evvel
Bir gündüz ve bir gece varmış.
Bu gökler dahi bir maksatla
Döner dururmuş. Ey Sevgili!
Ayağını yere hafif bas.
Bastığın toprak, kim bilir
Bir zamanlar hangi güzelin
Gözünün bebeğidir!..

"Bu gizemin sadece bir kısmıdır," diye kendi içinde mırıldandı Efendibaba. Hançer'e uzanıp yanağından öptüm. "Çok teşekkür ederim sevgilim," dedim. Sevgiyle birbirimize baktık. Hançer yeni bir sayfa açtı ve Efendibaba'ya bakarak, "Bu da benim kıymetli biricik babama gitsin," dedi. Efendibaba memnun bir ifadeyle başını eğdi ve okumasını bekledi.

Gül'ün yüzüne nevruz rüzgârı yakışır.
Çemenzarlara da güzel simalar yakışır.
Artık geçmiş olan dünden bahsetmenin
Hiçbir lezzeti yoktur, dünden hiç bahsetme;
Çünkü hoş olan ancak yaşamakta olduğumuz bugündür!..

Hançer babasına gülümseyerek, "Bu rubai size pek uydu babacığım," dedi. "Kesinlikle evlat," dedi başını kaşıyarak ve elini daha sonra kitabın rastgele bir sayfasının üzerine koydu: "Bunu da sevgili annen için okur musun?" dedi. Efendibaba'nın sesinde belirgin bir hüzün seziliyordu. Hançer gözlerini yumdu ve "Canım anneme," diye fısıldadı ta derinden gelen bir iniltiyle. O an yüreğimin üzerine bir keder oturmuştu sanki. Hançer'in annesiz olduğunu daha önce hiç düşünmemişim. Onun da bir öksüz olduğunu hiç aklıma bile getirmemiştim. Hançer biricik annesi için seçtiği şiiri içi yanarak sızım sızım dillendirdi:

Yazık, gönül derdine derman bulmadı.
Canım dudağıma geldi de canan gelmedi
Dünyadan habersiz sona ermekte ömrüm
O aşk efsanesi hâlâ sona ermedi.
Geceler geçti sensiz, sabahlar olmadı
Elinle diktiğin güller kış oldu solmadı
Bende öyle bir acı bıraktın ki;
Hiçbir eksiklik yokluğun gibi koymadı!..

Efendibaba'nın gözleri yaşarmış, eskilere dalıp gitmişti. Kimsede konuşacak hal yoktu, bu şiir hepimizi derinden hüzünlendirmişti. Sessizce oturduk bir müddet. Adeta sorular bakışarak soruldu, adap gereği Efendibaba'nın özeline giremezdik, onun karısını ne çok özlediği her halinden anlaşılıyordu. Karısına duyduğu bu büyük özlem içini kanatsa da zaman zaman, inancı sayesinde umutla ona kavuşacağı günü düşünerek teselli edebiliyordu kendini. Her âşık gibi onlar da gün gelmiş ayrılmışlardı. Bu âşıkların kaçınılmaz kaderi miydi bilemiyordum ama aynı korkular beni de vakitli vakitsiz sarıyordu. Derken Efendibaba gözlerini dalmış olduğu öte âlemden çekip bize yöneltti: "Evlatlarım, bu dünyada en büyük hazine sevgidir, aşktır. Bunu sakın unutmayın! Ekmeksiz yaşanabilir ama sevgisiz hiçbir canlı bu hayatta başarılı ve mesut yaşayamaz," dedi. Deli Yahya aniden, deli gözlerini üzerimiz de gezdirip "Bu kimin cenazesi yahu?" dedi. Söylediklerini pek ciddiye almasak da, yine de düşündürücüydü söyledikleri. Hatice eteklerini toplayarak, "Tövbe, tövbe Allah korusun! Ne tuhaf şeyler söylüyorsunuz Yahya Efendi!" diye çıkışır gibi konuştu. Yahya bu kez daha da yükselterek sesinin tonunu: "Yakında hepimiz cenaze olacağız, siz hâlâ hazırlık yapmıyorsunuz, burada oturmuş Hayam'ı yad ediyorsunuz. Yakında hepimiz ona kavuşacağız be hey insanlar!" Sesinde öyle bir ciddiyet vardı ki, ona deli demek gerçekten zordu. Bazı anlar öyle konuşurdu ki, onun gizli bir bilim adamı yahut bir filozof olduğundan şüphelenirdim.

Yahya'ya usulca sordum: "Neden sürekli ölümden söz ediyorsun, oysa hayat ne kadar güzel ve de yaşanası." Yüzüme öyle bir baktı ki, binlerce paylamadan beterdi. Kendimi suç işlemiş biri gibi hissetmiştim. Yüzünde sebepsiz, belki de bana göre sebepsiz bir kızgınlık ve hoşnutsuzluk vardı, sanki gelecekten haber vermek istermiş de verememenin sıkıntısı içindeymiş gibi davranıyordu. Konağa her gelişinde biraz daha değiştiğini görüyordum. Her sözünde, her davranışında bir kripto saklıydı, bakışlarındaki mana, ürpertici bir şekilde bedenimi sarmıştı.

Bu defa sorumu ertelemeden hemen konuya girdim: "Yahya, sen bizi sevmiyor musun ki her defasında korkutucu sözler söyleyip bizi, daha doğrusu beni tedirgin ediyorsun? Oysa ben seni çok seviyor ve önemsiyorum," dedim. Ardından Hançer'in kulağına usulca fısıldadım: "Aşkım, herhalde aklımı kaçırıyorum ki Yahya'dan normal hareketler bekliyorum." Hançer, "Sen tertemiz bir kalbe ve niyete sahipsin, bu sebepten Yahya'yı kazanmak istiyorsun," dedi. Herkes sakin görünüyordu ama ben kendimi son derece gerilmiş ve tedirgin hissediyordum. Ben hariç kimse Yahya'nın sözlerini pek ciddiye almıyordu, ben başaramıyordum bunu. Kaşlarımı fazlasıyla birbirine yaklaştırmış olacağım ki, Hançer saçlarımı okşayıp, "Nurum, daha öncede söyledim, sev ama pek ciddiye alma söylediklerini."

"Ah sevgilim bir becerebilsem?"

"Aklına beni getirirsen başarabilirsin sultanım," dedi yüzümde elini gezdirerek. "Sen hiç aklımdan çıkmıyorsun ki aşkım."

"Ben de tam olarak bunu duymak istiyordum nurum." Hançer'le sevgi dolu bakıştık. Yahya, aniden deli bir fişek gibi yerinden fırladı ve bana doğru bir adım attı: "Önce sükûnet sonra sabır Gülcüğüm," dedi. Sessizce yutkundum ve ardından gelecek sözleri beklemeye koyuldum, suskunluğumu ve beklememi tasdik sanmış olmalı ki: "Ha

şöyle; sakin ol bakalım, kalbine daha fazla yük olma. Rahat bırak düşüncelerini, hep düşünüyorsun biraz da düş kur," dedi daha yumuşak bir üslupla. Saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladım tedirginlikten. Yahya hiç bozuntuya vermeden devam etti konuşmasına: "Bak bu koca âlemde, bu gökkubbe ne büyük aşklara şahit olmuştur ama bir tek âşık bile kavuşamadan yıldızlara karışıp kaybolmuştur," dedi manalı bir ifadeyle. İçime sıkıntılı bir sessizlik çöktü aniden. Hançer'e daha da sokularak bezgin bir nefes çektim. "Aşkım sanki Yahya benim bam telimi keşfetmişçesine ha bire ayrılan âşıklardan söz etmiyor mu, delireceğim inan."

"Sakin ol ve her koşulda gülümse, en etkili formül budur zorlukların karşısında." Zoraki bir gülüş attıktan sonra, Yahya'ya sordum: "Bize bir şiir okumak ister misin?" Başında ki takkesini çıkardı ve hazır ol duruşuna geçer gibi ayakta hareketsiz durdu ve ondan hiç duyulmamış güzellikteki şiirini okumaya başladı:

Kaderin cilvesi âşığa etse de naz,
sözleri anlamlı kılan yazıdır, durma yaz.
Mevsim ne ilk ne sonbahar, yazdır yaz,
yaz ki can çekişen ruhlar alsınlar haz.
Yaz ki, anlayana sivrisinek saz!..

Okumasını bitirip başıyla da bizleri selamladıktan sonra, köşesine geri oturdu. Hayran kalmıştım Yahya'nın okumuş olduğu şiire. Efendibaba Yahya'yı kucaklamak için hareketlendi ve onu yanaklarından öperek kutladı. "Kardeşim, çok güzel bir şiirdi, ağzına sağlık," dedi. Tuhaf da olsa Yahya'nın aramızda oluşu beni mutlu ediyordu, beni sevdiğini hissedebiliyordum. Aslında onun hayat hikâyesini öyle çok merak ediyordum ki, ama bir türlü cesaret bulup da soramıyordum. Sözleri bazen ürkütücü olsa da, gözlerine daima güvenilir bir ifade hâkimdi. Okumuş olduğu şiir, onu maziye götürmüş olacak ki, gözlerinde acının şid-

deti okunuyordu, ona içimden üzülüyor fakat ona bunu hissettirmiyordum. Konak zaten onu bu evin bir ferdi olarak çoktan kabul etmişti, bizleri korumakla görevli zannediyordu kendisini. Dış dünyanın acıları Yahya'yı bir iç yalnızlığa itmiş olabilirdi, belki de okumuş olduğu şiir uzun süredir içinde uyuyan ateşi yeniden alevlendirmiş olabilirdi. Oturuşunu hiç bozmadan bana baktı ve; "Her aşk, bir baş götürür." Bu sözleri daha önce duymuş gibiydim. Ansızın aylar önce görmüş olduğum rüyayı hatırladım. Rüyamda, bir adamın bana: "Her aşk, bir baş götürür, sen hangisi olmak istersin?" diye sorduğunu anımsadım bir an. Tüylerim ürperdi ve üzerinde durmam gereken bir şey daha vardı. Yahya benim rüyalarımı nasıl keşfedebiliyordu? Hançer'e bunun sebebini sorduğumda bana demişti ki: "Unutma! Her delide bir miktar velilik vardır." Uzuna yakın bir süre odada sessizlik hüküm sürdü, daha sonra herkes Hayam'la ilgili fikirlerini dile getirdi. Bense Yahya'nın hassas sözlerine karşı tetikteydim, Hançer tedirginliğimi anlamış ve beni teselli etmeye çalışıyordu. Hançer'e korkuyla sarılarak tedirginliğimi dile getirdim. "Biz hiç ayrılmayacağız değil mi?" Oysa cevabını biliyordum, buna rağmen yanan kalbimi teselli edecek sözler Hançer'in iki dudağının arasındaydı. Hançer çenemden tutup başımı yukarı doğru kaldırdı, "Önümüzde uzun ve sıcak bir gece var, sen bunu düşün; biz elbette ayrılmayacağız, bu bizim isteğimiz, gerisi O'na kalmış," dedi teselli saçan sesiyle, duymak istediğim tam olarak bu olmasa da yinede gönlüm az da olsa huzur bulmuştu. Hançer kesin konuşmaktan daima kaçınırdı, kaderi benden daha iyi tanıyordu çünkü. Gözlerinden kıvrılan alev ışıklarında sanki dudakları raks ediyordu, soluğunun tazeliği genzime kadar yayılıyordu, başım boynuna gömülü bir biçimde duruyordum. Arzu yağdıran bir mehtabın altında, sanki batmak üzere olan bir yıldız gibi ışığımı yitiriyordum. Onun nefesinin buğuları içinde çölde yolunu kaybetmiş bir avare ruh gibi onu ken-

di özümde arıyordum. Düşüncelerim gecenin ıssızlığında yol alıyordu, kalbime vuran nabzımın sesi bile aynı ritimde çarpmıyordu sanki, sevmenin renginde olan çıplak bir sevişmeyle kavuşmaya ve kanmaya hazırdım. İnsan vücudunu suyun üzerine nasıl bırakırsa, ben de bütün varlığımı Hançer'in aşkının suyuna bırakmıştım. Uzun bir sessizlik döneminden sonra Efendibaba bir şiir okumak üzere ayaklandı ve tane tane dağılan kehribar boncuğu gibi, dudaklarından mısraları kalplerimize bıraktı...

Ben aslında sana bir aynaydım, bakabilseydin eğer;
Ben sana bir suydum, içebilseydin eğer;
Ben senin aynındım, anlayabilseydin eğer;
Ben senin gözündeki yaş idim, tutabilseydin eğer;
Sonunda anladım ki, âşık olan bir benmişim meğer!..

Yerimden kalkıp Efendibaba'ya öyle bir sarıldım ki, okumuş olduğu şiir beni benden almıştı. "Ah Efendibaba! Beni can evimden vurdunuz, bu nasıl duygu yüklü bir şiirdi?"

"Benim hassas kızım, içimden geldi okudum, benim vefat etmiş olan bir arkadaşıma aittir bu şiir, onu da bu vesile ile anmış olduk," dedi. Hatice'nin çay ikramıyla kendimi biraz olsun toplayabilmiştim. Hüseyin'e çay yerine ıhlamur ikram edilince, Hüseyin yüzünü buruşturup "Çay içsem olmaz mı?" diye Hançer'e sordu. Hançer'in yerine Hatice cevap verdi: "Hayır olmaz, henüz iyileşmedin çocuğum." Hüseyin çaresiz kabul edip sustu. "Bak Hüseyinciğim, yarına kadar iyileşirsen sana kendi ellerimle kahve pişireceğim söz, ama önce sağlığından iyice emin olmam gerek," dedim. Hüseyin sözlerime ciddi bir biçimde sevindi, "Seninle kahve içmek için her şeyi yaparım, söz yarına kadar pancar gibi olacağım." Güldüm ve "Ah Hüseyin senin şu lafların yok mu? Pancar değil, turp demek istedin herhalde?" Hüseyin kendi söylediğine kendi güldü, "Bende akıl mı kaldı?" dedikten sonra ıhlamurunu alıp odasına çe-

kildi. Ardından Yahya da ayaklanıp: "Her şeyi tadında ve kıvamında bırakmak gerek," dedi. Efendibaba: "Olur mu kardeşim? Daha saat henüz erken, hem kurabiyelerden de yemedin." Yahya ayağa kalkmıştı bile, gelişi gibi gidişi de tez olmuştu, hepimize "hayırlı geceler" diledikten sonra hızla ayrılmıştı konaktan. Hatice, Yahya'nın gidişinden sonra rahatlamışa benziyordu, "Bu gece yedi beni bu Yahya, gittikçe deliriyor mu ne?" demeden edemedi. Efendibaba Hatice'ye tebessümle baktı, "Senin kalbin onun sözlerine kapalı mı ki anlayamıyorsun?" Hatice, "Onun sözlerini anlamak şöyle dursun, bakışları bile beni ürkütüyor." Hançer, "Yahya'nın bu hareketlerinden onu yargılamak yanlıştır, sen niye böyle düşünüyorsun?" diye sordu Hatice'ye. "İpe sapa gelmeyen sözler söylüyor, insanın moralini bozuyor deli saçmalığı işte, ölü mü diri mi olduğu belli değil," dedi Hatice. "Bu onun kalbinin ölü olduğunu göstermez ki," dedi Hançer. Hatice, "Diri olduğunu da göstermez ama," dedi. Hançer Hatice'nin sözlerinden anlamıştı onun Yahya'dan ne kadar ürktüğünü ve onu sözlerinden ötürü yanlış değerlendirme yaptığını sezmişti. Başını yeniden Hatice'den tarafa çevirdi, "Onun sert sözlerini, kendi lehine bir uyarı olarak algılarsan, ondan korkman için bir sebep olmadığını göreceksin." Hatice başını salladı, "Siz daha iyi bilirsiniz Efendim," deyip başını eğdi. Efendibaba Hançer'in sözlerine ufak bir ilave yapma gereği hissetmiş olacak ki, "Yahya'nın alma kapasitesi çok yüksek. Bütün frekansları açık, aşırı bilgiyle donatılmıştır o, işte o bilgiler kendisinde tam karşılık bulamadığından, tehlikeli olmuştur onun için," dedi. "Nasıl yani Efendibaba?" diye merakla sordum. "Şöyle ki; insan aldığı ve öğrendiği her bilgiyi bir üst makama taşır, ama elde ettiği bilgiyi yerinde ve zamanında kullanmazsa, o bilgi artık onu ters yönde etkilemeye başlar. Tıpkı Yahya'da olduğu gibi." Daha da merakım artmıştı. "Biraz daha açabilir misiniz Efendibaba?" diye ricada bulundum. Efendibaba, "Yani, elde ettiğimiz her bilgiyi

hayatımızda uygulamak zorundayız, bilgi insanın ürettiği en yararlı enerjidir. İnsan bu dünyaya bilgiyi doğru kullanmak üzere gönderilmiştir. Evrenin gerçeği konusunda bilgi birikimini koruyamayanlar, doğayı nasıl katlediyorlar görüyoruz," dedi. "Peki Yahya elde ettiği bilgiden yararlanmadı mı?" diye sordum. "Yararlanamıyor demek daha doğrusu."

"Sizce sebebi nedir Efendibaba?"

"Aşırı sevmek!" dedi. Efendibaba'nın bu sözü kalbimi yerinden sökmüştü, merakla atıldım: "Aşırı sevmenin ne gibi zararı olabilir ki?" Efendibaba yüzümü eliyle okşayarak konuşmaya devam etti: "Çünkü aşırı sevgi insanı her şeyden koparır, hayatı kavramada insanı köreltir, bu yüzden âşık olan insan, hata üstüne hata yapar. Sağlıklı düşünemez hale gelir, sevgilinin dışındaki her şeyi ve herkesi aşkına engel olarak görür. İçine kapanır, uyku uyuyamaz, yemek yiyemez hale gelir, ruh durumu kısa sürede tamamen bozulur, sevdiğini herkesten kıskanmaya başlar ve gün gelir kendine de karşı tarafa da zarar vermeye başlar, kısacası delilik baş göstermeye başlar, bu sebepten büyüklerimiz demişler ki: 'Aşkta kırk çeşit delilik vardır.'

"Bunu nasıl önleyebiliriz ki. İnsanın elinde değil ki âşık olmamak ya da ölçülü sevmek, bu mümkün mü Efendibaba?" diye sordum umutsuzca. "O'nu herkesten çok seveceğiz, bunu O istiyor," dedi. "O derken?"

"Yüce Allah, her şeyden farklı ve çok seveceğiz. Tek gerçek aşk, O'nadır ve O'ndandır. O'na varmadıkça acılar ve ayrılıklar tekrarlanıp duracaktır," dedi. "Bunu başarmak hiç kolay değil ki?" dedim soluğumu kontrol altına almaya çalışarak." Ne kadar zor olursa olsun, mutlaka O'na kavuşmak için mücadele etmeliyiz, başta kendi nefsimizle sonra sabırla daha sonra da yanmayla. O yarattığını en sadık bir sevgili gibi sever. Daima sevdiği ile birliktedir O, bizi beşeri âşıklar gibi terk etmez ki, sürekli bizimledir."

"O benim aşkımı ister mi ki?" diye sordum yaşaran

gözlerimle. "İnsanı ondan uzaklaştıran beşeri aşklar, mutlaka bertaraf edilmelidir ki, salt O'nun aşkı kalpte yer tutabilsin. O evinde tek olmak ister." Efendibaba'nın bir anlık duraksamasını fırsat bilerek merakla sordum: "Yüce Allah, kullarını hiç terk etmiyor, daima gözetip koruyor ve kullarını her yarattığından üstün görüp seviyor, fakat niçin onu sevdiklerinden ayırıyor?"

"Çünkü Allah, vaadini gerçekleştiriyor, sadece bu âlemde ayırıyor, Allah kendini buldurmak için önce beşeri aşklar yaşatıyor sonra da, o beşeri aşkı belirli acılar ve ayrılıklarla sınayıp tekamül etmemizi sağlıyor. Gerçek aşk olan ilahi aşka geçmemiz beşeri aşklardan geçmekte. Yüce Allah ne buyuruyor Yüce kitabında: Benim için kendi nefsinden vazgeçen kuluma, sonsuz cennetim haktır, Allah açıkça vaad ediyor, O ki vaadinden asla dönmez."

"Yani asıl amaç, Allah'a varmaktır, öyle mi?" diye sordum. Efendibaba: "Öyle evladım, ama bu o kadar kolay değildir." "Bir engel daha mı?"diye sordum hissiz bir ifadeyle. Efendibaba gülümseyerek: "Kolay olmadığını söylemiştim," dedi. Hançer izin isteyerek araya girdi. "O'na ulaşmak için, kötülüğün zerresi bile olmayacak kalbimizde, gerçeği ve ışığı görmemizi engelleyen tüm negatif olaylardan ve duygulardan kendimizi korumamız gerek," dedi saçını geri atıp konuşmasına devam etti: "Kısaca sultanım, saf ruha ulaşıncaya kadar devam eder bu süreç." Gözlerimi duvarlarda ümitsizce gezdirdim, "Yani öldükten sonra da işimiz bitmiyor anlaşılan?" dedim. Efendibaba ve Hançer, manalı bir gülümseyişle: "Asıl her şey orada sil baştan başlayacak," dedi Hançer. "Merak ediyorum, öldükten sonra yine bu akılda, bu bedende mi olacağız?" diye sordum Hançer'e. Hançer elimi avuçlarının arasında sıkarak yanıtladı: "Tam öyle değil nurum, yine cismani bir beden olacak ama, bu beden asla bir daha ölmeyecek, yani şimdi sahip olduğumuz beden gibi ölümlü olmayacak." Hançer'e dönerek: "Bu olaylar benim algılama yeteneğimi

aşıyor," dedim ve gözlerimi umutsuzca yere indirdim. "Haklısın nurum, tam anlamıyla hiçbirimiz tekamül edemediğimizden bu bilgiler ve konular bize ağır ya da lüzumsuz gelebilir." Hatice başını öne eğmiş vaziyette, sessizce bizi dinliyordu, üstüne yığılmış ağırlığı silkeler gibi, bir anda ayaklandı ve "Benim bildiğim tek şey; Allah bunca güzel nimet yaratmış çeşit çeşit. Bunları yemeyi reddedip arınacaksam ben yiyecekleri tercih ederim, vallahi biz insanlar bu nimetlerin kıymetini hiç bilmiyoruz," dedi. Gülüşmeye başladık. Hatice odadan ayrılmak üzereyken bize dönüp tatlı bir tebessüm etti. "Yarın ne pişireyim?" sorusuyla kahkahalar yükseldi bir anda. Efendibaba başını sallayarak gülümsedi. "İstediğini pişir, istediğini," dedi. Bahçenin hoş kokusu içeriye yavaş yavaş doluyordu. Turuncu pembe çiçekler ve nar çiçeklerinin kokusu ruhumun derinliklerine nüfuz ediyordu. İçimden bütün bu kokulara tek tek dokunmak geçiyordu. Onlara dokunabilir miydim bilmiyordum ama, yanı başımda duran Hançer'in kokusuna değebilirdim. Onun kokusu tüm çiçeklerin kokusunda esiyordu, bir kekiğin, bir reyhanın, bir çiçeğin taçyaprağında, her şeyde ve her çiçekte onun kokusundan bir şeyler vardı. Her koku ondan nasibini almıştı. Hançer'in kokusunu derin derin içime çekerek sordum: "Bahçeye çıkalım mı aşkım?"

Efendibaba'dan izin isteyerek kütüphaneden ayrıldık. Hançer'in gözleri sevinçle parlıyordu, arzudan kan dalgası hücum etmişçesine yüzü al al olmuştu. Yüreğimizde bir arzunun oyunu, sürmeli gözler içinde bizi birbirimize kenetliyordu. Adı konulmamış bir şey vardı. Birbirimizin gözlerinden kana kana içtiğimiz şarap damarlarımızda adeta bizi yeniden yaratıyordu. Hançer'in sıcaklığına kedi sokulganlığıyla usul usul yanaştım. Bu bakışlarımdan ne istediğimi anlamış ve gözleri zevkle parlamaya başlamıştı, süzgün gözlerini göğüslerimden ayırmayarak eliyle göğsümü kavradı; arzudan dili dolaşmıştı, dudaklarını araladı ve

dudaklarımın arasına tükürüp beni öpmeye başladı. Öpüşü içimde yanıp sönen bir alevin titreşimini andırıyordu. Saçlarımı yakaladı, "İçmeden sarhoş olmak varsa, o şüphesiz senin dudaklarındır," dedi iniltili bir sesle. Her soluk alıp verişinde açık saçık kelimeler fısıldıyordu kulağıma, ona olan arzum tavan yapmıştı. Şehvetin hararetinden kavrulmuş gibi görünen o öpülesi dudaklarını kendimi kaybetmişçesine öpüyordum. Hançer'in alnından damlayan ter boncuk boncuktu. Onları dudaklarımla sildikçe yenileri çıkıyordu. İkimiz de terlemiştik, birleşen damlacıklar bizi adeta sevişmeye hazırlıyor sanki gözyaşı gibi yüzünden süzülüyordu. Hançer'in geniş ışıltılı omuzlarından akan teri elimle silerek usulca mırıldandım: "Sevgilim şarap gibi, aşk gibi tadın var, bir solukta içmek istiyorum." Hançer boynumu dudaklarının arasına alarak fısıldadı: "Şarap da bitiyor sana, Hançer de bitiyor sana. Ama arzum çoğalıyor." Ani bir sarsıntıyla kendimizi bir an toplayıverdik. Minik bir kedinin çıkardığı gümbürtü, bahçe duvarının üzerinde duran demir yığınını devirivermişti. Sesin nereden geldiğini görüp gülüştük... Hançer'in içindeki volkan kabarmış ve patlamaya ramak kala beni hızla kucaklayıp konağa doğru koşar adımlarla ilerledi. Göğsündeki terler yanardağ zirvesinden süzülen lav misaliydi, duvarı yüksek olan geniş ahşap yatak odamızın kapısını tekmeyle aralayıp beni yatağa uzatıp geceye meydan verdi...

Temmuz sıcakları

Sabır, yüzünü ekşitmeden
Acıyı yudumlamaktır!

Öğle yemeğini Tunus'un biraz dışında olan, Gubes kentinde yedik. Hüseyin ve Efendibaba da bize katılmıştı. Hemen hemen iki saate yakın Gabes sokaklarında dolaşıp

alışveriş yapmıştık. Hüseyin her girdiğimiz dükkânda bir şey arıyor gibiydi ama ne olduğunu henüz kendisi de bilmiyordu, derken Hüseyin aniden yaşından beklenilir bir çeviklikle bir takı dükkânına doğru fırladı. Hepimiz hayret dolu bakışlarla onu izlemeye koyulduk, dükkândan çıkarken kendi kendine sevinçli bir şekilde bağırıyordu: "Buldum buldum!" Koşarak nefes nefese yanımıza geldi, "Sonunda bulabildim," dedi. Oldukça geniş olan alnını ter boncukları istila etmişti. Efendibaba gülümseyerek sordu: "Evladım ne arıyordun ki ne buldun?" Hüseyin arkasında gizlediği kırmızı, ince uzun bir kutuyu bana uzatarak, "Sana aldım; şimdiden düğün hediyem olsun," dedi coşkulu bir sesle. Çok sevinmiş ve şaşırmıştım, sevinçle hediye kutusunu açtım, içerisinde gümüşten yaldız işlemeli bir tarak vardı, çok etkilenmiştim. Işıl ışıl parlıyordu tarifsiz güzeldi. Hüseyin'e sokularak: "Ne diyeyim sana canım Hüseyinciğim, düşünmüş olman bile yeter."

"Beğendin mi gerçekten?"

"Beğenilmeyecek gibi değil ki çok güzel. Ömrümce saklayacağım." Hançer ve Efendibaba'da, başlarını uzatmış kutunun içine bakıyorlardı. Hançer tarağı eline alarak şöyle bir inceleyip "Aferin sana evlat! çok zevkliymişsin," dedi ve Hüseyin'i tebessümle kutladı. Efendibaba da çok beğenmişti tarağı. Hüseyin'i kucaklayıp öptüm: "Beni çok duygulandırdın, sonsuz teşekkür ederim," dedim. Hüseyin: "Sen benim hem annem, hem de ablamsın, senin için ne yapsam hakkını ödeyemem."

"Ne hakkı canım benim?" Hüseyin'in başını göğsüme bastırarak, "İyi ki sizler gibi çocuklarım var, hepinizi canımdan çok seviyorum, bana en büyük hediye sizin varlığınız," dedim. Kalabalığın ortasında kalakalmıştık. Hançer oturabileceğimiz bir yer arar gibi her bir kafeye aynı anda bakmak üzere hepsine göz gezdirdi. Sonunda bakırcı kafede karar kılmıştı. Her çeşitte göz alıcı renk ve motiflerden elde edilmiş Arap kilimleri üzerine atılmış büyük minder-

lere oturduk. Ne kadar yorulduğumuzu oturunca fark etmiştik. Çarşıdan geçen herkes Efendibaba'yı ve Hançer'i fark eder etmez saygıyla selamlıyorlar, yanımıza gelip hal hatır soruyorlardı. Kalabalığın gözleri bize değmeden geçmiyordu. Bakışların sıklığı ve selamlaşmalar arttıkça, Hançer'in etrafına toplanan kalabalık da artmıştı. Her yanımıza gelene mecburen, "Buyurun oturun," denildiğinden etrafımızda kocaman bir çember oluşmuştu. Hançer ve Efendibaba çokça davetkâr olsa da, kafe sahibi Niyazi Bey daha fazla kimseyi yanımıza almamaya kararlıydı. Yanımıza yaklaşıp, "Hançerciğim, kusura bakma engel olamadım ama rahatsız etmelerine izin vermem artık," dedi. Hançer'le Niyazi çocukluk arkadaşıymışlar, Efendibaba söylemişti. Hançer'in dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. Hüseyin şaşkınlık içerisinde bu kalabalığın nereye varacağını kestirmeye çalışıyor, bir yandan da peynirli ketelerini yiyordu. Hançer herkesle tek tek konuşuyor, onların dertlerini dinliyordu. Yanımıza oturan herkes bir şey ikram ettiğinden kısa süre içerisinde yer sofrasının üzeri yiyeceklerle dolmuştu. Bu olay karşısında, Hançer'e olan inancım ve hayranlığım daha da artmıştı. Onu yalnız ben değil, bütün Tunus halkı seviyordu, derin bir sevgi seli ortasında oturuyorduk. O aynı zamanda bin bir parçaya ayrılmış gibi herkesle teker teker ilgileniyordu. "Sıkılmadan bunca insanı nasıl dinleyebiliyor?" diye düşünmeden edemedim. Hançer'in koşulsuz ve sınırsız bir sevgi santrali vardı kimseyi kimseden üstün görmüyor, bir dilenciyle bir devlet adamına aynı muameleyi uyguluyordu; çok adildi. Onunla gurur duyuyordum, Hançer'in avuçlarında toprak olmuştum ve rüzgârında gönüllü bir teslimiyetle savruluyordum. Bu savrulma boşluğa doğru değil de aşka doğru, Hançer'e doğru bir savrulmaydı. Zihnimden geçen düşüncelerle bir damla yaş süzüldü gözlerimden ve başımı kaldırdığımda ilk gördüğüm şey bana aşkla bakan derin gözleriydi. Yeni tanışmış olduğum dostlarla, iletişim kurmam oldukça güç-

tü, Arap diline özgü sözcükleri telaffuz etmek zorluyordu beni. Onlar da Fransızca bilmiyorlardı, çoğu Müslüman'dı. Arapça kullandıkları sözcükler çok uzun oluşundan nedense söyledikleri her şey kulağıma aynı gibi geliyordu, sık sık Hüseyin'den tercüme için yardım alıyordum. Aslında çoğu kelimeleri yakalayabiliyordum, fakat genizden çıkardıkları bazı seslerin ne anlam taşıdığını kavramakta zorlanıyordum. Yüz ifadelerinden konunun ciddi olup olmadığını kestirmeye çalışıyor, kulak veriyordum merakla. Onlarda benim telaffuz etmeye gayret ettiğim sözcüklerimle eğleniyorlardı. Kendimi uzaydan bu meydana ışınlanmış gibi hissettim bir anda. Farkında olmadan yüzümü buruşturmuş olmalıydım ki, adamcağızın biri omzumu sıvazlayarak hurma uzattı bana. Ne de olsa burada bir konuk sayıldığımdan saygıda kusur etmiyorlardı. Hançer kulağıma eğilerek sordu: "Sıkılmadın değil mi nurum?"

"Hayır sıkılmadım, patladım." Hançer ani bir kahkaha atarak, "Sen benim yaramaz çocuğumsun," dedi. Hançer'in kahkahasına yanımızda oturanlar da eşlik etti. Onların niye güldüklerine bir anlam veremeyerek Hançer'e sordum: "Canım onlar niye güldüler?"

"Ben neşeli olduğum için onlar da saygıdan güldüler," dedi. "Ne saçma," diye ağzımın içinde mırıldandım. "Burada bazı saygı kuralları farklıdır nurum," dedi çenemi okşayarak. "Emin olmak istiyorum, tekrar güler misin?" diye sorduğumda, Hançer çoktan gülmüştü bile. Hançer'in gülüşüyle aynı gülme korosu devam etti, bu kez kendimi tutamayarak ben de gülmeye başlamıştım ki, herkes bir anda suspus oldu. Garipseyerek Hançer'e sordum: "Şimdi ne oldu da sustular?" Hançer yanağımı tutarak: "Burada sadece saygı duydukları erkeklere gülerek eşlik edilir, kadınlara namahrem diye gülünmez." Güldüm ve "İnanmıyorum yani bu durumda bana saygı duymuyorlar öyle mi?" diye sordum garip bir ifadeyle. Hançer tam kahkaha atmak üzereyken ağzını eliyle kapattı ki yeni bir tartışma-

ya sebep vermemek için. Bir müddet sonra gözüme iki tuhaf adam takıldı. Hançer'in yanındaki adam durmadan hayvan taklidi yapar gibi hareketli bir biçimde bir şey anlatıyordu. Hüseyin'e sordum: "Bu adamlar ne anlatıyorlar canım?" Hüseyin, "Bu konuşan iki adam avcıdır, şehre pek nadir inerler, genelde çölde ve mağaralarda yaşarlar. Hayvanların dilini anladıklarını anlatıyorlar," dedi. "Ya demek öyle?"

"Evet, şimdi de ikisi, kendi aralarında belirledikleri bazı beden hareketlerinin ne anlama geldiğini anlatıyorlar," dedi. Efendibaba da kendi etrafındakilerle koyu bir sohbetteydi, Hüseyin'i iyice yanıma çekip bana tüm ayrıntıları tercüme etmesini istedim. Hüseyin hiç kaçırmadan her ayrıntıyı bana anında tercüme ediyor, ben de böylelikle konuya vakıf olabiliyordum. Hüseyin bu durumdan çabuk sıkılarak, "Bu adamları bırakalım hayvanca anlaşsınlar," dedi oflayıp puflayarak. Aniden bir sivrisineğin soktuğu alnımı kaşımaya başlamıştım ki, öyle gürültülü bir kahkaha attılar ki, donakaldım. Şaşkın bir ifadeyle Hançer'e sokularak sordum: "Aşkım, bu adamlar beni delirtecek; şimdi niye gülüyorlar?" Hançer önce gülmekten yaşaran gözlerini sildi, sonra yüzüme baktı, "Söylerim ama kızmayacaksın?" dedi. "Ay Allahın cezaları; söz kızmayacağım," dedim meraktan kıvranarak. "Bak söz verdin unutma!"

"Çabuk anlat, çatlayacağım birazdan." Hançer derin bir nefes çekerek, "Nurum hani sen az evvel alnını kaşıdın ya?" "Evet kaşıdım ne olmuş?" "Bu hareketin 'dikkat ayı çıkabilir' anlamına geliyormuş," dedi ve gülmeye devam etti. Ağzım açık kala kalmıştım. Dıştan kızıyordum içimden gülüyordum. "Demek ayı ha?" diye mırıldanıp Hançer'in kolunu sıkıyordum. "Canım bu adamlara söyler misin? Bu hareketin Türkçe'de bir karşılığı var fakat terbiyem müsaade etmediği için gösteremeyeceğim." Hançer yüzümü iki elinin arasında sıkarak: "Senin bu tatlı şirinliğin öldürecek beni," dedi ve yanağıma minik bir buse kondur-

du. “Aman sevgilim ne yapıyorsun? Şimdi bu hareketin de uzaktan bir anlamı vardır.” Bu kez Hançer daha da fazla gülerek başımı göğsüne çekti... Hava kararmaya başlamıştı; iyi ve komik hallerimle beni sevmişler ve sohbetimle aralarına almışlardı. Onlar benim hareketlerimin anlamlarını çözmeye çalışıyorlar ben de onların sözcüklerini anlamaya gayret ediyordum. Arada bir tek fark vardı onların bilmediği, ben onlara hareketlerimle küfrediyordum, onlar da “ene ene” (ben ben) diyorlardı. Kimsenin ruhu duymadan intikamımı almıştım. Tabii Hançer hariç! Kulağıma fısıldayarak “Bu yaptıklarını anlamadığımı sanma? Akşama evde ifadeni alacağım,” dedi gülümseyerek. “Nasıl alacaksın? Kanıtın var mı?” diye sordum.“ Var, gözlerin,” dedi ve gülüştük... Kahvelerimiz her gelişte bir öncekinden daha lezzetli bir tat alıyordu. Bu ender rastlanan ve müthiş keyif veren bir akşamdı. Hayata dair eğlence duygusunu yitirmemiş insanlar arasında olmak ne hoştu, bu insanlar bir sohbet için bir yığın ikramda bulunuyor ve yaşanan eski dostlukları unutmuyorlardı. Ve bir güneş ışınını yakalamaya uğraşıyorlardı, kederle acıyla adeta alay ediyorlardı; onlar için anlıktan ibaretti bütün bir yaşam. Çok fazla misafirperverdiler, konuk olanlara övgü dolu sözler söylemekten çekinmiyorlardı, pek neşeli ve eğlenceli bir gün olmuştu hepimiz için. Türkçe esprilerimi Tunus toprağına ekmiştim. Yol boyunca aklıma geldikçe güldüm. “Dikkat ayı çıkabilir!..” Akşam yemeğinden sonra, Hançer’le birlikte hamağa uzanıp yıldızları seyre daldık. Büyüleyici, göz kamaştıran çekiciliğiyle cezp eden bir tablo oluşturuyordu yıldızların parlaklığı. İnsanın hayal dünyasını değiştirecek kadar ihtişamlı ışıklar yayıyordu bahçeye. Her biri ahenk içinde sıralanmış bir kuyruğu oluşturuyordu. Yıldızların güzelliği Tunus’ta nam salmıştı, nar ağaçları bir başka endamla bu manzaraya katkıda bulunuyordu. Sihirli kokuları insanı mest ediyor ve büyülü bir âleme doğru çekiyordu. Bir başka esrar vardı esen rüzgârda. Bahçedeki güllerin ko-

kusu ise tam bir gizemdi. Akşam rüzgârı tılsımlı bir esans gibi bahçedeki tüm kokuları harmanlayıp yüzümüze üfürüyordu. Utangaç âşıklar gibi boyunlarını bükmüş tam bir teslimiyet içerisinde bakışır gibi bir hal sergiliyorlardı güller. Bahçe duvarının üzerine kadar yükselmiş olan sarmaşıkgülleri ise ayrı bir manzarayı teşkil ediyordu, sarmaş dolaş oluşturdukları görüntüyle, Hançer'le benim aşkımı temsil edercesine birbirleriyle iç içe girmiştiler. İnsanı şaşkına çeviren bu mükemmel ve kusursuz doğa harikası karşısında etkilenmemek için insanın bir kalp taşımaması gerekirdi. Cenneti yer yüzüne döşemiş olan Yaratıcı tüm harika manzaranın eşsiz mimarıydı. Güneş usulca kendi âlemine çekilmiş ve lacivertler kendi örtüsünü çekmişti. Gecenin iniltili şarkısı hâkim olmuştu bahçeye. Nar ağaçlarını kendilerine mesken edinen karıncalar bile aşkın sarhoşluğuyla yuvalarına çekilmiş ortalarda görünmüyorlardı, aşkın sayısız bilinmez ve çözülmez düğümleri atılmış bir gece daha bizi etkilemekteydi. Hançer'le birlikte gökyüzünü inceliyorduk dalgın bakışlarla. Gecenin dekorlarını bozmaksızın seyrediyorduk bahçeyi ve gökkubbeyi, Efendibaba hep derdi ki: "Âşıklar geceyi sever, âşık olan uyumaz. Gece âşıklara bir başka kadeh sunarmış." Gece el değmedik sırlarıyla, her zaman parlayan umutlarıyla insana yaşama sevinci aşılıyordu. Gökyüzü her ne kadar heybetli ve bazen ürkütücü bir his uyandırsa da insanın içinde, gizli gülen bir yüzü daha vardı, aynı zamanda umut veren bir duygusu vardı. Kimseye açmadığı sırlarını yalnız âşıklara açıyor ve adeta aşkla sema ediyordu. Bahçede iki âşık olarak gökkubbenin altında sessizce yatıyorduk hamakta. Efendibaba, yorulmuş ve hemen odasına çekilmişti. Evin diğer sakinleri de kendi dünyalarında ya uyumuş ya da uyumak üzereydiler. Baş başa kalmıştık Hançer'le. "Uzaktan bakılınca büyük bir şey küçük görünüyor," dedim Hançer'e. "Evet nurum, mesela? Bir yıldız bir ateşböceği sanılabilir," dedi usulca. Gökyüzündeki yıldızlar bir kibrit alevi

gibi çakıp sönüyorlardı, bu yangının aslı esası yoktu. Hançer şefkatli elini yüzüme doğru uzatarak yanağımı okşadı usulca, "Sana duyduğum aşkı yüzüne yazdım, aynaya her baktığında aşkımı oku ve bu yıldızlar şahidimiz olsun!" dedi. Bunca ağır bir aşkın baskısı altında nefesim kesiliyordu her geçen gün ve tüm hücrelerimin bedenimde çırpınışını hissediyordum çünkü korkuyordum! Onsuzluğa tahammülüm yoktu, düşüncesi bile çıldırma noktasına getirebiliyordu zaman zaman beni. Hatta bazen o dereceye varıyordu ki adeta dimağımın durmasına sebep oluyordu içimde bastırdığım ayrılık korkusu. Ansızın bir korku beni yerimden sıçrattı; yüreğimi öyle yaktı ki, suskun ve dolmuş bir halde gözlerim Hançer'in yüzüne çevrildi. "Ya biz ayrılmak zorunda kalırsak?" diye iniltili bir sesle sordum. Bana ciddi bir bakış attı; "Bu konuyu bana sormaktan bıkmadın mı?" diye sordu. "Sen bıktın mı bu sorudan?" Saçlarıma uzanıp kokladı içine derin derin çekerek. "Senin hiçbir sorundan ne sıkılır ne de incinirim," dedi. Sözünden cesaret alarak hemen sordum: "O'nun tarafından belirlenen ve ayrılmak zorunda bırakılan âşıkların günahı ne? Ben sensiz yaşayamam sevgilim." Denizin uzaklarından bahçeye doğru okşayıcı bir rüzgâr esiyor ve yüzümüzü okşuyordu. Yüzüme çarpan serinlik bile ruhumun içinde hâlâ yanmakta olan ateşi söndüremiyor, daha da yelleyip coşturuyordu. Ayrılık düşüncesi, sanki vücudumun sol tarafından yarısı alınmış gibi acı veriyordu. Hançer üzüntülü bakışlarımı yakalamıştı. "Nurum sen neden bu ayrılık meselesine kafanı takıyorsun?" diye sordu. "Korkuyorum Hançer, hem de çok korkuyorum. Senden ayrılırsam bil ki ben ölmüşümdür."

"Ben daima seninleyim, ayrıca Allah sevenlerle birliktedir." Hançer'e sıkıca sarılarak, "Biz seninle tek bedeniz. İstesek de ayrılamayız değil mi aşkım?" diye sorup gözlerimi dikerek baktım. Teselli ararcasına bakıyordum yüzüne. Alnıma dudaklarını değdirdi, huzur veriyordu dokunuşla-

rı. "Düşümdeki dünyada yaşıyorum seninle, sen bana aşkı öğretensin, benim kadınım her şeyim oldun," dedi. Onun yanında ve sözlerinde tüm kaygılarımdan kurtuluyordum. "Silinmek yok olmak, sadece sende ve aşkta var olmak ne güzel bir duygu," dedim kısık bir ses tonuyla. "Silinmeni değil, benleşmeni, birleşmeni istiyorum sultanım." Aradığım rahatlatıcı ifadeyi onun bu sözleriyle bulmuştum. Başımı iki eliyle tutup kaldırdı; ağır bir halde kollarını gevşetip dudaklarımın tüm ıslaklığını dudaklarına bastırdı. Ağzının içinde eritti dudaklarımı, göğsünün göğsüme sürtünmesi yankılandı boşlukta. Kalplerimizin hızla ve arzuyla atışı birleşti göğüslerimizde. "Seni asla bırakamam, senden geçemem, biz artık ayrılamayız," diye fısıldadı nefes nefese yüzümün her bir noktasını öperek. "Bir saniye aşkım, ayaklarımı hamaktan indirmem gerek," diyerek ayaklarımı rahat edebileceğim bir şekilde uzattım. "İstanbul'u özledin mi?" diye sordu aniden. Başımla evetledim, "Benim tek özlemim sensin, sen yanımda olduğun sürece hiçbir şeye karşı özlem duymuyorum," dedim. "Balayımızı İstanbul'da geçireceğiz nasıl olsa, az kaldı nurum." Sevinçle gözlerimi kıstım. "Tam bir ay var nikâhımıza, sultanım. Çok mutluyum," dedi gözleri parlayarak. "Evet aşkım, bir ay kaldı, öyle heyecanlıyım ki." Hançer uzanıp bir sigara yaktı; arzu dolu bir bakışın uçukluğu vardı gözlerinde, sükûtunun bozulmaya hazır işaretleri vardı soluk alıp verişlerinde. Dağlara değecek kadar dumanlıydı bakışları, şiirleştirdiği bakışları gönlümün fısıltılarına kulak verir gibi bakıyordu. İniltili bir değirmen gibi yüreğimi gamdan kederden öğütüyordu adeta. Ona hayran olmamak asla ve asla benim elimde değildi. Gözleri mükâfatı ve cezayı bir arada barındırıyordu, görünmeyenlerin var olduğu bir bakışla bakıyordu bana uzun uzun. Bu bakışları sanki bir aşk sinyali gibi anlam yüklüydü. Keskin bir göz gezdiriyordu üzerimde. Aşk gözlerinin karasına mührünü vurmuştu adeta. Damarlarımdaki kanın akışını durdurmuştu perva-

sız bakışları. "Sırrı neydi bu bakışların?" Hiç çözemediğim ve çözemeyeceğim bir esrar ardından bakıyordu sanki. Suskun bir halde, etkileyici bakıyordu bana aşk pırıltıları yaymakta olan gözleriyle. Dalgın olmama rağmen hemen algılıyordum onun bu bakışının altındaki arzuyu. Yüzünde az evvel hâkimiyetini sürdüren aydınlık, kızıllaşmış, terlemiş ve arzu dolu bir hal almıştı. Sigarası dudaklarında ve kısık gözlerle yüzüme baktı: "Gel nurum, kucağıma otur," dedi. Kucağına oturdum ve avuç içlerimi öperek iniltili bir solukla fısıldadı: "Seni istiyorum!" Uzun uzun saçlarımı koklayıp öptü, doyumsuzluğunun tüm arzusuyla sarıldı bedenime sıkıca. Ağır ağır içime çektim bahar yeli gibi kokan saçlarının kokusunu, güzel parmaklı olan elleri bacaklarımın arasına kaydı. Sıktıkça eliyle, hafiften tırnaklarımı eline bastırdım. Karnımın derinliklerinden bir alev yumağı yuvarlanıyordu hızla aşağı doğru. Ardından belirsiz ince bir karıncalanma uyuşturuyordu tenimi. Bu alev topu, kasıklarımda dolanıp çıldırtıyordu beni. Tükürüğü tükürüğüme yapışıp boğazımızdan aşağı mey gibi akıyordu. Pantolonunun önü gerginleştikçe öpüşleri daha da yoğunlaşıyordu. Gözleri yanıp yanıp büyüyordu. Nefesimiz sıklaşmış, kalbimizin atışları beynimin içinde yankılanıyordu. Dili dudaklarımda geziniyor ve ateşin gücünü artırıyordu adeta. Kucağında oturduğum dizleri titriyor ve gözleri baygınlaşmıştı hazdan. Onun bedeninin ağırlığı altında ezilmek istemiyle kulağına soluk soluğa fısıldadım: "Beni odamıza götür aşkım." Tüm arzusu dudaklarında toplanmışçasına omzumu, çenemi ve dudaklarımı dişliyordu. Kendini kaybetmişçesine dayanılmaz bir coşkuyla etimi ısırıyor, öpüyordu. Boğulmak üzereymişçesine çırpınıyordum onun ateşli okşayışlarında. Terlemiş olan siyah dalgalı saçlarını iki yana sallayarak adeta inlercesine, "Bbu sevişmemizden hamile kalmanı tüm kalbimle diliyorum," dedi. Bir nefes verdi ağzıma ve beni kucaklayarak odaya çıkardı. Kanlanmış, kaymış gözlerinin bebeğinde, şehvetinin ne

derece ateşli oluşunun şimşekleri çakıyordu. "Haklısın! Bu gece hamile kalmak istiyorum," diye karşılık verdim. Saçlarımı çözüp yüzüne savurdum. Eliyle göğsümü sıktı, yaralanmış gibi çığlıklar attım onun dayanılmaz ateşinde. Olduğumuz yerde ateşe basmışçasına birbirimizi geri itiyorduk. Yerde halının üzerinde, kızıl karanlıkta arzularımızın daha bir arttığını, soluklanmanın anlamını yitirdiğini hissederek sevişiyorduk. Gözlerim sanki sivri bir çengelin ucuna perçinlenmiş bir biçimde kapanıyordu. Ter seli içinde yapışmış, tek beden olmuş aşk sevişmeleriydi bunlar. Duymakta olduğumuz doğanın bütün sesleri, bizim inlemelerimizde çınlıyordu!..

20 Temmuz ve sürpriz!..

Bahçeden sonra, konağın en havadar olan yeri terasta sabah kahvelerimizi içiyorduk. Hançer günlük gazetelerine göz atıyordu. Onun yanına minderin üzerine oturdum. Dizlerine kolumu dayamış onu izliyordum. Bir yandan gazetesini okuyor, diğer yandan gözlerindeki sevecen bakışlarla beni süzüyordu gazete arasından. İçimden bir an şöyle geçirdim: "Biz her zaman birbirimizi tamamlayan âşıklar olarak kalacağız!" Onunla geçirdiğim her saniyenin bir anlamı, bir öğretisi vardı. Onu her şeyden çok seviyordum. Öylesine sabırlı ve öylesine aşk adamıydı ki, beni nakış nakış olgunlaştırmıştı adeta. O yanımdayken, hiçbir şeye gereksinim duymuyordum. Bana her şeyi sınırsızca vermiş ve yaşatmıştı. Bu düşünceler içinde elimi karnıma götürdüm; henüz Hançer'e söylemediğim bir can vardı içimde. Eğilip Hançer'in dizini öptüm sevecenlikle. Dizini öpüşümle elindeki gazeteyi yana fırlattı. Okumaktan sıyırıp gözlerini, bana çevirdi bakışlarını sevecenlikle: "Aşkını bana öyle veriyorsun ki, kendimi senden başka hiçbir şeye veremiyorum," dedi. "Benden kaynaklanmıyor, her şeyi se-

nin aşkın yaptırıyor bana inan," dedim gülümseyerek. "Sultanım, bu aşkı bir alışkanlık gibi uyguluyorsun, bir kadının sıcaklığını duymak, her erkeğe nasip olmaz, çok şanslıyım," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Ben daha şanslıyım," diye atıldım. Hançer ellerimi tutarak konuşmasına devam etti: "Bu konakta, her şeyle ve herkesle benim ölçümde ilgileniyorsun, bu değişimin beni sana her geçen gün daha da bağlıyor." Başımı öne eğerek gözlerimi karnıma yönelttim ve elini alıp karnımın üzerine koydum. "Bundan sonra bana, daha da çok, daha da çok, daha da çok bağlanacaksın aşkım," dedim imalı bakıp gülümseyerek. Hançer sözlerimden bir şey anlamamış gibi gözlerini kıstı, "Anlayamadım nurum, sen bir şey mi ima ediyorsun?" Karnımda duran elinin üzerine elimi koydum ve duymak istediği şeyi söyledim: "Sevgilim baba olacaksın!" Hançer şok olmuş gibi tepkisiz bir halde duruyordu. "Hayatım, duymadın mı? Yirmi günlük hamileymişim." Nihayet Hançer kendine gelip hemen yere kapanıp Allah'a şükür secdesi yaptı yaşlı gözlerle. Başını secdeden kaldırdığında, gözlerinde mutluluk yaşları parlıyordu. Sevinçten çıldırmış gibi, delice yüzümü, saçlarımı öpüyor, karnımı okşuyordu. "Ben... Ben şimdi baba mı oluyorum? Bizim bebeğimiz mi geliyor?" diye sevinç naraları atıyordu. Onu hiç bu kadar sevinçli ve de coşkulu görmemiştim. Onun bu hali beni de sevinç gözyaşlarına boğmuştu. Hançer aniden ayağa kalktı ve aşağıda bahçede oturanlara seslendi coşkuyla: "Beni dinleyin sevgili ailem! Baba oluyorum, babaaa!"

Böylece konağı bir şenlik havası sarmıştı. Beni kucaklayarak bahçeye indirdi; Efendibaba haberi duyar duymaz şükür duaları yapmaya başlamıştı bile. Bahçede herkes bizi tek tek tebrik edip kucakladılar. Hüseyin ve Muhammed, sevinç taklaları atıyorlardı çimenlerin üzerinde. Hatice ve Layla, önlük ucuyla sildikleri gözyaşlarını daha fazla tutamayıp koşarak bana sarıldılar. Bu olağanüstü haber, herkesi yanımıza toplamış ve çok mutlu etmişti. Çocuklarımız

tam olarak anlamamış olsalar da sevinçle etrafımızda oynuyorlardı, bizim mutluluğumuz dalga halinde yayılmıştı herkese. Sanki konağa bir bayram havası gelmişti. Derken, bahçe kapısından içeri koşarak Deli Yahya girdi; bana döndü ve delici bakışlarla baktı: "Yol arkadaşın mı geliyor?" diye sordu. O güne kadar fark etmediğim bir yırtıcılık etkisiydi bu. Bütün bu acayipliğine rağmen, kutsallıkla nurlanmış yüzü güven veriyordu. Yahya'ya gülümseyerek, "Çok yakında dede olacaksın," dedim. Kafası karışmış gibi başını iki elinin arasına aldı ve olduğu yerde sallanmaya başladı. "Benden dede... Benden dede falan olmaz. Benden hiçbir şey olmaz!"deyip hızla geldiği gibi gitti. Efendibaba ellerini havada birleştirerek coşkulu bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Bu kutlu haber için camiye gidip Kuranlar okutmalı, yemekler sunmalıyız fakir fukaralara." Hançer'in gözleri, ism-i Celil'i anmaktan buğulanmıştı. O güne kadar hiç rastlamadığım bir huzurun ve mutluluğun gülümseyişiydi bu! Efendibaba sanki güneşleniyormuş gibi, başını göğe kaldırmış kendi merkezinde sema eder gibi ağır ağır dönüyordu. Hançer ellerini bir an olsun üzerimden çekmiyordu, daha ilk saatten itibaren bana kendimi kraliçe gibi hissettirmişti. Beni oturtmak için, önce eliyle tüm minderleri yokladı, hangisi daha yumuşaksa onu çekip aldı ve usulca beni oraya oturttu. "Otur sultanım, bundan böyle yorulmak yok," dedi nazikçe. "Allah aşkına sevgilim bana normal davran, kendimi felçli gibi hissediyorum. Ben yürürüm, kolumdan tutmana gerek var mı aşkım?"

"Bundan sonra sana sıkı bir disiplin gerekecek," dedi. "Nasıl yani?" diye sordum gülerek. "Yok artık öyle hoplayıp zıplamalar tamam mı?"

"Tamaaam."

"Nurum hamile olduğunu ne zaman öğrendin?" diye sordu. "Dün öğrendim aşkım. Şüphelerim beni yanıltmamış, emin olmadan seni boş yere ümitlendirmek istemedim."

"Peki hangi arada doktora gittin?"

"Dün Hatice ile gelinlik provası için çıkmıştık ya? İşte o arada doktora göründüm; hatta Hatice'ye bile dün söylemedim"

"Yani bebeğimiz yirmi günlük değil mi? Allahım, insan sevincinden aklını oynatırmış derler de inanmazdım," dedi Hançer sevinç sarhoşluğu içerisinde. "Aman aşkım; bu eve bir Yahya yeter," dedim kahkaha atarak. Hançer kahkahama da itiraz etti: "Bundan böyle aşırı kahkaha atmak da yok sultanım, bebeği sarsabilir." Hançer'in ellerini ellerimin arasına alarak, "Sevgilim bir Türk atasözü var, duydun mu? Görmemişin çocuğu olmuş, tutmuş şeyini koparmış." Gülüştük uzun uzun. Kısa bir süre sonra Hançer eline telefonu alarak, "Sana derhal bir beslenme uzmanı bulmalıyız, hamilelere özel bir beslenme programı vardır herhalde," dedi ve doktoru aradı. Kısa bir konuşmadan sonra, "Yarın bekliyorum arkadaşım; hem kahvaltı ederiz hem de gereken önerileri bize bildirirsin," dedikten sonra kapattı. Ağzım açık bir biçimde Hançer'in babalık telaşını izliyordum. Nedense ona bu telaş yakışmıştı. Hançer'in sevgi dolu emirlerine çaresiz boyun eğdim. Derin ve yavaş bir nefes çekerek gözlerimi kapattım. Başımı onun geniş omzuna güven ve sevgiyle yaslayıp sordum: "Sevgilim mutlu musun? Seni mutlu edebiliyor muyum?" Yanaklarından bir gözyaşı damlası usulca yüzüme süzüldü, içini çekerek gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu da sorulur mu nurum? Beni yeryüzünün en bahtiyar insanı yaptın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi. Sesinin gücü bahçeyi dolduruyordu ve sanki sessiz sularda haykırılmış gibi yankılanıyordu. Bir eliyle saçlarımı okşuyor, diğer eliyle de karnımı ovuyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir umut ve bir parça da korku hissettim. Karnımın üzerinde gezinen elinin üzerine elimi koyarak endişemi dile getirdim. "Canım sence benden iyi bir anne olur mu?"diye sordum. Gülümsedi, "Oldun bile nurum; bunu en yetkili ağızlardan

duymak istiyorsan anneleri olduğun çocuklarımıza sor," dedi alnıma küçük bir öpücük bırakarak. Daha da sokuldum. "Hâlâ rüya görüp görmediğimden emin değilim," dedim. Dudağıma hafifçe dokundu. "Bu ikimizin rüyası sultanım." Bizim konuşmalarımıza Efendibaba da gülümsemeyle katıldı: "Cennetin kapılarını fedakâr anneler açacaktır," dedi. Efendibaba'ya dönerek, "Ya iyi bir anne olamazsam? Ben tüm çocuklarımıza çok iyi bir anne olmak istiyorum," dedim endişe dolu gözlerle. Efendibaba, "Sen anneliğin doktorasını bu konakta yaptın; bize ve çocuklarımıza sunmuş olduğun koşulsuz sevgi ve şefkatle bizleri çok bahtiyar ettin. Yüce Allah da senin tüm zor işlerini kolaylaştırsın evladım," dedi tatlı ve yumuşak bir ses tonuyla. Efendibaba'nın sözleri yüreğimi bardak bardak sulamıştı sanki. Güneşin batışına kadar bahçede sohbetler ettik, pastalar çörekler yedik, fıkralar anlattık gülüşerek. Akşam yemeğinden sonra da, yine kahvelerimizi çardak altında içtik. Hatice ikramdan sonra yanımıza oturdu, annelik heyecanı onu da sarmıştı. Muhammed, aniden duvardan atlayarak yere düştü. Hepimiz ayağa fırladık aniden ve Muhammed'e doğru koştuk; Muhammed, yüzünü buruşturmuş ağlamaya hazırlandığı bir sırada onu kucaklamak üzere koştuğumu fark edince gülümsemeye başladı, "Ah Muhammed! İyi misin? Canın yanıyor mu?" diye sordum elimle bedenini yoklayarak. Başını salladı ve "İyiyim," dedi. Dizinde küçük bir çizik oluşmuştu sadece. "Acıyor mu?" diye sordum. "Miş muhimm" (önemli değil) dedi ve yanağımdan öperek oyuna geri döndü. Biz de tekrar yerimize geri döndük. Efendibaba'nın heyecandan alt dudağı titriyordu. "Ah bu çocuklar! Bir şey olacak diye bir gün kalbim duracak," dedi ve gözlerini bana çevirdi: "Allah ömür verirse bana, torunumun da bu bahçede koşup oynamasını görürüm inşallah," dedi dalgınlaşan bakışlarıyla. Hançer coşkulu bir sesle, "Babacığım siz daha çok torun göreceksiniz inşallah," dedi gülümseyerek. "İnşallah evla-

dım, sizler mutlu olun da başka bir arzum yok benim." Hüseyin aniden lafa atladı: "Bebeğin adı ne olacak?" diye sordu. Hançer'le bakışıp, "Mirat," dedik aynı anda. Efendibaba tatlı tatlı gülerek, "Durun, daha cinsiyeti bile belli değil henüz," dedi keyifli soluyarak. Hançer emin bir ses tonuyla babasına dönerek, "Ben rüyamda bir oğlum olacağını defalarca gördüm, hatta adını bile rüyada koydum, Mirat," dedi. Efendibaba, "Çok güzel bir isim, hem kıza hem de erkeğe uyar bu isim," dedi. Efendibaba bu ismi pek beğenmişti. "Umarım adı gibi güzellikleri yansıtır," dedi memnun bir ifadeyle. Hançer derin bir iç çekti ve, "Yüce Allah'a binlerce şükürler olsun. İstediğim her şeyi verdi bana," dedi. Hüseyin, "Nikâh tarihi belli oldu mu?" diye sordu. Hançer: "Evet 20 Ağustos." Hüseyin sevinçle ellerini çırptı. "Nikâhı bu bahçede yapacağız değil mi?"diye sordu Hüseyin. "Evet" der gibi sadece başımı sallamakla yetindim. Efendibaba unuttuğu bir şeyi aniden hatırlamış gibi yerinde dikleşerek gözlerini kocaman açıp, "Yarın çok işimiz var. Öğlen camii avlusunda yemek verilecek ve akşam da konakta Kuran şöleni tertiplenecek, Hatice ve Layla'ya nar ve gül şerbetleri hazırlatılacak," dedikten sonra, Hatice'yi çağırıp tüm talimatları bildirdi. "Kimler gelecek Kuran şölenine aşkım?" diye sordum Hançer'e. "Babamın üç ahretlik derviş arkadaşları," dedi. Ahretlik kelimesi ilgimi çekmişti. "Ahretçe arkadaş" diye kendi içimde mırıldandım. Uzun süren bu tatlı sohbet sırasında, güneş tamamen batmış, gecenin ilk karanlığı bahçemize çökmüştü. Hançer gözlerini dikmiş beni seyrediyordu. Hüseyin'in uykusu gelmiş ama sohbetten ayrılmak istemiyordu. Uyumakla gitmek arasında tereddüt içinde daha da yaslandı mindere. Hatice son arzularımızı sorarak şerbet hazırlığı için mutfağın yolunu tuttu. Konak tuhaf bir sevinç yaşıyordu. Gece tüm gizemiyle kucaklıyordu hepimizi. Herkes bir an için kendi âlemine çekilmiş gibi suskunluğu yaşıyorduk. Özellikle de Hançer, derin bir huzurun gölgesi yayılmıştı yüzü-

ne, içimde ondan bir can taşımanın sevinci ve gururu vardı. Hançer kulağıma nefesini verip "Aklım fikrim..." diye mırıldandı ve ekledi: "Seninle çılgınca sevişmelerimiz ne olacak?" diye sordu. Güldüm ve kulağına fısıldadım. "Herhalde daha ağır bir tempoyla olacak." Yüzüme öyle çılgınca bakıyordu ki, "Bu bakışları tanıyorum, tehlikeli bakıyorsun," dedim. Bu şekilde ne kadar süre geçtiğini bilemeden, Hançer yeniden kulağıma fısıldadı: "Şu anda öyle bir haldeyim ki, bu kutlu haberi ancak tenine dokunarak yaşayabilir, kutlayabilirim." Karşılıklı gülümsemeler içinde sohbetli geceyi sonlayıp uyumak üzere odamıza çekildik!..

Rüyamda, Hançer'e hediye ettiğim ve sonradan Hüseyin'in dayısının çaldığı hançeri görüyorum. Elime alıyorum, pırıl pırıl parlıyor ve bir insan gibi dile geliyor. "Beni bulmak istersen mezarlığa gel, seni orada bekliyor olacağım," diyor. Üzerimde kanlı bir elbise var, bedenimi yokluyorum, elimle hiçbir yerimin kanamadığını fark ediyor ve rahatlıyorum. Mezarlığa doğru ağır adımlarla ilerliyorum. Yalınayak yürüdüğüm yolda kan izi bırakıyor ayaklarım. Aniden siyah bir gölgeye rastlıyorum. Ürkerek soruyorum: "Sen kimin gölgesisin?" Gölge kara bir yel gibi etrafımda esmeye başlıyor ve diyor ki: "Ben ölümün gölgesiyim!" Gürleyen sesinden ötürü kulaklarım yanıyor. Korkum daha da şiddetleniyor. İliklerime kadar titriyorum. Gölgeden kaçmaya çalışıyorum fakat, yüzümü hangi yöne çevirsem gölgeyi o yönde buluyorum. "Git! Git!" diye haykırıyorum ağlayarak. Gölge korkunç bir gürültü halinde bağırıyor: "Benden kaçamazsım, bu gerçekle yüzleşmene çok az kaldı," diyor ve ortadan kayboluyor. Mezarlıktan çıkıp konağa doğru ilerliyorum. Konağın kapısında Hüseyin'i ağlıyor buluyorum, az ileride yere çökmüş olan Efendibaba'yı da perişan bir halde görüyorum merakla yanına sokuluyor ve soruyorum: "Burada neler oldu? Nedir bu matem havası?" Fakat ne Efendibaba ne de Hüseyin beni duymuyorlar. İçimde korkunç bir acı hissediyorum. Güç

bela merdivenleri çıkıyor ve odamıza giriyorum. Odanın zemini kan içinde, aniden Hançer'i görüyorum; içimi huzur kaplıyor birden. Usulca ona sokuluyorum, hiç konuşmuyor ve bir ölü kadar sessiz yatıyor yatakta. Yatağın önüne diz çökerek kulağına fısıldıyorum: "Sevgilim ben geldim!" Duymuyor. Omuzlarından tutup sarsıyorum, "Beni duymuyor musun aşkım?" diyerek korkuya kapılıyorum. Gözüme aniden, üzerindeki beyaz gömleğinin kan içinde olduğu takılıyor. Korku ve panikle Hançer'in göğsünü açıyorum. Kalbinin yerinde olmadığını fark ediyor ve çığlık çığlığa bağırıyorum: "Kalbin neredeee, kalbini kim aldı?" Delirmiş gibi ağlıyorum sarsılarak. Kulağıma uzaktan bir çocuk sesi geliyor, "Onun kalbi seninle öldü. Artık onun kalbi yok!" diyor. Başımı Hançer'in kanlı göğsüne yaslıyor ve ölürcesine hıçkırıp haykırıyorum: "Hayır hayır, sen ölemezsin! Sevgilim aç gözlerini, benim kalbimi alın, ona verin, o yaşamalı, insanların ona ihtiyacı var. Benim kalbimi ona verin... ona verin... ona verin Hançeeeer!.."

"Sevgilim, nurum sakin ol! Yanındayım. Sadece bir kâbustu geçti."

"Hançer sarıl bana, çok fenayım. Korkunç bir rüya gördüm," diye titriyor ve kekeliyordum, "Şşş geçti sultanım. Bebeğimizi düşün," dedi beni şefkatle kollarının arasına alarak. Saate baktım, saat üçü yirmi geçiyordu. Rüyayı gördükten sonra yeniden bir rüya mı görmüştüm anlayamamıştım. Rüya içinde rüya, kâbus içinde kâbus gibiydi. Hançer'in kollarında sakinleşmeye çalıştım. Kâbusun etkisiyle susamıştım, sehpanın üzerinden su bardağını aldı ve içini suyla doldurduktan sonra bana uzattı. Bardaktaki suyu kana benzeterek dehşetle öğürmeye başladım. Bardak elimden düştü; büyük bir dehşet ve panikle banyoya koştum. İstifra etmeye başlamıştım. Akşam yemiş olduğum ne varsa hepsini çıkarıyordum, Hançer ağzıma ve yüzüme su çarpıyor, belimden sıkıca tutuyordu düşüp bayılmayayım diye. Dakikalarca istifra ettim, midem öylesine bula-

nıyordu ki, sanki rüyamda görmüş olduğum kanları kusuyordum. Her şey kan kokuyordu ve bu koku beni inanılmaz tiksindiriyordu. Dakikalar süren bir istifra nöbetinden sonra kusmam kesilmişti. Lavaboda iki büklüm durmaktan dizlerimin dermanı kalmamıştı. Sıtmaya tutulmuş gibi titriyor ve inanılmaz üşüyordum. Rengimin tamamen uçtuğunu ve kanımın çekildiğini hissediyordum. Öğürmekten mide kaslarım ağrıyordu. Sanki bedenime ucu zehirli bir bıçak saplanmış gibi hiçbir kasımı kontrol edemiyordum. Nefesim tamamen tıkanmış ve soluk almakta güçlük çekiyordum. Hançer'in gözlerine bakarak acı acı yutkundum. Kahrı bulut bulut yansıyordu gözlerinden. Buram buram terler döküyordu beni yatıştırmaya çalışarak. Benim en ufak bir öksürüşüm bile onu çileden çıkarırken, böylesi bir hal onu kahırdan bitirmiş olmalıydı diye düşünmeden de edemiyordum. Gözleri her an üzerimdeydi, konuşmadan yutkunuyordum sadece, bir halay mendili gibi Hançer'in kollarında sallanıyordum. Beni kucaklayarak yatağa geri götürdü, kanımın çekildiğini, morardığımı hissedebiliyordum. Hançer gül suyuyla enerji noktalarıma masaj uyguluyor ve beni rahatlatmak adına her şeyi yapıyordu. Yüzünden anlıyordum ki, endişe içinde kıvranıyordu. En ufak sıkıntım bile onda büyük hüzünlere yol açıyordu. Bu sebepten, "Merak etme aşkım, biraz daha iyiyim," dedim rahatlaması için. Beni göğsüne çekti ve saçlarımı alnımı okşadı bir tüy hafifliğinde. Ellerinin uysallığı müthiş bir serinlik yayıyordu yüzüme. Onu istemeden üzmüş oluşum beni derinden sarstı. Onun yüzünde zerre kadar kedere tahammülüm yoktu. Hançer'in göğsünden başımı yüzüne doğru kaldırdım ve içli bir sesle, "Beni affet sevgilim, seni istemeden üzdüm," diyebildim nefesimi toplayarak. "Sen ben yok; biz varız nurum. Senin derdin aynı zamanda benim derdimdir," dedi. "Rüya bile olsa sensizliğe dayanamam," dedim hüzünlü sesimle. Hançer şefkatle gülümsemeye çalıştı," Bebeğimizi düşün; artık tek başına değilsin,

unutma ki, sen üzülürsen onu da üzmüş olursun," dedi. "Evet haklısın, aşkımızın aynası olan bebeğimizi düşünmeliyim," dedim zoraki bir gülüşle. "Hamileliğin ilk belirtileri başladı galiba sultanım," dedi dudaklarını alnıma değdirirken. "Dokuz ay boyunca midem sürekli bulanırsa ne yaparım?" diye sordum. "Endişelenme canım, bunun geçici bir süreç olduğunu tahmin ediyorum, sabah doktor gereken bilgiyi bize verecek," dedi. Sıcak okşamaları bedenimi rahatlatmaya devam ediyordu. Göğsünde uyumak üzere gözlerimi kapattığımda, Hançer'in tüm kalbiyle yakardığı dua, kulağımda bir ninni edasıyla çınlıyordu... "Rabbim! Rahmetini diliyorum, sen hiç esirgemezsin biliyorum, bizden de esirgeme. Senden sultanımı ve bebeğimi korumanı diliyorum. Onları sev Rabbim ve onlara gülümse. Merhametinin ışığı daima onların üzerinde parlasın. Rabbim! Sevginle onları rahatlat ki, huzurlu uyusunlar. Aşkımı, çocuğumu ve bütün çocukları sana emanet ediyorum, sen her şeye gücü yetensin....."

Yüce Allah şöyle buyurdu:
Ey kullarım! Ben sizi çok seviyorum;
siz de beni sevin. Beni sevenler için
hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın
işitmediği ve insan aklının ulaşamayacağı
güzellikler hazırladım. Sakın benden ümit
kesmeyin! Sizi sizden de çok seviyorum!..

Sabah hafif bir bulantı dışında oldukça rahatlamış bir halde uyandım. Kahvaltı etmek üzere bahçeye indiğimde gözlerime inanamamıştım. Hançer benim için muhteşem bir sofra hazırlatmıştı. Doktor olduğunu sonradan öğrendiğim Hançer'in arkadaşı da gelmişti. Herkese sevgiyle "Günaydın!" dedikten sonra Hançer'in yanağından öptüm ve doktora "Hoş geldiniz!" diyerek elimi uzattım. "Ben Gül," dedim. Oldukça kısa boylu ama aynı zamanda iyimser biri olduğunu tahmin ettiğim doktor: "Çok memnun

oldum; ben denizde Cezira," dedi. "Adınızın anlamı nedir?" diye sordum. Saygıyla başını öne eğerek cevap verdi: "Ada," dedi. Hançer'e dönerek, "Ne güzel bir isim değil mi canım?" Hançer, "Evet, adı gibi kendi de güzel bir insandır," dedi gülümseyerek. "Estağfurullah Hançerciğim; o senin güzel ruhundan kaynaklanıyor," dedi Cezira. Bu konakta normal bir insan görmek elimde olmayarak gülümsetmişti beni. İki çocukluk arkadaşı birbirlerinin omuzlarına vurarak kahvaltı masasına oturdular. Ben de Muhammed'i kucağıma oturttum ve sanat eseri gibi gözüme parlayan yiyeceklerden yemeye başladım. Hançer kulağıma sokularak sordu: "Bugün daha iyisin değil mi sultanım?"

"Evet" anlamında gözlerimi kıstım ve Cezira'ya dönerek gece olup bitenleri anlattım. Cezira da bu durumun normal olduğunu ve üç ay kadar aralıklı olarak devam edeceğini söyledi. Yanında getirdiği hamilelere özgü sağlıklı bir beslenme programı reçetesini bana uzatarak, "Her on beş günde bir rutin kontroller için sizi bekleyeceğim," dedi. Hançer gülümseyerek: "Her hafta gelsek olmaz mı?" diye sordu. Yanağından makas alır gibi sıktım, "Aşkım eğer senin bulantın sık olursa, haftada bir git," diye şakayla takıldım. Masadakiler kahkaha atmaya başladılar. Hançer çenemi sıktı ve "Her hafta gideceğiz ukala hanım." Efendibaba ellerini birleştirerek sevinç yayan bir sesle: "Şükürler olsun! Torunum yolda, Cezira evladım çok iyi bak Gül kızıma," dedikten sonra hep birlikte gülüştük. Kahvaltı boyunca Doktor Cezira'nın uzun uzun ne yapmam ve ne yapmamam gerekenler listesini dinledikten sonra, Hançer'in kulağına eğilerek, "Benim yerime tüm bunları sen uygularsan, aşkını bana kanıtlamış olursun," dedim yarı cilveli bir bakışla. Hançer bin bir minik bukle olan saçlarımı eliyle geriye attı. "Sen ne yaramaz bir çocuk oldun böyle?" deyip alnımdan öptü. Aklıma bir anda avcı adamların, "Dikkat ayı çıkabilir!" sözleri geldi ve kahkaha atarak, "Ben bir ayıyım," diyerek katılırcasına gülmeye başladım, masa-

da büyük bir kahkaha tufanı koptu. Zavallı doktor Cezira, konuya vakıf olmasa da ayıp olmasın bize katılmakta gecikmedi. Onun bu kibarlık gülüşü beni daha da güldürmüştü. "Nasıl buldun doktorunu sevdin mi?" diye sordu Hançer gülmesini frenleyerek. "Ben senin tüm arkadaşlarını seviyorum, en çok da iki avcı arkadaşını," derken yatışmış olan gülüşüm yeniden patladı. Gülmekten yaşaran gözlerimi peçeteyle sildim, "Ne yalan söyleyeyim, çok nazik bir insan," dedim. Gerçekten de çok nazik ve de zeki bir adamdı. Hamilelikle ilgili verdiği bilgiler sayesinde kendimi çok daha iyi hissetmiştim. Hançer'in yüzünde yayılmaya başlayan gülümsemeyi görünce, "Seni çok seviyorum!" dedim. Hançer, "Biliyorum" anlamında gözlerini açıp kapattı ve elimi ohlayarak öptü. Uzun bir kahvaltı sohbetinden sonra, doktorumla her on beş günde bir görüşmek üzere anlaşıp vedalaştık. Cezira hastaneye gitmek üzere kahvaltıdan hemen sonra gitti. Hançer birden doğrulup derin bir soluk aldı, kollarını geriye doğru açarak, "Şimdi kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum nurum," dedi. Gülümsedim ve sordum: "Ne oldu aşkım?"

"Senin ve bebeğimizle ilgili ilk adımı atmanın huzurunu duyuyorum," dedi. "Canım sen şimdiden mükemmel bir babasın," dedim duygulanarak. Kalbim yine heyecanla çarpmaya başlamıştı. Hüseyin karşıdan sırıtarak bize bakıp seslendi: "Ben de baba olmak istiyorum." Yanakları pembe pembe olmuştu, tüm sevecenliğiyle şirinlikler yapıp bizi güldürmeye devam ediyordu. Hüseyin hayatının henüz baharında toy ve komik bir delikanlıydı. Bir buluğ çağı şirinliği vardı yüzünde. İçi içine sığmayan akıllı ve korkusuzdu. Bize olan sevgisi her davranışından akıyordu adeta. Bazen öyle sevecen oluyordu ki, onu bir bebek gibi yere yatırıp mıncıklamak geliyordu içimden. Ona çok alışmıştım. Hüseyin'in gözleri aynı noktaya kilitlenip kalmış, tatlı tatlı gülümsüyordu. Hançer Hüseyin'in sözüne gülmek istedi ama yüzündeki kararlığı fark edince vazgeçti.

Hüseyin ciddi ciddi evlenmek istiyorum demişti. Gururunu zedelememek adına onun bu isteğini ciddiye alıp sordu: "Söyle bakalım? Kiminle evlenmek istiyorsun?" Hüseyin şaşkın bir ifadeyle: "Şaka yaptım ciddiye mi aldınız?" Hançer, "Evliliğin şakası olmaz! Seni evlendirmeye karar verdim," dedi şakasını gizleyerek. Hüseyin yuvalarından fırlamak üzere olan gözlerini daha da açarak, "Kiminle evlendireceksiniz beni, daha doğrusu kime kurban veriliyorum?" diye sordu umutsuz bakarak. Hançer bana göz kırptı ve ciddi bir ses tonuyla konuşmasına devam etti: "Seni çok eski bir ahbabımın kızıyla evlendirmeye karar verdim," dedi. Hüseyin, "Nasıl olur, ben daha çocuk sayılırım, bir kadına kocalık nasıl yapılır onu bile bilmem, üstelik henüz bir kızı bile öpmedim." Ağlamak üzereydi Hüseyin. Hançer sert bir sesle sürdürdü şakasını: "İstemiyor musun?" diye sordu. Hüseyin, "Madem siz istiyorsunuz, denerim," dedi benden yardım istercesine bakan gözlerle. Hançer'in bu soğuk şakasına daha fazla dayanamadım ve Hüseyin'e, "Gel buraya serseri, ben seni hiç evlendirir miyim?" Hüseyin hazine bulmuşçasına sevindi. "Oh be kurtuldum, şakası bile kötüymüş." Hançer şakayı uzatmak niyetindeydi ama Hüseyin'in paniklediğini fark etmiş ve sonlandırmıştı. Hüseyin sevinçle, "Kahvelerinizi ben pişireceğim," dedi ve koşarak yanımızdan mutfağa doğru koştu. Efendibaba çoktan çardak altında yerini almış ve telefonla konuşuyordu. Öğleden sonra cami avlusunda verilecek fukara yemeğini organize ediyordu. Bizi görünce ayaklanarak, "Hemen çıkmam gerek, ben yemeklerle ilgilenmeye gidiyorum, siz de akşam Kuran şöleni için hazırlanın ve Hatice'ye söyleyin alt kattaki geniş konuk salonunu hazırlasın. Üç arkadaşım ve iki derviş talebeleri katılacak, çok kalabalık olmayacağız," dedi ve tatlı bir telaşla yanımızdan ayrıldı. Hemen ardından yanımıza elinde tepsiyle Hüseyin geldi. Uzattığı tepsiden kahvelerimizi alıp çardak altına geçtik. Daha sonra da yanımıza Hatice gelip,

Kuran şöleniyle ilgili tüm detayları Hançer'den aldıktan sonra konuklar için hazırlıklara başlamak üzere işe soyundu. Şerbet henüz kıvamında değildi, daha bir sürü işlemden geçmesi gerekiyordu. Fakat kokusu her yeri sarmıştı bile. Bebeğimizin adına Allah'a bir şükran şöleni olacaktı bu. Akşamı merakla beklemeye koyuldum. Konak bir başka güzelliğe bürünmüştü, herkes büyük bir heyecanla pürdikkat çalışıyordu. İkindiye yakın saatlerde bunaltıcı hava, yerini serinliğe bırakmıştı. Sanki bir sonraki günün ne denli sıcak olacağını haber veriyordu. Serçeler çimenliklere üşüşmüş solucan avlıyorlardı. Çıkardıkları cıvıltıları bazen şarkı gibi geliyordu insana. Ardıçkuşları da katılıyorlardı bu müziğe, doğa tüm bereketiyle gözlerimizin önündeydi ve ben Tunus'ta olmaktan çok mutluydum. Kuş sesleriyle dalıp gitmiştim ki, aniden Hançer'in ağzıma uzattığı kaşıkla irkildim. Yüzünde derin bir sevinçle gülümsedi. "Sen artık iki can taşıyorsun, dolayısıyla iki kişilik yemek zorundasın nurum," dedi. Çaresiz tavuk suyundan yapılmış olan çorbayı bebeğimiz uğruna Hançer'in elinden içtim. Ben içtikçe Hançer'in gözleri sevinçten parlıyordu, sanki ben değil de o içiyormuş gibiydi çorbayı. "Doydun mu sultanım?" diye sordu. Henüz ağzımdakileri yutamadığımdan başımı sallamakla yetindim. "Beni şımarttığının farkında mısın?" dedim güzel saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. Elimin içini öpüp göğsüne bastırdı. "Sen şımarmayacak kadar olgunsun, üstelik dokuz ay boyunca istediğin kadar da şımarabilirsin, bu senin annelik hakkın," dedi gözlerimin içine bakarak. Gözlerinde pırıl pırıl bir olgunluk ve sevinç vardı. Hançer kahvesiyle birlikte birde sigara yaktı, tam bana da uzatacaktı ki, hamile olduğumu anımsayıp hızla elini geri çekti. "Kahveyle sigara içsem hiç fena olmaz," diye içimden geçirdim ve onun uzatmadığı pakete elimi uzatıp içinden bir sigara çıkardım. Hançer'in gözleri bir an için benden çekilmiş, bahçıvan Ali Efendi'ye çevrilmişti. Bu aralıktan fırsat bulup sigarayı parmaklarımın

arasına yerleştirmiştim ki, Hançer'in ani bir fiskesiyle sigara elimden uçup yere düştü. "Ne yapıyorsun Gül? Böyle bir şeye nasıl cesaret edersin?" Endişe dolu gözlerini fark edince hicapla başımı eğdim, "Özür dilerim; bir taneden bir şey olmaz diye düşünmüştüm, bir daha olmaz," dedim utanıp alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak. "Bebeğimizi dumanla zehirleyecek kadar cani olamazsın herhalde?" dedi sert bir ses tonuyla ve kendi sigarasını da söndürüp konuşmasına devam etti: "Bundan böyle ben de sigara içmiyorum!" dedi ve paketi kaldırıp çöp bidonuna fırlattı, başımı dizlerine yatırıp gözlerimi yumdum huzurla, dakikalarca öylece kaldık. Azalan sıcaklıkla toprak bir parça serinlemeye başlamıştı. Bir süre sonra titiz ve de telaşlı Hatice yanımıza gelip "Efendim konuk odasını hazırladım, bir de sizin görmenizi istiyorum. Son hazırlıkları ona göre tamamlayacağız," dedi. Hançer gözlerini kısıp "Geliyoruz Hatice," dedi ve mutfağa doğru yürümeye başladık, tam o sırada Hüseyin her zaman yaptığı gibi bahçe parmaklığından atlayarak bize doğru koştu ve Hatice'ye soluk soluğa kalmış bir nefesle sordu: "Gümüşleri parlattım, sehpaların tozunu da aldım, şimdi ne yapayım?" Hatice, Hüseyin'in sırtını sıvazladı gülen gözlerle, "Aferin sana çalışkan çocuk! Şimdi benimle birlikte mutfağa gel." Hançer'le beraber salonun kapısını açıp içeriye girdik. Layla minderleri itinayla sıra halinde yan yana diziyordu. Garip bir türkü tutturmuş pek efkârlı yanık yanık söylüyordu. Geldiğimizi fark edince terleyen yüzünü silerek sustu. "Olmuş mu efendim?" diye sordu eliyle minderlerin yerini göstererek. Hançer, "Efendibaba'nın isteği gibi olmuş, eline sağlık Layla." Layla memnun bir ifadeyle başını öne eğdi ve "Ben gidip mutfağa bir göz atayım, daha sütlaçların tarçınları serpilecek üzerlerine," dedi ve yanımızdan ayrıldı. Layla çok yorulmuşa benziyordu, bir an bayılacağını sandım. Yüzü ter içinde kalmış ve derin derin soluyordu, odadan çıkarken adeta sallanarak yürüyüşü dikkatimi çekmişti.

Üzülerek Hançer'e yakındım. "Bütün bu telaş biraz abartılı değil mi? Benim yüzümden daha doğrusu karnımdakinin yüzünden herkes çok yorulmuşa benziyor, üzülüyorum." Hançer elini karnıma götürdü sevgiyle ve yanağımı parmağıyla okşayarak, "Bebeğimiz için kim ne kadar yorulsa azdır; o bu konağın efendisi olacak. Ev halkına gelince; inan bana onlar tüm bu işleri severek büyük bir keyifle yapıyorlar. Seni ne kadar çok sevdiklerini anlamış olmalısın bunca zaman?"

"Yine de kimsenin benim yüzümden yorulup üzülmesini istemem," dedim gözlerimi yere indirerek. Hançer yüzüme yaklaştı ve gözlerime tebessümle bakıp, "Duyarlı varlığım," diyerek sarıldı. Hatice'nin odaya girişiyle kendimi Hançer'in kollarından çektim. Hatice bizi öyle sarmaş dolaş görünce rahatsız ettiğini düşünmüş olacak ki, "Çok özür dilerim efendim, ben sadece şey soracaktım, yani şeyi." Hatice'nin sıkılganlığı tüm yüzüne ve konuşmasına yansımıştı, onu rahatlatmak için yanına sokuldum ve "Rahat ol Hatice; ne söyleyecektin?" Hatice gözlerini Hançer'e çevirerek "Efendim; siyah spor pantolonunuzu ütüledim, üzerine uzun, bol penye mi giyeceksiniz diye sormaya gelmiştim," dedi. Hançer bana sorar gibi baktı, ben de, "Siyah sana çok yakışıyor aşkım, tıpkı gözlerin gibi," dedim. Hatice mesajı almış ve gitmişti. Kuran şöleni saat sekizde başlayacaktı, bu nedenle konakta işler yoğun bir tempoyla son hız devam ediyordu. Hançer'le birlikte sütlaç ve yoğun tarçın kokularının geldiği mutfağa doğru yürüdük. Mutfakta tüm hazırlıklar tamamlandığından kimse yoktu. Tencerenin içinden bir kaşık sütlaç alıp, tam Hançer'in ağzına götürecektim ki, bileğimi kavradı ve kaşığı tencereye daldırıp bana uzattı. "Sen ye nurum, bundan böyle seni daima ellerimle besleyeceğim," dedi gözlerini dudaklarıma çevirerek. Kaşık kaşık sütlaç yedikten sonra, "Şimdi de dudaklarından tatmak istiyorum nurum," dedi ve son derece hassas bir şekilde dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Tarçı-

nın vermiş olduğu yoğun tat duygusu, adeta bir afrodizyak etkisi uyandırmıştı bedenlerimizde. Her zaman birleşmeye hazır içgüdülerimiz, ağır bir baskıyla tetikliyordu arzularımızı. Dudaklarının arasında eski bir mum gibi eriyordum. Öpüşleri bayıltacak kadar etkiliydi, her bir öpüşü ayrı bir gizemdi. Onun işgal öpüşleri kasırgasında savruluyordum bilinmez bir âleme doğru. Yüreğim tarifsiz duygularla doluyor ve bedenim onun aşkı ve ihtirasıyla tutuşuyordu. Aşk cehennemini birbirimizin dudaklarında ateşliyorduk. Müziksiz bir şarkı gibi, şiir gibi kayıyordu dudakları dudağımda. Tutsak öpüşlerinden kendimi alamıyor, adeta onda kaybolup yeniden kendimi onda buluyordum. Karma bir duygu seli içinde daima ona ve aşka doğru akıyordum bilinçsizce. Buzdolabının önünde dakikalarca öpüştükten sonra, Layla'nın ayak sesleriyle kendimizi toparlayıp mutfaktan gülüşerek çıktık. Kapıdan Efendibaba'nın sesi geliyordu: "Çocuklarım! Çok şükür yemek faslı tamamlandı, gelemeyenlerin evlerine de gönderildi, şimdi geriye Kuran şöleni kaldı," dedi ve duvardaki saate baktı. Saat yedi buçuğa yaklaşıyordu. "Ben çıkıp hazırlanayım," dedi ve odasına gitti. Biz de kimseye görünmeden, odamıza çıktık hazırlanmak üzere. Dosdoğru banyoya girip duş aldık aceleyle, çünkü vakit daralmıştı. Konukları bekletmek olmazdı. Giyinip hazırlanmamız on dakika sürmüştü sadece. Aşağıdan konuşma sesleri geliyordu. Duvardaki saate baktığımda, saat tam sekizdi. Bütün konuklar gelmiş, herkes salondaki yerini almıştı. Aceleyle yanlarına inip selamlaştıktan sonra, salonun en ıssız köşesine çekilip oturdum. İlk kez böylesi bir Kuran şölenine tanık olmanın heyecanı içerisindeydim. Efendibaba ve Hançer, salonun tam orta kısmında yan yana oturdular. Diğer üç derviş de, talebeleriyle birlikte karşılıklı oturuyorlardı. Oturuş biçimlerinde bile gizli bir mesaj yatıyordu, bunu tam olarak anlayamasam da takdir edebiliyordum. Daima birbirlerine huzurlu bir tebessüm içinde bakıyorlardı. Üç derviş de, Efendibaba

yaşındaydılar, talebeleri çok daha gençti. Dervişlerin başında kahverengi takkeleri dikkatimi celp etmişti. Sanki aynı elden çıkmışçasına desen ve nakışları tıpatıp aynıydı, başlarında duruş halleri bile aynıydı. Bu adamlar neredeyse birer ölü kadar sessiz ve hareketsiz duruyorlardı. Çok nadir olmakla birlikte birbirlerine "âşık" diye hitap ediyorlardı. Hepsinin yüzünde insanı hayran bırakacak derecede huzurlu ve manalı bir gülümseme hâkimdi. Fakir kılıklarının altında gizlenmiş bir iç zenginlik yüzlerine, gülüşlerine yansıyordu. Çok etkilenmiştim!.. Kısa bir süre sonra, elinde bir buhurdanlıkla Hüseyin çıkageldi. Buhurdanlıktan çıkan gri dumanların kokusu, İstanbul'da Zehra ile satın aldığımız tütsüleri anımsatsa da, çok daha etkili ve baş döndürücü bir kokuydu bu. Misk-i amber gibi kokuyordu. Salon tütsülendikten ve herkes yerini aldıktan sonra, derviş başı dedikleri yaşlı adam, gözlerini kapatıp önce Arapça bir duayı kendi içinde tekrarladıktan sonra, büyük bir edep içerisinde başı öne eğik bir vaziyette "Kaside-i Bürde" okumaya başladı kendine has bir kıraatle. Daha önce Hançer'den öğrendiğim kadarıyla, Kaside-i Bürde Peygamber Efendimize (s.a.v) yazılmış bir methiyeymiş. Bu kasidenin yazarı bir Peygamber âşığı olan Busayri Hz. Kendisi felçli ve yatalak olduğu halde bu kasideyi tamamlamış. Bir gece rüyasında, âlemlerin Sultanı Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) Efendimizi görmüş. Peygamber Efendimiz bu kasideyi çok beğendiğini söylemiş ve Busayri Hz.'lerine teşekkür olarak kendi hırkasını ona giydirmiş ve eliyle de sıvazlamış felçli bedenini. Busayri Hz.'leri sabah uyandığında, vücudu tamamen sıhhate kavuşmuş bir halde ayaklanmış. O günden sonra, kasidesinin adını Kaside-i Bürde koymuş. Bürde hırka demekmiş. Kasidenin içerisinde tekrarlanan öyle bir salavat varmış ki kim o salavatı gönülden okur ise, tüm zorluklar kolaylaşırmış. O salavat- şerife şöyle başlıyormuş: "Mevlaya salli ve sellim daimen, ebede ala Habibike hayril halki küllihimi! (Ey Mevlam! Salat-ü selam

eyle daimi ve ebedi olarak; Habibin sevgilin, mahlukatın en hayırlısının üzerine hepsine!)...” Kaside-i Bürde'nin okunup bitmesi tam bir saat sürmüştü. Yanımda oturan Hatice ve Layla hızlı bir şekilde şerbet ikramı için koşarak mutfağa gittiler. Kısa bir süre sonra hepimiz o muhteşem şerbetten nasiplendik. Tadı tarif edilemeyecek kadar leziz-di ve insanın ağzına hoş bir ferahlık veriyordu, neredeyse buhurdanlıktan tüten kokuyla örtüşüyordu tatları. Daha sonra, Kuran'dan belirli sureler ve ayetler tekrarlandı, her tekrardan sonra dinleyenler de uzun bir “amin” çekti. Tabii ben de. Efendibaba “Esmaü'l Hüsna”dan “El Hakem” es-masını sesli bir biçimde zikretti. El Hakem'in manası şöy-leydi: “Gerçek ve tam manasıyla hükmeden O'dur! Onun verdiği hükmü kimse bozamaz ve kimse bu hükme karşı çıkamaz.” Ardından yeni bir zikre geçildi; “El Fettah! O, öyle bir varlıktır ki, onun inayetiyle bütün kapalı kapılar açılır. Hidayetiyle her müşkül hallolur. Allah'ın insanlara açacağı herhangi bir rahmeti tutacak yoktur. Gayp anah-tarlarını ve rızık anahtarlarını elinde, kudretinde bulundu-ran O yüce varlık hiç şüphe yok ki, Fettah olmaya en layık olur ve O'dur!” Son zikir olarak da “El Vehhab! Hibe kar-şılığı olmayan ivezsiz ve garazsız bir bağıştır. Ziyadesiyle veren çok cömert olan bağışta bulunan şüphesiz yüce Al-lah'tır. Hiçbir karşılık beklemeden veren yalnız O'na aittir. O peşin verendir, sonraya bırakmaz. O öyle adildir ki, O'na inanmayana bile verir, O'nun katında bir azalma bir eksilme olmaz. O sonsuz cömert sahibidir. O'na vermek ağır gelmez, O bir şeye 'Kün' (Ol) derse o şey anında olu-verir. Şüphesiz O yerde gökte ve bu ikisi arasında olanla-rında Rabbidir! Onlara da sınırsız lütuflarda bulunur. Al-lah vermeyi çok sever ve dilediğinde hesapsızca verir.” Zi-kirler bittikten hemen sonra, derviş başı kapanış duasını yaptı. Divanlar üzerinde sessizce kapanış duasını dinledik hep birlikte. İçimde tarifsiz bir huzur vardı. Derken derviş başı olan yaşlı adam bana uzaktan “gel” anlamında eliyle

işaret ederek beni yanına çağırdı. Usulca yerimden kalkıp önüne dizüstü oturdum diğerleri gibi. Yaşlı zat bana sımsıcak gülümseyerek konuşmaya başladı: "Şimdi Yüce Allah'ın, en büyük isimlerinden birini okuyacağım; sen de elini karnının üzerine koyarak içinden tekrar et olur mu yavrum?" Başım önde, "Peki Efendim," dedim bakışlarımı hiç kaldırmayarak. Adap gereği dervişin yüzüne bakılamazdı yakından. Bütün dervişler aynı ağızdan Allah'ın "Ya Hayy" (daima diri) ismini zikretmeye başladılar, bende tüm varlığımla içimden tekrar ediyordum. Zikrin ağır temposu, insanı farkında olmadan öne ve arkaya doğru sallıyordu. Zikrin kalbe yönelen havası bir an bile kesintiye uğramıyordu. Arada bir gözlerimi aralayarak çevremi izlemeyi de ihmal etmiyordum, buna rağmen kalbimden zikre devam ediyor, bebeğimin de bu feyizden nasiplenmesi için elimden geldiğince çabalıyordum. Her biri bağdaş kurmuş, sağ elleri sol göğüslerinin üzerinde gözleri kapalı olarak zikrediyorlardı. Hançer zaman zaman gözlerini açıp bana bakıyordu. Gözlerinde ışığa benzeyen bir bakış vardı, sıcacıktı. Bir anda karnımın üzerinde duran elimin ayası ateş gibi yanmaya başladı. Sanki karnımdan bir enerji yayılıyordu avucumun içine. Belki de bebeğim de zikre başlamıştı. Bu duygularla kendimi daha da kaptırarak tüm ruhumla Yaratıcıyı zikrediyordum. Dakikalar süren zikrin temposu giderek yavaşladı ve zikir huzur içinde son buldu. Zikirden hemen sonra, Hatice gümüş tepside tarçınlı sütlaçları ve şerbetleri tazeledi. Öyle sessiz yapıyordu ki işini, huzurun niteliğini dağıtmıyordu. Efendibaba'nın kimseye belli etmemeye çalışarak sildiği gözlerini birkaç kez yakalamıştım. Her defasında tatlı bir tebessümle bana gülümsedi. Neredeyse gece boyunca aralıksız ilahiler söylenip dualar okundu. Dervişlerin ilahi söylemekten yüzleri al al olmuş boncuk boncuk terlemişti. Her ne kadar kendimi dervişler gibi içe yöneltmeye odaklamışsam da, henüz çok ham olduğumu fark etmiştim. Saatler süren meşkten sonra, hava

“amiiin” nidasıyla titredi. Bir anda bütün gözler kapıya çevrildi ve o gelmişti. Deli Yahya! Beni anlayan tek derviş! Her zamanki gibi perperişan ve yalınayaktı. Herkesi başıyla selamladıktan sonra beni alnımdan öperek: “Hayırlı olsun sultanım!” dedi sevecen bir tavırla. Beni öyle şaşırtıyordu ki Yahya, bazen sözleriyle ürkütüyor bazen de tavırlarıyla mutlu ediyordu. Tuhaftı her davranışı. Diğer dervişler onu saygıyla yanlarına oturttular, dervişlerin arasında deliler başkanı gibiydi. Gülmemek için kendimi bastırdım, ellerini üzerindeki yamalı cübbesine silip “Şöleni kaçırdım mı?” diye sordu Efendibaba’ya bakarak. “Niye geç kaldın?” diye sordu Efendibaba. Yahya oturduğu yerden sallanmaya başladı ve kendi içinde mırıldanır gibi, “Ben zaten her şeye geç kaldım! Herkes her şeyi söylemiş ve her şeyi yapmış, herkes sevmiş herkes ölmüş,” diye isyancı bir tavır sergiledi. Derken, derviş başına yönelterek bakışlarını sert bir ifadeyle sordu: “Zikir seni sakin bir iç rahatlığına götürdü mü? Götürdüyse orada ne gördün, gördünse nasıl bu kadar sakin kalabildin, yok görmedinse boşuna zikredip durma. Git arındır aklını ki O’nu bulasın!” Derviş başı, Yahya’yı iyi tanıdığından olsa gerek, ona kırılıp incinmeden şefkat dolu bir sesle yanıtladı: “Haklısın Yahya! Bizler kim, O’na ulaşmak kim? Bizler hepimiz bu yolun acemileriyiz, ötelere varmak için daha çooook yürümeliyiz.” Yahya tatmin olmamış görünse de başını öne eğdi, saygıyla ve sustu. Bu konağa geldiğim günden beri, kafam düşünce akımını durdurmuştu. Çünkü görüp tanıdığım insanlar, benim pek aşina olmadığım türdendi. Bu garipliğe alışmam uzun sürmemişti. Hepsinin yerleri kalbimin farklı odalarındaydı. Farklı bir sevinç hücum ediyordu damarlarıma. Yahya her zaman olduğu gibi Efendibaba’nın dizlerinin dibine oturdu. Gözlerini bana yöneltip yumuşak bir ses tonuyla, “Herkes Gül için bir şey yapmış bugün burada, müsaadenizle ben de Gül için bir şiir okumak istiyorum. Size şimdi aşkın şiirini okuyacağım Gül için,” dedi bana derin bir

bakış atarak. Kimse "hayır" diyemeyeceğine göre ben, "Çok sevinirim Yahya, can kulağıyla dinliyorum," dedim. Yahya ayağa kalkıp bedenini benden yana çevirerek okumaya hazırlandı...

Bunca dikenin arasında, gül kalabilmek zordur.
Sevip de kavuşan âşık gören var mı? yoktur
Gücün yetmez buna, boş yere uğraşma.
Kaderin de bir planı vardır, bunu sakın unutma!
Yanıp yıkılmadıkça, kalkınma olmaz,
Seviyorum demekle, o yola varılmaz.
Aşka baş verilmeli ki bedeli ödensin,
Aşkın sarhoşluğunu o zaman göresin!..

Yahya'nın şiirinden sonra, bir şey olmuştu bana. İnsanın bir yeri acıdığında nasıl hissederse, ben de içimde, tam kalbimin üzerinde tarifsiz bir şeyin acıdığını hatta kanadığını hissettim. İçimi burkan bir şey vardı adını koyamadığım. Gözlerimden aniden yaşlar boşalmıştı. Bunlar bir üzüntünün ya da bir sevincin gözyaşları değildi, eğer böyle değilse de, neyin gözyaşlarıydı bilemiyordum. Sanki yaklaşan kara bulutları hissediyordu Yahya. Ve ben her nedense onun sözlerini ciddiye alıyordum. Biraz evvel coşup akan gözyaşlarım, bu kez yanıp erimeye başlamıştı. Kendimi hiç bu kadar tuhaf ve umutsuz hissetmemiştim. Gece ilerlemiş ve konuklarımız gitmişlerdi. Kuran hepimizin kalbine şifa veren bir merhem gibi akmıştı. Bir de Yahya'nın sözleri olmasaydı kendimi çok daha rahatlamış hissedecektim. Sevgi ve huzurla bebeğimin de üzerine dualar okunmuştu. Bahçeye çıktığımızda, saat gecenin ortasıydı. Hatice ve diğerleri yorgunluğun ötesinde bir bitkinlikle yataklarına gitmişlerdi. Bahçede sadece Efendibaba ve Hüseyin bizimle oturuyorlardı. Sebebini bilemediğim ve tarif edemediğim bir sıkıntı sarmıştı içimi. Durup dururken yüreğim burkuluyor ve gözlerim doluyordu. Cehennem yüreğime inmişti sanki, içimde öylesine anlam vere-

mediğim bir yangın vardı ki, için için yanıp sönüyordum. Binlerce kıyamet aynı anda kopuyor ve tüm güzel duygulara dair hisleri alıp götürüyordu. Duygularımı tarif etmek kabil değildi. Mutsuz olmam için bir tek neden bile yoktu. Hançer'i kaybetme korkusu, hüzünle hicret etmişti sanki kalbime. Kendi içimde ölüyor gibiydim. Hançer'e sıkıca sarılma ihtiyacı hissettim. "Sevgilim çok korkuyorum, bana senin sana benim gözümle bakan yüce Mevla, acaba aramızdaki aşktan ötürü bize kırılıp gücenmiş olabilir mi? Çünkü içim korkularla doldu yine?" diye titreyen sesimle fısıldadım Hançer'in kulağına. Hançer tedirginliğimi fark etmiş ve ellerinin arasına almıştı yüzümü. "Neden böyle düşündün nurum? Korkman için hiçbir neden yok; bak yüce Allah bize çok güzel bir armağan verdi."

"Seni kaybedersem?.." Sözün sonunu getiremeden hıçkırıklara boğuldum. Hançer beni kollarının arasında sımsıkı tutarak teselliye çalıştı. Üzüntüm Efendibaba'yla Hüseyin'i de üzmüştü. Bir türlü kendimi hıçkırık selinden alamıyordum. Efendibaba, Hançer'e usulca fısıldadı: "Bırak içini döksün, ağlamak rahatlatır. Bizim Yahya'nın sözlerine kafasını takıyor, bu sebepten seni kaybetme korkusu duyuyor," dedi. Hançer saçlarımı tüm şefkatiyle okşayıp teselli ediyordu. Kendime bu gönül acısı hasarının neden olduğunu soruyordum durmadan. Kendimi evrensel bir felaketin, çaresiz bir trajedinin tek tanığı gibi hissediyordum. Benzimin aşırı solduğunu fark eden Hançer, soluklanmam için elimden tuttu ve "Hadi sultanım yürüyelim biraz; bak gör rahatlayacaksın," dedi. Başımla evetledikten sonra, geniş olan bahçeden sokağa doğru yürümeye koyulduk. Düşüncelerim hissetmiş olduğum tüm bu olağandışı hislerin etrafında fırıldak gibi dönüyordu. Her ne kadar gem vurmaya çalıştımsa da, kesintisiz bir akış halinde birbirleri ardınca ortaya çıkıp bana acı veriyorlardı. Bir nakarat gibi sürekli aynı şeyi tekrarlıyordum. "Ben Hançer'siz yaşayamam!" Sanki organlarım benden kopmuş, artık bana

ait değilmişler gibi yaprak misali düşüyorlardı derin bir uçuruma. Hançer'in kulağıma fısıldamasıyla kendime geldim. "Sultanım içini sıkan korkuların tam olarak ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"İçimde sadece, seni kaybetmeye dair kötü hisler var ve bu hisler bana dayanılmaz geliyor," dedim kısılmış sesimle. Sevgi dolu bakışlarıyla elini saçlarıma götürdü, "Büyük aşklar büyük korkular besler," dedi. "Peki ben neden sürekli aynı korkuları yaşıyorum da sen yaşamıyorsun?" diye sordum. Anlık bir suskunluktan sonra hemen ilave ettim: "Yoksa sen beni çok sevmiyor musun?" Tatlı bir tebessüm hâkimdi yüzünün her bir karesine, ay ışığı güzel olan yüzünü daha da ortaya sergiliyordu. Aniden beni yolda durdurup gözlerime derin bir ifadeyle baktı; "İnan nurum benim sana olan aşkım dile gelse dağlar bile dayanamaz, aşk kanıt istermiş, ben bu aşka başımı çoktan adamışım, ayrılıktan korkmayışım bundandır," dedi. "Sus" diye elimle ağzına bastırdım. "Bana ayrılıktan söz etme dayanamam," dedim titreyen sesimle. Hançer sakin görünüyordu, ellerimi öpüp kokladı ve yürümeye devam ettik. Hançer'in varlığı hayatıma nazikçe ve engellenemez bir biçimde girdiği günden beri hep bir korkuyla yaşadım. Bu korku günden güne ilerleyerek kalbimin en ücra köşesinde saklandı, beslendi. Herhalde hiçbir işgal bu kadar dirençsiz karşılanmamıştır. Bu büyük ve muhteşem aşkla birlikte dertler denizine de girmiş bulunuyordum. "Gerçek aşkta kaybetme içgüdüsü de gelişiyormuş," diye bir yerde okumuştum. İçinde bulunduğum durum da tam olarak buydu. O kadar sarsılmıştım ki, bir türlü kendime gelemiyordum. Ruh kadar sessiz bir halde Hançer'in kolunda yürümeye devam ettim. Oysa henüz yirmi günlük olan ve içimde aşkımdan bir can olan minik cenini düşünüp mutlu olmalıydım. Mutluydum da; içimde, sevdiğim adamın mayası gelişiyordu, sırf bu düşünce bile beni mutlu etmeye yetmeliydi. Kendimi bir anda toparlayıverdim. Koyu lacivert bir mavi-

lik içinde el ele yürüyorduk. Ne kadar yürüdük bilemiyordum ta ki kalabalık Tunus sokaklarında ki sesleri duyana dek. Hançer'le bir anda durup bakıştık ve aynı anda yüksek sesle gülüşmeye başladık. "Madem buraya kadar geldik, o halde seni ve bebeğimi eğlendireceğim," dedi parlayan gözlerle. "Hadi beni kahve içmeye götür," dedim az önceki ruh halinden tamamen sıyrılarak. "Kahve yerine süt ısmarlasam?"

"Hayıır. Kah-ve lütfen?"

"Gel anlaşalım nurum, sütlü kahve olsun tamam mı?"

"Peki, süt bebek için, kahve de benim için olsun, olsun mu aşkım?" Güldü ve "Her şey senin ve bebeğimin olsun," dedi, beni kollarımdan tutup döndürerek. Kafeye doğru koşar adımlarla ilerledik, tam kafeye girmek üzereydik ki, gözüme kafenin arka bölümündeki bahçede asılı olan tahta bir salıncağa ilişti. Bakıştık ve yalvarır gibi, "Beni sallar mısın aşkım?" dedim. Kahve siparişlerini verdi ve elimden tutarak beni salıncağa bindirdi. Sevinçle salıncağa oturdum ve Hançer arkamdan hız vererek havalanmaya başladım. Hız arttıkça yükseliyordum, yükseldikçe de haz duyuyordum. Rüzgâr saçlarımı tarıyor, yüzümü ılık ılık okşuyordu adeta. "Sıkı tutunuyorsun değil mi nurum?" "Merak etme aşkım çok iyiyim." "Başın dönerse söyle" diye aşağıdan sesleniyordu. "Daha hızlı aşkım daha hızlı, yıldızlara dokunmak istiyorum." Sanki biraz daha yükselsem yıldızlara dokunabilirim gibi geliyordu bana. Yüreğimi tatlı bir huzur kuşatmıştı. Dakikalarca sallandıktan sonra, Hançer salıncağı yavaşlatarak durdurdu, alnımdan öptü ve kucakladı beni: "Sultanım, yüzün al al olmuş, üşüdün mü?" Sarhoş gibi sallanan başımı göğsüne yasladım mest olmuş bir halde. "Beni çok mutlu ettin sevgilim, kendimi çocuklar gibi hür hissettim. Çok ama çok mutluyum." Hançer müşfik bir yüzle baktı, bakışlarından huzur damlıyordu, umutlu ışıklar parlıyordu adeta gözlerinde. Eski neşeme geri döndüğümü görüp çok sevinmişti. "Hep gülmeni ve hep

mutlu olmanı istiyorum sultanım senin yüzünde kederin zerresine bile tahammülüm yok," dedi ve alnımdan sımsıcak öptü. "Şimdi de ben seni sallayacağım aşkım, hadi atla salıncağa," dedim aniden. Hançer şaşkın bir ifadeyle yüzüme bakıp gülümsedi: "Senin beni sallaman için, yüz fırın ekmek yemen gerekecek," dedi. "Mızıkçılık yapma; sıra sende" diye tutturdum. Bileğimi tutmuş beni izliyordu: "Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? Hadi sen düşündün, ben bebeğimize kıyabilir miyim sence? Beni itip sallaman bu dünyada imkânsız," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yani şimdi seni uçuramayacağım mı?" diye mızmızlanarak sordum. Gözlerini gözlerime dikerek fısıldadı: "Sen beni yatakta uçuruyorsun zaten, her şeye bedel bir uçuş o." Ayakta ağacın iri gövdesine beni yaslayarak önce saçlarımı okşadı yumuşak dokunuşlarla, sonra dudaklarını gezdirdi yüzümün her karesinde. Saçlarımı elleriyle tarar gibi okşuyordu. Kokusunu içime çektim tüm sarhoşluğumla. Garsonun "kahveler hazır" çağrısıyla kafeye girdik. Zevk içinde kahveleri yudumladık. Hamileliğin ilk belirtisi kendini göstermişti, kendimi inanılmaz aç hissediyordum. "Çok acıktım," dedim gözlerimi kısarak. Hançer'in gözleri sevinçle parladı; "Çok şükür nihayet bunu senden duyabildim," dedi ve garsonu çağırıp bir tabak dolusu tabule siparişi verdi. Tabuleyi çok sevdiğimi biliyordu, tabule bir Lübnan salatasıydı, bana kalırsa bir Türk kısırıydı. İnce bulgur ve sebzelerle elde edilen bu salata kısırın ta kendisiydi. Az sonra garson elinde büyük bir tabule tabağıyla çıka geldi. Tabağı gördükten sonra iştiham daha da kabarmıştı. Kaşığı daldırıp yemeye koyuldum, Hançer ilk kez beni böyle iştahlı yerken görüyordu. "Aşkım bak; bebek içinde yiyorum mutlu musun şimdi?" Gülümsedi ve "Mutluluk az kalır hissettiklerimin yanında," dedi. Büyük bir keyifle tabuleyi yemeye devam ettim, arada bir Hançer'e de uzatıyordum bir kaşık, karşılıklı bir tabak dolusu tabuleyi gülüşerek yiyip bitirdik. Bana kendimi adeta bir çocuk gibi hissettiri-

yordu, ağzımı kendi elleriyle peçeteyle sildikten sonra, "Sıcak çay iyi gelecek," dedi ve çayları söyledi. Bulgur etkisini göstermeye başlamıştı bile, midemde aşırı bir şişlik hissediyordum. Buna rağmen çok lezizdi. Çaylarımızı da aynı neşe içerisinde içtikten sonra, elmaşekeri yemek üzere sahile doğru yürümeye başladık. Sevdiğim adamın kolunda tarifsiz bir huzurla yürüyordum yıldızların altında. Başımızın üzerinde Yaratıcının mükemmel yıldızları parlıyordu, mutluluktan başım dönmüştü. Yanımda çılgınca âşık olduğum adam ve karnımda bu aşkın can kıvılcımları atıyordu. Gecenin yıldızları karanlığı alacaya gömerken Hançer'in siyah bakışları yüreğime değip geçiyordu. Değip geçen bakışlara teslim etmiştim her şeyimi. Onun müşfik yüzü rahatlatıyordu beni, azametli bir tını hâkimdi sesine, hassas bir sesle fısıldadı: "İçimden geldi sultanım, sana bir şiir okuyacağım." Sevindim ve sarılarak, "Oku aşkım, bu gece çok mutluyum," dedim başımı omzuna yaslayarak. İçimdeki bütün korkuları bir anda Hançer'in sıcak sözleri alıp götürmüştü. Uzatmalı bir bakışla bana baktı, daha sonra Hayam'dan okumaya başladı.

Gül yanaklı sevgiliyi saramaz insan
Yüreğine diken batmadan, vurulmadan.
Kim bir güzelin saçına dokunabilmiş
Tarak gibi diş diş, didik didik olmadan?
Gece gül bahçesinde ararken seni,
Gülden gelen kokun sarhoş etti beni;
Seni anlatmaya başlayınca gül'e,
Baktım bülbül de dinliyor hikâyemi...

"Çok güzel çok güzel," diyerek olduğum yerde zıplamaya başladım. "Ne yapıyorsun? Artık zıplamak yok demedim mi?" diye bana uyarıda bulunup burnumun ucunu sıktı. "Aşkım, hamile olduğumu sürekli unutuyorum, karnım büyümedikçe de kolay kolay farkına varamayacağım bu gidişle."

"Ben de hatırlatıyorum işte," dedi kaşlarını çatarak. Tahta bir bank bulup oturduk. "Elmaşekerim nerede?" diye nazlanıp ayaklarımı yere vurdum. Hançer hızla elma şekeri satan dükkâna girdi ve bir kutu elmaşekeriyle çıka geldi. Merakla sordum: "Tatlım bunlar ne?"

"İçinden yiyebildiğin kadarını ye, diğerleri de evdeki çocuklarımıza," dedi gülümseyerek. Hançer'in elini tutup gözlerinin derinine baktım, ışıl ışıl mutluluktan parlıyordu. "Ah benim merhametli sevgilim!" dedim dudağına minik bir buse kondurarak. Hançer kan kırmızısı olan elma şekerini ambalajından çıkartıp bana uzattığında, pamuk prenses gibi elmanın büyüsüne kapıldım. "Önce sen ısır," diye ona uzattım. Hafifçe dudağını değdirerek, "Ben tatlıyı pek sevmem bilirsin!" dedi yüzünü buruşturarak. Büyük bir arzuyla elmaşekerini bir ısırıkta yarılamıştım. Elimde elmaşekeriyle uzun bir süre sahilin bir ucundan diğer ucuna turladık, o kadar ki, turlamamız satıcıların bile dikkatini çekmişti, satıcının teki Hançer'e meraklı gözlerle sordu: "Aradığınız bir şey varsa yardımcı olayım?"

"Gerek yok, eşim hamile de yürüyoruz," dedi gurur dolu bakışlarla. Adam bakışlarını karnıma yönelttiğinde eminim inanmamıştı. Gülerek sahilden ayrılıp surlara doğru yürüdük. Tam o arada bir kalabalığın surlara doğru yöneldiğini fark ettik. Biz de aralarına dalıp surlardan içeri girdik. İçerisi oldukça kalabalıktı ve kasvetliydi, birileri bıçakla dövüşüyordu. Hançer kolumdan tuttu ve çıkışa doğru hızla yürümeye başladık: "Sen burada biraz bekle, hemen döneceğim," dedi. "Nereye gidiyorsun?" diye korkuyla sordum. "İçerdekileri ayırmam gerek, yoksa birbirlerini öldürecekler," dedi telaş saçan sesiyle. "Hayır! Asla izin vermem, gidemezsin," dedim ağlamaklı bir ses tonuyla. "Sultanım korkma bir şey olmayacak."

"Hançer lütfen aşkım. Onlar serseri, sana da bir zarar verirler," dedim kendimi yıpratırcasına. "Hemen döneceğim, beni burada bekle nurum."

"Hayır, hayır, ben de geliyorum seninle." Hançer'le girişte tartışırken bir anda yanımızdan Hüseyin'in dayısı elinde kanlı bir bıçakla koşarak çalılık arasında gözden kayboldu. Hançer tam peşinden gitmeye hazırlandığı sırada, bir polis ekibi olay yerine geldi. Az da olsa rahatlamıştım. Görgü tanıkları olayı polise teker teker anlattıktan sonra, komiser bize doğru yöneldi. Yaklaştıkça yüzünde belirgin bir gülümseme gitgide arttı. Hançer'le kucaklaşmalarından arkadaş olduklarını anladım. "Hançer'im, kardeşim senin buralarda ne işin var?" diye sordu komiser. Hançer durumu kısaca özetleyip konuyu Hüseyin'in dayısına getirdi. Komiser o sarhoşun adını nefretle andı, "Ah kardeşim! Geçenlerde Hüseyin karakola gelip, durumu bize anlattı. Hüseyin'i dövmüş, fakat Hüseyin'in derdi bu değildi. O senin için endişe duyuyordu Hançerciğim. Bize şöyle bir şey söylemişti: 'Dayım Hançer'e zarar vermeye, hatta onu öldürmeye yemin etti, onu bir an önce yakalayın komiser bey!' diye olayı ağlayarak anlatmıştı." Hançer komiser arkadaşının anlattıklarını şaşkınlıkla dinliyordu. Benim yapamadığımı Hüseyin yapmış, gözümde Hüseyin bir kat daha büyümüştü, komiser konuşmasına kaldığı yerden devam etti: "Bu rezil adamın acıması yok; herkesi gasp ediyor, adam yaralıyor, çok tehlikeli, inan böylelerin şakası yoktur. Sana da Hüseyin'den ötürü takmış durumda, aman kardeşim çok dikkatli ol. Eğer istersen sana uzaktan koruma tahsis edebilirim?" Hançer, "Sağ ol gerek yok. Bana yardımcılarım yeter. Her şey için var ol kardeşim," dedi ve komiserle vedalaşıp oradan ayrıldık. Yol boyunca Hüseyin'e söylenip durdu. "Hüseyin'e lütfen kızma. O en doğrusunu yapmış, kendin de duydun, adam katil." Hançer: "Haklısın canım ama, benim himayemde olan bir çocuk, nasıl olur da benden habersiz karakola gidip şikâyette bulunabilir?"

"Canım o bunu sırf seni düşünüp sevdiği için yapmış, sana gelecek zararı önlemek için."

"Biliyorum nurum."

"Hadi asma yüzünü Hançerciğim."

"Ama bunu bana yine de söyleyebilirdi."

"Söyleyemezdi, çünkü senin merhametini biliyordu, senin gidip asla şikâyet etmeyeceğinden emindi. Seni ne kadar çok seviyor ki, kızacağını bile bile dayısını şikâyet etmiş."

"Ah deli çocuk ah!" diye söylendi Hançer kendi kendine. Polisin konuya vakıf oluşu beni inanılmaz rahatlatmıştı. Huzur adeta yüreğime dokunup yanan yüreğimi serinletmişti... İçimden Hüseyin'e, "Yandın oğlum! Hançer canına okuyacak!" deyip gülümsedim...

18 Ağustos, Nikâha iki gün kala...

Allah şöyle buyuruyor:
Bir kulumu bir hastalıkla
sınadığım zaman, kendisini
ziyarete gelenlere benden
şikâyetçi olmazsa, etini daha iyi bir etle
kanını daha iyi bir kanla değiştiririm,
şifamı onun üzerine yağdırırım...

Kahvaltı boyunca çevremdekileri saran nikâh telaşını seyrettim. Beni en fazla etkileyen gözlemlerimden biri de, bu konakta çalışanların maddesel hiçbir beklentilerinin olmayışıydı. Gözlemlediğim bu durum, sahte bir gururun dile getirilmesi değildi. Hepsiyle gurur duyuyordum, Hançer bana kendi hislerimle barışık olmamı ve daima pozitif düşünmemi öğretmişti, korkularımdan tamamen arınmış sayılmazdım. Yine de bunların üstesinden bebeğimizi düşünerek gelmeye gayret ediyordum. Annelik sorumluluğunun anlamını kavramıştım ve beni rahatsız eden korkularımdan sıyrılmanın yollarını Hançer ve henüz doğmamış bebeğim sayesinde öğrenmiştim. Tam bir aylık olmuştu bebeğimiz. Henüz karnım büyümemiş görünse de, içimde

bir şehir ve o şehirde bir can vardı. Aşkımızın evrimleşmesini karnımdaki bebeğimiz gerçekleştirecekti. Hamileliğim, aşk merdiveninde bir basamak daha yükselmemi sağlamıştı. Ve en önemlisi hamileliğim Hançer'i daha da âşık bir adama çevirmişti. Sık olmamakla beraber, arada bir bulantılarım ve ani baş dönmelerim oluyordu. Hançer'in aşırı ve şımartıcı ilgisiyle şifa buluyordum. Nikâhımıza sadece sayılı saatler kalmıştı. Çok heyecanlıydım. Konakta büyük bir hazırlık olağan gücüyle devam etmekteydi. Bahçe yeni baştan dizayn ediliyor, herkes el birliğiyle sevinç ve heyecan içerisinde çalışıyorlardı. İçimde sonsuz derin bir huzur vardı. Adeta yeniden âşık olmuş gibi, Hançer'i her fırsatta öpüyor, okşuyordum. Onun varlığı ve aşkı beni çok sevdiğim İstanbul'umdan koparıp Tunus'a kadar getirmişti. Onu tanımadan evvel, beynimin sol tarafının talimatlarını dinliyordum. Mantık bilim, eleştirme gibi değerlerin dünyasında yetişmiştim ne de olsa. Fakat burada bu konakta ise sadece sağduyu tarafımın işlediğini keşfettim. İnsanların dış görünüşlerine ve mevkilerine, hiçbirine önem vermeyen insanların arasındaydım. Burada her şey sevgi ve edepten ibaretti. Onlar sevginin ve dostluğun efendisiydiler. Çocuklarımla birlikte bu konakta çok ama çok mutluyduk. Hançer beni öyle olumlu bir biçimde değiştirmişti ki, çocuklarımın en ufak bir rahatsızlığı olduğunda onları görmeden kokusunu alabiliyor, acısını hissedebiliyordum. Hançer bu değişime "sevgi" diyordu. Aşağı bahçeye indiğimde Hançer'le sanki uzun yıllardır görüşmeyen iki sevgili gibi kucaklaştık. İkimiz de aşk ile özlüyorduk her an birbirimizi. Bizim bu halimizi şaşkın bakışlarla izleyen Efendibaba, "Mevla sizi hiç ayırmasın," diye dua etmekten kendini alamadı. Yüksek sesle "Amiin!" deyip oturduk. Hançer elini karnıma götürdü ve tatlı bir ifadeyle sordu: "İyi misiniz aşklarım?" Yüzünde tarifsiz bir güzellik vardı. Hüseyin gözucuyla bize bakıp önce gülümsedi, sonra kendisine büyük saygı ve hayranlık duyduğu

Hançer'e dönüp "Sadece iki gün kaldı heyecanlı mısın?" diye sordu. Hançer derin bir nefes aldı: "Benim Gül ile geçen her anım heyecanlıdır, bunu anlamak için âşık olman gerek," dedi. Hüseyin kendine has bir biçimde, "Çok merak ediyorum, acaba ben kime ve ne zaman âşık olacağım," dedi. "Aşk aranmakla bulunmaz, ama onu hak edenler bulur!" dedi çenemden öperek Hançer. Hüseyin, "İnşallah" diye mırıldandı. Hançer ne vakit aşktan bahsetse, gözlerindeki narinlik yerini keskin ve yakıcı bakışlara bırakıyordu. Aşk denilince Hançer'in damarlarındaki kan yol değiştiriyordu. Bana olan aşkı her şeyin üzerindeydi. Bunu bilip yaşamak bana tarifsiz özgüven ve huzur veriyordu. Derken, Hatice kahveler ve kekleri getirdi. Kahve ve fırından henüz çıkmış kekin kokusu, iştahımızı kabartmıştı. Hatice tabağı bana uzattı ve gülümseyerek, "Bu kekin hepsini yiyin, bebeğe şifa olur," dedi. "Bu gidişle yüz kilo olacağım," dedim Hatice'ye bakıp gülerek. "Siz o kadar güzelsiniz ki, alacağınız kilolar sizi çirkinleştirmez," dedi Hatice tüm içtenlikle. Ayağı kalktım ve Hatice'ye sarıldım sımsıkı, "Seni ilk gördüğüm günden beri daima çok sevdim, sana çok nazım geçti, seni seviyorum Hatice!" Tuhaf ama, sanki bir veda konuşması gibi içim titremişti. Hüseyin yaramazca lafa atladı: "Beni de çok seviyor musun?" Gözlerim dolmuştu garip bir biçimde kuru kuru yutkundum ve ona kollarımı açarak: "Gel kucakla beni çılgın çocuk," dedim ve kokusunu derin derin içime çektim. Efendibaba oturduğu yerden şaşkın bakışlarla bizi izliyordu. "Hayırdır; veda edip giden biri varda benim mi haberim yok," diye sordu. "Hazır ayağa kalkmışken seni de kucaklayım canım babacığım," deyip Efendibaba'yı sımsıkı kucaklayıp pembe zayıf yanaklarından öptüm. Hançer başını bana doğru çevirdi: "Sıra bana geldi, beni de seviyor musun?" diye şakayla gülümsedi. "Ahh hayatımın tek ve son aşkı! Gel bir tanem," deyip yüzünü ellerimin arasına aldım önce uzun uzun baktım, sonra aşkla öpmeye koyuldum. Kalbimin taham-

mül edebildiği aşkını ne kadar çok seviyordum. Bu kara gözlerin arkasında ne ateşli bir aşkın yaşadığını yalnız ben değil, tüm ev halkı biliyorlardı. Aşkı bilmeye, anlamaya gücüm vardı ama onsuz çekmeye, kaldırmaya yoktu. Hançer suskunluğumu fark edince kulağıma eğilip, "Sükûnet âşıkların alametlerindendir! Ne o? Bana olan aşkını nasıl dile getireceğini mi düşünüyorsun?" dedi beni şakayla kızdırmaya çalışarak. İçim ona doğru akıyordu, parmağımla dudağına dokundum: "Sana olan aşkımı hiçbir kitap dile getiremez, sen beni hiç olmadığım kadar mutlu ettin, beni çocuğunun annesi olabilme şerefine layık gördün. Her şey ve herkes için sana çok teşekkür ederim sevgilim," dedim titreyen ve ağlamaya hazır sesimle. Hançer başımı göğsüne bastırdı: "Teşekkür etme sultanım, eğer edilecek bir teşekkür varsa bırak ben edeyim. Senin yaptıklarının ve verdiklerinin karşılığında teşekkürde aciz kalırım. Karnında taşıdığın bebeğin hakkını bin yıl yaşasam veremem, benim parçamı taşıyorsun. Hangi şükran duygusu buna yeterli gelebilir?" dedi buruk bir sevinçle. Onun sıcak ve şefkatli sözleri, gözlerimden akan yaşlara derman olmuştu. "Bunlar mutluluk yaşları sevgilim," dedim hafiften gülümseyerek. Her zamanki sığınma içgüdüsüyle göğsüne başımı yaslayıp gözlerimi kapadım. Ona dokunmak onunla olmak, sanki yaratılışın ilk anında ki göğün beyaz bir buluta kayışı gibiydi. İki bulut parçasının huzurlu bir edayla, birbirine dokunması gibi nazikti. Nereden geldiği belli olmayan tutkulu bir esintinin kamçısı, bu aşkın kıvılcımlarını kalplerimizde tutuşturmuştu. Hançer'in göğsünde ve kokusunda öyle bir haldeydim ki, her an bu âlem daha aydınlık ve daha yaşanası bir hal alıyordu. Bütün susuzluğumla etli dudaklarını kadeh kadeh içiyordum. Ruhum onun tütsülüğü içinde yanarak pişiyordu. Mesajı olan aşk, ne âşık ister ne maşuk. O zaten başlı başına tepeden tırnağa aşktı. Gökyüzünde bulutların oluşturdukları halkaları seyrederken dalmışım. Hançer'in sıcak nefesiyle gözlerimi açtım, göz-

lerini görünce sanki unutulmuş bir düş yavaşça şekillenmeye başladı. Düşüncelerimin akışının silsilesi aniden kesilmişti. Alnımdan öptü, ateş gibi yanıyordu dudakları, "Yine dalıp gittin; iyisin değil mi nurum?" diye sordu. "Evet aşkım, hem de hiç olmadığım kadar," dedim gülümseyerek. Kahvelerimizi içiyor ve keklerimizi sohbet eşliğinde yiyorduk.... Kısa bir süre sonra ansızın bahçe duvarından içeriye giren bir güvercin, aniden omzuma kondu. Ürkütmemek için hareketsiz kaldım. Hançer, "Merhaba güzel kuş! Sen nerelerden geldin böyle?" diye kuşu omzumda sözleriyle sevdi. Efendibaba şaşırmıştı sadece: "Maşallah maşallah!" diyebildi. Nasıl olduysa bir ara güvercinle göz göze geldik. Öyle anlamlı bakıyordu ki, sanki benim için gelmiş ve bana kendi dilince bir şeyler anlatmak istiyordu. Bakışlarında belirgin bir hüzün fark ettim, Hançer'in dizine elimi koydum ve usulca sordum: "Aşkım, bu kuş neden hüzünlü?"

"Onu da nereden çıkardın nurum?"

"Baksana, gözlerinde hüzün var," dedim. "Benim duyarlı sevgilim, her şeyden de bir mana çıkarmasını ne de iyi biliyorsun. Sana öyle gelmiştir," dedi beni rahatlatmak istercesine. Omzumda duran güvercinle birlikte öylece kaldım. Hüseyin parmağıyla gagasına usulca dokundu, uçup gider diye bekledik ama o yerinden kımıldamadı bile. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, tepeden tırnağa irkildim: "Hayırdır güzel kuş! Bana güzel bir haber mi getirdin?" Güvercin hafifçe boynunu çevirdi ve beni süzmeye başladı. Hüseyin'in "kışt" sözlerine bile aldırmıyordu. Biz iki yaratık ilginç bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Efendibaba, "Seni pek sevdi evladım," dedi hassas bir sesle. Hüseyin, "Baksanıza! Bir süt kadar beyaz," dedi hayretle. Hançer dizinin üzerindeki elimi alıp öptü, "Evet, süt kadar beyaz ve Gül gibi asil," dedi. Hatice imdada yetişmeseydi daha uzun süre öylece hareketsiz duracaktım omzumdaki kuşla. Hatice'nin ayak sesleri ve bardak şıngırtıları kuşu

havalandırmıştı. Efendibaba'ya yöneldim ve sordum: "Efendibaba, sizce bu kuşun gelip omzuma konmasında bir hikmet var mıdır?" Efendibaba pek ciddiye almamış gibi görünse de sormadan da edemedi: "Neden sordun evladım?" Böyle soru sormuş olmama Hançer de akıl erdiremedi, "Evet nurum neden sordun?" dedi hayrette kalmış bir insanın şaşkınlığıyla. Derin bir nefes aldım ve sonra konuşmaya başladım: "Ne bileyim ilgimi çekti işte; bunca insan varken gelip de benim omzuma konması pek hayra alamet gibi gelmedi bana."

"Sultanım bu hamilelik mevcut olan duygusallığını daha da tetikledi senin."

"Belki de bilemiyorum ki," dedim. Hançer gözlerime derin bir bakış atınca merakla sordum: "Ne oldu sevgilim? Niye öyle bakıyorsun"

"Saadetimin saklı olduğu yere bakıyorum," dedi. "Orası neresi aşkım?" Derin bir sessizlikten sonra eğilip derinden gelen bir fısıltıyla, "Bebeğimizin bulunduğu yer," dedi. Ani bir kanat çırpışı gibi sanki kalbimizden bir kuş havalanıp gitmişti. "Oğlumuz olacak hissediyorum," dedim aniden. Hançer'in gözlerinde sevinç naraları atılıyordu. Başını karnıma yaslayarak, "Biliyorum erkek olacak, adını bile şimdiden koymadık mı?" dedi gururlu bir ses tonuyla. Karnımda dayalı olan başını okşadım, "Evet, Mirat," diye fısıldadım. Efendibaba'nın gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Başındaki takkesini çıkardı, katlayarak cebine koydu; "Ahh ömrüm yetecek mi acaba torunum Mirat'la bu bahçede oynamaya?" diye mırıldandı kendi ağzının içinde. Oturduğum yerden kalkıp Efendibaba'nın yanına oturdum, "Böyle konuşursanız üzülürüm; Allah size o kadar uzun ömür versin ki, daha nice yetim çocukların dedesi olun inşallah," dedim ve yanaklarından öptüm. Hançer, karşıdan bize doğru gelmekte olan Muhammed'i işaret ederek, "Bakın babacığım! Torunlardan biri geliyor," dedi. Muhammed zıplayarak kucağıma oturdu, yüzünü gözlerini uzun uzun öptüm. Üstü

başı çimen kokuyordu, elleri ve tırnaklarının içi kum dolmuştu. Ellerini bahçedeki çeşmede yıkayıp temizlendikten sonra tekrar kucağıma aldım. Muhammed'i bir başka seviyordum. Onda derin bir hüzün vardı yalnız benim hissettiğim. Belki de ismiydi beni böyle etkileyen. Efendibaba hep derdi ki: "Adı Muhammed olan kötü olamaz. Resul'den çok şey almıştır." Muhammed'in saçlarını elimle taradım, tatlı bir şekil verdikten sonra yanağını bir elmayı dişler gibi hafiften dişleyerek, "Seni çok seviyorum Muhammed," dedim. "Ben de seni seviyorum," dedi kendi dilinde. Başını göğsüme bastırıp ağlamamak için dudağımı ısırdım. Hançer bu manzara karşısında duygulanmış gözleri dolmuştu. Akşam yemeğine kadar hatta akşam yemeğinden sonra da saatlerce ev halkıyla sohbetler edip eğlendik. Uyku vakti geldiğinde herkes odasına çekildi. Bir sonraki yoğun gün için derin bir uykuya daldılar... Yatağımıza uzanmış Hançer'le dertleşiyorduk. Gözleri gözlerimde, elleri karnımın üzerindeydi. "Sevgilim sadece bir gün sonra senin karın olacağım, öyle heyecanlıyım ki," dedim tebessüm ederek. Hançer gülümsedi: "Sen zaten hep benim karımdın. Benim biricik eşimsin." Beni daima seveceksin değil mi?" diye sormak istedim aniden. Hançer, "Seni senden önce de sevdim, senden sonra da seveceğim," demesiyle gözlerim açıldı. "Benden sonra derken?" Hançer alnımı öperek yanıtladı. "Sen ileride şişkolaşıp çirkinleştiğinde bile seveceğim demek istedim," dedi gülerek. Karnımın üzerindeki başını iterek saçlarını çektim, "Ben asla şişko olmayacağım," dedim. "Göreceğiz!"

"Bu yerçekimi denilen olay, sırf benim için mi geçerli? Sen de kör, yaşlı bir adam olacaksın. Hatta seni o afrodizyaklar bile kurtaramayacak," dedim kahkahalar eşliğinde. "Sen öyle san nurum," dedi bilmiş bir tavırla. "Yeni bir formül mü keşfettin?" diye sormadan edemedim. "Evet; sana olan aşkım taze kalacak ve bu aşk bizi hiçbir zaman yaşlandırmayacak," dedi elimin içini öperek. "Seni canımdan

ve tüm canlardan daha çok sevdiğimi asla unutma sultanım."

"Biliyorum, ama yine de söyle, duymak istiyorum," dedim ısrarla. "Seni öyle seviyorum ki, adeta seninle tek beden ve tek ruh olduk."

"Ben ölsem bile beni sevmekten asla vazgeçme Hançer, olur mu?" Hançer, "Sus! Allah bana senin ve bebeğimizin acısını yaşatmasın," dedi gözlerini kısarak. "Neden böyle şeyler söyleyerek beni üzüyorsun?" diye sordu Hançer, anlamsız bir bakışla. "Sadece bilmek istiyorum, aslında biliyorum ama yine de söz istiyorum" diye ısrar ettim. "Sana bir şey olduğunda bana da olmuştur, bunu böyle bil! Bu sebepten tutamayacağım sözü veremem," dedi hassas bir sesle. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve buruk bir ifadeyle öpüp kokladı. "Sana daha doyamadım nurum," diye fısıldadı kulağıma nefes vererek. Saçlarımı burnuna götürüp derin derin kokladı. Ellerimi parmaklarımı ilk kez görüyormuşçasına inceleyip öptü ve yüzüne sürdü. Sanki bir başkalık vardı tüm kâinatta, birbirine bu kadar yakın durup da birbirine delice özlem duyan başka bir çift daha var mıydı yeryüzünde bilemiyordum. Bildiğim tek şey Hançer bensiz, ben Hançer'siz yaşayamazdım. Usulca kulağıma fısıldadı: "İçimden geçenleri görebiliyor musun nurum?"

"Görüyorum; benim için çılgınca atan bir kalp var, sevişme isteğini de görebiliyorum," diye fısıldadım dudaklarımla dudağına değerek. "Güzelliğinin karşısında başım dönüyor adeta, çok güzelsin sultanım," demekten kendini alamadı. "Bu senin güzelliğin aşkım," dedim saçlarımı geriye atarak. Saatlerce birbirimize şiirler okuduk, sadece birbirimize dokunarak mutlu olduk. İlk emri "Oku" olan bir dinin mensubu olarak ben tüm kâinatı, bütün bir insanlığı Hançer'in yaşam tarzından ve manalı bakışlarından satır satır okumuştum. Şimdi de okuduklarımı doğacak bebeğimizle eyleme dönüştürmeye hazırlanıyordum. Onun bir parçasını içimde taşımak, ne büyük bir iltifattı benim için.

Hançer bir bardak şerbeti bana uzattı ve kısık bir sesle: "Sana bir şiir yazdım geçen gece, nikâhta okumayı düşünüyordum ama, şu an içimden geldi, okumamı ister misin nurum?" diye sordu şefkatle. Sevinçten şerbet bardağını komodinin üzerine yarısını dökerek bıraktım. "Benim için mi aşkım? Bana mı yazdın," diye yatağın içinde zıplamaya başladım. "Önce sakin bir biçimde otur bakayım," diye uyardı. "Tamam zıplamayacağım, hadi oku."Hançer gözlerini hafifçe kısarak ve ellerimi avuçlarının arasına alarak soluğunu yüzüme yaydı...

Beni binlerce bene bölen, çok şey var gözlerinde
Ve sen, o çok şeylerden ilkisin. Parçalarımı alıp
kendinle büyütensin ve ben hep senin sustuğun
yerde, sana aşkı anlatabilmek için bekleyenim.
Ey sevgili! Tüm aşkları aşarak sana vardım ben
bu sebeptendir ki, imkânsızı istedim senden,
ama sana ait olmayanı istemem; geceleri derin
aşk kollarımda uyursun, gözlerim başka bir göze
değerse, aşkın kılıcıyla boynum vurulsun!..

Hançeri kollarımın arasında var gücümle sıktım, kelimeler yüreğimin derinliklerine ve dudaklarımın arasına mühürlendi. Bana bu eşsiz aşkı yaşatan adamın kollarında ölmek bile ödül gibi gelebilirdi artık. Çünkü ruhum öylesine doyum ve huzura varmıştı ki, onun kahrı da lüûtfu da hoş geliyordu. Hançer bana her insanın hayatında önemli iki adımının olduğunu öğretmişti. Biri aşktan önce, öteki aşktan sonra. Ben aşktan öncesini unutmuştum, artık sadece aşkta ve aşktan sonrası vardı...

1 Eylül, bir ay sonra... Hüseyin'in ağzından...

Kalpte yurt tutan her Aşk,
mutlaka o kalpten bedelini
alacaktır. Karşılığı Mahşerde
verilmek üzere...

Hayatından gelip geçen herkes oradaydı; bütün onu sevenler, onun bütün sevdikleri!..Üzerimizde ışıl ışıl bir güneş yoktu artık, hepimiz siyahlar içindeydik. Bütün yıldızlar sönmüş gökyüzü matemdeydi artık. 30 Ağustos günü Tunus onun ardından ağladı. Cenazesi de hayatı gibi suskunca geçti. Konak gözyaşları seli içinde boğulmuştu, onu hayatlarında görmeyen ama yaptığı işlerden haberdar olan bir insan seli vardı cenazede. Bu konaktan bir ay evvel bir cenaze çıktı, nikâha bir gün kala. Sadece bir cenaze demek yanlış olur, onunla birlikte hepimizden bir şeyler gitti. Herkes ve her şey onun ardından ağladı. Geride bıraktığı çocuklar ellerinde kırmızı gül tutan Muhammed, herkes ağladı. Efendibaba yıpranmış siyah gözlerinden iri yaşlar akıtıp dizlerini döverek ağıtlar yaktı. Tabutu mezarlığa girdiğinde konak sakinlerinden olan Hatice acıdan bayıldı, kızıl saçlarını siyah bir tülle saran Layla ayakta zor duruyordu. Başına topraklar saçıp haykırdı; "Biz şimdi onsuz nasıl yaşayacağız, bu acıya nasıl katlanacağız?" diye hıçkırıklar içinde kendinden geçip bayıldı. Deli Yahya bir kucak dolusu gül yapraklarıyla donattı mezarın üzerini, gözlerinden kanlı yaşlar akıttı. Ya ben? Ben nasıl yaşayacağım? Sarsılarak bir ağacın kenarına çöküp mezarına uzaktan bakıp ağladım. Yanımdan gelip geçenler beni teselli edemeyecek kadar acılıydılar. Beni artık hiçbir söz teselli edemezdi. Çünkü her şey benim yüzümden oldu. Bir ay boyunca her gece aynı rüyayı görmekten ve sıkıntılarla uyanmaktan dermanım kalmadı. Bendeki bu acı, bu vicdan azabı, onun o son bakışlarından bu yana devredip ge-

liyor. Ya o? O nasıl yaşayacaktı onsuz! Onu ayakta tutacak bir mucize olmalıydı artık. Her şey hareket ediyor, o ise ruh gibi donuk duruyordu. Artık her şey, herkes onun için toz zerreciklerinden ibaretti. Onun tüyler ürpertici çığlığı hâlâ kulaklarımda ve hiç gitmeyecek de, artık o yaşayan bir ölüydü. Onda yaşayacak kadar bir soluk bile kalmamıştı. İlahi kader içinde tükenmişti, o kara lanetli gün nikâhtan bir gün önce gelip onu bizden almıştı. O gün her zamanki gibi bahçede, çardak altında oturuyorduk. Dolunay gümüş rengine dönüşüp yükselmişti, bir bozkır ıssızlığıyla ışıyordu uzakta. Bütün davetiyeleri bastırıp yollamıştık. Gül her zamanki gibi o gecede büyüleyici güzellikte idi. Üzerinde beyaz, ince askılı bir elbise vardı. Kumral saçları lüle lüle omuzlarından aşağı düşüyordu. Bir bilim kadınından çok, bir periyi andırıyordu. Gözleri her zaman ışıl ışıl gülümserdi. Hüzünlendiği vakit ela gözleri çok uzaklara dalıp kaybolurdu. Onu ilk gördüğüm gün, bir anne, bir abla şefkatine sahip olduğunu anlamıştım. O benim hiç olmayan annemdi. Anne sevgisini ve sıcaklığını onda tatmıştım. Yalnız ben değil diğer çocuklar da. Derin saygımdan ötürü o istemiş olsa da, onu hiçbir zaman rahat bir biçimde ismiyle çağıramadım. Onu çok seviyordum tıpkı Hançer'i sevdiğim gibi.. Olay gününün akşamüzeri, kahvelerini içiyorlardı büyük bir neşe içinde. Gül Hançer'e şakayla takılıp "Benim çeyizim de yok, bu sebepten evlenemem," diyordu gülerek. Hançer Gül'ü tarifi yeryüzünde imkânsız olan deli bir aşkla seviyordu. Gül'e her baktığında yüz ifadesi değişiyor ve kendiliğinden bir gülümseme sarıyordu yüzünü. Birbirini böylesine seven ve arzulayan bir başka çift görmedim. Bundan sonra da görmeyeceğime eminim. Gül'ün her zaman telaşla doluydu sesi. Konuşmalarını bir acelecilikle sürdürürdü, Hançer ise her zaman ağır bir tonda ve kelimeleri tane tane seçerek konuşurdu. Ne vakit Gül'e baksa, yanağındaki gamzesi belirginleşirdi. Gül'ün boynuna yüzünü gömer; "Mis kokulu nurum," derdi. O

gittikten sonra, değil sesini duymak ağzını bıçak açmadı. O gece sanki havada tuhaf bir durgunluk vardı. Yaklaşmakta olan ölümün ayak seslerinden habersiz, nikâh töreninden söz ediyorlardı. Efendibaba çok mutluydu, onları ne vakit mutlu görse mutluluğu ikiye katlanırdı adeta. "Ahh o lanet gece!.." Mutluluğumuzu delik deşik etti. Ne zaman yatağa uzansam, önce saatlerce ağlıyorum, daha sonra buz gibi terlemeye başlıyorum. Son bakışları beynimin içini delip geçercesine öldürücü. Kalbi Hançer'le parçalanmış bir insanın son gülüşü gözlerimin önünden hiç gitmiyor. Keşke ben ölseydim! Ölümden beter bu vicdan azabıyla kalakalmak. Dayımın evinden ve zulmünden kaçıp bu konağa geldiğim gün nereden bilebilirdim hayatımın en büyük yanlışını yaptığımı. Keşke o zulüm içinde kalsaydım da o yaşasaydı. Mezarı çiçekler ve güller altında kayboldu, bense vicdan azabı altında her solukta ölmeye devam ediyorum. Acının katmerleri açıyordu artık bahçede, onun gidişiyle bahçenin rengi bir başka hüzün içinde soldu. Çok sevdiği semalar bile matemliydi. Gecelerin benzi sararmış ürpertisi hâlâ kalbimde çarpıyordu. Konağın üzerine kâbus gibi çöken ölümün kara perdesi vehimli ve dayanılmaz derece de acılı bir biçimde her gece aklımı yokluyordu. Hicran kokuları yayılmıştı gül kokan odalarına, tarifsiz bir ıstırap içinde inliyordu konak. Bildiğim tanıdığım acılardan daha beterdi bu, giden onunla birlikte geçirdiğim bütün bir hayattı. Oysa ona daha bir ay önce söz vermişti onu hiç yalnız bırakmayacağına dair. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak artık. Ve ben her an bu acıyla çıldırabilirim. Kimsenin yüzüne bakamıyorum. Son söylediği söz hâlâ kulaklarımda çınlıyor bir inilti halinde. "Aşk her şeye üstün gelir!" demişti son nefesini verirken... O akşam, çardak altında keyifle sohbet ediyorduk, Hançer ve Gül ile nikâh töreninin son detaylarını konuşuyorduk. Hançer bir ara ayağa kalkıp yan bahçedeki çeşmeye ellerini yıkamaya gitti. Gül Hançer'in arkasından öylece baktı, gözlerini Hançer'den

alamıyordu. Hançer ellerini yıkamak için eğildiği sırtı bahçe kapısının duvarına dönüktü, ellerini yıkamakla meşguldü, Gül ani bir çığlık atarak, "Hançeeeer!" diye bağırıp koşmaya başladı. Olup biteni anlamadan biz de ayaklandık. Gözlerim kör olsaydı da görmeseydim o anı! Gül yan duvardan aşağı atlayan insafsız dayımı bizden önce fark etmişti. Dayımın elinde Gül'ün Hançer'e hediye ettiği ve sonradan dayımın çaldığı hançer parlıyordu. Gül Hançer'in önüne kendini atarak dayımın acımasız hançer darbeleri arasında, sevdiği adamın kollarına kanlar içerisinde yığılıp kaldı. Hepimiz şoktaydık. Hançer'in çığlığı bütün konaktakileri bahçeye topladı. Gökkubbe titredi, yeryüzü kana bulandı. Gül'ün bedeninden akan kan, bahçenin kaldırım taşlarından oluk oluk akıyordu. Hançer'in kollarında kana bulanmış bir güvercin gibi, iki kolu yana düşmüş yatıyordu. Hançer'in üstü başı, yüzü gözü kan içindeydi. Çıldırmıştı, kollarında çırpınan biricik aşkı can vermek üzereydi. Gül'ün aralık gözleri sadece Hançer'e bakıyordu. Hançer'in gözünden kanlı yaşlar Gül'ün dudağına damlıyordu, Gül solmak üzereydi. Can çekişen bir ses tonuyla ve elini son gücüyle Hançer'in dudağına götürüp inleyerek, "Bebeğimiz ölmüş müdür aşkım?" diye sordu soluksuz bir ifadeyle. Hançer Gül'ün kan gelen ağzına ağzını dayadı, "Beni bırakma sultanım! Bu bir kâbus geçecek," diye sayıklıyordu bilinçsizce. Beş dakika içerisinde Hançer'in bütün saçları bembeyaz olmuştu. Gül çırpınıyordu, fısıltı halinde mırıldanarak Hançer'e baktı, "Ölüyorum sevgilim! Korktuğum başıma geldi, senden ayrılıyorum ama giderken senden bir parçayla ayrılıyorum, aşkım beni hiç unutma," dedi iniltili soluk bir ses tonuyla. Hançer konuşamıyordu, sadece Gül'ün göğsünde ve karnında açılan yaraları eliyle kapatıp kan akışını durdurmaya çalışıyordu, çıldırmış gibiydi, ne yaptığını bilmiyordu. En acısı da Gül'ün kalbinin üzerinde Hançer'e kendi eliyle hediye ettiği hançer saplanıp kalmıştı. Efendibaba ve hepimiz yere çökmüş, bu bü-

yük aşkın sınavına acıyla kederle tanık oluyorduk. Gül ruhunu teslim etmek üzereydi. Allah, bu büyük aşka saygısını son nefesleri uzatarak gösteriyordu. Gül Hançer'e acıyla fısıldadı: "Aşkım, aşşk...ımm. Son kez bana Hayam' dan bir şeyler okur musun? Beni şiirle yolcu etmeni istiyorum sevgilim." Hançer tamamen şuurunu kaybetmiş bir biçimde yüzünü ve kollarını okşuyordu Gül'ün. "Sana âşığım Gül, yalvarırım beni bırakma!" diyordu delice ağlayarak. Gül, "Sen haklıydın sevgilim! Allah'ın sınavı tecelli ediyor bak? Ben bu aşka yalnız aklımı değil, bebeğimizi de kurban ettim! Seni çok seviyorum Hançer, ölüyorum ölüölüyoo..." Hançer dudaklarını Gül'ün kanlanmış dudaklarına dayadı ve son şiirini sönmüş bir hayatla okudu...

Hayatıma geç geldin tez gittin.
Geç gelip tez gitmek gül'ün işidir:
İki hançer arasında kaldın kanlandın,
Gül'ü kanla sıvamak elimde değil:
Çektiğim ıstırabı söylemek elimde değil:
Aklım gözlerinin denizlerinden,
bir inci çıkardı ki, delmek elimde değil!..

"Beni bırakma Gül... Bırakma nurum!" Gül: "Sevgilim öp beni, ölüme dudaklarında gitmek istiyorum." Hançer Gül'ün kanlı dudaklarına son kez aşk ve acıyla dudaklarını koydu ve Gül sonbahar gibi solup sevdiği adamın dudaklarında son nefesini verdi. "Güül... nurum... Güüüül!"

Âşık öldü diye sala verirler,
âşıklar ölmez, ölen hayvan imiş!..

Yunus Emre

Yararlanılan Kaynaklar

Mevlevi Usul ve Adabı, H.Hüseyin Top., Ötüken Yayınları, 25.03.2000

Ömer Hayam Rubailer, yayına hazırlayan ve çeviren: Prof. Dr. Mehmet Kanar

Dr. Abdullah Cevdet, Hüseyin Danış, Hüseyin Rıfat. Deniz Kitabevi, 2000, İstanbul

Ömer Hayam Dörtlükler: Hasan Ali Yücel Klasikler Dizisi, Sebahattin Eyüboğlu

Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 23 Haziran 1941, Maarif Vekili

Muhiddin İbn-i Arabi, Türkkad Nisan 2008 İstanbul, Nurlar Hazinesi, Türkçesi, Prof. Dr. Mehmet Demirci. İz Yayıncılık, 6. baskı, 2006, İstanbul

Hikâyeler: Maneviyat Bahçesi, Arifler Sofrası, 9. basım, 2002. Ocak 1995, İstanbul

Mevlana Divanı Kebirden Seçmeler, Bütün Eserleri. Abdulbaki Gölpınarlı, Remzi Kitabevi,1956/1960

Afrodizyak Terkipler: Eczacı Mustafa Kaptanbaşı, Alternatif Tıp Serisi: 1 Orkide

Gazali İhyadan Hikâyeler: Temmuz 2004, İstanbul, Harf Yayınları

Hz. Mevlana Fihi ma fih, Ataç Yayınları, tasavvuf: 12./ 1. baskı, Ocak 2007

Muhiddin İbni Arabi: İlahi Aşk, çev. İstanbul İnsan Yayınları, 1998, s. 107/109

Hakikat ve Tefekkür: Çev. Mahmut Kanık, Ankara, Hece Yay. 2006, s.136

Kuranıkerim ve Türkçe Meali, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Yeni Boyut, İstanbul, 2007, 108. baskı

Parıltılar: Fahruddini Iraki. Çev. Saffet Yetkin, Devlet Kitapları, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, 1985,

Mevlana Mesneviden Hikâyeler, Mehmet Yılmaz, Mart 2005, İstanbul

Nasihatler: Marmara Medya, Mar. Fm Kitaplığı. Derleyen İshak Arslan, Hz. Ali İmam Gazali ve İslam Büyüklerinden, İstanbul Ramazan 2004

Muhammed b. Said. El- Busayri Hayatı ve Kasideleri, Milli Eğitim Bakanlığı

Teşekkür

Hançer ve Gül kitabının yazılışında emeği ve sabrı sonsuz olan, her nazımı çeken sevgili dostum ve sırdaşım Ali'ye özellikle teşekkür etmek istiyorum. Hayatıma ve kitabıma çok şey kattığını düşündüğüm güzel insan, biricik Ahmet Amca'ya bana verdiği her şey için çok teşekkür ediyorum. Derin bilgilerinden yararlandığım Yalçın'a, kitabın sonunu merakla bekleyen yeğenlerim Özgür ve Özge'ye, benden bir parça olan ve benden yansıyan biriciğim Yasinim'e, aileme ve her zaman beni yüreklendiren, duasını üzerimden eksik etmeyen kıymetli arkadaşım Murat ve ailesine, her zaman yanımda ve her derdime ortak olan biricik kuzenim Emine'ye sonsuz teşekkürlerimi bir borç bilirim. Sevgili Gürcan'a ve kıymetli Cafer Bey'e, sağlığımla her zaman yakından ilgilenen ve onlardan çok şey öğrendiğim iki eşsiz insan Dr. Ünsal ve Belma Bayraktar çiftine ve kıymetli dostlarım Prof. Dr. Jülide Kan'a, Prof. Dr. Kemal Türk'e sonsuz teşekkürler ediyorum...

Songül Tüfekçi